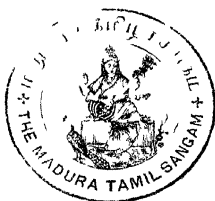

மீ:

தரல்காப்பியம்.

செய்யுளியல்
நச்சினார்க்கினியருரை
உரையாசிரியருரையுடன்

ஸேதுஸமஸ்தானவித்வான்
ரா. இராகவையங்கார்
பரிசோதித்தது.

துரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பிரசுரம் - ௨.

மதுரை:
தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்
பதிப்பு.

1917.

முகவுரை.

தொல்காப்பியம் என்பது தொல்காப்பியனாரைச் செயப்பட்டதால் ன்னுமென்பொருட்டு, இத்தொல்காப்பியனார் சமதக்கினிபுதல்வரென்றும், திரணதுமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரையுடையரென்றும், அகத்தியர் வடக்கணின்று தென்றிசைப்போதுகின்றபோது இவரை உடன்கொடுபோந்தாரென்றும், நச்சினூர்க்கினியா பாயிரவுரைக்கண் உரைத்தார். அவர் தொல்காப்பியன் என்பதற்குப் பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோன் என்று ஆண்டுக்கறினார். இவற்றை நெல்காப்பியன் என்பது இவர்குடிபற்றிவழங்கியபெயரென்றும், திரணதுமாக்கினியென்பது இவரியற்பெயரென்றும் தெளியலாகும். அந்தணரருமறைமுதலாக வடமொழியினுள்ள தொன்னூல்கள் பலவற்றினும் “காவியகுலம்” என்பதோர் பழையகுடிப்பெயர் வழங்கப்படுகின்றமை அம்மொழிவல்லார் நன்கறிப. காவியர் கவியின் வழியினரென்ப. கவி சக்கிரனுக்கு ஒருபெயர். இவர் பிருகுமஹாருஷியின்மரபினராதலாற் பார்க்கவர் எனவும் வழங்கப்படுவர். சமதக்கினியும் அவர் புதல்வரும், பிருகுவம்மிசியராதலான் பார்க்கவரென்றும், அவரே கவிவம்மிசியராதலாற் காவியர் என்றும் பெயர் பெறுப. வான்மீகிபகவானும் பாலகாண்டத்துப் பிருகுமஹாருஷியின்பத்தினியைக் “காவியமாதா” என்று வழங்கினார். காவியமாதா என்பது காவியர்க்குத் தாய் என்றவாறு. இதனும் சமதர்க்கினி புதல்வரான திரணதுமாக்கினியின்குலம் காவியகுலமாதல் நன்குணரலாம். இது பழமைபற்றி விருத்தகாவியகுலமென்று வழக்குப்படுமென்று கருதலாகும். இது தமிழிற் நெல்காப்பியக்குடி என்ற வழங்கப்படும். இக்குடியிற்பிறந்துசிறந்ததனாற் குடிப்பெயரே பெயராக வழங்கப்பட்டதென்க. பனம்பாரனூர்குறியபாயிரத்துப் “தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி” எனக்கூறுதலால் தன்பெயர் குலப்பெயரேயாக விளக்கஞ்செய்தார் என்பதே கருத்தாதல் காண்க. இது முப்பாலாசிரியர் வள்ளுவர் எனப் பெயர்சிறந்ததபோல்வதென்று.

இத்தொல்காப்பியனார் அகத்தியனார்மாணாக்கர் பன்னிருவருட் டலைவராவர். இதனை “அகத்தியர்வழித்தோன்றிய ஆசிரியரெல்லாருள்ளுந் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லாவாசிரியருட்கூறுபவென்பது” என “கிணியினிங்கி” என்னும் மரபிழற் சூத்திர

வுரையிற் பேராசிரியர்கூறியதனுணர்சக. அகத்தியனார்க்குத் தொல்
காப்பியனாழ்முதலாகப் பன்னிருபுவர் மாணிக்கநுண்டென்பது
“மன்னியசிறப்பின்வாரீனார்வேண்டத் தென்மீயிருந்தசீர்சான்முனி
வான், தன்பாற்றண்டமிழ்தாமின் னுணர்ந்த, தன்னருஞ்சீர்த்தித்
தொல்காப்பியன்முதற், பன்னிருபுவரும்பாங்குமப்பகர்ந்த,” என
வரும் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைப் பாயிரத்தானுணர்சக. இனி
இவர்காலம் இஃதென்றதுணர்யம்பாதிருப்பினும் இறப்பமுந்திய
தென்பதுமட்டும் எல்லாருக்கும் லப்பதாதும், தொல்காப்பியனார்
ஆதியுழியின் அடுத்ததே இந்நூல்சொய்தானென்று நச்சினார்க்கினியர்
பொருளதிகாரக் கறுவியலுணர்ககண்கொண்டார்.

இவர், அகத்தியனாற்சொந்தருளிய தமிழ்முதலுளிலக்கணம்
இயல், இசை, நாடகம் என்னும் ஏத்தமிழ்ப்பற்றி மிகவும் பரந்து
கிடத்தலான் அவற்றுள், தமிழுணர்ச்சிகளன்றியமையாது சிறந்த
இயற்றமிழ்ப்பகுதியை எழுத்துத் தொழுத்து எழுத்தி, சொல்,
பொருள் என முன்றிறாராய்ச்சி ஒன்விரதிகாரத்துக்கும் ஒன்ப
தொன்பதியலாகப்பகுத்து இருபத்தேழு இயலாகவைத்து அளக்க
லகாவரும்பொருள்பொதித்து நன்னையொடுபுணர்ந்த ஒண்மைய
வாய, சில்வகையெழுத்தின்செய்யுட் புத்திரங்களாற் பல்வகையானும்
இத்தமிழுவகு பயன்கொள்ளுமாறு இந்நூலை இயற்றியருளினார்.
கடைச்சங்கத்தாருள், களையிற்பொருள் கண்டகணக்காயனார் மகனார்
நக்கீனார் “இடைச்சங்கத்தார்க்குநா கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலா
யிற்றுத் தொல்காப்பியம்” என்றாங்கான இவர் செய்தருளிய இந்
நூலின் தலைவரும் பழமையும் நன் குணமலாம்.

இந்நூலும் கூறப்பட்டு எழுத்து, சொல், பொருள் எனப்பட்ட
முன்றனுள் முன்னையஇரண்டும் பொருளாய்ச்சிக்கேஉபகாரப்பட்டு
நிற்றலால் பொருளதிகாரத்தின் மேம்பாடு இனிதுணரப்படும். பொரு
ளதிகாரமேம்பாடு இறைவார்களவியல் முகவுரையானும்தெனிக.
பொருளைத்தும் நிலைபெற்றுவிளங்குதல் ல்வினைப்புலவரியற்றிய
பல்வகைச்செய்யுளின்கண்ணையாமென்பது தெளியப்படுமாதலாற்
செய்யுளிலக்கணவாராய்ச்சி பொருளதிகாரத்தே வேண்டப்பட்ட
தெனவுணர்சக. இப்போது வழங்குகின்ற எழுத்து, சொல், யாப்பு,
அணியென்னப்பட்ட ஐந்திலக்கணங்களையும் ஒருவன் உற்றுணர்வது
செய்யுளின்கண்ணையாதலாற்செய்யுளிலக்கண வாராய்ச்சிதமிழுணர்ச்
சிக்கு இன்றியமையாமை காணப்படும்.

இனி இத்தொல்காப்பியத்திற்கு உரையியற்றியவர் கல்லாடர், உரையாசிரியரினட்பூரணவடிகள், பேராசிரியர், சேனாவனாயர், நச்சினூக்கனியர் எனப்பட்டார். இவருட்கல்லாடருரை சொல்லது காரகத்திற்கேயுள்ளது, அதுவுக்குறையாகக் காட்டப்படுகிறது. உரையாசிரியரினட்பூரணவடிகளையுரை முன்னதாகாங்கு குறி உள்ளது. பேராசிரியருரை பொருளதிகாரத்தையுரியால் காண்கறகு இப்போது உள்ளது. சேனாவனாயருரை சொல்லதிகாரத்திற்கே உள்ளது, இவ்வதிகாரத்திற்குமுன் இம் இயருரை வொட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சேனினூக்கனியருரை எழுகச்சுதாரகத்திற்கு முன்னதாகவந்திருக்கும் பொருளதிகாரத்தின் முற்பகுதியில், உவமவாழ்வார், மாரியலவையினுமுமுன்ன இயல்களானீங்கலாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றைச் செய்யுளியற்புட்கு கல்லாடர் சேனாவனாயர் இந்நயநீங்கலாக உரையாசிரியர், பேராசிரியர், சேனாவனாயர் எனும் மூவருரையிருத்தலையினால் இப்போது நான் எடுத்திருக்கிறேன். இவ்வாறே அவரசுட்டிலுள்ள இக்காரியம்மட்டும் அது நிகரத்தான் செய்யுளியனுரை பாசினூக்கனியருரை பகுப்பெனப்படும் பேராசிரியருடையருகையுள்ள நெருங்கு கதிரிவகத்தையுடையதில் அகன முதலொருகுதி யுடையது அது சேனினூக்கனியருரை முதலினை. இவ்வனுமே அவரசுட்டிலுள்ள இக்காரியம்மட்டும் அது நிகரத்தான் செய்யுளியனுரை பாசினூக்கனியருரை பகுப்பெனப்படும் பேராசிரியருடையருகையுள்ள நெருங்கு கதிரிவகத்தையுடையதில் அகன முதலொருகுதி யுடையது அது சேனினூக்கனியருரை முதலினை. இவ்வாறே அவரசுட்டிலுள்ள இக்காரியம்மட்டும் அது நிகரத்தான் செய்யுளியனுரை பாசினூக்கனியருரை பகுப்பெனப்படும் பேராசிரியருடையருகையுள்ள நெருங்கு கதிரிவகத்தையுடையதில் அகன முதலொருகுதி யுடையது அது சேனினூக்கனியருரை முதலினை. இவ்வாறே அவரசுட்டிலுள்ள இக்காரியம்மட்டும் அது நிகரத்தான் செய்யுளியனுரை பாசினூக்கனியருரை பகுப்பெனப்படும் பேராசிரியருடையருகையுள்ள நெருங்கு கதிரிவகத்தையுடையதில் அகன முதலொருகுதி யுடையது அது சேனினூக்கனியருரை முதலினை.

* தஞ்சைச்சுவதியிலுள்ள புஸ்தகாலயத்தத்தமிழேடுகளுள் தொல்காப்பியச்சொல்லதிகாரப்பகுதியே ஒன்றுள்ளது அவ்வேட்டினியுதியில் இவ்வோத்தினுக்குத்திரமுட்பட்ட துரையினத்தையு கிரந்தவகையானது துறறிருபது. இவ்வுருத்தியுத்திரத்தென எழுதப்பட்டதுள்ளது. இதனில் வேட்டிலுள்ளவரை ஆத்திரேயன்பேராசிரியனுரை என்று துணியப்படுகின்றது. இவ்வே மரபியலுரையிறகண்ட “வலம்புரிமுத்தின்” என்னும் பொதுப்பாவிருசெய்த ஆத்திரேயன்பேராசிரியாவார்.

மூத்தம் ஒருபடியாகக்காணப்படும்“இவ்வீவாததுஎனனபெயர்த்தோ
வெனின்” என வினவிக்கொண்டு அதனமேலுரைப்பது நச்சினூர்க்
கினியர் வழக்கனறென்பது கொல்காப்பியமுதகாணுள்ள இருபத்து
மூன்றியற்றும் சுண்டுசெய்யுளியறகு அவா கூறும் உரைத்தொடக்
கத்தான் எளிதிலறியலாகும்

இவற்றுட செய்யுளியல் நச்சினூர்க்கினியநுரை இறைகருப
பதினைந்துவருடங்கட்டுமன மதுரைத தமிழ்ச்சங்கத்தின்பொருட்
பெய்தியகமிற்படுகனதேடிச் செனலகாலத்து ஆழ்வாரதி நகரிரிற
கவி ராஜேகசரி கிறமேனிலுச்சினகனிராயவழிகேதானறிய
தாயவலநதீர்த்தானகனிராயர்விடமுல் லாருடெட்டுபிரகிகள
கிடைத்தன. இவற்றுடன சாமயிடுவிக்காவான சண்முகம்
பிள்ளையவாகள உதனிய கொல்காப்பியபிரதயி னுரை செய்யுளியல்
நச்சினூர்க்கினியநுரை யிருச்சுலைசகண்டு அச்சுரை லுபுரோககக்
கொண்டு இம்முழுமுடிந்தியுமே னவாகது இ செய்யுளியலுரை என்
கிறறறிவறியனவரை பரிசோதிசக பாடலாகுப இருநச்சினூர்க்
கனியருறையுடன லுமுலாச்சுநரசரித்தக பாசிரானகனிராயவர்க
ளுதவியதுப இதுகாறும் அச்சுட பாடாகதுப ஆசிய செய்யுளிய
லுரையாசிரியநுரை சிவ விகவுள் சிகலப பாசுநரசகனை அவ
வேட்டிலுள்ளவாடே அராயநதுகொண்டு லுவன் நடைசினையா இப
புத்தகவாயிலாக வெளிநீட்ட லாயிற்று

இப்புகிபுத்தகசாங்குபாட்டு நெடுகாலாக புற்றுபொருட
லிநகத்தனை சொரிபுசெய்வெனைய நுப தலரைத தமிழ்சங்கக
கலைவரும் எம் ஆனனசாகியுடைய பாசியைகாங்கிய புரீமான
புரீராஜாரகிகவரமேதுபகிபுறாபாஜரவாசன வரைவன் றைவேற்று
மாறு பல்காலுநதுணடி அதற்கு ஆவனசெய்து கவ அதனூரின் இந்
நூல் வெளிவரத்தாக்கினி அவாகடரு என்றபு கனநிபாராட்டுங்
கடபாராடுடை யேன. இச்செய்யுளியலுரைபிரகிகளை அனபுட னுத
விய நல்லோ பெருநகைமை என்னுலெருளுந் நய மறக்கறபால
தன்று செநகமிற்செலைவர சேதுவேந்தருப அவராதரி கரும
மதுரைத தமிழ்ச்சங்கமுட லீடுதிவாழ இறைவன நன்புரிசுட்ட

இங்ஙனம்.

ரா. இராகவையங்கார்,

ஸேதுஸம்ஸதானவிதவான்.

சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி.

(எண் சூத்திரங்கிலெண்.)

உலெதெய்தெசான்ந	93	அளவியல்வகையே	168
உதபபுடலெண்ண	224	அளவுகுறிப்பு	58
அசுவெலென்ப	81	அளவுமுடியே	64
அகண்டபொருள்	210	அகண்டவியிப்பி	51
அகபபுகண்டம்	220	அகிரட்டைசுதே	108
அககதகாசே	121	அகரியபாபடி	157
அககதகாபு	159	அகரியபாபு	67
அகசகருதம்	18	அகரியபாபு	105
அகசகசகரு	73	அகிருகெயைசு	94
அகசகசகரு	11	அகசகசகரு	27
அகசகசகரு	144	அகசகசகரு	194
அகசகசகரு	92	அகசகசகரு	134
அகசகசகரு	14	அகசகசகரு	132
அகசகசகரு	14	அகசகசகரு	69
அகசகசகரு	14	அகசகசகரு	203
அகசகசகரு	15	அகசகசகரு	13
அகசகசகரு	15	அகசகசகரு	6
அகசகசகரு	15	அகசகசகரு	16
அகசகசகரு	15	அகசகசகரு	19
அகசகசகரு	17	அகசகசகரு	24
அகசகசகரு	174	அகசகசகரு	62
அகசகசகரு	151	அகசகசகரு	14
அகசகசகரு	159	அகசகசகரு	99
அகசகசகரு	166	அகசகசகரு	1
அகசகசகரு	11	அகசகசகரு	207
அகசகசகரு	151	அகசகசகரு	238
அகசகசகரு	169	அகசகசகரு	202
அகசகசகரு	211	அகசகசகரு	96
அகசகசகரு	2	அகசகசகரு	10
அகசகசகரு	166	அகசகசகரு	213
அகசகசகரு	165	அகசகசகரு	12
அகசகசகரு	213	அகசகசகரு	68
அகசகசகரு	113	அகசகசகரு	41
அகசகசகரு	209	அகசகசகரு	204
அகசகசகரு	86	அகசகசகரு	232
அகசகசகரு	99	அகசகசகரு	191
அகசகசகரு	17	அகசகசகரு	146
அகசகசகரு	219	அகசகசகரு	223
அகசகசகரு	97	அகசகசகரு	205
அகசகசகரு	59	அகசகசகரு	152

சுழுகேடியே	35	கைக்கிளோமுதலா	185
சுழுகேரிதுதி	76	கொச்சகமராக	121
சுழுகுதனவெருசினு	43	கொச்சகமொரு	148
சுழுகுதுமுதலா	78	சித்திரவண்ணம்	222
சுழுகுத்தொடுஞ்சொல்	179	சின்மொனமொழி	235
சுழுகிலத்தெழுந்த	164	சோகூலுத	40
சுகத்தலிவண்ணம்	231	சோகூலதானே	41
சுழெழுத்தென்ப	37	சீரியமருங்கி	56
வண்ணையானதே	138	செம்பொருளாவன	125
ஐவகையடியு	50	செய்யுட்டாமே	127
ஐவகையடியுமரகியக	52	செய்யுண்மருங்கி	243
ஒண்டொழிமாதா	192	செய்யுண்மொழி	236
ஒப்பொடுபுணாந்த	176	செய்யுறைதாரேன	114
ஒத்தாழிசைக்கல்	130	சேர்மொழி	241
ஒத்தாழிசைக்கல்யிரு	131	சொல்லிய	100
ஒத்தாழிசையு	115	செய்யுட்கு	206
ஒத்தாழிசையு	112	சொல்லியு	122
ஒருசேர்சையிட	98	சுமரையமுதலா	240
ஒருசேர்சையிட	201	சுயித்திங்கு	200
ஒருசேர்சையிட	171	சுயியமொருதது	137
ஒருபானசிறுபை	150	சுமரையசுரு	14
ஒருபொருளுதல்	153	சுமரையசுரு	119
ஒருபொருணுதல்	148	சுமரையசுரு	154
ஒருபொருணுதல்	147	சுமரையசுரு	103
ஒருவண்ணம்	227	சுமரையசுரு	141
ஒழிந்தாரகிளவி	195	சுமரையசுரு	7
ஒழுங்குண்ணம்	240	சுமரையசுரு	55
ஒழுகுபெடுப	18	சுமரையசுரு	46
ஒழுகுபெடுப	18	சுமரையசுரு	54
ஒழுகுபெடுப	212	சுமரையசுரு	21
ஒழுகுபெடுப	175	சுமரையசுரு	215
ஒழுகுபெடுப	120	சுமரையசுரு	128
ஒழுகுபெடுப	24	சுமரையசுரு	83
ஒழுகுபெடுப	25	சுமரையசுரு	87
ஒழுகுபெடுப	160	சுமரையசுரு	84
ஒழுகுபெடுப	186	சுமரையசுரு	230
ஒழுகுபெடுப	192	சுமரையசுரு	102
ஒழுகுபெடுப	184	சுமரையசுரு	108
ஒழுகுபெடுப	116	சுமரையசுரு	287
ஒழுகுபெடுப	57	சுமரையசுரு	228
ஒழுகுபெடுப	5	சுமரையசுரு	36
ஒழுகுபெடுப	3	சுமரையசுரு	32
ஒழுகுபெடுப	221	சுமரையசுரு	91
ஒழுகுபெடுப	10	சுமரையசுரு	60
ஒழுகுபெடுப	156	சுமரையசுரு	75
ஒழுகுபெடுப	119	சுமரையசுரு	178

துண்மையு	177	முத்தொருடை	145
நெடுஞ்சீர்வண்ணம்	220	முற்றியலுகா	9
நெடுவெண்பாட்டுமு	158	முன்னிணா	14
நெடுவெண்பாட்டே	118	மூவாநெழுத்தே	40
நேர்வனிற்பி	15	மூவைவந்தெழுத்தே	36
நேரினமணியை	170	மூன்றுறுப்படக்கி	172
நேர்ந்தயற்சீ	71	மெய்பெற	188
நேர்நிலைவஞ்சி	42	மெய்பெறு	101
பத்தெழுத்தென்ப	38	மெய்ப்பைவண்ணம்	217
பாததைவாயில்	198	மொழிகாந்து	126
பரிபாடல்லை	120	மொழியினும்	95
பரிபாடல்லை	162	மோனையெதுகை	88
பாட்டிடைக்கல	180	வசையெய்தி	129
பாட்டிடைவைத்த	178	வட்டசச்சொண	20
பாட்டுநூலாடே	79	வட்டித்தூக்கே	71
பாணன்கூத்தன்	190	வட்டிமருங்கி	22
பாநிலைவகையே	155	வஞ்சிமருவகினு	26
பாரப்பாரநிவர்	197	வஞ்சியடியே	45
பார்ப்பான்பாங்	189	வண்ணகந்தானே,	140
பாவிரிமருவகி	107	வண்ணகதாமே	234
புறநிலைவாயுரை	161	வண்ணகதானே	212
புறப்பாட்டுவண்ண	225	வல்லிவைவண்ண	216
பொழிப்படுமொழி	190	வழிபடுதெய்வ	119
போக்குயல்வகை	136	வாயிலுசாவே	199
மண்டிலகருட்ட	117	வாயுறைவாழ்த்தே	111
மாபேதானும்	80	வாயுறைவாழ்த்தேவயங்க	112
மருட்பாவேனே	85	வாழ்த்திடல்	109
மறைவெளி	187	விராஅயதனோ	61
மனையோ	196	விராஅயவரினா	53
மாட்டுமெச்சமு	211	வீருகதேதானா	239
மாத்திரைமுத	104	வெண்ணீற்றை	29
மாத்திரையெழுத	1	வெண்டளையா	63
முச்சீரானா	47	வெண்பாட்டுற்றடி	72
முச்சீர்முற்றகையு	70	வெண்பாவியலினு	77
முடுகியல்	66	வெண்பாவுரிச்	23
முடுகுவண்ணம்	233		

கடவுள் துணை

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

அ. - செய்யுளியல்

நச்சினூக்கினியருரை.

முத்தியா பெறுதினியல் கயொறு
யாதத சேயுய் பாய பெறுறு
மரபே நாதே கொடைவகை மறுறு
கோககே பாசை மவநியல் பெறுறு
திணையே ககேதான் கற்றுவகை மொறுறு
கேட்டுபார் கனிலை பாசைவகையொறு
மரபினே பெய்ந்த பெய்வகை மொறுறு
முன்னம பொறுமை மொறுமை பெறுறு
மாட்டு வண்ணமொறுமையிற் வகை
முறுறுமை மொறுமை மொறு
மொறுமை மொறுமை மொறுமை
விருத்தி மொறுமை மொறுமை
மொறுமை மொறுமை மொறுமை
மொறுமை மொறுமை மொறுமை
மொறுமை மொறுமை மொறுமை
மொறுமை மொறுமை மொறுமை

12

கு என்பது குத்திரம். இவ்வோத்து செய்யுளது இலக்கணம் உணர்த்தி
ஒமையிற் செய்யுளியல் என்றும் பெயர்த்தது: எனவே இவ்வோத்துதுதலி
யுள் செய்யுளிலக்கணமாயிற்று. பாயிரத்துள் 'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு
அதலி, நெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்வல்' என்றமையான்
பிறற்கு முன்னர்க்குறிய அதிகாரங்களிலும் இவ்வதிகாரத்தும்எல்லாம் வழ
குத்திற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவனகூறி, அவ்விரண்டும்பற்றிச் செய்யுள்

நிகழுமாதலால் அச்செய்யுட்டுரிய இலக்கணத்தையெல்லாம் இவ்வோத்-
றுட் டொகுத்துக் கூறுகின்றார் என்றுணர்க. இங்ஙனங் கூறவே, 'முற்கூ-
ய ஒத்துக்களோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைக்குத்திரம்;—இவ்வோத்தினுள் மேற்கூ-
கின்ற செய்யுட்டு உறுப்பாவன இவையென்று அவற்றை பெரும்புறம் முளையு-
ம் தொகையும் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள். யாததிகாரமென்றது எழுத்திற் குறிக்காத எழுத்தி-
திகாரத்தோடு யாததிகாரம் கருதப்படாது என்பது பாவின் உண்-
வேறுபாடுகளையுணர்ந்தறிவாமை தற்குறிக்காய் யாததிகாரம் என்றது யா-
த்தியாயாவை என்பதும், எழுத்தின் உண்மை யாததிகாரம் வகையை என்-
பதும் மேலேகருத்திதேய்ந்த பெரும்புறம் வகையென்றது எழுத்தி-
திகாரத்துக் கூறிய எழுத்தாகிய மெய்யுட்குடைய வகையை உணர்வ-
கையென்றது இவ்வாறு யாததிகாரம் என்றது யாததிகாரம் உணர்வ-
பாட்டினை யாதத்தொன்றும் பொருள்பெறும் பொருளாகிய உருத்தினை
எனவே அகையும் தனித்தனியாகிய பொருள்பெறவல்லவாய் தனித்தனிப்பெ-
ருளின்றிச் சீராயவழிப் பொருள்பெறவல்லவாய் உருவாகையாம், தேய-
சாத்தன் எனவரும். அடியென்றது மெய்யுட்குடைய வகையென்றது
ருறுப்பை. யாப்பென்றது அவ்வடிவொன்றும் பொருளேற்றுந் தபசு செய-
தோர் செய்கையை. மெய்பென்றது மெய்யுட்குடைய வகையென்றது
திரிதவாற்றத்தேறப் வழிப்பொருள் செய்யுளோடு முறைமையுடைய
கென்றது பாககளைத் தண்கது மெய்யுட்குடைய வகையென்றது
எழுத்துவொன்றும் பொருளாகிய எழுத்துவொன்றும் பொருளாகிய
பகுதிகளை. தோகென்றது மெய்யுட்குடைய வகையென்றது
ய்க் கேட்போர்க்கு நேரகருதலாம் மெய்யுட்குடைய வகையென்றது
பாவென்றது இவ்வழிப்புகளையுணர்ந்தறிவாமை தற்குறிக்காய்
பொருளும் தெரியாமல் ஒருவன் கூறியவழியும், இது என்னென்று
றறிவதற்கு ஏதுவாகிப் பாடுதலாம் மெய்யுட்குடைய வகையென்றது
என்றது அடியவையறையை துணையென்றது அகத்திணையும் புறத்திணை-
யும் அறியச்செய்தலை. தோகென்றது அவ்வடிவொன்றும் பொருளாகிய
ய்க் கேட்புதலை. கூற்றுக்கையென்றது மெய்யுட்குடைய வகையென்றது
கின்றோரின்மேலான அறிவித்தலை. கூற்றினை என்பது பாடமாயின-
அஃது எண்ணிய மூன்றினையும் தொகுத்ததாம். கேட்போர் என்றது இன்-
னார்க்குக்கூறுகின்றது இதுவெனத் தெரிந்தலை. களென்றது இயற்கை
புணர்ச்சியும் இடநதலைப்பாடும் முதலியன உணர்வெய்தலை. காலவண்-
யென்றது முக்காலத்து நிறைக்கூறச்செய்க்கணனை பொருணிச்சொல்லியுணர்வது.

நச்சினூர்க்கினியருரை.

கூறலை. ப்யனென்றது சொல்லிய பொருளாற் பிந்தொன்று பயப்பச்செய்தலை. மெய்ப்பாடென்றது சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கட்டிலுனதலை. எச்சவகை மென்றது சொல்லப்படாத ஒழிபும் தழீடுக்கொள்ளச்செய்தலை: அது கூற்றும் குறியும் எனவருதலின் வகையென்றார். முன்னமென்றது கூறவாரையும் கூறக்கேட்டோரையும் குறிப்பான் எல்லாரும் கருதும்படி செய்தலை. பொருள் என்றது புள்வன் முன்றோற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மையை. துறைவகை மென்றது முத்தலும் கருவும் முறைபிறழ்க் தாலும் இடத்து துன்பாற்றப்படுமென்று ஒரு துறைப்படுத்தற்கேதுவாயதோர் கருவியுளதாசச் செய்தலை. மாட்டென்றது அகன்றும் அணுகியுங் கிடந்த பொருள்களாக் கெரண்டிவந்து செடாராகக் கூட்டி முடித்தலை. வண்ண மென்றது ஒருபாலின்கண்ணியுழம் புலா லீகர்ப்பத்தை. எந்நா என்ற எல்லாம் எண்ணினிடம் பொய். கெரண்டி எண்ணுப்பொருட்டு. யாப்பி யல் வகையி னுறுதலையிட்ட அந்நிலைத்தம் என்றது யாப்பில்க்கணப் பகுதி யால் அவ்வண்ணத்தொடு கூறிய இருபத்தாறும் என்று. அம்மை..... வருத்துரைத்தனமே என்றது அம்மைமுதலிய எண்வகை வணப்பொடும் முற்கூறிய இருபத்தாறுக்கொருத்து முப்பத்தாறன்குறுப்பாக்கி இம்முப் பத்தாறான்கும் நல்லிசைப்புலவர் செய்யப்பட்டுமெய்யுட்கு உறுப்பாமென்று கூறி, அந்நணம் இவர்க்கணமே கூறலிடாதே அவற்றைத்தாஞ் செய்தல் வன்மையினையெடுத்து சுவடிபட வகுத்த அந்நவத் துறையெல்லாம் போயினார் என்றவாறு.

செய்யுறுறுப்பெனக்கூறி வல்விதின் வருத்துரைத்தனமென ழாறுக. இருபத்தாறுஎன்றும் வட்டினின்றும் இருவகையாற் றெருகைகூறியது, இருபத்தாறும் தனிநிலைச் செய்யுட்கு ஒன்றொன்றினே இன்றியமையாவாய் வருதலும், அவ்வெட்டிம் பல செய்யுட்டொடர்ந்த தொடர்நிலைச்செய்யுட் கேபெரும்பான்மையும் உறுப்பாய்வருதலும், தனிநிலைக்கண் ஒரோவொன் றாயும் வருதலும் அறிவித்ததற்கு என்க. இவ்வுறுப்புக்குறையாமற் செய்யுட் செய்வார் நல்லிசைப்புலவர் என்பதாறும், அடிவரையறை கூறியவற்றிற்கே இவ்விசைக்கணமென்பதாறும், * அடிவரையறையிலிவா நூன்முதலிய ஆறற் கும் திணைமுதலிய உறுப்பு ஆகா என்பதாறும், அவற்றுள் நூலும் உரையும் ஒழிந்த நான்கும் செய்தார் இசைப்புலவராகார் என்பதாறும் உணர்க. ஸ்ரீனி நூலும் உரையும் செய்தாரும் நல்லிசைப்புலவர் என்பது பின்னர் ஸ்வற்றிற் கிலக்கணம் கூறும்வழி யுணர்க. உறுப்பெனவே உறுப்புடைச் செய்யுளும் அதன்கண் அடங்கும், உறுப்பினது ஈட்டம் முதலாதலின்.

* 'அடிவரையிலிவா வாறென மொழிப' 'அவைதா, நூலி னான வுரை இன்ன.....குறிப்பினுன்' என்பனவற்றாலுணர்க.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

இவ்வாசிரியர் தனையை உறுப்பாகக் கொள்ளாத தென்னையெனின்:— தனையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஒளையைத்தட்டு இருசீரினைந்ததாகும்; அவ்வாறினைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியகொல்லாம் இருசீர்க்குறளடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டாராதலின் தனையென வேறே நுறுப்பின்றும். அன்றியும், தனையான் அடிவகுப்பாரும் உளராயினன்றே அதனை உறுப்பென்று கொள்ளவேண்டுக; அங்ஙனம் வகுத்துக்கொள்ளாமையின் உறுப்பென்னுது சீரது தொழிலாய் ஒளையைத்தட்டுப்படுதொன்றென்றே கொண்டார். அதனை யுறுப்பென்பார்க்குத் தீரான் அடிவகுத்தல்குற்றமாம். தொல்காப்பியரோடு ஒருசாலையாணுக்காக்கிய கங்கைப்பாடினியரும் உறுப்பென்னார்; பிள்ளையார் கங்கைப்பாடினியர் முதலியோர் கொள்வர்; அது பொருத்தாக.

இக்குத்திரத்திட்ட கூறிய முறையே முறையாய் வருகின்ற சூத்திரங்களின் பொருட்கிடையான் உய்த்துணர்ச்சி வண்பெட்டும் தனித்தனி வருமாறும் தம்முள் இயைபுடைமையம் புண்குணர்ச்சி இவ்வறுப்பினை ஆசிரியன்குறியும் உலகத்தார்குறியுமாகக் கொள்க. இவற்றை உயிரில்லாத கலையுறுப்புப்போற் கொள்க. (ங)

2. அறுற்றுண்

மாத்திரை யாவது பெழுத்தியல் வலையு

மேற்குந் தன்ன கொம்புந் புலவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே மாத்திரையும் எழுத்தியலும் உணர்த்துகின்றது.

இ-ள். அவற்றுண் மாத்திரையாவது என்பது முற்கூறியவற்றுள் மாத்திரையைச் செவிகருவியாக உணர்த்துகொள்ளும் நிலையும், எழுத்தியல் வகையும் என்பது முற்கூறிய முப்பத்தாறுவற்றெழுத்தும் யாப்பிலக்கணத்திற்குப் பதினைந்துபெயரவாய் நடக்குங் கூறபாடும், மேற்கிந்தன்ன என்பதொரு புலவர் என்பது எழுத்தேதாத்கூறிய இலக்கணத்திற் பிறழாமையெனவருமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

ஈண்டு அளவென்றது எழுத்திலக்கணத்தில் எழுத்திற்குக் கூறிய மாத்திரைகள் தத்தம் ஒசைகளைப் புலப்படுத்தி நிற்குமாறு தொடர்புபடுத்தி விராயும் நிற்ப்செய்யும் நிலையை அளந்துகோடல்: என்றது “அளபிறந்துயிர்த்தலு. மொற்றிசை நீடலும்” (தொல்-எழுத்- நூன்- ௩௩) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் “குறுமையு நெடுமையு மளவிற கோடலி” (ஐ- ௨௨ மொழி- ௧௭) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் செய்யுட்குரிய ஒசைதருமெனக்

கூறிய மீட்டெழுத்துக்களும் ஒற்றெழுத்துக்களும் தத்தம் பாவின் ஓசையை வேறப்படத்தத்து கிற்கும் என்றதாம். இவ்விரண்டு சூத்திரத்தோடும் மாத்திரையளவை மீட்டெடுத்தார். “இவன் தளந்தஅளவு நன்று” என்பதற்கோ, தளந்த அளவு தெழின்மேனின்றது. இதனால்வது செய்யுள் வேறபாக உணராமகரையிற் சிறப்புயம்பாக வினையுயம்புக்களின் மூன்றே கூறினார். உதாரணம்: “வருவர்கொல் வயக்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளாவின” (கலி-பாலை-௯) எனவும்: “கடியவே கனங்குழாஅய் காவென்று காக்காட்டுள்” (புற) எனவும் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் மெட்டுழுத்தினை மருத்தினை மருத்து விராகய் என்றவாறு காண்க. “குரங்கு குரோப் பெலித் தொம்பலர் பூயல்” (அக-௨) “பிடியுட்டிப் பின்னுண்ணுங் கவிரிதெனவு முறைத்தனபோ” (கலி-பாலை-௧௦) எனக்குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் உடையினின்ற ஒற்றெழுத்துக்களை மாத்திரையிடுத்து விராகய் என்றவாறு காண்க. இதனும் எழுத்திற்குத் திரங்களிரண்டும்* அனை கூறிற்று.

இனி எழுத்து மறுப்பத்தையுன்றதனுட் சில எழுத்துக்களை உயிர் என்றும் பெயர்கொடுத்தும் அவற்றைக் குறிலும், மெய்யும், அனபெடையும், குற்றியலிகரமும், குற்றியலகரமும், மகரக்குறுக்கமும், ஓசைகரக்குறுக்கமும் எனப் பெயர்வதுபாடு கொடுத்த அதனொடு எட்டாக்கியும், சிலஎழுத்துக்களை மெய்யென்றும் பெயர்கொடுத்தும் அவற்றை மெய்வின்றும், வல்லின்றும், லிடையின்றும், மெய்யுறும், குற்றியலெடையும் எனப் பெயர்வேறுபாடுகொடுத்து அதனொடு குறுக்கியும், புவையிரண்டுங் கூடியவற்றை உயிர்மெய் எனவேற்றிப் பெயராக்கியும் மேற்கூறியவாறே பதினைந்து பெயரவாய் என்னிடக்குமென்றற்கு எழுத்தியல்வகையென்றார். இவ்வெழுத்தியை எழுதினுட்கூறிய குற்றியல்வகைய மீட்டெடுத்தார். அவை* ஓன

* “அனபிறத்தயிர்த்ததலும்” “குறுமையுறெயிமெயும்” என்னுரிண்டும். இவர் இவ்வெழுத்தசிகராரஞ்சூத்திரக்களாண்டும் எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்திபற்றி இச்செய்யுரியற்குத்திரத்தை கோக்கிக்கூறியன எனக்கொண்டு, எண்டைக்குரைத்தாங்கு அவற்றிற்கும் உரைத்து, இவ்வதாரணங்களையே மூண்டும் எழுத்துக்காட்டிதல் காண்க.

† “இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமும் கூட்டிப் பதினெழுத்தென்பாருமுளர். அதனாற் பயனென்னையெனின், பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பார்” என்றார் பேராசிரியர். அளபெடையை யொன்றாக எண்ணி மகரக்குறுக்கத்தைக்கூட்டிப் பதினைந்தெனவேகொண்டார் யாப்பருங்கலநூலார். (எழுத்தோத்து-௨)

காச லிறுவாய்' (தொல்-எழுத்-தூன்-அ) 'அ, இ, உ, எ' (அடி-உ) 'ஆ, ஈ, ஊ, ஏ' (அடி-அ) 'நீட்டம் வேண்டின்' (அடி-க) 'அவைதால், குற்றியலிகரம்' (அடி-உ) 'ஔள பாகு மிடனுமா ருண்டே' (அடி மொழி உச) 'வல்லெழுத்தென்ப' (அடி-எழுத்-கக) 'மெல்லெழுத்தென்ப' (அடி-உஅ) 'இடையெழுத்தென்ப' (அடி-உச) 'உயிர்மெய்யுள்' (அடி-மொழி-உஎ) என்பனவாம். அளபெடையி ன்மேல் எழுத்தாரசன்மை *மேடே பெறுதும். இவற்றுட் குறிலும் மெடிலும் குற்றகாரம அமைக்குதற்ப்பாம். ஒற்றடுத்த அமைகள் வேறுபடாமையின் ஒற்று அமைக்குதற்ப்பா: ஒற்றள பெடைக்குதற்ப்பாம். மெடிலும், அளபெடையிரண்டும், உயிருட், உயிர்மெய்யும், மூவினரும், ஔகா ஒளகார்க்குயச்சுழும் தொடைக்குதற்ப்பாம். குறிலும், மெடிலும், அளபெடையிரண்டும், மூவினரும், ஆயதமும் வண்ணத்திற்குதற்ப்பாய். இவற்றை உற்சவெழுத்தும் அளபெழுத்தும் என இரண்டாசவும் வகுப்பர் +

(உ)

௩. குறிலே மெடிலே குறிலிண குறியாடி

மொற்றெறி வாய்மொறி மெய்ப்பாட நாடி

நேரு நிரையுமென்றிசுற் பெயரே.

இது நிறுத்த முறையானே அசை கூறுகின்றது.

இ-ள். குறிலும் மெடிலும் தனித்தவாசை, குறிலிண்கு இணைநது வந்தும், குறிற்பின்னா மெடிலிணைநதுவந்தும், பின்னர் இகரங்கும ஒற்றெடு வருதலோடே பொருள்பெற வாயாது என்பதை வையான்றேசையும் நிரையசையும் என்பது பெயர்க்குறிஞர் அசிரியா ௭-று.

குறிலும் மெடிலும் தம்முண் மாசநில யொவ்வாவேனும் உவற்றின் மாத்திரையை நோக்காது எழுத்தாரசன்மை நோக்கி உண்டற்கும் ஒரோவோரலகு பெறுமென்றார். இதுகுறிலிணக்குவ குற்றினெழிற்கும் ஓகரும். நேரசை நிரையசை என்ற பெயர், ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். இரண்டெழுத்தானாகாது அமெழுத்தானாகலின் நேரிய தன்மே: அதனான் நேரியஅசை நேசை என்றியிற்று, 'உயிரி மெழுத்து மெண்ணப்படாது' (தொல்-செய்-௭௪) என்றலின் *எண்ணப்படாத ஒற்

* செய்யுளியல் - ௩௭, ௧௮.

† சிறப்பெழுத்து உறுப்பெழுத்து எனத்தொகையும் செய்வர் யாப்பகூடிக் கலிநூதிகாரர்.

‡ 'எண்ணப்படாத' எனவும் பிரதிபேதம்.

றுக்கள் பயன்படாது அசைத்துநின்றலின் அசையென்னும் பெயரும் எய்திற்று. இரண்டெழுத்துநிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசை யென்றாயிற்று*.

உதாரணம்;—அ, ஆ, இல், ஆல் எனவும், பல, பலா, புகர், புகார் எனவும் வரும். ஒற்றுக்கள் எழுத்தாய்வின்று அலகுபெறுதற் குரியவல்ல வென்பது பொழி பரபிச்சண்ணே 'மொழிப்படுத் திசைப்பினும்' (உ0) என்பதன்கட் கூறியவாற்றாணுணர்ச்சு. குறில் பெடில் என எழுத்தாக ஒத்திற்றேனும் 'பெட்டெழுத் தேழுே யோமொழுத் தொருமொழி' (ஐ2-க0) என்றதனால் பெடில் மொல்லாந்தன்மையும் 'குற்றெழுத் தைத்து மொழிநிறை பிலேவ' (ஈ7-க8) என்றதனாற்றாணும் 'சிவபான்மைசொல்லாந்தன்மையும் பெறுதும்; அன்றியும் ஒற்றுக் கூறினையாலும் பெறுதும்' 'உள்ளார் தொழி' என வேசைகாணும் 'வரி வரால் கலா வலின்' எனநிரையசைநாண்கும் வந்தன. (ஈ)

௪. இருவகை யுகரமொகி டியாய்ந்தவை வரினே
நேர்பு நிரைபு மாகு மென்ப.

இது கூறாத அகரங்கூறுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். இருவகை யுகரமொகி என்பது குற்றுகர முற்றுக்காங்கனோடே. அவையியைந்துவரின் எ-து பேற்கூறிய நேரையும் நிரையையும் பிளவுபடாது ஒருகொல்லிழுங்காடுபட வுடையதுவரின். நேர்பும் நிரையும் ஆகுமென்ப எ-து நறுத்தமுறையே நேரையோடியைந்த குற்றுகாரும் அத றோடியைந்த முற்றுகாரும் மேற்பகை எனப்பகிம்; நிரையசையோடு இயைந்த குற்றுகாரும் அத்றோடியைந்த முற்றுகாரும் நிரைபகை எனப்படும். எ-று.

நேரின்பின் உகரம்வருதலின் நேர்பு; நிரையின்பின் உகரம் வருதலின் நிரைபு என ஆட்சியும் குணமும் நாரணமாகப்பெற்ற பெயராதல் மேற்கூறியவற்றுட்காண்க. *

* 'ஆனி நேரசைநிரையசைகளைத் தனியசை, இணையசை என்பாருமுளர்: என்னை? 'தனியசை யென்றா விணையசை யென்றா, விரண்டென மொழிப வியல்புணர் தோரே' என்றார் காக்கைபாடினியார்' என்பது யாப்பநங்கலநிந்தி. (அசையோத்து-க)

† 'குற்றெழுத்தைத்தும்' என்புழி முற்றும்மை எச்சப்பட்டிருநின்ற தெனக்கொண்டு தாமே நிறைந்துநின்று மொழியாதலில்; சிலமெய்யொடு கூடி நிறைந்துநின்று மொழியாம் எனவரைப்பர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உ-ம். வண்டு, நாகு, காம்பு, மின்னு, நாணு, தீர்வு: கோசைபுன்றன் பின்னும் இருவகை உகாரும் வந்து கோப்பசையாயிற்று. குறிந் பின்வரும் இருவகையுகாரும் கோப்பசையாகாமை *மேற்கூறுகின்றார். வாகு, குரங்கு, மலாடு, மலாட்டு, இரவு, புணர்வு, உலாவு என உரையசைநான்கின் பின்னர் க்குற்றுக்காரும், நிரையசைமூன்றின் பின்னர் முற்றுக்காரும் வந்து நிரைபசையாயிற்று. குறினெடி லொற்றின் பின் வாச முற்றுக்காரம் உளவேற்காண்க.† குற்றிய லுக்காரம் மத்தென மொழிப' (மொழி-வழுத்த-புணர்-உ) என்ற விதியாற் குற்றுக்காரம் புன்றிபெற்று† உட புன்றிபெற்றதொற்றுப்போன்று ஒடுங்குகில்லாது தன்னொன் னாப்பட்டமெய்யுட்காரணம் உரை மாத்தொத்தா ய்கின்றதேனும், அகன்றினைத்தலின் ஒற்றை நரவுமாகாத ஒருமாத்நினை பெற்ற உயிர்போல அகன்றிசையாய் வாயி ள் ற யின் லெழுத்துகொடுத் தலுமாகாது இதுனை-செயற்பா-துவெழுத்தையாகுதென கோக்கி கோப்பசை நிரைபசை என வேண்டிவரை, சிவரா. பின்னுள்ளோர் அலகு பெறுமென்று கொண்டாரேனும் உராகும உரகுபெறுமென்றுக கொள் ளவேண்டியவாறும், தோரா, புறப்பொழியு சாகு, பதப்பு னைசகுற்றுக்கா வீரக வேறுதாரணக்கொள் ளவேண்டியவாறும் என உளவே குற்றுக்காரம் அலகுபெறுவாயிற்று. வண்டு, கொண்டி என புற-ஒப்பொடை செவி கருவியாக உணர்க.

ஒரு மாத்நினைபெற்ற முற்றுக்காரம் உரையசையாமொவெ னின்—வண்டு வண்டு வண்டி வண்டு என்புற்பு பிறகு உகாரொடை மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு என்புழியு உறப்படுகா ளும், மென்பாட்டுத்தடி வண்டுனைக் குற்றுக்க வீற்றுனின் படியு உரோடு என முற்றுக்கா வீற்று னின் முழியும் ஒத்தவோனையாவ காலும் உரையசையாயிற்று. உரது எழுத்தளவெஞ்சினும் மொழிப' (மொழி-உ) என்ற விதியாற் பெறுதும். (சு)

செய - ௫.

† 'முற்றுக்காரம் இரண்டைப்பின்னும் ஒருகாறு குறிலொற்றின் பின் னும் கெடிந்பின்னும் என கோப்பசைக்கு ஆண்டல்வதாகாது. உரையசைக கண்ணும் குறிலிணைப்பின்னும் குறினெடிந்பின்னும்வல்லதாகாது. உதாப ணம்—மின்னு, நாணு எனவும், உருகு, குரங்கு எனவும் வரும். வாழ்பு, தாழ்பு என கெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுக்காரம் வந்ததாலெனின், அவை ஆகா' எனவும், 'இக்காட்டிய நான்குமே ஆவன' எனவும் கூறுவா பேராசிரியர்.

‡ பேராசிரியர் "முற்றிய லுக்கா மொழிசிறைத்துக் கொளாஅ, சிற்ற வின தே யீற்றடி மருக்கினும்' என்பதனுரையில் 'மருவகு என்றதனால் சிற்றடிக் கண்ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுக்காரம் விலக்குண்டதெனக்கொள்க: என் னார்க்குப் 'புலமலர்த் தாய்கலம் புல்லு' எனவும் 'கண்ணாக்க காணக் கதவு' ன்னவும் வருமாலெனின், அவை மருஉவழுக்கு' எனக்' எனக்கூறுவர்.

௩. குறிவினை யுகர, பல்வழி யான.

இது தனிக்குறிலானாகிய வேசைப்பின்னும் இருவகை உகரம் வந்து வேர்பசையாதலை விலக்கினமையான் எய்தியதுவிலக்கியது உகரம். குற்றுசரங் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறுமென்றமையின் எய்தாதது எய்துவித்து வழுவமைத்தது உகரம்.

இ-ள். குற்றெழுத்தோடினேதே குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் அல்லாதவிடத்தே முற்கூறிய வேர்பசையாவன; எனவே குற்றெழுத்தோடினேந்த குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் வந்துழி வரையசையாம். எ-று.

இனி, 'உடம்பொடுபுணர்த்தல்' என்பதனும் குறிவினையெனக் குற்றுசரத்தையும் குற்றெழுத்தென வேண்டினமைபெற்றும். உ-ம்;—நாயிறு வலியது என ஓசைப்பின்னர் வருகின்ற குறிற்பின்வந்தகுற்றுசரம் 'குற்றெழுத்துப்போன்று குறிவினையுகரமாய் அலகுபெற்றதேனும் குற்றுசரமே யென்று இலக்கணமல்லோசார் அழுவமைத்தவாறு. இங்ஙனம் குற்றுசரம் எழுத்தளபெஞ்சுமெனவே, 'குற்றியலுகர முறைப்பெயர் மருங்கி, நெற்றியனகா நிரை நகா மொடு முதலும்' (எழுத்தொழி-கா) என விதித்த துத்தையென்னு முதற்குட் குற்றுசரம், எழுத்தளபெஞ்சிக் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறுதலுங் கொள்க. உரு, மழு இவை முற்றுசரநிரையையாம். (௩)

கா. இப்பலகை முகலின் *வேளைய புரிபெயர்.

இது முற்கூறிய அனையை இருகூறுசெய்து அவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

இ-ள். உயலகை முதலிரண்டு எ-து முதற்கண்ணின்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக்கொள்ளப்படாது இயற்கைவகையான் நின்றருங்குன்று தலைத்தலின் இயலகை யென்று; வேளைய புரியகை எ-து ஒழிந்த இரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டிற் தொழில்செய்தற்குரியவாதலின் உரியகையென்றும் பெயராம். எ-று. அங்ஙனம் இயற்றுதல் சீருட் காண்க. (௪)

எ. தனிக்குறின் முதலகை மொழிசிறைத் தாகாது.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ-ள். மொழி சிறைத்து எ-து பொருடந்து ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பதோர் சொல்லைப் பொருளைக்கெடுத்து; தனிக்குறில்-முதலெழுத்தைத் தனிக்குறிலாக்கின்; முதலசையாகாது எ-து அது வேசையாகாது. எ-று.

* 'வேளைய புரியகை' எனவும் பிரதிபேதம்..

தோல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எனவே, பொருள் தந்து ஒற்றமைப்பட்டுநல்லாது விட்டிசைத்து நன் னுழி நோசையாம் என்றவாறாயிற்று. புளிமா என்றவழிப் புளியென்று ஒற்ற மைப்பட்டுநின்ற சொல்லைச் சிதைத்து முதல்கின்ற பகர உகரத்தை நோ சையாக அலகிடப்படாது. இனி விட்டிசைத்து நோசையாங்கால் எவல், குறிப்பு, தற்கூட்டு, வினா, கூட்டு என *ஐந்தா பொருளின்கண் விட்டிசைத்து நோசையாம். உதாரணம்:—

| 'வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணுமை வேண்டிப்—பறிமுன்கை
அ உ மறியா வறிலி லிடைமகனே
நொ அலைய ளின்னாட்டை நீ'

என்பது எவல். அ உ என்பது அகராதனையே கூட்டுதலிற் தற்கூட்டு. அ ஆ விழ்த்தானென் றெண்ணப் படும்' (நாடிக-க) என்பது அருட்டுறிப்பு. அ அவனும், இ இவனும், உ உவனும் என்பது கூட்டு. எ எவன் என்பது வினா. 'உரையிற்கோடல்' என்பதனான் ஐந்திடத்தும் விட்டிசைத்தல் கொள்க; 'அ, இ, உ, எ, ஒ என்னுமப்பா லாகதும்' (தொல்-எழுத். தூன்- ௩) எனவரும். இவை மொழிசிதைத்துத் தனிககுறியாய நோசையாயின வாறு காண்க. (எ)

அ. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகார.

இது குற்றியலிகரம் அலகுபெற்றும் அலகுபெறுதுவரும என்கிறது.

இ-ள். குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்று எழுத்தியற்றுஎ-து குற்றியலிகர மாவது ஒற்றியல்பினையுடைத்து : அதுவேயன்றி, எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து. எ-று.

என்றது அலகுபெறுதவழி ஒற்றும்; அலகுபெற்றவழி யெழுத்தாம் என்றவாறு. உ - ம்:—'குழலினி தியாழினி தென்ப' (திருக்குறள்-சூசு) என ஆசிரியத்தனையாயும்! 'அருளல்ல தியாதெனின்' (புற-௨௫௬) எனக் கலித்தனையாயும் வருதலிற் குற்றியலிகரம் அலகுபெறுது ஒற்றியற்றாயிற்று. 'நிணக்கி யாரோ மாகுது மென்று, வனப்பு னனக்கியா னுரைப்பக் கேண் னடி' என இக்குற்றியலிகரங்கள் அலகுபெறுதலின் எழுத்தியற்றாயிற்று.

* இனி விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற்கொள்க. அஃதே 'அ ஆ விழ்த்தான்' எனக்குறிப்பின்கண் வருதலும், 'அ உ மறியா' என்கூட்டின்கண் வருதலும், 'நொ அலையல்' என எவற்கண் வருதலும் என விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது" என்பர் பேராசிரியர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

ன் அதுவாம். †சுரும்புலவு நறுத்தொடையலன், கலன்னவு நலன்னவு இவை சிலம்பொழிபீற்று மகரக்கட நின்ற உகரம் முற்றுசுரமாயின. இனி †இனத் துள்ள தாகு மறிவு (திருக்குறள்-சுரு) †இன்ன தினியார்ப் பிரிவு (௨-௨-௧௧௫௮) சுருமமே கல்லார்கட் டர்வு †பேற்றிவாளர் துனிவு †பாடறியா தானை யிரவு †பேற்றாதார்முன்னர்ச்செல்வு (நான்மணி-௧௦) †புன்கணுடைத்தாற் புணர்வு (திருக்குறள்-௧௧௫௨) †புனைமலர்த்தாரகலம் பல்ஹ †அஞ்சொன் மடவார்க்கருளு †கோலு இவை யடியிறுதிக்கண் உரியசையாய் கின்ற வாறு காண்க.

‘நிற்பவின்நே’ என்றதற்கு சுற்றடிக்கண் நிற்பவிலையென்று கூறின் அவை முடியாவாம். இவை அசைக்கும் ஐசைக்கும் உறுப்பாம். உகரமும் என்ற உம்மையாற் குற்றுகாரமும் †சேற்றுக்கானீலம் எனப்பிரித்துக் கொடாமனின்றவாறும் †‘எய்போற்கிடந்தானென்னேறு’ (வெண்-வாசை-௨-௨) என இறுதிக்கண் உரியனையாய் நின்றவாறுக்காண்க. நாகுண்டு என் பது குற்றுகாரமாகாது. (௬)

* “பேர்த்து பேர்நகு சார்நது சார்நது, தோநது தோநது மூசி நேர்நது, வண்டு குழ விண்டு நீங்கி, நீர்வாயக் கொண்ட நீல் மூர்வா, யூதை வீச ளூர வாய, மதியேர் துண்டோ டொல்கி மாலை, நன்மணந கமழும பன்னல் ளூர, வமையேர் வளைத்தோ ளம்பரி கடுங்க, ணீணையீ ரோதி யேத்திள வன மூலை, யிரும்பன் மலரிடை யெழுந்த மாவி, னாறுநதழை துயல்வருஞ் செறி நதேந்-தல்கு, லணிகை நசையு வரியமர் சிலம்பன், மணிமருள் வார்துழல் வளரிளம் பிறைதுத, லொளிக்லவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு, நரி முழவு முழங்கிய வணிக்லவு மணிகை, ரிருநதளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறு த்தொடையலன், கலன்னவு கலன்னவு நலன்னவு நலன்னவு, பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவல், சொருநீ மறைப்ப வொழிகுவ சன்றே.” இது செய்யுளியலுரையில் ‘இசைபு’ என்பதற்கு உதையாசிரியர் எடுத்தோதிய பாட்டு.

† இனமலர்க் கோதா யிலங்குநீர்ச சேர்ப்பன்

புனைமலர்த் தாரகலம் புல்ஹ.

‡ மஞ்சுரும் சோலை மலைநாட மூத்தாலு

மஞ்சொன் மடவாட் கருளு இவை யாப்பநூல்கலவிநந்தி மேற்

கோல் (௫௮).

§ சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல்

கூற்றுறழ் மொய்ம்பிற் பகழி பொருகய

ரோற்றக் தொழில்வடிவு தம்முட் டடுமாற்றம்

வேற்றுமை மின்றியே யொத்தன மாவேட

ராற்றுக்கா னாட்டியர் கண்—இஃது இன்னிசைப்பட்டுருடைக்கு

ஐயையாசிரியர் காட்டிய பாட்டு.

நச்சினூர்க்கினியரூரை.

க0. குற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமு
மொற்றெடு தேன்றி சிற்கவும் பெறுமே.

இது உரியகைகள் ஒற்றுப்பெற்று சிந்துமென எய்தாததெய்துவித்

இ-ள். குற்றியலுகாரமும் முற்றியலுகாரமும்-து முற்கூறிய குற்றிய லுகாரமும் முற்றியலுகாரமும். ஒற்றெடு . பெறுமே-து வருமொழி வல்லெழுத்து வருவழி வல்லொற்றெடு தேன்றி சிற்கவும் பெறும்-எ-று.

உதாரணம்;+ 'சேற்றுக்கானீலம்' 'நாணுத்தனையாகவைகி' 'நெருப் புச்சினத்தணித்த' 'கணவுக்கொனீ கண்டது' என இருவகை உகாரமும் ஒற் றடுத்து உரியனையாயினவாறு காண்க. உம்மை எதிர்மறையாதலின் ஒற் றடாது வருதலே பெருப்பான்மை யென்றுணர்க. நியமொழி ஒற்று மிக்கு உண்ணும், நடக்கும் என்பன தேமா புரிமாவாயே நிற்கும்; விக் குள், கடவுள் என்பனவும் அவை. (க0)

கக. அசையுஞ் சேரிமையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன நுணர்த்தலும் வல்லோ ராதே.

இது முற்கூறியவற்றிற்கும் இனி வருஞ் சீர்க்குமெல்லாம் புறநடை.

இ-ள். அசை .. சேர்த்தி-து அசைகளையும் சீர்களையும் ஒசை யொடு சேர்த்தி வகுத் .. ராதே-து வேறுபாடுணர்வித்த லும் செய்யுளிலக்கணத்துறைபொயிருதாதெறி. எ-று.

முற்கூறிய யாத்திரையென்னு முறுப்பின் ஒசையை யளந்து இன் னோசையும், இன்னோவோசையும் அறிந்து உணர்த்துக. எ-று.

உ-ம். 'தருக்கிப் புணர்ந்து தணந்த தமது, பொருப்புப் புடைத்துப் புடைத்து' என்றால் வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தாடையயிற் 'பொ ருப்புத் தணந்த பொழிந்த' என மெல்லினவோகைசேர்க்க இன்னோசைத் தாயிற்று. 'சிலமிசை நீடுவாழ் வார்' (திருக்குறள்-௩) இதனுள் வாழ்வா ரென்னும் ஒசைபைவகுத்து வார் என நேசைச்சீராக்க அசையான் இன் னோசைத்தாயிற்று. இதனை வகையுளி என வேறெருறுப்பாக்குவாருமுள். இனிக்கட்டளையடியையும் சீர்வகையடியையும் இசையொடுசேர்த்தி இன் னோசையுணர்க. 'அஃது அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய' (செய்-௮௮) என்ற பதினான்குமூத்தளவும்வருங் கட்டளைவெண்பாவும் வெண் சீரோ யொன்றிற் கவித்தனைதட்டு இன்னோசை பெருதாம். மாசேர்வாய் மாசேர்

வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றும் துள்ளலோசையும்பிறக்கும். இதனை மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமக் காருரும எனின் இன்னோசைத்தாய்ச் செப்பலோசையிறந்தது. இனிச்சீர்வகையடிக்கும் 'யாதானு நாடாமா லூராமால்* யாதோதான்' என்றும் சீர்வகைத்துள்ளலோசையும், 'என்னொருவன்* என்றும் சீர்வகைச் செப்பலோசையும் பிறக்குமாறு இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இனி ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய் என்றால் ஞாயிறு என்ற இயற்சீர்ப்பின் நனையொன்றி ஆசிரியத்தனையாயிற்றேனும் கலித்தனைப்பாற்படுதலும்: ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றவழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிற்றேனும் கலித்தனைப்பாற்படுதலும் இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறைபோயினுர்க்கே தெரிவதாம்.

இனி உம்மையான் அடியு நிவ்வாறே வகுத்துணர்த்தாக. 'தூதல திசையா நாட்ட மிகலட்டுக், கையது கணிச்சியொடு மழுவே' (அகம் - கடவுள் வாழ்த்து) என்புழி இகலட்டு என்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டும் யாப்பென்னும் உறுப்பிலுள் அடங்காது 'இகலட்டுக்கையது' எனமேலிலடியொடு பொருள்கூடிற்றேனும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்ததாயிற்று. இன்னும் அதனானே எழுத்தல்களவியாகிய 'சுற்றென்னுந்தண்டோட்டுப் பெண்ணை' என்பதனை அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்துணர்த்தலுங் கொள்க. இனி அகவன் முதலிய நான்கோசையினையும் ஒன்று மூன்றாக்கி வகுத்தல் தொல்காப்பியனுர் கருத்தன்றாயிற்று; என்னை? இயலசை மயங்கிய இயற்சீரும், உரியசை மயங்கிய இயற்சீரும், வெண்சீரும்பற்றி யோசை வேறுபட்டதோன்றலின் அவை பன்னிசைண்டென்னும் வரையுடங்காவென்பது பற்றி. இன்னும் 'இசையொடு சேர்த்தி' என்றதனானே 'ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே' (தொல்-மொழிமடி-2.5) என்ற ஐகாரமும் பொருள் சிதைத்திசையொடுசேர்தல் கொள்க. 'வண்கொன்றையை உருட்டுங் காண்' 'புகழ்த் லாளுப்பெருவண் மையனே' இவைமுகலிடைகடைசரிற் சிதைத்தும் வருமென்று கொள்க. (கக)

கஉ. ஈரசை கொண்டு மூவசை டுபுணர்த்துஞ்
சீரியயந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

* திருக்குறள்—கக௭.

† *செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி, யங்கணீலத் தலாருங்கிப், பொழிற் காஞ்சி நிழற்றயிலுஞ், செழுநீர் கல்வய லூரன், புகழ்த் லாளுப் பெருவண் மையனே" இது யாப்பநங்கலவிருத்திமேற்கோள் (கடு).

‡ உரையாசிரியரும் இதுவே பாடக்கொண்டார். பேராசிரியர் 'புணர்த்தும்' என ஒதுவர்.

நச்சினர்க்கினியுரை.

இது நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்துவான் ரெடங்கு அவற்றின் பகுதியும் அவற்றது பொதுவிலக்கணமும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். ஈரசை யியைநதுகொண்டும் எ-து ஈரசை தன்னில் இயைந்து பொருள்கொண்டும், மூவசை யியைநதுகொண்டும் எ-து மூவசை தன்னிலியைந்து பொருள்கொண்டும். இற்றுது சீரெனப்படும் எ-து அற்றுநிற்பது சீரென்று சிறப்பித்தசொல்லப்படும். சீர்பணர்த்தும் சீரெனப்படும் எ-து அவ்வாறன்றி அச்சீர்தான் ஒருசீரோடொருசீர்தொடர்ப் பிறர்கூட்டப்பட்டு நின்றலுஞ் சீரென்று சொல்லப்படும் என்றுங் கொள்க. எ-று.

‘இயைநது’ என்றதனையும் ‘கொண்டு’ என்றதனையும் ஈரசைக்கும் மூவசைக்கும் கூட்டிக் ‘கொண்டு’ என்பதற்குப் பொருள்கொண்டு என்று பொருளுரைக்க. நடுவுநின்ற ‘சீர்’ என்றதனைப் ‘புணர்த்தும்’ என்றதனோடு மாறிக்கூட்டுக. இயைநது என்றதனான் ஒருசீர்க்கட் பலசொற்றொடர்ந்து வரினும் அவையொன்றுபட்டிசுற்றல் வேண்டுகென்றுணர்க.* எனவே, சொல்லெல்லாம் ஈரமையும் மூவமையும் மாயல்லது வாராவென்பதும், இனிப் புணர்த்து என்றதனான் அச்சீர்கள் அவ்வாறற்றுநிற்குமேனும் பிறர் தொடர்புபடுத்தும்வழிப் புணர்த்திவிக்காமெய்தாமற்றம்முட்டொடர்நதநின்றலும் புணர்ச்சிவிக்காமெய்தியுட்தொடர்நதநின்றலுமுடைய என்பதும்ங் கொள்க. உ—யி. ‘போகது சென்று சாராது சாராது, மதனுடை நெஞ்சமொடு நடுநாளென்னது’ இவை புணர்ச்சிவிக்காமெய்தாமல் இசையற்றுத்தொடர்ந்தன. கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகா தூநி’ இது வல்லெழுத்துப்புணர்ச்சியெய்திற்று. இன்னும் அதனானே ஒரு சொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்குவேண்டுமாற்றான் வேறுசீராகியவழியும் ௨ ‘சீர்வகையான் வேறுசொல்லிலக்கணம் பெறுதும். அது மம்மர் நெஞ்சினென் ரெழுதுநின் றதுவே’ என்புழிநின்றது என்னுங் குற்றகரவீற்றுச்சொல்லினைப்பிரித்து அதுவேனன வேறொரு சீராக்க முற்றுகாமாநி வேறுபடுத்தல் கொள்க. எனப்படும் என்று சிறப்பித்தவதனான் இவை சிறப்புடையனென்பதும், ஈரசைச்சீர் இவைபோலச் சிறப்பில் என்பதும் உணர்த்திற்று. உண்ணாநின்றான் என நாலசையாலும் வருமாலெனின், அவை பிளவுபட்டு நின்றலின் ஒரு சீரெனப்படாமையானும், அவை சீராகவருஞ்செயுளின்மையானும், வஞ்சியுள் ‘நேரிழை மகளிருணங்குணைக் கவரும்’ (பட்டினப்பாலை) என்ற ஆசிரியவடியினை நாலசைச் சீர் காட்டவேண்டுவார் இருசீரடியாகவுடைப்பினும் அவற்றிற்குத் தூங்க

* ‘மற்றுச் சீரென்றதென்னெனினின், பாண்போன்று இலயம்படநின்றலான் அது சீரெனத் தொழிற்பெயராம்; என்னை? சொற்சீர்த்திறுதல் என்புழித் தொழிற்படுத்தோதினையின்’ என்றார் பேராசிரியர்.

லோகையின்ருகலானும், சீர்தம்முட்புணர்ந்திதுதலின்மையானும், வந்திச்சீர் அறுபதீ காட்டுகின்றவழி யாண்டும் நேர்ப்பை நரைபைகள் அலகுபெருமையானும் தொல்காப்பியனார் கொள்ளார். உ-ம் 'சாத்தன், கொற்றன், தேமா ஈரையைச்சீர்கொண்டன. காணப்பேர், சாய்க்காணம், தேமாக்காய் எனவும் உண்ணாதன, தின்றாதன, தேமாக்களி எனவும் இவை மூவகைகொண்டன. பிறர் தொடர்புபடுத்தின செய்யுள் 'உகைமுவப்ப வலனேர்பு' (திருமுருகாற்றுப்படை) 'யாதானு நாடாமால்' எனவும் 'உகையில் புகழ்வயகு வெண்மீன்' (பட்டினப்பாலை) எனவும் ஈரையைச்சீரும் மூவகை-சீரும் வந்தன. (கஉ)

கங. இயலாச மயக்க மியற்சீ ரேனை
யுரியசை மயக்க பாசிரிய விரிசரி.

இது முறையானே இயலையும் உரியையும் வலு வேறு தம்முண்மயக்கிவரும் ஈரையைச்சீர் உணர்த்திற்று.

இ-ள். இயலையை மயக்கினவற்றை இயற்சீரென்றும் உரியை மயக்கினவற்றை ஆசிரியவரிச்சீரென்றும் கூறுக. (உ-று).

மயக்கம் என்றது தம்மொடுதாமயக்குதலும் தம்மொடுபிறிதுமயக்குதலுமாம். உ-ம். நேர்பேர், நரைநரை எனத் தம்மொடுதாமயக்கின; இரண்டினையும் பிறித்து நேர்நரை நரைநேர் எனப் பிறதொடுமயக்க இந்நான்கும் இயற்சீராயிற்று. இந்நான்கு வழியுட்கொண்டு கூட்டின்மையும் உணர்ச்சு. இவற்றைத் தேமா, புளிமா, பாநிரி, கணவிரினவம், கருவிளம் கூவிளம் எனவும் காட்டுப; பிறவாறுகாட்டுப. நேர்புநேர்பு நரைபுநரைபு எனத் தம்மொடுதாமயக்கின. இரண்டினையும் பிறித்து நேர்பு நரைபு, நரைபு நேர்பு எனப் பிறதொடுமயக்க இந்நான்கும் ஆசிரிய வரிச்சீராயிற்று. இவற்றை வீடுபேறு, தட்டாமருது, பாறுகுருகு, வகுசோறு எனக்காட்டுப செய்யுள்—'அவளோ, சேழல் வீழுப்பொருடருமார் பாசிலு' (குறுகதொகை-உகசு) என நான்கியற்சீரும் வந்தன. 'வெளிறுதுப் பணநகுணியின் வீற்றுவீற்றுக்கிடப்ப' எனவும் நூரவுண் மண்டை நூடக்கலி நிறவுக்கலித்து' (உகம்-கக) எனவும் 'பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்குட புதல்வன்' எனவும் 'வண்புகழ் நிறைந்து வசினதுவாங்கு நிரிந்தோள்' (திருமுருகாற்றுப்படை) எனவும் வந்தவற்றுள் வீற்றுவீற்றுஎனவும் இரவுக்கலித்துஎனவும் பூண்டுகிடந்து எனவும் வசினதுவாங்குஎனவும் நான்காசிரியவரிச்சீரும் வந்தன. நான்கு பாலிற்கும்இயற்றலானும், இடல்புவகையான் ஒரோசொல்லாம்வருதல் பெரும்பாண்மையாகலானும் இயற்சீரெனவும், ஆசிரியத்திற்கு உரிமையான் உரிச்சீரெனவும் ஆட்சியுங்குணமுக்காணமாகப் பெற்றபெயர். 'இயற்சீ

நக்சித்ரத்தின் புகழை

நிறுதிமன்' (செய்-கக) எனவும் 'வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்' (நெட-உக) எனவும் பிறுண்டும் ஆள்.

(கக)

கச. முன்னிறை வரினு மன்ன வாகும்.

இஃது இயலசையும் உரியசையும் மயங்கிக் கிராமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். 'உரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்' (செய்-கக) என்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைமுன்னர் நிரையசைவரினும் அவ்வுரியசை மயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம். எ-று.

அவை நேர்புகிரை, நிரைபுகிரை. உ-ம். நீடுகொடி நாணுத்தலை, உரறு புலி விரவுகொடினவரும். செய்யுள் + 'ஒருமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ' (புறம்-௫௫) 'நாணுத்தலை யாக வைக்கமாண் வினைக்கு' 'களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை' (புறம்-சச) 'உவவுமதியுருவி னோங்கல் வெண்குடை' (பெ-௩) 'ஒங்குதிரை வியன்பரப்பின்' (மதுரைக்காஞ்சி) 'பன்னுதமிழ்ப் பாவலர்க்கு' 'களிற்றுந்நைது துகிலுடுத்த' 'பிணர்மோட்டுப் பேய்மகளிர்' 'நிலவுமணல் வியன்கானல்' எனவும் ஆசிரியத்திலும் வஞ்சியிலும் வந்தன. 'தாங்குகிறையன்ன துயில்வதியுஞ் சோனாட்டு' எனவும் 'வெகொடியாக வெழுதுகோ' எனவும் வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்வழிச் சிறுபான்மைவந்தன. கட்டளையடியன்மை இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. இவை இயலசையோடு மயங்கினமையிற் பாதிரி கணவிரிபோலக் கொள்க.

(கச)

கரு. நேரவ னிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

இஃது இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீருணர்த்திற்று.

இ-ள். அவண் நேர்நிற்பின் இயற்சீர்ப்பால எ-து மேனின்ற அதிகாரத்தான் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டும் இயற்சீர்ப்பாலாம். * எ-று.

அவை நேர்புகேர், நிரைபுகேர்; உ-ம். சேற்றுக்கால், வேணுக்கோல், களிற்றுத்தான், பூவுழத்தோள் எனவரும்; நீத்துநீர், குளத்துநீர் எனவும் பேரதபூ, மேவுசீர், விறகுநீர், உருமுநீர் எனவும் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் பாதிரி கணவிரி என்னும் இயற்சீர்ப்பாற்படும். போதபூ, விறகுநீர்

* "இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின்வைத்ததென்னையெனின்:—இவையுள் அவைபோல, சண்டொருங்கியைதல் பெம்பூன்மையென்பதறிவதற்குத் தேவையுண்டி' என்றார் போசிரியர்.

என்னுயிரண்டன்கட் குற்றுகரம் மேல்வரும் நெடிலோடிணைந்து நிரையாய்ப்
பாதிநி கணவிரிபோல நிரையாமோவெனின்; ஆகா;—அக்குற்றுகரம் நேர்பு
நிரையுமாயேன்று நேருநிரையு முதலாய் நிரையீருகிய சீர்தனை கொண்
டாங்குத் தட்கும்; செய்யுள்—‘நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்றோ’
எனப் போதுபூவும், விறகுதீயும் வந்தன. (கரு)

கக. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிரையசை யியல வாரு மென்ப.

இது மேனின்ற இயற்சீர்திகாத்தான் ஈரசைச்சீருள உரியசை இய
லசைமயக்கத்துள் ஒழிநதுநின்ற நான்கியற்சீரும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். இயலையை வரினே எ-து இயலசையிரண்டன்பின்னும்
உரியசையிரண்டும் ஒன்றிரண்டுசெய்து மயங்கி நான்காகாகால் அவ்விரண்
டிரியசையும்; நிரை மென்ப எ-து இயலசைமயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்க
னுள்நிரையீற்ற பாதிரியும் கணவிரியுட்போல வருஞ் சீரோடு தட்கும். எ-று.

அவை நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என வருங்
கால் நேர்முதலிரண்டும் பாதிநிபோலவும் நிரைமுதலிரண்டும் கணவிரிபோ
லவும் கொள்க.

*இக்குத்திரமும் தனைக்குமாறு கூறிற்றும். உ-ம். போரோறு நன்
னாறு, பூமருது காரருமு, கடியாறு பெருநாணு, மழகளிறு நரையுருமு
எனவரும். (கக)

கக. அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். எழுத்ததிகாரத்துநெட்டெழுத்தேழேயோரெழுத்தொருமொழி
(மொழி-க) என்றதனாற் சொல்லாநதன்மையெய்திய அளபெடை ஈண்டு
ஈரசைச்சீரூறிய அதிகாரத்தானும் இயற்சீராந் தன்மையெய்திற்று, அத
னையே எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும்வேண்டலின். அளபெடை
.....முரித்தே எ-து அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமை பெறுத
தலேயன்றி ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்து. எ-று.

* “இக்குத்திரமும் சீராமாதேயன்றிச் சீர்தனைக்குமாறுங் கூறியவாறாயி
ற்று. இவற்றைப் போரோறு பூமருது கடியாறு மழகளிறு எனினும் இழுக்
காக” என்றார் பேராசிரியரும்.

*

உம்மையாற் சீர்நிலையாதலேவலியுடைத்து. நிலையென்றதனால் எழுத்துநிலையும் நேர்ந்தார். அங்கனம் சீர்நிலை பெறுங்கால் முற்கூறிய ஈரையைச் சீர் பதினாறுனுள் ஆசிரியவுரிச்சீராவும், போதாது விறகுதீ என்னுமிரண்டியற் சீரும் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை, நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என்னுமியற்றீர் எட்டுமாம். அங்கனமாதல் ஒருமொழியகத்தேயுடைய என்பது. ஆஅ எனத்தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என ஈரெழுத்து ஞாயிறு ஆயிற்று; என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம் பிரித்துக் குறினெடிலாயினற்போல் ஆகா! த்தப் பின்னின் அகரமுக் குற்றுக்காரமுக் குறிலினையெனப் பட்டடையினென்பது. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆஅழி என்பது மூலெழுத்துப் பாதிரி. வடாஅது என்பது மூலெழுத்துக்கணவிரியாம். படாகையென நாலெழுத்துக்கணவிரியாம். ஆஅங்கு என ஈரெழுத்துப் போரோடும். ஆஅவது என மூலெழுத்துப் பூமருது* புகாஅர்த்து என்பது கடியாரும். பராஅயது என்பது மழகளிரும். இவை ஒரே சொல்லாகிவின்று எட்டியற்சீரானும் அளபெடுத்தன. நீதேஎக் தேரும் பூடம் புறவிற், போஒரி துள்ளஞ் சோஒரி நண்ணிக், குராமம் பிணையல் விராஅங் குஞ்சிக், குடாஅரிக் கோவல் மடாஅரின் வைத்த, கானெறிச் சென்றனர் கொல்லோ, மேனெறிச சென்று பொருள்படைப் போரே—இதனுள் இயல்பை மயக்கிய இயற்சீர் நான்கும் வந்தன. ஒழிந்த நான்கும் இவற்றுள் அடங்கும். இங்கனம் சீர்நிலையெய்திய வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயது இயற்கையளபெடை என்றும், செய்யுட்குப்புவவர் ஒசைகருதிச் செய்துகொண்டது செயற்கையளபெடை என்றுங்கொள்க; இவ்விதி கட்டளையடிக்கென்றுணர்க. இவை சீர்நிலையடிக்காயிற் றளினிலை, முதனிலை இடைநிலை, இறுதிநிலை எனக்கொள்வர். *ஆஅ வளிய வலவன்* எனவும், 'எஎர் சிதைய வழாஅ லெல்லாநின், சேஎயரி சிந்திய கண்' எனவுரிவை நேர்நேரும் நிரைநேருமாக அலகிடுப. இனி ஓசையாங்காற் செயற்கையளபெடைசீர்நிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதல்போல், இயற்கையளபெடைஅசைநிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதலும், புணர்ச்சிவகையான் எழுத்துப்பேராகிய அளபெடைகள் அசைநிலையாதலும், பொருள் புலப்பாட்டிற்குப் புலவர் செய்த செயற்கையளபெடையுட்கிலவும் அசைநிலையாதலுங்கொள்க. உ-ம்.

* “ஆஅ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பினோ, டிஇ ரிரைகொண் டராளப் பள்ளியுட், டூஉந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றோண், மேள வலைப்ப ட்ட நம்போ னறுதுதா, லோஒ வழக்குந் துயர்”.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

புறப்போது வெனவுரைத்து மீள்வான் *’ என்புழிப்பண்டமாற்றின்கட் பகர
வொகாரத்திற்குள்ள ஓரலகே பெறுதலின் ஓரையாயிற்று. | “தூறோது
தூறு”† என்பதும் அது. இவை இயற்கையளபெடை யசைநிலையாயின.
‘பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்த கடுவன்’ என்புழிப் ‘பலாஅ’ எனப்
புளிமாவாகாது ஓரையாய்க் கோடு என்பதுங் கூட்டிக் கணவிரியாக அலகு
பெறும். | ‘குறியதன் முன்னரும்’ (எழுத்-உயிர்மயங்க-உச) என்னுஞ் சூத்தி
ரத்தாற் பெற்ற அகரமும் அளபெடைபோல் அசைநிலையாயிற்று. ‘நிலம்
பாஅய்ப்பாஅயப் பட்டன்று நீணிலா மென்றோள், கலம்போலுயப்போலுயக்
கௌவை செய’ எனப் போலுயப்போலுய என- செய்கைக்குறிப்புப் புலப்ப
டசெய்யுள்செய்தவழியும் அசைநிலையாயிற்று. இவை நூசை சிதைத்தாற்
செய்யுளின் பஞ் சிதையுமென்று அடிகுருக்கங்க்கட் சிதைத்தார். இவை அல்
குபெருவெனவே, கெடின் தன்மையேயாயிற்று. இதனானே குற்றிகரம்
போல் எழுத்தாநதன்மையுபெற்றது. இனி, வாஅட்க எனவும், தூஉமணி
எனவும் மூவகைச்சொனும் வருகல் உடையார் சாலை யெயதுமென்றத
லுற் பெறுதும். அவை வெண்குரு வஞ்சி ச்ருமாம். (கௌ)

கஅ. ஒற்றா வெப்பி னு றுறென மொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையும் சாலையாதலையன்றி அசைநிலையுமாமென
எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஒற் ... மொழிப எ-து ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெ
டைபோலச் சீர்நிலையெய்தலும் உடையாய் நின்றவுமரித்து. எ.று.

ஒற்றெனவே, இன்ன நயன வயல் ளவாயதம்’ என்னும் பதுனே
சொற்றுகு குறிநீரீழுட் குறிலிணைக்கீழும அளபெடுத்தல் பெறுதும். மங்க
கலம் எனவும், அங்கமும் எனவாம் வரும். வனையவற்றோடும் ஒட்டுக.
சீராமெனவே, மூசைச் சீருட் மூவகைச்சுருமாதல் பெறுதும். மேல் எழு
வகைச்சீர் கூறுதலின் இதுனை வண்டுவைதகார். நூடையாதல் சிறுபான்மை.

* “இடைதுடங்க வீரங்கோதை பின்ருழ் வாட்கண், புடைபெயரப்
பொழ்வாய் திறந்த—கடைகடையி, னுப்போலு வெனவுரைத்து மீள்வா
ளொளிமுறுவற், கொப்போநீர் வேலி யுலகு”.

† “பல்லுக்குத் தோற்ற பனிருநிலை பைங்கிளிகள், சொல்லுக்குத்
தோற்றின்னந் தூற்றினவா—னெல்லுக்கு, தூறோது நென்பா ணுடங்
கூட்டைக்கு மென்றிலைக்கு, யாறோமா வன்றளந்த மண்” ‘தோற்றிலவால்’
பாடம். இவை யாப்பருங்கலவநுத்தியேற்கோள்.

உ-ம் தண்ண் தண்ணெனக் கண்டும் கேட்டும்' என்புழிக்கண்ணென்பது சீர்நிலையெய்தித் தேமாவாயிற்று. தண்ணென என்றவழித் தட்பத்திற் சிறப்புக்கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண் ணகரவொற்றினை மிகக்கொடுத்து அள பெடுத்துச் செய்யுள்செய்தான். அது, மாசெல்கூம் என்னும் வஞ்சிச்சீரா வதனை ஆகற்க: பாதிரி என முன்னின்ற இயற்சீரேயாக என வழுவமைத்த வாறு. இதுவும் ஓசை சிதையாதுநிற்கவும் அலகுபெறாதெனவே எழுத் தின்றன்மை எய்திற்று. இது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உறுப்பாய் நின் றன அளபெழுதலும், தோற்றிக்கொண்டன அளபெழுதலுமாம். சுள்ள் னென்றது, புள்ள்ளென்றது, நள்ள்ளென்றது, கிண்ணெனென்றது—இவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குரிய. தோற்றினது—கண்ணென முற்காட்டி னாம். இருவகையுடைய கருங்கு, குரங்கு, மின்னனு, எஃஃகு என்பன உயிரளபெடையின் வருமெழுத்தோடுகூடிப் பேரேறு, கடியாறெ ன நிற்குமாறுபோலாது வண்டு வரகு என்னும் உரியசைப்பாற்படுதலின் உயிரளபெடையின் வேராக வேறினார். இருவகையுடைய தோடியையாத வழிக் கண்ணடண்ணென 'க' டென்னுங் கல்லதரத்தம்' எனத் தே மாவாக அலகுபெற்றன. இனி, "நீட்டம் வேண்டின்" (எழுத்-தூன்-க) என் னுஞ் குத்திரத்துட்காட்டிய 'செய்யுட்க னோசை' * என்னும் மாபுராணச் சூத்திரத்துட் ிமைதீரொற்று' என்றதளுனே, சீர்வகை யடியோசைகெடின் ஒற்றில்லாத சொல்லிற்கோசை அவ்வொற்றை உண்டாக்கியுநிற்குமென் றும், 'குன்றுமேலொற்றளபுக்கொள்' என்றதளுனே அவ்வொற்றானும் ஓசை நிறையாவிடின் அங்குனம் வருவித்த ஒற்றை அளபெடுத்துங் கொள்க வென்றுங் கூறியவியுங்கொள்க. "அம்பொரைந்... ..ன"† இதுனுள் யகரவகரவொற்றில் வழி ஓசை அவ்வொற்றையுண்டாக்கிற்று. அஃது அள பெடுத்தது வந்துழிக்காண்க.

(கஅ)

கஅ. இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பி

னுரிச்சீர் வெண்பா வாசு பென்ப.

‘செய்யுட்க னோசை சிதையுங்கா லீரளபு, மையப்பாடின்றி யனை யுமா—மைதீரொற், நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினெற்றையுண்டாக்கு, குன் றுமே லொற்றளபுங் கொள்”

† “அம்பொ ரைந்து டையிய காம னையிய நென்ன வந்தன, னம்பு நீர ரல்லர் னன்கு ரங்கு நீர ராயினுந், தங்கு ரவ்வர் தாங்கொ டிப்பி னென்கு நொந்து தாழ்வர்தாம், பொங்க ரவ்வ வல்கு லாரெ னப்பு கன்று சொல்லி னான்.” (சிந்தாமணி-கரமரூ-ந). ‘தங்கு ரவ்வர்’ ‘பொங்க ரவ்வ’ என ஒற்றமிழத்தே இச்சங்கத்துள்ள பழைய சிந்தாமணிப் பிரதியொன்றிற் காணப்பட்டது.

இது மூறையானே மூவசைச்சீருணர்த்துதற்றொடங்கி, அவற்றுள் வெண்பாவுரிச்சீர் உணர்த்துகின்றார்.

இ-ள். அவண் இயற்சீரிறுதிமுன் நேர்நிற்பின் எ-து அவ்விடத்திற்கு கூறிய இயலசையானாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேரசைவந்துநிற்பின்: வெண்பாவுரிச்சீராகுமென்ப எ-து அந்நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

அவை.—நேர்நேர்நேர், நிரைநிரைநேர், நேர்நிரைநேர், நிரைநேர்நேர் எனவரும். இவற்றை மாசெல்வாய், புலவருவாய், மாவருவாய், புலசெல்வாய் எனவும்; தேமாங்காய், கருவிளங்காய், கூவிளங்காய், புளிமாங்காய் எனவுங்காட்டுக. செய்யுள்.—“காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத், தாமத்தாழ் கோதை வருவானே—யாமு, மிருகுடங்கை யானெதிரே கூப்பித் தொழக்கண், டொருகுடங்கை யாயின கண்” என நான்கு வெண்சீருங் * காண்க. இஃது ஆட்சியுங் குணமுங் காணமாகப் பெற்றபெயர், வெண்பா விற்கும் அதன் பகுதியாகிய கவிப்பாவிற்கு முரிமையின். இனிப் பொதுவாக இயற்சீரென்றால் இயலிசையகமாகிய இயற்சீர் நான்கினையும், பொதுவாக உரிச்சீரென்றால் உரியசையகமாகிய உரிச்சீர் நான்கினையுமே கோடல்வேண்டினால் இத்தொல்காப்பியனுரென்பது, இச்சூத்திரத்தானும் ‘வெண்பாவுரிச்சீராகிரியவுரிச்சீர், நிரைநேரடி’ கென்பதனானும் (செய்-௨௩) பெறுதும்; இதனுள் ஆட்சியும் பெற்றும். இதுவுங் கட்டளை யடிக்குஞ் சீர்வகையடிக்குரூபித்து. (ககூ)

௨௦. வஞ்சிச் சீரென வாகுபெற்றனவே

வெண்சீரல்லா மூவசை யான.

இஃது ஒழிந்த மூவசைச்சீர் கூறுகின்றது.

இ-ள். வஞ்சிச்சீரென்று கூறுபடுக்கப்பட்டன, மேற்கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம். எ-று.

அவை வருமாறு:—நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்கினையும். நிறுத்தி, ஒருகால் நேர்முன்னாகவும், ஒருகால் நிரைமுன்னாகவும், ஒருகால் நேர்

*இதனுட் காமன்காண் எனவும், கருவூரார் எனவும், இருகுடங்கை எனவும், யானெதிரே எனவும் நான்குவெண்சீரும் வந்தன’ என்றார் பேராசிரியர்.

பு முன்னாகவும், ஒருகால் நிரைபுமுன்னாகவும் எடுத்து நேரீராக முடிக்கப் பதினாரும்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீராக முடிக்கப் பதினாரும்; அவ்வாறெடுத்து நேரீராக முடிக்கப் பதினாரும்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீராக முடிக்கப் பதினாரும்: ஆகவே, அறுபத்துநான்காயிற்று. அவ்வாறெடுத்து நான்கு முறைமைக்கு நடுவு நேரும் நிரையும் நேர்பும் நிரைபுமாக நிற்குமாவும் உணர்க.

அவை;—

உதாரணம்.

க	நேர்நேர்நேர்	மாசேர்வாய்
உ	நேர்க்கரைநேர்	மாவருவாய்
ங	நேர்நேர்புநேர்	மாபோருவாய்
ச	நேர்நிரைபுநேர்	மாவழங்குவாய்
ரு	நிரைநேர்நேர்	புலிசேர்வாய்
சு	நிரைநிரைநேர்	புலிவருவாய்
எ	நிரைநேர்புநேர்	புலிபோருவாய்
அ	நிரைநிரைபுநேர்	புலிவழங்குவாய்
கூ	நேர்புநேர்நேர்	பாம்புசேர்வாய்
க௦	நேர்புநிரைநேர்	பாம்புபுருவாய்
கக	நேர்புநேர்புநேர்	பாம்புபோருவாய்
கஉ	நேர்புநிரைபுநேர்	பாம்புபுழங்குவாய்
கங	நிரைபுநேர்நேர்	களிறுசேர்வாய்
கச	நிரைபுநிரைநேர்	களிறுபுருவாய்
கரு	நிரைபுநேர்புநேர்	களிறுபோருவாய்
கசு	நிரைபுநிரைபுநேர்	களிறுபுழங்குவாய்

எனவும் நேரீற்று மூவகைச்சீர் பதினாரும் வந்தன. வெண்
சீரென மேற்காட்டிய நான்கு மொழித்தொழிந்த
பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர்.

கஎ	நேர்நேர்நிரை	மாசேர்சுரம்
கஅ	நேர்நிரைநிரை	மாவருசுரம்
ககூ	நேர்நேர்புநிரை	மாபோருசுரம்
உ௦	நேர்நிரைபுநிரை	மாவழங்குசுரம்
உக	நிரைநேர்நிரை	புலிசேர்சுரம்
உஉ	நிரைநிரைநிரை	புலிவருசுரம்
உங	நிரைநேர்புநிரை	புலிபோருசுரம்
உச	நிரைநிரைபுநிரை	புலிவழங்குசுரம்

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உரு	நேர்புநேர்நிரை	பாம்புசேர்க்காமம்
உசு	நேர்புநிரைநிரை	பாம்புவருகாமம்
உஎ	நேர்புநேர்புநிரை	பாம்புபோருகாமம்
உஅ	நேர்புநிரைபுநிரை	பாம்புவழங்குகாமம்
உக	நிரைபுநேர்நிரை	களிறுசேர்க்காமம்
ங௦	நிரைபுநிரைநிரை	களிறுவருகாமம்
ஙக	நிரைபுநேர்புநிரை	களிறுபோருகாமம்
ஙஉ	நிரைபுநிரைபுநிரை	களிறுவழங்குகாமம்

எனவும் நனாயீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வருதன.

ஙங	நேர்நேர்நோபு	மாதோகாடு
ஙசு	நோந்நோநோபு	மாவருகாடு
ஙரு	நேர்நேர்புநோபு	மாதோருகாடு
ஙக	நேர்நிரைபுநோபு	மாவழங்குகாடு
ஙஎ	ந்நோநேர்நேர்பு	புல்தோகாடு
ஙஅ	ந்நிரைந்நிரைநோபு	புலிவருகாடு
ஙக	ந்நிரைநோபுநோபு	புலிபோருகாடு
ச௦	நிரைந்நிரைபுநோபு	புலிவழங்குகாடு
சக	நேர்புநேர்நேர்பு	பாமபுசோகாடு
சஉ	நோபுந்நிரைநோபு	பாம்புவருகாடு
சங	நேர்புநேர்புநேர்பு	பாம்புபோருகாடு
சச	நேர்புந்நிரைபுநேர்பு	பாம்புவழங்குகாடு
சரு	ந்நிரைபுநோநோபு	களிற்சேர்காடு
சக	ந்நிரைபுநிரைநோபு	களிறுவருகாடு
சஎ	ந்நிரைபுநேர்புநேர்பு	களிறுபோருகாடு
சஅ	ந்நிரைபுந்நிரைபுநோபு	களிறுவழங்குகாடு

எனவும் நேர்பீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வருதன.

சக	நேர்நேர்நிரைபு	மாதேர்கடறு
ரு௦	நேர்நிரைநிரைபு	மாவருகடறு
ருக	நேர்நேர்புநிரைபு	மாதோருகடறு
ருஉ	நேர்நிரைபுந்நிரைபு	மாவழங்குகடறு
ருங	ந்நிரைநேர்நிரைபு	புல்தேர்கடறு
ருச	ந்நிரைந்நிரைநிரைபு	புலிவருகடறு
ருரு	ந்நிரைநேர்புநிரைபு	புலிபோருகடறு
ருச	ந்நிரைந்நிரைபுநிரைபு	புலிவழங்குகடறு

நி.௭	கேர்புகேர்புகரைபு	பாம்புகேரகடறு
நி.௮	கேர்புகரைகரைபு	பாம்புவருகடறு
நி.௯	கேர்புகேர்புகரைபு	பாம்புபோகுகடறு
க.௧	கேர்புகரைபுகரைபு	பாம்புவழங்குகடறு
க.௧	கரைபுகேர்புகரைபு	கன்றிசேரகடறு
க.௨	கரைபுகரைபுகரைபு	கன்றிவருகடறு
க.௩	கரைபுகேர்புகரைபு	கன்றிபோகுகடறு
க.௪	கரைபுகரைபுகரைபு	கன்றிவழங்குகடறு

வெண்மயக் கரை நீற்று ஆவணைச்சீர் பதினாறு வந்தன.

இவை அறுபத்துநான்கிலும், * நான் குறிக்கி, ஒழிந்த அறுபதும் வஞ்சி யுரிச்சாரம். மெய்யுள்:—

† ‘மேற்கோட்டுநீர் சீழ்ப்பரந்துதன்
 விழுக்கோட்டுமெய் வியல்விசம்புகேடயந்
 சோக்குமுன்னர்க் காய்புகிழியப்
 பாய்ந்துசென்றுசென் றுங்குநலிபுகன்
 நெதிர்த்துமீண்டாய் நெதிர்த்துக்கரைகொன்
 றவங்குகோட்டுமுத் திவங்குநலிவுச்செய்
 தூர்திறைக் காலரி பாய்க்துத் தண்டலை
 மூலா லோனே பேரிசை வனவன்
 கரம்படர்ந்து வருந்துவ தெவனே
 கரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் ககிம்பே’

இதனுள் மேற்றூ ஆவணைச்சீர் பதினாறு வெண்சீர் நான்குமொழி த்து ஒழிந்த பன்னிரண்டு வஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

‘தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின்
 வண்டோட்டுவயல் வாய்புகைபுகரந்
 தயவாலையி னறைக்கழகையின்
 வழிபோகுவா மறித்துருபுகினர்க்
 சோங்குசென்னிலை வாங்குகுதிர்தரீஇப்
 போது தூங்குசிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்

* வெண்சீசென மேற்காட்டிய நான்கும்.

† இது முதலாகவரும் நான்குசெய்யுளும் வஞ்சிச்சீர் அறுபதும் வந்த மைக்குப் பேராசிரியர் கூறியவை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகிளிக் குழாந்
 திருந்துகோட்டிமிசைக் குரங்கு வ்ருந்துகொளு
 நன்னர் நன்னாட் டென்னா குங்கொல்
 பொன்னிநன் னாட்டுப் பொருந் நெங்கோன
 ருடோய் தடக்கை மல்லவ*
 னாடுகெழு திருவற் பீடுகெழு வேந்தே*

இதனுள் ஈரையிற்று ஒஞ்சி-சீர் பதினாறும் வந்தன.

வான்பெய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
 மால்யாறுபோந்து காட்சு சபாயநது
 சுரைபொய்யாது ஈராவளஞ்சான்று
 வலையாதுதந்து பலாப்பழுதத வீழ்ந்து
 பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்டு
 வித்துநாறுவாய்ச்சு முத்தக்கருப்புபூச்சு
 வரம்புகொள்ளாது சரம்புபெருகூட்டி
 விசம்புநீங்குமஞ்சு துயின்றபெயர்ந்துபோந்து
 வாழையோங்கிய சோழிலைப் பரக்குந்
 தண்டா யாணர்க் தென்ப வென்றும்
 படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
 குடிபுறந் தருஉம் வேந்தே
 நெடுசிலைத் தண்குடை புழற்ற நாடே*

இதனுள் கோட்டிருகிய ஒஞ்சிச்சீர் பதினாறும் முரையானே வந்தன

‘சீற்றம்மிகுபு செல்கினைஞ்சிறந்து
 கூற்றொத்துவிரைபு சோள்குறித்துமுயன்று
 புலிப்போத்துலையும் பொலிகொடியெடுத்திப்பு
 புகலேற்றுமலைந்து பகையரக்தொலைத்து
 வேம்புமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்தது
 வீற்றுவீற்றுப்புனைந்து வேற்றுச்சுரும்புகிளர்பு
 சுளிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச்
 சொரிந்துதுங்குடாத்து விரைந்துமலைந்துதொலைத்து
 மணங்கம ழாாமொடு தயங்கச் சூடிய
 வென்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்

வல்லமன்’ எனவும் பிரதிபேதம்.

பாடுபெறு பாணினும் பலவே

பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே

இதனுள் நிரைநீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன. (1)

உக. தன்பா வல்வழிந் தானடை வின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாவிற்சூரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். இவ்வறுபது வஞ்சிச்சீரும் தன்தன் பாவல்லா ஆசிரியம், வெண்பா, கலியுள் வாரா எ-று. எனவே, சிறுபான்மையான் ஆவன மேற்கூறுதும். உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. இதன்பயன் ஆசிரியவுரிச்சீர் தூக்கலோசையை நூக்குமாறுபொர், இஃது அகவலோசையை நூக்காதென்பதாம். (உக)

உஉ. வஞ்சி பாருங்கி வெஞ்சிய வரிய.

இது மற்றைச்சீர்கள் வஞ்சியுண் மயக்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவின் தண் ஈசைச்சீர்பதினாறும் முவசைச்சீர் அறுபத்துநான்கும் உரிய. எ-று.

எனவே, கட்டளையிற் கூறுவாயிற்று. 'வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்' (பட்டினப்பாலை) எனத் தன்முன்னர்த் தான்வந்தும், 'நிசை திரிந்து தெற்கேகினும்' (பட்டினப்பாலை) என லுயற்சீர் கற்பத் தன்சீர்வந்தும், 'தற்பாடிய தவியுணவின்' (பட்டினப்பாலை) எனத் தன்முன்னர் வெண்சீர்வந்தும், 'புட்டேம்பப் புயன்மாற்' (பட்டினப்பாலை) என லுரண்டு வெண்சீர்வந்தும், 'புள்ளுத்துயின்று புலம் புங்குர்த்து' என ஆசிரியவுரிச்சீர் வந்தும் தூக்கலோசை பிறக்கும் என்றுணர்க. (உஉ)

உக. வெண்பா வுரிச்சீ நாசிரிய வுரிச்சீ

ரின்பா நேரடிக்கொருங்குநிலை யிலவே.

இது கட்டளை ஆசிரியத்திற்கு அடியுறழப்படாத சீர் இவை யென்கின்றது.

இ-ள். வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் கட்டளை ஆசிரியப்பாவில் வரும் அளவடிக்குப் பொருத்தகற்றலின்று. எ-று.

எனவே, நீடுகொடி, உரமுபுலிஎன முன்னிரையீற்றவிரண்டும் உறழும் என்பது சுணங்கிக்கொள்க. கட்டளையடி யிங்கனும். வருமெனவே, சீர்வதை

யடிக்கு வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிசீரும் பொருந்தவரும் என்றுணாக. வெண்சீர்வந்தன மேற்கூறுபு *. † 'வெண்புகழ் சிறைந்து வந்ததவாங்கு (திருமுருகாற்றுப்படை) என ஆசிரியவரி சா பொருந்தவந்தது (உரு)

உது. கவிதையா நங்குறு ரடியவா டா ரது.

இது கட்டளையுடையகலக்கட சாபயக துறைய கூறுகின்றது

இ-ள். கவிதையையானாய் கலப்பாவில் வரும் நேரடியிடத்தே முறையிய முன்னிரையிற்ற விரண்டுசா வருதலும் நீக்கப்படா உ-று

† உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று 'அது துதினை யடுக்ககடாயக துயிர் செகுக்குக துரைவகேள்' 'வள்ள கயண்பட பசு உபொனனின் வியல்நாழேம் விலையாடி' எனவருக. ‡ இவ்வாறு கூறல் சாவனக சலிபுடிகுது இவை யொழுகுத ஆசிரியவரி சாசனமு உணை-சாசனமு உணையவாறு வாய்பெறு மாயிற்று. (உது)

உரு. கவிதையா படியப் போது விரதரி
நிலைகுறித தனதே தெரிந் தோராககே.

இதுவும் கட்டளையுடையகலக்கோ சாவையையறை கூறுகின்றது.

இ-ள். கவிதையையானாய் கலிப்பாவில் வரும் நேரடியிடத்துத் தேமா புளிமா என்னும் நேரீர நியர்ச்சரிபண்டித ருந்நகுநிதனது, தள்ளுவொசையைத் தெரிவோர்க்கு உ-று

இந்நனம் வை நடுதாசுடல், சிலையுடிககணு உவல் ண்டியுடச்சீருட வருதல் பெறுதாய உ-று; "ஐயிருத உயின் ககா உகாயான' எனவருக. எனவே, நேரீர நியுந்நரி வுழிநக வுடி ரசுருக கலிக்குவருகலுட அசிரியத்திற் கும் வெண்பாவிரகு உகுழிநக பததயந்ந்ரும் வருதலும் பெற்றும் (உரு)

உரு. வஞ்சி டா நங்குனு டியுதி வில்லா.

* "இன்சீ ரியைய வருவ தாயின்" (ரு0) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காண்க.

† ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலையன்றி சண்டுககழதலும் படா என்றவாறும்.

‡ 'இவ்வாறு கூறவே' என்பது இங்ஙனம் வரையறையுடையன கட்டளையுடையனவே என்றதாம்.

இது சுட்டினாயல்லா வஞ்சிப்பாவில் வரப்பெறா இயற்சீர்கூறுகின்றது; வஞ்சித்தலோருக்கினும் என்னுது வஞ்சிமருங்கினும் என வாளா கூறின ஸையின் சுட்டினாய்மை பெறுதும் : தனே தத்த்ருழில் சுட்டினாயடிக்கண் ணசாகலின்.

இ-ள். வஞ்சிப்பாவில் தத்தும் அலையுந் இரண்டும் இறுதலோடுகல்லா முதற்சீர்க்கண், எ-று.

என்றது மந்தைப்பாக்களைப்போலச் சீர்மையுத்தியுதன் மாத்திரையன்றி முதற்சீர்தோறும் தம்முன் வேறுபாடுதோன்றத் தூக்கப்படும் ஸை வஞ்சி க்ருவேண்டுதல்ன் அல்லோசைப்படப் பெரும்பான்மை கல்லா தேமா, புளி மா என்னும் ஸாண்டும் எ-று : என்னை? முதற்சீர் வருஞ்சீரோடு தொட ருக்கால் இறுதற்ருழில் பெறுவது என்ற ஸாகலின் ; எனவே, கலிந்து கூறியவிடத்துச் சிறுபான்மை தூக்கப்படுமோசைப்படவும் நிற்கும் என்று ணர்க. உம்மை இறந்தது தழீயுயிற்று. உ-ம்.† “கொற்றக் கொடியுயரிய” “களியுக் கதவெறித் தனவே” என கேள் ற்றியற்சீர் முதற்கட் டுங்காவாயின. “அகல்வயன் மலைவேலி, தவயுடணல் வியன்கானல்” (புறம்-கஎ) எனவும் “மேதக நிகப்பொலிந்த, வேங்குசிலை வயக்களியு” (மதுரைக்காஞ்சி) எனவும் ஒழிந்த இயற்சீர் முதற்கட் டுங்கின. இவை சுட்டினாய்மையுண ர்க. “புன்குழ புணர்மருதின்” “தேன்றிட டஞ்சரும்பின்” என * கலிந்து கூறியவழித் தூக்கின.

இனி† மண்டிணந்த நல்லு, கலனெந்திய விசும்பும், விசம்புதைவரும் வளாயும், வளத்தலையுய தீயுந், த்ருணிய நீரும்” (புறம்-உ) என ஈற்றுக்கண் வருதல் பெரும்பான்மையாதலின் † இது தி கல்லா எனப் பொருள் கூறலா காலையுணர்க. “மருந்து” என்றதனால் மேற்கிலவஞ்சிக்கே இவ்வரையறை: ஸையிலே வஞ்சிக்கு இன்றென உணர்க. (உக)

உ-ள் இவசநிலை நிறைய நிற்கு வாயி
னசைநிலை வளாயார் சிநிலை பெறலே.

* இந்நலிந்துகாட்டிய இயற்சீர்கண் அளபெடுத்துக்கூறப்படுவன என்று கொண்டு அளபெடை வெண்சீர் என்பர் பேராசிரியர்.

† “வஞ்சிப்பாலினுள் அடியுற்றினிலாது கேள் ற்றியற்சீர் என்றவாயு; எனவே, அடிமுதற்கண் தற்கப்பெறும் என்றவாரும்” என்பது உரையாசிரியருரை.

இது நான்கையுஞ் சீரம்னுடனும உடைய என்கின்றது

இ-ள். இசை நிலை வாயின எ-து சூசைச் சீலமையாற் சீராதன மைப்பட நின்றது நிற்குமாயின அன பெற்றல் எ-து அசைச் சீலமைய ப்பட்ட சொற்களை யெல்லாம் சாநிலை பெறு சற்கு வரையார எ-று

உ-ம். 'கழறொழா மன்னவாதகை' *† புனனுடன பேரே வரும'†
“எய்போற் கிடந்தானென னேற” (வெண்பா யாலை-வாகை-உஉ) †“மேவா
ரையட்ட களத்த” (களவழி-௨௩, ௨௪, ௩௧) என நேரமைபு, ந்நாடசை
யும், நோபமையு, சீனமையு அயிறும டுரை எ-து போலோரோசைக்குக
காட்டி நன்றனும ஒழிந்த அன கூறும் கூறச்சொனது இகநமை கூறக்கால்
வெண்பாட்டிற்றழ முச்சொ தாகும' (உ-௭, ௭௧) என்பது உதாரணம். (.)

உ-அ இயற்புபாபாபாபிதிக் திபுறவாவி கொள்க

தொல்காப்பியம் சூசைச் சீலமையாற் சீராதன

இ-து எய்தியது ஒரு நூலும உபநிசுத, உலகையி ண்நிசு சீரில்
யெய்தியது தலோபா எனநல்ன் தியை சடரும எனநல்ன் எய்தாதது
எய்துவித்தது உபாப

இ-ஈ இயற்பு உபநிசுத எ-து சூசைச் சீலமையாற் சீராதன
கிட இயற்புக்கண்குபபகது கிடநல்ன் உபநிசுத எ-து உபநி
யுச்சாகக்கு கூறுதலோவைக கெடாத சனம பகசுண்டன உபநிசுதொகா
ளவ எ-து அவநடைபும இயற்பிக் கொள்க எ-று

அவிழ்ந்த துணியைசைக்கு மயபம் முறுசுக்கு

மகிழ்ந்திடுவார முன்ன மருநு—கல்முறுது

நீழமுறா யானை நெடுமானேறாக கிளவி

கழறொழா மன்னவாதகை' (பொய்கையாலாகது யாபநங்குல
விநந்திமேற்கோள-௩௩)

† பொன்னா யாபந புனை நுழுகாற அளர்பே

ருன்னெனென ஆமுலககை பறநினைற—கனனே

மனனேனா வாயெல்லா மல்குநீராக கோழிப

புனனுடன பேரே வரும (யாபநங்குலவிநந்திமேற்கோள-௩௩)

'அஃதான நெனப வெண்பா யாபபே' எனப்பு உரையாசிரியரும் இ-செய
புனை எடுத்தோதினா.

நேர்ந்நியற்சீர் அதிகாரத்தாற் நேமாபுளிமாப்போலத் தட்டல் கொ
ள்க. தலைவகை சிதையா என்றது எய்தியுத் தலையா என்று கொள்க. முலை
விலங்கிற் மென்று முனிவான் * | 'கெய்தத்தோர் நிறைந்துக் கணம்புகல்'
என இரண்டசைச்சீரும் இயற்சீர் வெண்டலையாகத் தட்டன. | 'தலைவகை
சிதையாத் தன்மையான்' என இடம் நயமித்தது, சீர்வகையான் அசை சீரெ
னவேறுகின்று அடியுறழ்த்து எழுபது எனப்பட்ட தலைவகை நோக்குங்
கால் வெறெண்ணுந்தொகைபெறுது இயற்சீர்க்கண் அடங்கும் என்றற்கு;
எனவே, சுட்டலையடிக்கே இவ்வரையறை: அல்லழி வரையறையின்மையிற்
நலா கொள்ளப்படாதென்றுணர்க. இக்காலந்தாள் சீர்வகையடிக்குத் தலை
கொள்வர், | "இடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு, பெடைஞெண்டு" † என்
நவழிக் கண்டு என்பதனை இயற்சீர்வெண்டலா யென்பர். | இனிச் 'கலித்தலை
யடிவயின்' (செய்-௨௩) என்றதன்பின் இச்சூழ்திறங்கூறுதலின், இவையுங்
கலிக்கு விலக்குண்டு ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரிய வாயின; என
வே, ஆசிரியத்திற்கு இயல்பையையக்கிய இயற்சீர்நான்கும் உரியசையையங்
கிய இயற்சீர்ஆறும் ஆக இயற்சீர்பத்தும், முன்னிரை யீற்ற ஆசிரியவுரிச்
சீரிரண்டும் சுண்டிக்கூறிய அசைச்சீரிரண்டும் ஆகப்பதினான்கும் அடியுறழு
மாயிற்று. வெண்பாவிற்கு இருவகை இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர் நான்கும்
அசைச்சீர் இரண்டும் எனப் பதினாறு சீரும் அடியுறழுமாயிற்று. கலிக்கு
நேர்ந்நியற்சீர் ஒழிந்த இயற்சீர் எட்டும் வெண்சீர் நான்கும் ஆசிரியவுரிச்
சீர் இரண்டும் எனப்பதினான்கும் அடியுறழுமாயிற்று. இனி நாற்பத்தான்கு
கும் உண்மைவகையால் இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் வெண்
சீர்நான்கும் அசைச்சீர்இரண்டும் எனப்பதினெட்டாயிற்று. இவற்றன்
றுருந்லைமைப் படுவனபட்டு முப்பத்தொன்றாமாறு 'சீர்நிலைதானே' (செய்-
௪௧) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறுதும்.

(௨௮)

சிலைவிலங்கு நீன்புருவஞ் சென்றெருசிய கொக்கி

முலைவிலங்கிற் நென்று முனிவான்—மலைவிலங்கு

தார்மாலே மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ

கார்மாலே கண்கடும் போழ்து. (பாப்பநங்கலநுத்தி மேற்கோள்-
௪, ௧௭, ௩௭)

† தடமண்டு தாமரையின் ருதா டலவ

னிடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு—பெடைஞெண்டு

பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தாரே பொய்கழிந்

தூழி நடாயினு னார். (செய்-௪௧)

சுதூல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உ-கூ வெண்சீர் நிறைசை நிரையசை யியற்றே.

இது வெண்சீரார் சலித்தனையாமாறணர்த்திற்று. சலிக்கு விலக்கிய நேரீற்றியர்சீர்திகாரம் பற்றி ஓயற்சீர் கூறியதல்லது சலியுதிகாரம் விலக்காமை யுணர்க.

இ-ள். வெண்சீர் நிறைசை எ-து வெண்சீர்சை பலசொடங்கது ஒருசலியடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீர்களுள் மற்றுந்நீரீரின் முதல்வந்த நேரையை நிரையசையியற்று எ-து மற்றைநானாழுசல் வெண்சீர் வந்து சலித்தனையாவாறுபோலக் கலித்தனையாம் (உ-நூ).

‘மீனரது’ வெண்சீர்ப்பின்னர்தாரைகாது தட்டே. சிறந்ததுஎன்றும். அதுவுமன்றி வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிலும் அது வவன்னோசையை யுருகுசலிற் கட்டினையாகாமைகருதி முன்னர் ஆன்றுசீரும் பகைத்தே வால் வேண்டுமென்றும், அவைதம்முட்பகைத்தலிற் பன்வருஞ் சீர் ஒன்றினும் பகைத்த தன்மையையாய்த் துள்ளலோசையே நீங்குத்துமென்றகருநினார். வெண்சீர் என்றது ஆள்நீரையியற்பெயராதலிற் பன்மைப்பாற் படவுணர்க. வெண்சீர்களுள் என எழுணுருபு சொக்கது. நமஎன்றது இறுதிசீரோ. மற்றையென்றது இறுதிசீரினுடைய அசையென்றவாறு. உம். “அடிதாங்குமளவன்றி யமுலன்ன வெம்மையால்” (பாலைக்கல்-க0) என இவ்வெண்சீர்கள் பகைத்து வந்து மற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரையை நிரையசைபோலத்துள்ளலோசைகோடலிற் கலித்தனையாயிற்று. இது கட்டளைக்கே யென்பது “தலைவகை கிதையாத் தன்மையான்” (செய்-உ-அ) எனின் அதுகாரத்தாற் கொள்க. “அரிதாய வறனெய்தியருளியோர்க் கலித்தலும்” (பாலைக்கல்-க0) என்புழி வெண்சீரியுதிந்நானாழுசலியற்சீர் தட்டலிற்றுள்ளலோசை சிறவாதாயிற்று, பண்டாங்கு மாடுங்காற் பண்ணெழுதி லணைமென்றோள் (கலித்தொகை-கடவுள் வாழ்த்து) போன்று. (உ-கூ)

நூ- இன்சீர் நிரைய வருகு வ தாயின்

வெண்சீர் வலாயா ரிசிரிய வடிக்கே.

இது கட்டளையல்லாழி வெண்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்திற்று.

இ-ள். இனிய ஓசை பொருந்த வரும் ஆசிரிய வடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும் (உ-நூ).

உ-ம். | “இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத், தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலக் காணத்து” (புறம்-கக) என்றவழித் தலையாலம் என ஆசிரிய

ரியவடியுள் இன்சீர் இயைய வெண்சீர்வந்தது. வருகுவதாயின் என்ற ஒரு மையான் ஓடிக்கண் ஒன்றே வருதல் சிறப்புடைத்து: பலவருதல் சிறப்பின் றும். (நா0)

நக. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீ

ரோன்றுத லுடைய வேரோ ரு வழியே.

இது வஞ்சிச்சீர் ஆசிரியத்துத் தாங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நிலை மருங்கின் எ-து கட்டளை யல்வழி இன்சீரியையவரின். வஞ்சி வழியே எ-து வஞ்சி-சீர்களும் ஒரோவோர்வழி ஆசிரியத்து டன் பொருநதுதல் உடைய, எ-று.

ஒருவழி யென்னது ஓரோருவழியென்றது அறுபது வஞ்சிச் சீரினும் பத்துச்சீரேவருதலும் அவையபின்னுவாராமையும் அறிவித்தற்கு. உ-ம். மாசேர்சுரம், புலிசேர்சுரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கடறு, புலி செல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவரு வாய் எனவரும். செய்யுள். “யாரியோடு மலர்ந்த மாத்ரட் கொன்றை, குறி ஞ்சியொடு கமழுங் குன்ற நாடன்” என மாசேர்சுரமும், புலிசேர்சுரமும் வந் தன. “முன்றிலாடு மஞ்ஞை மூதிலை கறிக்கும்” என மாசெல்காடு வந்தது. “அலரிநாறு துவர்வாயமர்த்த நோக்கின்” எனப் புலிசெல்காடு வந்தது. “கண்போன் மலர்ந்த வண்டுமயங்கு தாமரை” என மாசெல்கடறுவந்தது. “கிரடிவழங்கு குன்று கண்டு போகி” எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது. “காடு தேரா வழிதருங் கடுங்கண் யானை” எனப் பாம்புசேர்வாய் வந்தது. “சுந்நு சிதைய வழுத செங்குரற் சிறுதினை” எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது. “மருந்துநாடாத் திருநது சிலம்பிற் சேக்கும்” எனக் களிறுசெல்வாய் வந் தது. “கடலுகவரா விழிந்து கான்யாறு வரித்த” எனக் களிறுவருவாய் வந்தது. பாம்புவருவாய் களிறுவருவாய் என்ற இரண்டும் நேர்பும் நிரையும் முன் வருதலின் நிரைடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீரோனப்படா. (நக)

நஉ. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது * நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். நாற்சீர் கொண்ட அளவடியை அடியென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும். எ-று.

* முதற் குத்திரத்துள் ‘யாத்ரசீரேயடியாப்பெனா’ என நிறுத்த முறையானே.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எனவே, ஒழிந்த* நான்கடியும் சிறப்பில்வாயிற்று. இதிரும்மை தலைஇய வீரூணிற் வீசும்பின்' (மலைபடுகடாம்)†அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாகி' (திருக்குறள்-க)‡அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்' (பாலைக் கலி-உ௦) என நாத்சீரடியாற் கான்றோர் மூன்றுபாவுங் கூறியவாறுணர்க. குறளடியானும் சிந்தடியானும் சிறுபான்மை கூறினார். (நஉ)

நஉ. அடியுள் எனவே தனையொடு தொடையே.

இது நாத்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நாத்சீரடியான் வருந் கட்டளையடிக்கண் உள்ளனவே எழுபதுதனையும் பத்தொன்பதினையிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடையும் என வரையறைப்படுவன. எ-று.

எழுபது தலைப்பகுதியாற் கட்டளையடி யெனவறழ்வதூஉம், அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியென வரையறைப்படுவதூஉம், பத்தொன்பதினையிரத் திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப் பகுதி கொள்ளப்படுவதூஉம் நாத்சீரடியேயாயிற்று, எனவே, நாத்சீரான்வருஞ் சீர்வகையடிக்குத் தனையுந் தொடையுந் கொள்ளின, அவை,வரையறையின்றென உணர்க. அளவடி இரண்டியைநதும் ஒன்று வந்தந் தொடைகோடலும், ஒழிந்தவடி நான்கும் விகற்பத்தொடை கொள்ளாமையும் உணர்க. (நஉந)

நஉ. அடியிறந்து வருத லில்லென மொழிப.

இது கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஓர் கருவி கூறுகின்றது.

இ-ள். அறுநூற்றிருபத்தைந் தடியுள்ளும் ஓரடி நன்றாகு வருகின்ற அடியும் மூன்னின்றவடியை இறந்து வருதலில்லை என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். எ-று.

என்றது, முற்கூறிய தளைவகையேயன்றி, அடியொடு அடிக்கூட்டத் துத் தளைகொள்ளுகாலும் வந்தவடியே வாவேண்டு மென்பதூஉம், தொடை கொள்ளுகாலும் வந்தவடியே வாவேண்டு மென்பதூஉம் கூறிய தாயிற்று; எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா என்னும் அடிக்கட்டொடைகொள்ளுங்கால் †வாமா நேறி வந்தோன் மன்ற' என வந்த அடியே வால் வேண்டிமென்பதூஉம், ‡தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட, காமர் தும்பி யாகல் கண்டது' எனத் தளைவழுவாகித் தொடைப்பகுதியுட் படா

* குறளடியும், சிந்தடியும் வெடிடடியும் கழிவெடிடடியும்.

மதனபதா உம் கூறியவாறாயிற்று. இனி வெண்பாலினுள் “சென்றேயெறிப
வொருகால் சிறுவரை, நின்றேயெறிப பறையினை நன்றேகான்” (நாலடி-௩௪)
எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடியொன்றையும் இருகாத் சொல்லி எதுகை
கொள்ளுங்கால் அடியோடடிக்கூட்டத்துத் தலைவகை சிதையாது தொ
டைப் பகுதியுட்பட்டவாறு காண்க. “யானூடத் தானுணர்த்த யானுண
ரா விட்டதற்பின், ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—நேனூறு”^௧
எனப் பதினான்கெழுத்தின் இகத்தின்னேனும் தலைவகை யொன்றுத
லிற் றொடைப் பகுதியுட் படாவாயிற்று. வண்டு வாகு வாகு வாகு என
நின்ற வடியை மீட்டும் வண்டு வாகு வாகு வாகு எனத்தந்து தொடை
கொள்ளுங்கால் ஆசிரியத்தலை தட்டு வழுவாயிற்று. கலிக்கு அன்னதோர்
வரையறையின்மு. அது “வெண்சீரீற் றகை” (செய்-௨௬) என்னுஞ் சூத்
திரத்தானும், “தன்சீ ருள்வழித் தலைவகை வேண்டா” (செய்-௫௫) என்
னுஞ் சூத்திரத்தானும் உணர்க. ஏனை அகவலும் வெள்ளையுமே வரை
யறைப் பட்டன. இதனானே, அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியும் தம்முன்னர்த்
தாமே வந்து தலையுந் தொடையும் வழப்படாமற் கொள்ளுமென்றவாறு.

௩௫. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இதுவும் அந்நாற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அடியின்பாட்டே எ-து அந்நாற்சீரடியென்னும் உறுப்பான்
வந்த பாட்டையே எ-து. சிறப்பெனப்படுமே எ-து சிறப்புடைப்பாட்
டென்று கூறப்படும். எ-று.

அடியினுற் செய்யுள் வரையறை கூறலின்றி மாத்திரா முதலிய
உறுப்பான் இத்துணைப்படுஞ்செய்யுளென்று வரையறை கூறப்படாமையின்
அடியான் வந்ததே பாட்டென்றார். அது புவகைச் சங்கத்தாரும் பிறகான்
றேநும் நாற்சீரடியானே மூன்று பாவும்வரப் பெரும்பான்மை செய்யுட்
செய்து, வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்குக் செய்யுள் செய்தவாற்றானுணர்க. (௩௫)

௩௬. நாலெழுத் தாதி யாக வாறெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி. யென்ப.

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—நேனூறு
கொய்தார் வருதி குளிர்தார் தணியகல
மெய்தி யிராக்கழிந்த வாறு.

தேல்காப்பியம் செய்யுளியல்

௩௭. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக்களவே

பீரெழுத் தேற்ற மல்வழி யான.

௩௮. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக்களவே

யொத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே.

௩௯. மூவைந் தெழுத்தே நெடிவடிக்களவே

பீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப.

௪௦. மூவா நெழுத்தே சுழ்நெடிந் களவே

பீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பென மென்ப.

இவை ஐந்தனுத்திரமும் உதாரணமாகருங்கும் உரையையு நோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. இவை நாற்சீரடி இத்துணைப் பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றன

இ-ள். நாலெழுத்து முதலாக அநெழுத்துக்காறும் ஏறிய மூன்று நிலத்தையுமுடைத்து குறளடி எ-று. சிந்தடிக்கெல்லை வெழுமுத்தொன்றுமே என்று கூறுவர், எட்டி மொன்பதும் இரண்டெல்லாதவிடத்து எ-று. அளவடிக்கெல்லை பத்தெழுத்தொன்றுமே என்றுகூறுவர், அதனோடொத்த பதினென்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய நான்கெழுத்தானாகிய நான்கு நிலனும் ஏற்றமாய வாராதவழி. எ-று. நெடிவடிக்கெல்லை பதினைந்தெழுத் தொன்றுமே என்று கூறுவர் அதற்குப்பதினாறும் பதினேழுமாகிய இரண்டெழுத்து மிகுவுறும் நவமிரண்டும் இயல்பென்று கூறுவர் எ-று. சுழ்நெடிவடிக்கெல்லை பதினெட்டெழுத்தாமென்று கூறுவர், அதற்குப் பத்தொன்பதும் இருபதுமாகிய இரண்டெழுத்தும் மிக் குவருநிலமிரண்டையும் இவ்விடத்தேபெறுமென்று சொல்லுவர். எ-று.

குறளடியொழிந்தனவற்றை இங்ஙனம் வகுத்துரைத்தார், தலையிடைகடை யென்னும் மூன்று கூற்றின் ஒன்றற்கொன்று சிறப்புமிழிபு முடைமையின். உ-ம். 'பேர்ந்து தன்றே'* இதனுள் நாற்சீரடிக்கட்பதினேழு நலத்தைவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு காண்க. மக்களுட்டிரக்குறியானைக் குறளென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானைச் சிந்தனென்றும், ஒப்பவமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானை

* இச்செய்யுள் முழுதையும் இங்ஙனம் உ-ம் பக்கத்துக் காண்க. இப்பாட்டுள் 'பன்னெல்லா' எனவும், 'அமையேர்மென்றோள்' எனவும், 'இரும்பமன்மலரிடை' எனவும், 'அணிநடையசையு' எனவும் பாடபேதங்கொள்க.

நெடியானென்றும், அவனின் மிகநெடியானைக் கழியநெடியா னென்றும் கூறுபவர்களின் அவைபோலக் கொள்க, இப்பெயர். இவை சீர்வகை யடிக்கும் ஒக்கும்: என்னை? சுருங்கியவெழுத்தானும் இருசீரானும் வருவன குறளடி எனவும், ஏறியவெழுத்தானும் முச்சீரானும் வருவன சிந்தடி எனவும், இடைச்சீரான வெழுத்தானும் நாற்சீரானும் வருவன அளவடி எனவும், மிக்கவெழுத்தானும் ஐஞ்சீரானும் வருவன நெடிவடி எனவும், அவற்றின் மிக்க வெழுத்தானும் அறுசீரமுதலிய சீரானும் வருவன கழிநெடிவடியெனவும் இங்ஙனம் இருவகையடிக்கும் ஒருபெயரே கொள்க. அவை! 'ஒங்குதலை வியன்பரப்பின்' (மதுரைக்காஞ்சி) 'வல்லுநிரத்தான் வளிகொட்ப' (ஐங்குறுநூறு) 'சிறிய கட்பெரினே யெய்க்கியு மனனே' (புறநா- ௩௩௩) 'சிறுசோற் றுனுநளிபல கலத்தன் மனனே' (ஐ- ௩௩) 'நெறியறி செறிகுறி புரிநிரி பிரியா வறிவனை முநதழிஇ' (குறிஞ்சிக்கலி ௩) 'சுலிந்தழ் கதுவிய துவரித முரிவை யா கலியறித கணத்தொடி விளையாட்' *! 'மூவடிவி னாலிரண்டு குழ்சுடரு நாண முழுதலகு மூடி முளையிர நாறி' என இவற்றை முறையானே குறளடி சிந்தடி, அளவடி, நெடிவடி, கழிநெடிவடி எனப்பெயர் கூறுப; என்சீரின் மிக்கன சிறப்பில.

சுக. சீர்நிலை தாலோ யை ஏதெழுத் திறவாது.

இது மேலெழுத தெண்ணி அடி வகுத்த கட்டளையடிக்குச் சீரும் எழுத்தெண்ணி வகுக்கின்றது.

இ-அ. ஒருசீரினது நிலைமையான் ஐந்தெழுத்து இறந்துவராது. எ-று.

பெருமைக்கு எல்லாகூறி வரையறுப்பவே, சிறுமைக்கு எல்லை வரையறைப்படாதது: ஒன்று முதலாக வருதல் பெற்றும். அசைநிலையிற் பிரித்து நின்றவற்றினே யென்பது பிரிநிலை யேகாரம். அவற்றையுஞ் சீரென அடக்குக எனின்:—அவை இயற்சாப்பாற்படுதது இயற்றவேண்டா; இங்ஙனம் பாற்படுப்பனவற்றைச் சேரக்கூறலின் மயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாம். இனி அவை மூன்றெழுத்தினிகவாமை உரையிற் கொள்க. அச்

* "மூவடிவி னாலிரண்டு குழ்சுடரு நாண முழுதலகு மூடி முளையிர நாறித், துவடிவி னாலிரண்டு வெண்குடையி னீழற் சுடரோய்நின் னடிபோற் றிச் சொல்லுவதொன் னுண்டாற், சேவடிக்க டாமனாயின் சேயிதழ்க டென் டச் சிவந்தனவோ சேவடியின் செங்குதிர்கள் பாயப், பூவடிவு கொண்டுன வோ பொங்கொளிகள் குழ்சுது புலன்கொளா வாலெமக்கெம் புண்ணியர் தங் கோவே." (யாப்பருங்கலவிநிதி மேற்கோள்.)

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

சீர்கன் வருமாறு:—தூதையும் வண்டும் ஒரெழுத்துச் சீரென்ப; தேமா, ஞாயிறு, போதுபு, போதேறு, மின்னு, வாகுஎன இயைந்த ஆறும் ஈரெழுத்துச் சீராகும் என்ப; புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, விற்றகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி அரவொடுகூட மூவெழுத்துச்சீர் பதினென்றாகும்; கணவிரி, பெருநாணு, காருருமு, உருமுத்தீ, மழகனிறு, மாவருவாய், புல்செல்வாய், நாணுத்தலை, உறுபுலியொடு ஒன்பதுசீரும் காலெழுத்துச்சீராகு மென்ப; நரையுருகு, புலவருவாய், விரவுகொடி மூன்றும் ஐயெழுத்துச் சீராகுமென்ப. 'எழுத்தளவெஞ்சினும்' (செய்-சுந) என்னுஞ்சூத்திரத்தான் இங்ஙனங்காட்டினும். ஆசச்சீர் முப்பத்தொன்றாம்.

சுஉ. நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்.

இது வஞ்சிப்பாலினுள் வருஞ்சீர்க்கு எழுத்துவகை கூறுகின்றது.

இ-ள். சமநிலைவஞ்சிக்கு ஆறெழுத்துமாம். எ-று.

அஃது இருசீரான் வரும்; முச்சீரான் வருவது வியநிலைவஞ்சி. இறுதியதிகாரத்தாற் + பெருமைக்கெல்லை கூறினார். சிறுமைக்கெல்லை † மேற்கூறுப. எனவே, ஆறெழுத்தினிகந்தன கட்டளையடிக்காகாவென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று, ஐந்தேயன்றி ஆறுமாமென்றலின், அவை முற்கூறிய உதாரணங்களுட் காண்க. (சுஉ)

சுந. எழுத்தளவெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே

குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.

இது முற்கூறிய சீர்கட்கெல்லாம் பொதுவீதி.

இ-ள். எழுத்தளவெஞ்சினும் எ-து முற்கூறிய சீர்களெல்லாம் கட்டளையடிக்குத் தத்தம் எழுத்துக் குறைந்துமிக்கும் தம் அளவிறந்துவரினும். சீர்நிலை.....மொழிப எ-து அவை அவ்வச்சீரெனவேபட்டுச் செய்யுளுள் அவ்வப்பாக்களின் ஒசையை யுணர்ச்சி, ஒருதன்மையவாயே நிற்கும், சுருக்கப்பெருக்கம் இன்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-று.

எனவே, அவை கட்டளையடிக்கு எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குமாற்றான், இயற்சீரும் உரிச்சீரும் ஒருநிலைமைப்படுதலும், வஞ்சிச்சீர் பலநிலை

* 'இருசீரான் வருதலின் சமநிலைவஞ்சி எனப்பட்டது' என்றார் பேராசிரியரும்.

† இதற்கு மேனின்ற அதிகாரத்தான் என்க.

‡ சுசு-ஆம் சூத்திரத்துட் காண்க.

மைப்பதெனும் உடையவேனும், அவ்வெழுத்திற்கல்லது சீர்க்குச் சுருக்கப் பெருக்கமின்றென்று கூறியவாறாயிற்று. தானே என்றதனான்* அசைச் சீர்க்கும் இருநிலைமைகொள்க. அவை இருநிலைமைப்படுமாறு—‘இயலசை மயங்கிய வியற்சீர் கண்கனுட், புளிமா பொழிந்த வியற்சீர் மூன்று, துந்தை தேமா நாயிறு பாதிரி, வலியது கணவிரி யெனவிரு வகையா, யிருமூன்றாக வியம்பினர் புலவர்’ துந்தை-ஒரெழுத்துத் தேமா, நாயிறு-ஈரெழுத்துப் பாதிரி, வலியது-மூவெழுத்துக்கணவிரி: இவற்றுட் குற்றகரம் எழுத்தெண்ணப்பெருமையான் அலகு பெறுதலின், இருநிலைமை எய்திற்று. உரியசை மயங்கின இயற்சீராயும், போதுபூ, மேவுசீர், விற்றசீர், உருமுத்தீ போரேறு, நன்னாணு, பூமருது, சாருருமு, மழகலிறு, நளாயுருமு, கடியாறு, பெருநான் என்று ஈருகரத்தான்சாராகும். இவை குற்றகர முற்றுகரங்களான் இருநிலைமை எய்தின. இருவகை இயற்சீராய பதினெட்டு, புளிமாவோடு பத்தொன்பதாகும்; ஆக இயற்சீர்பத்தொன்பது; இவற்றுள் துந்தை தேமா புளிமா நேரீறு, மன்றி வந்த வீரெண் சீராய்ப், பாதிரி கணவிரியாகிநின் றவையு, ளொன்றி வந்தன வாசிரியத்தளை, யொன்று தனவே வெண்டளை யாகும்’[‘முன்னினா யீற்றவா சிரிய வுரிச்சீர், நீடு கொடியே நாணுத்தளையே, உரறு புலயே விரவு கொடியென, வீருகரத்தா னீரிரண் டாகிப், பாதிரி கணவிரி போலத் தட்கும்’ என உரிச்சீர்கள் இருநிலைமை எய்தின. வெண்டு மின்னும் வாகு மாவுமெனக், கண்டவீ ருகர வசைச்சீர் நான்கு, தேமா புளிமா வாசித் தட்கும்’ என அசைச்சீரும் இருநிலைமைஎய்தின. வெண்சீர் நான்கும் ஒருநிலைமையவேயாம், ‘வெண்சீர் நான்குத் தம்முற்றும் வந்து, தட்ட வெண்டளை கட்டளைக் காகா, சீர்வகை யான்வருங் கலிக்கும் வெள்ளைக்கு, மாகு மென்ப வறிந்திசி னேரே’[‘வெண்சீர் தம்முண் டாறங் கலித்தளை, கட்டளைக் கலிக்கென் றொட்டிய தாகு, மதனோ டியற்சீர் ஒன்றி வரினது, கட்டளை வெள்ளைக் காகு மென்ப’[‘இயற்சீ ரசைச்சீ ருரிச்சீர்வெண்சீரென, மயக்கற வகுத்த சீர்க ளெல்லா, மொன்றுதலை யிட்ட பொருமூப் பட்டே’--ஆக நால்வகைச்சீரும் மூப்பத்தொன்று. இனி வஞ்சியுரிச்சீர்பலநிலைமைப்படுமாறு—‘குறளடிமுதலா’(௬௭) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டினும்.

சச. உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ

வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இ-ள். உயிரில்.....படாஅ எ-து ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகாரும் எழுத்தெனப் பெயர் கூறிலவேனும் எழுத்தாக எண்ணப்படா; என்னே?

* தானே என மிகுத்துச் சொல்லியவதனான்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உயிர்.....யான எ-து அவை தத்தம் ஒசை இனிது விளங்க ஒலித்தற் குக்கூறிய எண்வகை நிலத்தினும் விளங்க இயங்காமையின்.எ-று.

என்றது, எழுத்தெண்ணுமிடத்து அவை ஒழித்தெண்ணுக என்ற வாறு. இது கட்டளையடிக்கு *‘பேர்ந்து சென்று’ என்பதனுள் அவை யொழித்து எண்ணப்பட்டது. பின்னுள்ளோர் கொண்ட கட்டளைக் கலித் துறை சநீநந் தாண்டகங்கட்தும் இவ்வாறெழுத்தெண்ணுதல் வேண்டு மென்றுணர்க. (சுசு)

சரு. வஞ்சியடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இஃது அதிகாரத்தானின்ற வஞ்சியடியாமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய சமநிலைவஞ்சியினடி இருசீரையுடைத்தாகி வரும். எ-று.

வகாரம் பிரிநிலை, சிறப்பில்லா வியநிலைவஞ்சியினின்றும் பிரித்தலின். வியநிலை வஞ்சிக்குக் கட்டளை யின்று. இங்ஙனம் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒரு வாற்றான் உறழப்படுமாயிற்று. அது ‘குறளடி முதலா’ (ருஎ) என்பதனுட் காட்டுதும். இங்ஙனம் வஞ்சியுறழாவிடற் குன்றக் கூறலென்னுங் குற்றத் தங்கும். (சரு)

சசு. தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே.

இது முன்னர்ச் சமநிலைவஞ்சிக்குப் பெருமைக் கெல்லுகுறினமையின் ஈண்டுச் சிறுமைக்கெல்லை கூறுகின்றது.

இ-ள். அவ்வஞ்சிச் சீருக்கு எழுத்தின் சிறுமை மூன்றே. எ-று.

‘தன்’ என்றது முற்கூறிய வஞ்சியை. உ-ம். கொண்டுகோடுநீடு கொலைக்களிறுகடாய்’ எனவரும். ஏகாத்தானே மேல் வருகின்ற விய நிலைவஞ்சிக்காயின் மூவெழுத்தினிழிந்து ஈரெழுத்தானும் வருமென்று கொ ண்க; துந்தைகாடு என வரும். (சசு)

சஎ. முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இஃது ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

* “பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து” என ஒற்றுங் குற்றகாரமும் ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையால் எருத்தடியாயிற்று” என்றார் பேராசிரியர்.

† சஉ-ம் சூத்திரம்.

இ-ள். வஞ்சியடி இருசீரானன்றிச் சிறுபான்மை முச்சீரானும் வரப் பெறும். எ-று.

‘உடைத்து’ என்றதனான் இது கட்டினாயன்மையும் சான்றோர் செய்யுளுட் பயிலாமையும் பெறும். இரண்டினையும் வஞ்சியடி எனவரையாது கூறவே இரண்டடியும் மயக்கிவந்த பாட்டை மயக்கடிவஞ்சியெனவும் வேறு வேறுவஞ்சனவற்றைக் குறளடிவஞ்சி, *சிந்தடிவஞ்சியெனவுக்கறிக்கொள்க.

உ-ம். “தோ, துவைத்தம்பிற் துளைதோன்றுவ” (புறம், ௪) எனவும் “நிலைக்கொராது விலக்கம்போன்றன” (ஐடி, ஐடி) எனவும் குறளடியும் சிந்தடியும் வந்தமையான் + இப்பாட்டு மயக்கடிவஞ்சியாம். (சஎ)

௪௮. அசை கூறுகு மன்வயி னுன.

இதுவும் அதற்கெய்தியதோர் விதி.

இ-ள். அவ்விரண்டடியின் கண்ணும் நான்கசையும் கூறாய்வரப்பெறும். எ-று.

உ-ம். ‘வான், வலந்தர மறுப்பட்டன’ (புறம், ௪) இதனை வான்வலந்தர என ஒருசீர் ‘யாதத்தீர்’ (செய், ௧) என்றதனான் வலந்தருதல் வான்மேற் சென்று மறுப்பட்டன என்னும் பயனிலை நன்றுவற்றுதலின் வான் என நேரசை கூறியிற்று. ‘அடி, யதர்சேறலி னகஞ்சிவந்தன’ ‘வண்டு, மலந்தேர்த்து வரிபாடின’ (கலிதே, ௧௧வெறியாச் சிவந்துறைஇ) (புறம்-௪) என நான்கசை கூறியிற்று : கலிதே என்ற கொறும் அசையாதலிற் பெருருளின் நி நன்றது.

இனி இக்குத்திரம் பொதுவாய்நின்றவித் தூக்கிரண்டுபட இடையினுங்கடையினுங் கூறாய்நிற்பனவுங் கொள்க. உ-ம். † ‘கலங்கழா அலிற், துறை, கலங்காளுதே’ (சுருதா, 365) எனத் துறையென இடைக்கண் நிரையசை கூறியிற்று. ‡ ‘மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி’ இதுணன் வழியென இறுதிக்கண் நிரையசை கூறியிற்று. / ‘தேரோடச் துருக்கெழுமின, தெருவு’ என இறுதிக்கண் நிரையசை கூறியிற்று. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. (சஉ)

* சிந்தடியான்வருதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க என்பர் பேராசிரியர்.

† ‘வான், வலந்தர மறுப்பட்டன’ என்னும் புறப்பாட்டு.

‡ இவையிரண்டும் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் காட்டியன (ஒழிபிழல் - ௧.)

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

சுக. சீர்கு னாத னோடிக் குரித்தே.

இது மூன்று பாவிற்கும் உரிய அளவடிக்கு எய்தாததெய்துவிக்கின்றது.

இ-ள். அளவடிக்குச் சீர் கூடுதல் உரித்து. எ-று.

இஃது இருவகையடிக்கும் உரித்து : உ-ம். * ‘அவரே, கேடில் விழுப் பொருடருமார் பாசிலை, வாடா வள்ளியங் காடிற் தோமே’ (குறுந்தொகை - ௨௧௬) † ‘உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன்’ ‡ ‘உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினும்’ என்று மூன்றுபாவினும் வந்தன. ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனால் அடிமுதற்கட் கோடும். தன்னினமுடித்தல் என்பதனால் வஞ்சிக்குங்கொள்க ; § ‘உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்’ எனவரும். (சுக)

ரு0. ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்த
வெழுபது வகையின் வருவில வாசு
யறுநூற் நிருபத் தைந்தா கும்மே.

* ‘அவரே’ என்பது ஆசிரியம்.

† ‘உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன்
புரந்தானுப் பல்புகழ் பாடி—யிரந்தார்மாட்
டிண்மை யகல்வது போல விருணீங்க
மின்னு மளித்தேர் மழை. இது வெண்பா. சுரவரன்
மாப்பூதன், சுமானமாப்பூதன் எனவும் பாடம்.

‡ ‘உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினு
மிருந்தகைய விருவரைமே லொப்போலச் சுடர்விடுமே
சிறுதகையார்சிறுதகைமைசிறப்பென்னும்பிறழ்வின்றி
யுறுதகைமையுலகிற்கோர்பிழைப்பாகித்தோன்றுவே’
இது கல்.

§ ‘உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்
பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவு
முறுதிவழி யொழுருமே
யதனா, னற்றிற நாகுக நன்மை
பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே’ இது வஞ்சி. இவ்
வைந்து மேற்கோளும் யாப்பநூல்கலவிநந்திகாரர் காட்டியன. (ஒழிபியல்-க)

மேல் நாத்சோடியினை * ஐவகையாகக்கூறி இதனானே அறுநூற்றிருபத்
தைத்தாருமென அவற்றின் விகற்பமுங் கூறினார்.

இ-ள். ஐவகை.....காலே எ-து மேற்கூறிய ஐவகையடியும் விரிக்கு
மிடத்து. மெய்.....நிலத்த எ-து பொருள்வகையமைந்த பதினேழ் நில
த்தவாய். எழுபது.....வாகி எ-து எழுபதுவகைக் குற்றம் நீங்கி. அறு...
மே எ-து அறுநூற்றிருபத்தைத்தாம். எ-று.

எனவே, பதினேழ்கிலத்தேறினும் எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவின்னும்
அறுநூற்றிருபத்தைத்து என்ற கட்டளை யாகாவாயிற்று. அகவற்கு இயற்
சீர் பத்தொன்பதும் உரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தே
ழும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர் பத்தொன்பதும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச்
சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தேழும், கலிக்கு நேரிற்றியற்சீர் மூன்றொழிந்த
இயற்சீர் பதினாறும் உரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்து
நான்கும், ஆக எழுபத்தெட்டிச் சீர்களுள் அகவற்கும் வெள்ளைக்கும்
அசைச்சீர் எட்டும் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தித் தனிகோடலின் அவற்றை இய
ற்சீர்க்கண்டிடக் கெழுபதாம். சீர்கள் ஒன்று ஒன்றினோடு தட்டுங்கால் அவை
பொருளானன்றி ஒசையைக்கடக்குமாறின்மையின் அவ்வோசை கெடாது
வருதற்கு எழுபதுதனையுடையவல்லவென்றும் என்பார் 'எழுபது வகை
யின் வழுவில்' என்றார். இவ்வண்ணம் தனிகொண்டாரோனும் தனக்குக்
கழித்த அசைச்சீரெட்டும் சீராய்நின்று அடியுறுமுமெனவுணர்க. அகவற்கு
ஆசிரியத்தனையும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர்வெண்டனையும், இயற்சீரொடுதட்ட
வெண்சீர்வெண்டனையும், துள்ளற்குக் கலித்தனையும் ஆக அறுநூற்றிருபத்
தைத்து தனையும் மூன்று பாவிற்கும் பகுக்குங்கால் அகவற்கு முந்நூற்றிரு
பத்துநான்கும், வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலிக்கு நூற்றிரு
பதுமாம்.†

{ 'மெய்வகை யமைந்த' என்றதனை நான்கு சீரினும் உறழ்கின்ற
சீரினை அடிமுதற்கண்ணே வெளப்படவைத்து அவ்வச்சீரினடியாக்கிப் பெ

* குறளடி, சிந்தடி, நேரடி, நெழிலடி, கழிநெழிலடி: (செய். ௩௬, ௩௭,
௩௮, ௩௯, ௪௦.)

† "என்னற்ற முந்துற்றிருபத்து நான்ககவல்
வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றாகுந்—துள்ள
னவையறு நூற்றிருப தாமடி நாடி
னவையறு நூற்றிருபத் தைத்து."

தோல்காப்பியம் செய்யுளியல்

யருங்கொடுத்து அகவற்கு ஒரோவொன்று பன்னீரடியாகவும் ஒழிந்த இரண்டற்கும் பிறவாருகவும் உறழப்படும்.

இனி அகவற்கு உறழுமாறு:—‘இயற்சீ ருரிச்சீ ரைச்சீர் கூடி, யி ண்டி தலையிட்ட வையைந்து சீரா, யகவற் கொரோவொன்றுறழு மடித்தொ கை, யீரா நென்ப வியல்புணர்ந் தோரே’ ‘அகவற்குரியசீ ரிருபத்தேழுனுள், துந்தையும் வண்டும் முதல்வரு மடிக்க, ணக்கான் செழுத்து முதலாய்க் கொண்டு, பதினைத் தனவு மேறிப் பெறுந்தொகை, யீரா தீரா ருகுமென்ப’ உச. உ-ம். துந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் துந்தை காருகுரு நளிமுழுவது நளிமுழுவது எனவும் ஒரேழுத்துத் தேமாவடி நான்குருகு தற் பன்னிரண்ட ளவும் உயர்வனவற்றிற்கு முதலையும் முடிவிலையும் காட்டினும். இதற்கு மேல் வருவனவற்றிற்கும் இடைக்கன்றனவற்றையு நிவ்வாதே சீர்தளைப்பெ ய்து ஒட்டிக்கொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் வண்டு காருகுரு மு நளிமுழுவது நளிமுழுவது எனவும்: வண்டு என்னும் ஒரேழுத்துச் சாடி பன்னி ரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ‘தேமா பின்னு வாகுருகுதல் வரு மடி, யைந்துமுத லீலொட்டளவு முயர்ந்து, வந்த தொகைமு வொருபத் தா தே’ உச. தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் தேமா காருகுரு நளிமுழுவது நளிமுழுவது எனவும்: தேமா அடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடியும் காட்டி னும்; பின்னுவாகு என்னும் இரண்டற்கும் இவ்வொட்டும். ‘ஞாயிறு போ துபூப் போயேறு புளிமா, அமவு முதலா வந்தவைத் தடியு, மாறு தொடடுப் பதினே ழளவு, முயர்ந்த தொகையா நெருபல் தாகும்’ கூ. ‘ஞாயிறு வாகு வண்டு வண்டு எனவும் ஞாயிறு நளிமுழுவது நளிமுழுவது நளிமுழுவது எனவும் ஞாயிற்றடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். போதுபூ போயேறு என்னும் இரண்டற்கும் இவ்வொட்டும். புளிமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் புளிமாந் காருகுரு நளிமுழுவது நளிமுழுவது எனவும் ஒட்டிக. அ மவுக்கும் இவ்வாதே யொட்டிக; என்றைந்தடிக்கும் முதலும் முடியும் கா ண்க. | ‘பாதிரி வலியது மேவுச்சீர் நன்றொணுப், பூமருது கடியாறு விரகுந் றீடுகொடி, யாதி யாகிய வடிக டாமே, யோழுரு தன் பூவா றளவு முயர்ந்த, தொகையாறு முடிவிட்ட தொண்ணூ ருகும்’ கூ. பாதிரி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் பாதிரி நளிமுழுவது நளிமுழுவது நளிமுழுவது எனவும் பாதிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்த எழற்கும் இவ்வா தே யொட்டிக்காண்க. ‘கணவிரி யுறறுபுலி காருகுரு பெருநாணு, உருமு த்தீ மழகளிறு நாணுத்தளை முதலா, வந்த வடிக ளிருநான்கு தொடடுப், பத்தொன் பாண ளுமமுயர்ந்த தொகை, நான்குமுடி விட்ட வெண்ணொரு பட்டாம்’ அச. கணவிரி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் கணவிரி நரையுரு மு நரையுருமு நரையுருமு எனவும் கணவிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முத

லும் முடிவுக்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இவ்வாதே யொட்டிக்கொள்க. 'விரவுகொடி நரையருமு முதல்வரு மடிக, னொன்று தலையிட்ட விருநான் குதொட்டே, யைநான் கனவு முயர்ந்த தொகைதா, மூவெட்டாக மொழிந் தனர் புலவர்' உச. விரவுகொடி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் விரவுகொடி நனிமுழவு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் விரவுகொடியடி பண்ணிண்டற்கும் முதலும் முடிவுக்காட்டினும். ஒழிந்ததற்கும் இவ்வாதே யொட்டிக்கொள்க. 'அகவற் குறழ்ந்த வடித்தொகை கூறி, ஞன்குதலையிட்ட நாலைத் தனோடு, மூவொரு தூறு மொழிந்தனர் புலவர்' ஆக அடி முக்துற்றிருப்பது நான்கு; ௩௨௪.

இனி வெள்ளைக்கு உதழுக்கால் எழும் வட்டும் ஒன்பதும் பத்தும் ஆகிய எழுத்தாறைய வடிகள் முதலாக வந்தவை பதினாறெழுத்தளவும் உயருக்கால் ஓர் சீர் வட்டடியும் எழடியும் ஆறடியும் ஐந்தடியும் பெற்று நூற்றெண்பத்தொன்றும். 'உயரச்சீர் மைச்சீர் வெண்சீர் கூடி, யாண்ட தலையிட்ட வையைத்து சீராய், வெள்ளை யுறழு மாறு கூறி, னெட்டு மேழு மாறு மைத்துமென், றெட்டு மடிகளைப் பெறுமவை தாமே'. 'வெள்ளைக் குரியச் சீருபத்தேழுனுள், துத்தை வண்டு ஞாயிறு போதுபூப், போரேறு முதலா வந்த வடிக, னேழு தொட்டே யோ முளவு, முயர்ந்த தொகைநா லொருபட் தாகும்' ௪௦. ௨-ம். துத்தை நனிமுழவு வாகு வாகு எனவும் துத்தை மழகளிறு காரருமு காரருமு எனவும் துத்தையடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். வண்டிற்கும் இவ்வொக்கும். ஞாயிறு வண்டு வாகு வாகு எனவும் ஞாயிறு காரருமு மாவருவாய் காரருமு எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். போதுபூ, போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் இவ்வொக்கும். 'தேமா மின்னு வாகு வலியது, பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் புகருது, கடியாறு விரகுத் தாமசை வாய்முதல், வந்த வடிக விருநான்கு தொட்டே, யீரே முளவு முயர்ந்து பெறுத்தொகை, யேழுமுடி வட்டே வேழொருபட் தாகும்' ௪௧. 'தேமா வாகு வாகு வாகு எனவும் தேமா நனிமுழவு காரருமு பாதிரி எனவும் தேமாவடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். மின்னு வாகு என்னுமிரண்டற்கும் இவ்வொக்கும். வலியது வண்டு வாகு வாகு எனவும் வலியது காரருமு காரருமு பாதிரி எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றையும் இவ்வாதே யொட்டுக. 'கணவிரி பெருவேணுக் காரருமு புலிசெல்வாய், மழகளிறுருமுத்தீ மாவரு வாய்புளிமா, வரவுத் தீமுதலாக வந்த, வடிக னொன்பது மீரே முளவு, முயர்ந்து பெறுத்தொகை யுணரக் கூறி, ஞன்குதலையிட்ட வை யொரு பட்டாம்' ௫௪. கணவிரி வண்டு வாகு வாகு எனவும் கணவிரி காரருமு காரருமு தேமா*எனவும்கணவிரியடிக்குமுதலும்முடிவுக்காட்டினும். காரருமு வண்டு வாகு வாகுஎனவும் காரருமு காரருமு காரருமு ஞாயிறு

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எனவும் ஒட்டுக. புளிமா வாகு வாகு வாகு எனவும் புளிமா புலிவருவாய் காருருமு தேமா எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றிற்கும் ஏற்குமாற்றிற் தொட்டுக.

நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா மடிக, ளீரைந்து தொட்டே யீரே ழனவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை யீரைந் தாகும்' கடு. நரையுருமு வண்டு வாகு வாகு எனவும் நரையுருமு காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் நரையுருமு அடிக் கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். பதினான்கெழுத்தினேறியக்காற் செப்பலோசை திரிபுடைய கட்டளைக்கென்பது இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. 'வெள்ளைக் குதழ்ந்த வடித் தொகை கூறி, னென்று முடிவிட்டவெண் னெருபது நூறும்' கஉக.

இனிக்கலிக்கு உறழுமாறு;—'நேர் ரெழுதிந்த வியற்சீ ரெட்டும், வெண்சீ ரிருசீர் தம்மொடு கூட்டி, நான்குதலையிட்ட நாலுந் தாதி, யொரோவொன்றைந்தடி யுறழப் பெறுமே' | 'கலிக்குற முஞ்சீ ரிருபத்து நான்கனுண், ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு முதலா, வந்த வடிகள் பதினமூன்று தொட்டே, யொன்றுதலையிட்ட வீரெட்டளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை மூவைந்தாகும்' கடு. ஞாயிறு புல்செல்வாய் புல்செல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசெல்வாய் எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். இவற்றிற்கு முதலே ஆசிரியத்தனையும் சுற்றிலே வெண்சீர் வெண்டனையுந் தட்குமாலெனின், 'நிறைமுதல் வெண்சீர்' (செய்-கூடு) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும், 'வெண்சீர் ற்றசை' (புற, உக) என்னும் சூத்திரத்தானும் அவை கலித்தனையாமாறு காண்க. | 'பாதிரி வலயது மேலசீர் நன்னாணுப், பூமருது கடியாறு விறகுதீ மாசெல்வாய், நீடுகொடி முதலா வந்த வடிக, ளீரேழ் தொட்டே மூவா றளவும், வந்துபெறுந்தொகையுரைப்ப் னதுவென, வைத்துமுடி விட்டநா லொருபுத் தாகும்' கரு. பாதிரி புல்செல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் பாதிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் பாதிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். | 'கணவிரி யுறுபுலி காருருமு பெருள, ணுருமுத்தீ மழகளிறு நாணுத்தனை புலிசெல்வாய், மாவருவாய் முதலா வந்த வடிகள், மூவைவந்துதொட்டுப் பத்தொன்பா னளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை முன்ன ரஃதே' கரு. கணவிரி புலிசெல்வாய் புல்செல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும், கணவிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் கணவிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். | 'விரவுகொடி நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா, வந்த வடிக ளீரெட்டித் தொட்டே, யைந்நாண் களவு முயர்ந்து பெறுந்தொகை, மூவைந் தாக மொழிந்தனர் புலவர்' கரு. விரவுகொடி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் விரவுகொடி

நச்சினூக்கினியநுரை.

புலிவருவாய் புலிவருவாய் புலிவருவாய் எனவும் விரவு கொடியடிக்கு முதலும் முடிவுக் காட்டினும். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'கலிக்குரித்தாக வறழ்ந்த வடித்தொகை, யீனாம் பதனொடு நிலைந் தாகும்' கஉ௦.

‘மூவகைப்பா விற்குமுறழ்ந்த தொகை, யறுதூற்றிருபத் தைந்தாகும்மே’ ஆக அடி கூஉ௫*. இவற்றுள் அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பதடிக்குத் தலைவழுப்படுதலின் அவைகளேந்து தொடைகொள்ளுமாறு ‘மெய்பெறு மரபின்’ (செய். ௧௦௧) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும். (௫௦)

ருக. ஆங்கனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே

பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை.

இஃது ஒழிந்த நான்கடியையும் நான்கீடிபோல வறழ்க் என்பார்க்கு அவையுறழாமைக்குக் காரணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். ஆங்கனம்.....தனவே எ-து அந்நாற்சீரடிபோல மற்றை நான்கடியினையும் விரிப்பின் அவை இலக்கணங்கூறுதற்கு வரையறைப்படாது எண்ணிறந்தனவாம். பாங்கு.....காலை எ-து பகுதியுற வறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்து. † எ-று.

முதலாலாசிரியர் சிறப்புடையனவற்றிற்கும் சிறப்பில்லனவற்றிற்கும் ஒருங்கிலக்கணங்கூறின் அவையொத்த விலக்கணத்தவாமென்று கருதி வரையறைப்படுவனவற்றிற்கே இலக்கணங்கூறி வரையறையின்றிப் பார்த்தனவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறிற்றிலர். அவர்கருத்துநோக்கி இவ்வாசிரியரும் யானும் அவ்வாறே கூறினமென்று கூறியதாயிற்றிதன் கருத்து: ஆயிற் சிறப்புடைய கடப்பளையடி சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும் பிறவெனின்; இஃதூல் செய்த காலத்திற் பரிசீலிக்கத்தானும் இஃட்சீகங்

* ‘இனி அடி அறுதூற்றிருபத்தைத்தாமாறு;—அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்தினையும் நிறுத்தி இவ்வைந்தினையும் வஞ்சியுரிச்சீராக வறழும்வழி இருபத்தைத்து விகற்பமாம். அவ்விருபத்தைத்தின்கண்ணும் மூன்றாவதைத்து சீரையு முறழ் தூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அஃதூற்றிருபத்தைத்தின்கண்ணும் நான்காவது ஐந்துசீரையுமுறழ் அறுதூற்றிருபத்தைத்தாம்.’ என்பது உரையாசிரியநுரை.

† ‘சுண்டுழந்த முறையானே அஞ்சடிமுதலாக மேன்மேலும் உறழ்வரம்பிலவாம் எ-று. அஃதாவது அறுதூற்றிருபத்தைத்தினொடும் ஐந்தாவது வரும் ஐந்துசீரையும் உறழ் மூவாயிரத்தொருதூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம்; அதன்கண் ஆறாவது இவ்வகை யைந்துசீரையு முறழப் பதினையாயிரத்தறுதூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஏழாவது வரும் சீரைந்தினையும் உறழ் எழுபத்தெண்ணாயிரத் தொருதூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். இவ்வகையிலுறழ் வரம்பிலவாம். அன்றியும் இச்சொல்லப்பட்ட அடியினை அசையானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம்’ என்பர் உரையாசிரியர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

கந்தாநங் கட்டளையடி பயின்றுவரச் செய்யுள்செய்தார் என்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும். பின்பு கடைச்சங்கத்தார்க்கு அச்சரிதாதலிற் சர்வகையடிபயில்ச் செய்யுள் செய்தாரென்றுணர்க. இக்காலத்தார் அளவடியாற் செய்யுள் செய்திலென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்த அளவடி சிறப்பின்று காததுபோல அதுவும் கொள்க. வஞ்சிக்கு வரையறைப்படுமபடி 'குறளடி முதலா' (செய்-நுள்) என்பதனுட்கூறுதும்.

ருஉ. ஐவகையடிபு *மரசிரியக் குரிய.

இது முன்னர் கூறிய கட்டளையடி இன்னபாவிற்கு உரியவென்கிறது.

ருங். † நாலெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழ் நிலனும் ஆசிரியப்பாவிற்குரித்து. எ-று.

* "மற்று ஆசிரியம் என்பது மகாவீரருடலின் 'முகைன் புள்ளிமுனத் தே சாரியை' (எழுத்-2 நு-கந) என்பதனான் அக்குச்சாரியை பெறல் வேண்டுமெனின், அது செய்யுள் விசாரமென்பாருருள்; அற்றன்று, ஆண்டு நின்றது நான்காருருபாயினன்றே அது கடாவாவது; அதனை வழாவதன் பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை நனுகிரியாது வந்ததென்று கொள்ளப்படும்" என்றார் பேராசிரியர்.

† "நாற்சீரடிக்கண் வகுக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் ஆசிரியப்பாவிற்குரிய எ-று. ஐவகையடியும் உரியவெனவே அவற்றிற்கு முதலாகிய நாற்சீரடியு முரித்தாயிற்று. உ-ம்.— 'தேர்ந்து தேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து, நேர்ந்து நேர்ந்து வாழனை நினையிற், சேர்ந்தரு வல்வினை சேர்ந்தக லும்மே' இதன்கண் முதலடி நாலெழுத்தான் வந்தவாறு காண்க. 'குன்று கொண்டு நின்ற மாடு, பொன்ற வந்த மாரி, சென்று சாத்த திரவடி தொழுமே' இதன்கண் முதலடி ஐந்தெழுத்தான் வந்தது. 'ஆறு குழிநீறு புசி, யேறு மேறு மிறைவனைக், கூறு நெஞ்சே குறையிலை நயக்கே' இதன்கண் முதலடி ஆறெழுத்தான் வந்தது. 'போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி' இது முதலடி எழெழுத்தான்வந்தது. 'தன்றே ணன்கி னென்றுகைம் மிகுஉந், களிறுவளர் பெருங்கா டாயினு, மொள்பொரிது சிறத்தன் றளியவென் னெட்டு' இது முதலடி யெட்டெழுத்தான் வந்தது. 'கொக்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி' இஃது ஒன்பதெழுத்தான் வந்தது. 'காமஞ் செப்பாது கண்டன மொழிமோ' இது பத்தெழுத்தான் வந்தது. 'சாமரை புறையுந் காமர் சேவடி' இது பதினெழுத்தான் வந்தது. 'நாயுடை முதுநீர்க் கவித்த தாமரை' இது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்தது. 'அகலிரு விகம்பிற் பாயிருள் பருகி' இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது. 'யாவரும் விழையும் பொல்கொடிப் புதல்வினை' இது பதினெழுத்தான் வந்தது. 'ஏற்று வல்லுயரிய வெரியரு ளவீரசடை' இது பதினெழுத்தான் வந்தது. 'விரிநிறைப் பெருங்கடல் வளைஇய ஷலகமும்' இது பதினெழுத்தான் வந்தது. 'தேன்றுங் குயர்சிமைய மலைஞாறிய வியன்ஞாலம்' இது பதினெழுத்தான்வந்தது. 'கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ்பரிய கவி மாவும்' இது பதினெட்டெழுத்தான் வந்தது. 'நெடுங்கொடிய நிரிந்தேரு நெஞ்சுடைய புகண்மறவரும்' இது பத்தொன்பதெழுத்தான் வந்தது. 'அமர்காணி னமர்க டந்தவர் படைவிலங்கி யெதிரிநிற்கலின்' இஃது இருபதெழுத்தான் முதலடியொன்று வந்தவாறு காண்க." என்பது உரையாசிரியருரை.

நச்சினூர்க்கினியருரை.

எனவே தலைவழலின் றி இருபத்தேழ் சீரான்வந்த முந்துற்றிருபத்து நான்கடியும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்து எ-று. முன்னர்ப் பொதுவாகவேதியை யீண்டுப்பகுத்தார். உ-ம். 'பேர்த்து பேர்த்து சென்று சென்று' என்பது. இவ்வாறு ஓராசிரியத்துக்கண் ஐந்தடியும் கூறினமுறையே நிற்க வேண்டுமெனவோ தினமையின் எவ்வாற்றினும் அவ்வைந்தும் ஆசிரியத்துக்கண் வருதற்குரியவென்பதே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. இக்கருத்தானன்றே! 'பேர்த்து சென்று' என்ற உதாரணத்து கடிக்கப்பட்டதுத்தலைவழப்பலவும் வருவதாயிற்று (ருஉ)

ருங். விராஅப் வரினு மொன்று நிலை விலவே.

இஃது எய்தியது இகத்துபடாமைக்காத்தது, தலைவழலியதியாது மாகாதோவென்று கருதியதற்குச் சீர்வகையடியாமென்றலின்.

இ-ள். ஆசிரியம் இருபத்துமூன்றுதலையிற் சில வழவினும் முற்கூறிய பதினேழ் நிலத்திலென்று குறைத்து பதினறு நிலத்தினிச்சுவாரா, எ-று.

உம்மை இதத்ததுதழீஇயிற்றுகலான் ஐங்குட்டளை வழப்படவரினும் அவை கட்டலாயாகாமற் சீர்வகையடியாய் ஐங்குழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தளவும் வரும் எ-று. அது பான்மற்ற செய்யுளுள் வந்துழிக்காண்க. (ருங்)

**ருசு. தன்சீர் வகையினுத் தலை நிலை வகையினு
நின்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய.**

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; உரிச்சீராத் சீர்வகையடியும் உரிச்சீராத் தலைவகையடியும் உள, அவையும் முற்கூறிய ஐவகையிலும் பெறுமென்றலின். தன்சீரெனவே அதிகாரத்தான் ஆசிரியவுரிச்சீராயிற்று.

இ-ள். தன்சீர்வகையினும் எ-து ஆசிரியவுரிச்சீரின் கூற்றினும். தலைநிலைவகையினும் எ-து அச்சீரானது தலைநிலைக்கூற்றினும். இன்.....முரிய எ-து இன்சீர்ப்பகுதியோடே அவ்வாசிரியம் முற்கூறிய ஐவகையடியான்வந்து பதினேழ்நிலத்தினிகத்து வாரா. எ-று.

.தன்சீரென்னது வகையென்றது முன்னிறையீற்ற விரண்டினையுத்தலைகொள்ளுமென்றற்கும், ஏனை நான்குரிச்சீருக் தலைகொள்ளாவென்றற்கும். தலைநிலைவகையென்றது உரிச்சீராத் தலைவருக்கால் ஓடியின் இரண்டுவரின் ஓசையுண்ணாதென்றற்கு. இன்சீர்வகையின் என்றது ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்குரிசிலே நின்றழித் தாங்கலோசை பிறத்தலின் இயற்சீர்கள் ஒன்றிடை யிட்டவரவேண்டும் சீர்வகைக்கென்பதாஉம், அதற்கும் இன்னோசைமிக

வுமின்றென்பதூஉம், முன்னிரையீற்ற விரண்டும் இடையில் வாராது அடி
முதற்கண்ணே வந்து இயற்சீரோடு தட்டு இன்றோசைத்தாமென்பதூஉம்,
அசை யோரடிக்கிரண்டிவந்து தட்டாலும் இன்றோசைத்தாமென்பதூஉம்
அறிவித்தற்கு.

உ-ம். | ‘ஒங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரையருவி, நிவந்துதோ
ன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய’ இவை இயற்சீரொன்றிடையிட்டு உரி
ச்சீரான் வந்தன. | ‘பாம்புபுரையுரிமும் பாணு ஸீக்குவால்’ இஃது இரண்
டிடையிட்டது. | ‘ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புநாண் கொளி’ (புறம்-100)
‘உவவுமதி யருவி னோங்கக் வெண்குடை’ (புறம்-9) இவை தலைநிலை
கையான் வருதலாற் கட்டலையாய் இன்றோசை மெய்தன.

இனி, ஐந்தெழுத்துமுதலாக தன்சீர்வகை வருதலும் தலைவகை யே
மெழுத்துமுதலாக வருதலும் உரையிற் கொள்க. அவை | ‘ஒங்குகோட்டு
மீது பாய்ந்து பாய்த்து, முசுக்கலை யாடு நாடற், குரைப்பதை யெவன்கொனந்
தோளே தோழி’ இஃது ஐந்தெழுத்தாற் தன்சீரடிவந்தது. | ‘ஆடுகொடி
துடங்கு காடு போந்து, விளங்கிழை நகர்வயிற் போந்தன, முழங்குக வானந்
தழங்குருரல் சிறந்தே’ இஃது மெழுத்தாற் தலைநிலையடி வந்தது. வகை
யென்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற் படுத்திய அசைச்சீர் இன்சீராய்த் தன்சீர்வ
கையினுந் தலைநிலைவகையினும் வரும். இஃது இருவகையடிக்கு மிலக்க
ணங்கூறிற்று. (10ச)

10ரு. தன்சீ ருள்வழித் தலைவகை வேண்டா.

*இது முன்னுசிரியத்திற்குச் சீர்வகையுந் தலைவகையுந் கூறியமுறை
யே வெண்பாவிற்கும் அவ்விரண்டுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்சீர்நிற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டலை கட்டலை
வெண்பாவிற்கு வேண்டா. எ-று.

* ‘இத்துணையும் அடியும் அடிக்குரிய எழுத்தும் ஒத்தொர்; இவ்வடிக்கண்
ஒசைவேறுபாடுணர்த்துந் தலையிலக்கணம் உணர்த்துவார் அத்தலைக்
கண் வருவதோர் மடிபுணர்.....ற்று. தத்தஞ்சீர்நிலைவகையானுந் தலை
நிலைவகையானும் இனியவோசை வேறுபாட்டினையுடைய ஐந்தடிக்குமுரிய
தன்சீருள்வழித் தலைகள் வேறுபாடுகோடல்வேண்டா எ-று. எனவே சீர்தா
ளோசையைத் தருமென்றவாரும். உரியதன்சீரென்று ஐந்தடியினும் ஏற்ற
வழிநிலைபெயர் தன்சீரென்றுகொள்க; அஃதாவது குறளடியாக ஐந்தெழுத்
தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவகைச்சீரான் வாரா
மை பிறவாசிரியர்கொண்ட நேரொன்றாசிரியத்தலை, நிரையொன்றாசிரியத்

எனவே வெண்சீர் சுற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை கட்டளை க்கலிக்கு ஈரடிக்கூட்டத்துத் தொடைகொள்வழி வேண்டும் என்றுகொள்க. இது தொடைகொள்வழிக்காண்க. தன்சீரென்றது வெண்சீரை; உள்வழி யென்றது அவ்வெண்சீரே வருஞ்சீராயவழி யென்றவாறு; எனவே வெண் சீர்சுற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை வேண்டும் என்றவாறாயிற்று: இது ஈதுதலியதறிதற்பாற்படும். 'வெண்சீர் கொன்றின் வெண்டளை கொளா அல்' 'வெண்சீர் கொன்றினும் வெண்டளை யாகு, நின்சீர்வியவிய காலையான்' என்றார் காக்கைபடியாயா: 'ஈது தய்கொள்ளாமக்குக் காரணம்' 'அள வஞ்சிந்தம்' (மரபியல்-௩௩) என்றுஞ்ஞத்தூர் கூறுதும். (௫௫)

௫௬. திரியாபாருங்கி னொளகொள்கி
ஐசிரியத் தளையென் மறியல் வேண்டும்.

இது கட்டளையடிக்கூட்டியுற்ருத் தட்குமாறு கூறுகின்றது.

௫௭. இயற்சீர்பத்தும் பிழச்சீரோ டியையுங்காற் தத்தமீற்றசை வரு
ஞ்சிரின் முதலசையோடொன்றின் அஃது ஆசிரியவடிக்குத் தட்கு முறை
மை யென்றறியல்வேண்டும். ௭௮-று.

தளை, இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர்வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றியவஞ்
சித்தளை, ஒன்றாதவஞ்சித்தளை என வழுவகையினும் வஞ்சித்தளை நிலைமொ
ழி வஞ்சியுரிச்சீராய் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றினது ஒன்றிய வஞ்சித்
தளையெனவும் ஒன்றாதது ஒன்றாதவஞ்சித்தளையெனவும் வழங்குபவாகலின்
அவ்விருபாற்றினும் தளையாற்பயனின்மேன, நிலைமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்
சீர்தாளே ஒளையுணர்ந்துதலின் வஞ்சித்தளையோடல் வேண்டாராயினார்.
இனி வெண்சீர்வெண்டளையும் வெண்சீர்சுற்ப வருஞ்சீர்வெள்ளையும் வெண்
சீராதல் இயற்சீராதல்வந்து வெண்டளையாக வேண்டிதலின் நிலைமொழியாகி
ய வெண்சீரை 'வெண்சீர்மீற்றசை' 'சையையியற்றே' (செய்-௨௬) என ஒது
தலின் இத்தளை ந்ரையீற்றியற்சீராக்கினால் வருஞ்சீர் நேரசை முதலியற்சீரா
னதும் இயற்சீர் வெண்டளையாம். அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீரா
யின் தன்சீருள்வழித்தளையகவேண்டா என்பதனாடல்கும். அதனானே
யிருபாற்றினும் வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளாராயினார். இனி ஒழிந்த நா
ன்குதளையுங்கூறவேண்டாவாம் இயற்சீரான் வருதலின் எனின்; அதன்கண்
ணே இயற்சீர்வெண்டளை கூறவேண்டிதலின் 'ஐசிரியத்தளையுக் கூறவேண்
டுமென்க' என்பது உரையாசிரியநூரை.

† உத்தி. (மரபியல்-௧௧௦)

தோல்காப்பியம் செய்யுளியல்

ஒப்பினெனவே ஒவ்வாதது இயற்சீர்வெண்டளை யென்றெதிர்மறுத்
துக்கொள்ளப்படும். உ-ம்: 'அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி' (பெரும்பா
ண்) என்றவழி நேரும் நிறையும் ஒன்றி நேரொன்றாகியுத்தளை நிறையொ
ன்றாகியுத்தளையாயிற்று. 'கற்க கடிதற்க கற்பவை கற்றபி-னிந்க வத
ற்குத் தக' (திருக்குறள்-ந.க.க) என நேரும் நிறையும் ஒன்றாகுது இயற்சீர்
வெண்டளையாயிற்று. 'நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிலந்துசென் மானேற' என்
புழி நீத்துநீர் என்பது நேர்புநேர் பாதிரிபோல நன்று பரப்பின் என்பத
னோடு நிறையொன்றாகியுத்தளையாயிற்று. 'சேந்துக்காலீன்' இது நே
ர்புநேர் பாதிரிபோல நன்று ஒன்றாகுது இயற்சீர்வெண்டளையாயிற்று. இனி
காரேறுபொருத கண்ணகன்செயுவின' என்பழிக் காரேறு என்னும் நேர்
நேர்பு பாதிரிபோல நன்று பெருகுத என்பதனோடு நிறையொன்றாகியுத்
தளையாயிற்று. 'வாணுடுபோய' என நேர் நேர்பு ஒன்றாகுது இயற்சீர் வெண்
டளையாயிற்று. 'வானினைத்து மணந்து' என நேர் நேர்பு பாதிரிபோல
நின்று மணந்து என்பதனோடு நிறையொன்றாகியுத்தளையாயிற்று. 'யானி
ருந்துதாங்கும்' என நேர்நிறைபு ஒன்றாகுது இயற்சீர்வெண்டளையாயிற்று.
'வெயிலாடுசுவின்' என நிறைநேர்பு கணவிரிபோல நன்று முக என்பத
னோடு நிறையொன்றாகியுத்தளையாயிற்று. 'வரையாடுவன்பழம்' என
நிறை நேர்பு ஒன்றாகுமையின் இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. 'கடலுடுத்து
விசம்புருடி' என நிறைநிறைபு ஒன்றி நிறையொன்றாகியுத்தளையாயிற்று.
'சிலைவிலக்கு நீர்புருவம்' என நிறைநிறைபு ஒன்றாகுமையின் இயற்சீர்
வெண்டளையாயிற்று; என உரியமை யங்கிய இயற்சீராகும் ஒன்றியும் ஒன்
ருதும் வந்தன. ஓரமைச் சீரியணுக்கு இயற்சீருமாய்த் தட்டுமாயு முற்கூறி
னும்.

(ருக)

ரு௭. குறளடி முதலா வளவடி காறு

முதழிநிலை யிலவே வஞ்சிக் கொன்ப.

இது வஞ்சியடி யறமுமாகும் அது பெறுகலுறு முணர்த்திற்று.

ரு௮. காலெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தனவும் உறமுநிலை
யில், வஞ்சியடிக்கு. எ-று.

முற்கூறிய அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் ஒரொ
ன்று இருநிலைமையவாகவும் இருபத்தெட்டுச்சீர் ஒரோவொன்று நான்கு
நிலைமையவாகவும் எட்டுச்சீர் ஒரோவொன்று எட்டுநிலைமையவாகவும் கொ
ள்ளப்படும். அநவணம் கொள்ளவே இருபத்துநான்குநான்காம்.

அவற்றுள் இருநிலைமையுடைய இருபத்துநான்கும் நேர்நெட்டும், நிரைய்நெட்டும், நேர்டீய நான்கும், நிரைய் நான்குமாம். அவை மாபோருவாய், மாவழங்குவாய், புல்போருவாய், புலவழங்குவாய், பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவருவாய் எனவும் மாசேர்க்காய், மாவருசாய், மாபோருசாய், மாவழங்குசாய், புலசேர்க்காய், புலவருசாய், புல்போருசாய், புலவழங்குசாய் எனவும் மாசேர்க்காடு, மாவருகாடு, புலசேர்க்காடு, புலவருகாடு எனவும் மாசேர்க்கடறு, மாவருகடறு, புலசேர்க்கடறு, புலவருகடறு எனவும் வரும். மாபோருவாய் என்றதற்கு மாமேவுவாய் என்றமுற்றுக்கொடுத்து இருநிலையொக்குக. ஒழிந்தவைவற்றுட் குற்றுகாங்கட்கு மில்வாறே முற்றுகாய் பெய்தொட்டுக. இவற்றுள் மாசேர்க்காத்திற்கு ஞாண் ஞாயிறு எனவும் மாவருசாத்திற்கு மாவலியெனவும் புலசேர் சாத்திற்கு வருஞாயிறு எனவும் புலவருசாத்திற்குத் திருவலியது எனவும் எழுத்துக்குறையுஞ்சொற்பெய்து இருநிலைமையெய்க. இங்ஙனம் இருநிலைமையான் நாற்பத்தெட்டாயிற்று. இவற்றுள் எழுமுத்துச்சீர் இரண்டாம்.

இனி நான்கு நிலைமையுடைய சீரிருபத்தெட்டும் நேர்டீயநான்கும், நிரைய்நெட்டும், நேர்டீநெட்டும், நிரைய்நெட்டும்மாய்; அவை பாம்புபோருவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிறுபோருவாய், களிறுவழங்குவாய் எனவும் பாம்புசேர்க்காய், பாம்புவருசாய், பாம்புபோருசாய், பாம்புவழங்குசாய், களிறுசேர்க்காய், களிறுவருசாய், களிறுபோருசாய், களிறுவழங்குசாய் எனவும் மாபோருகாடு, மாவழங்குகாடு, புல்போருகாடு, புலவழங்குகாடு, டம்புசேர்க்காடு, பாம்புவருகாடு, களிறுசேர்க்காடு, களிறுவருகாடு எனவும் மாபோருகடறு, மாவழங்குகடறு, புலபோருகடறு, புலவழங்குகடறு, பாம்புசேர்க்கடறு, பாம்புவருகடறு, களிறுசேர்க்கடறு, களிறுவருகடறு எனவும் இவற்றைப் பாம்புபோருவாய், மின்னுப்போருவாய், பாம்புமேவுவாய், மின்னுமன்னுவாய் என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுபடுத் தெல்லாவற்றோடு மொட்டுக. இவ்விருபத்தெட்டனுட் பாம்புசேர்க்காத்திற்குப் பாம்புசேர்வது, மின்னுச்சேர்க்காத்திற்கு மின்னுச்சேர்வது எனவும் பாம்புவருசாத்திற்குப் பாம்புவலியது, மின்னுவருசாத்திற்கு மின்னுவலியது எனவும் களிறுசேர்க்காத்திற்கு ஞான்றுஞாயிறு, அரவுசேர்க்காத்திற்குப் பரவுஞாயிறு எனவும் களிறுவருசாத்திற்குக் களிறுவலியது, அரவுவருசாத்திற்கு அரவுவலியது எனவுங் கொள்க. இங்ஙனம் நான்குநிலைமையெனவே துற்றொருபத்திரண்டாயிற்று. இவ்விருபத்தெட்டனுள் முற்றுகாய் பெய்தால் எழுமுத்தாகுசீர் பதினாறும் எட்டெழுத்தாகுசீர் மூன்றுமாம்.

இனி எட்டுநிலைமைப்படுஞ் சீரெட்டும் கீர்த்தியுநான்கும் நிரையீறு நான்குமாம். அவை பாம்புபோகுகாடு, பாம்புவழங்குகாடு, களிறுபோகுகாடு, களிறுவழங்குகாடு எனவும் பாம்புபோகுகடறு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு, களிறுவழங்குகடறு எனவும் வரும். இவற்றுள் ஒன்றற்கு மூன்றுரியகை யுண்மையின் முதற்கணின் நவற்றை யுரியகை யிரண்டற்குத் தனித்தனி முற்றுசாரம்பெய்து பின்னிரண்டற்கும் முற்றுசாரம்பெய்து நான்கு நிலைமை யெய்துவித்துப் பின்னர் நற்றினிரையுரியகையொன்றினையும் முற்றுசாரமாக்கி யதனோடு முன்னர்க்கின்றவற்றை வேறுவேறு முற்றுசாரம்பெய்து நான்குநிலைமை யெய்துவிக்க எட்டாயிற்று. இவற்றுள் எழுமூத்தாஞ் சீர் பதினைந்தும் எட்டெழுத்தாஞ் சீர் ஊழும் ஒன்பதெழுத்தாஞ் சீர் ஒன்றுமாம். ஆக இருதூற்றிருபத்துநான்காயிற்று. “அறுபது தாக வகுத்த வஞ்சியுண், மூவெண் சீர்க் கிருநிலைமை யெய்தி, நாலேழ் சீராக நான்கு நிலை யெய்தி, யிருநான் கிருசி ரிருநான்கு நிலையெய்தி, யிருதூற் றிருபத்து நான்காய விரியும்” “அவற்றுளொன் பதெழுத் தாஞ்சி ரொன்று, மிருநான் கெழுத்தா குஞ்சி ரொன்பது, மேழுழுத் தெய்துவ முட்பத்து மூன்று, மாகநாற் பத்து மூன்று மாக, தூற்றெண் பத்தொன் றடியுற மும்மே”

இனி யடியுறமுத *நாற்பத்துமூன்று முறமுமாயு:—எட்டுநிலைமையெய்துவனவற்றில் அரவு விரவு குரவு என ஒன்பதெழுத்துச் சீரொன்று: நான்குநிலை யெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவுசுரம், புலவிரவுகுரவு, அரவுவருகுரவு என எட்டெழுத்துச்சீர்மூன்று: எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் அரவு விரவு குரவு, மின்னுவிர்வுகுரவு, அரவுமேவுகுரவு, அரவுவிரவுகடறு, அரவுவழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகுரவு என எட்டெழுத்துச் சீராயு: ஆக எட்டெழுத்துச் சீரொன்பது; இரண்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் புலவிரவுசுரம், புலவருகுரவு என எழுமூத்துச் சீர் மூன்று: நான்குநிலைமை யெய்துவனவற்றில் அரவு விரவுவாய், மின்னுவிர்வுசுரம், அரவுவருசுரம், அரவுமேவுசுரம், அரவுவழங்குசுரம், களிறுவிரவுசுரம், புலவிரவுகாவு, அரவுவருகாவு, மாவிரவுகாவ, புலமேவுகாவு, புலவிரவுகடறு, புலவழங்குகுரவு, மின்னுவருகுரவு, அரவுமேவுகுரவு, அரவுவருகடறு, களிறுவருகுரவு என எழுமூத்துச்சீர் பதினாறு: எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் மின்னுவிர்வுகாவு, அரவுமேவுகாவு, அரவுவிரவுகாடு, அரவுவழங்குகாவு, களிறுவிரவுகாவு, மின்னுமேவுகாவு, மின்னுவிரவுகடறு, மின்னுவழங்குகுரவு, பாம்புவிரவுகுரவு, அரவுமேவுகடறு, அரவுபோகுரவு, களிறுமேவுகுரவு, அரவுவழங்குகடறு, களிறுவிரவுகடறு,

* ஒன்பதெழுத்துச்சீர்-க. எட்டெழுத்துச்சீர்-க. எழுமூத்துச்சீர்-க.க

களிறுவழங்குருரவு என எழுமுத்துச்சீர் பதினெந்து: ஆக எழுமுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்று.

இனி ஒழிந்த நூற்றெண்பத்தொன்றும் அடியுறமுமாறு:—‘மூவெழுத்துச்சீ ராறுதி யொன்பானு, நாலெழுத்துச்சீ ரோழாதி பத்து, மையெழுத்துச்சீ ரொட்டாதி பதினென்று, மாறெழுத்துச்சீ ரொன்பது முதலீ, ராறு முயருங் காலை மேல்வருஞ், சீர்களு மூன்று நான்கு மைந்து, மாறு மெழுத்து னாகுஞ் சீர்வந், தாங்கவ் வெண்களை யுறழ்ந்த வடித்தொகை, யெழுதூற்றிருபத்து நான்கென மொழிப.” இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் இயற்சீர் கட்டளையடிக்குறழாவென்றுணர்க. உ-ம். ‘கால்காய்ந்தது காம்புநீடி’ என்பது ஆறெழுத்தடி. ‘கல்கூர்ந்தது வில்லோர்சுரம்’ என்பது எழுமுத்தடி. ‘வான்பெய்தது மண்குளிர்ப்புற’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தேன்பெய்தது செழுநகர்தொறும்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி: இவை மூவெழுத்துச்சீர் மாசேர்காடு நான்கடியும் வந்தவாறு; ஒழிந்தனவுமன்ன. ‘மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது’ என்பது எழுமுத்தடி. ‘விண்மாய்ந்தென மேற்றொடுத்தது’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘காடோங்கிய கல்கெழுசுரம்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. இவைநான்கடி நாலெழுத்து மாசேர்குரம் நின்றுறழ்ந்தவடி: ஒழிந்தனவும் அன்ன. ‘மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தழைபச்செனத் தண்ணென்காவு’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கமழ்பூந்துணர் கள்ளவிழ்தொறும்’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘இமிழ்தூங்கிசையினச்சுரும்புவர’ என்பது பதினேரெழுத்தடி. இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப்புலிசேர்குரம் நின்றுறழ்ந்தவடி. இனி ஆறெழுத்துச்சீர் வருமாறு. ‘அமைவிடுநொடி யஞ்சியோர்த்து’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கனை குரவன கானத்தளகு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘கினைப்புனத்தித ணயற்பிரியாது’ என்பது பதினேரெழுத்தடி. ‘மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்’ என்பது பன்னீரெழுத்தடி. இவ்வாறே யொழிந்தனவு முறழ்ந்துகொள்க, வஞ்சி மூன்றுபாவும்போலச் சிறப்பின்மையின் ஈண்டுப்போதந்து கூறினார். ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிறற்குகலின் அதற்குக் கட்டளையடிக்குக் கூறிற்றிலர்.

(௫௭)

௫௮. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தலைவகை யொன்றாத் தன்மை யான.

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதனடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

இ-ள். அளவடியைத்தும் சிந்தடிமூன்றும் என்ற எட்டுச் ஸீலனும் வெண்பாவிற்குரிய, தளைவகையொன்றாக தன்மையான். எ-று.

‘ஒன்றாகத் தன்மையான்’ என்றதனானே ஒன்றியவாகாவாயிற்று. அஃது இயற்சீரொன்றிய வாசிரியத்தளை வாராமையும் வெண்சீர்த் தப் வெண்சீர்வந தொன்றிய வெண்டளை செப்பலோசைக்குந் துள்ளலோசைக்கு மொப்பவரியவாகவின் அதுவாராவென்றதும் கூறிற்றும். ஒன்றாகத்தென்றதனானே கலித்தளை யொன்றுமென்று பொருடருமேனும் அஃத்க்கணமன்மையுணர்க. எனவே மூற்கூறிய இயற்சீர்வெண்டளையையும் வெண்சீரியற்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டளையையும் லீக்காமையுணர்க. உ-ம். ‘நன்று சீனைநது நெடிது பெயர்ந்து’ என்பது எழுத்துச்சடியா யிசைக் ஸீல நிறையச் சீன்ற அசைச்சீரியற்சீராய்த்தட்டது. ‘கற்றவரைச் சேர்வர் கலைந்றையுக் காட்சியார், பெற்றன மென்றே பெயர்ந்து’ இது பதினான்கெழுத்தடி. ‘அறிவறிந்தார் த் தேற்றியக்கா லஞ்சுவ தில்லை’ இது பதினான்கெழுத்தென்னுஞ் சீர்வகையொன்றிற் கட்டளையாகா. இதனும்பர் நெடிவடியான் வந்தன சீர்வகையடியாம். ‘வானவரு நானடுகனும் வாசவனு மாமுனிவ, ரானவருங் காணு வான்’ எனப்பதினாறெழுத்தானவநத வெண்சீரொன்றிய சீர்வகையடி. ‘வானவரு நானடுகனும் வாசவனுக் காணுரே’ என்பது துள்ளலோசைக்குணர்க; இவ்வெண்பாவை எந்திசைச்செப்பலெனப் பின்னுள்ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையுந் தூங்கிசையும் பெரும்பான்மை பதினான்கெழுத்தினிகந்து வாராவென்றுணர்க. முச்சீரானவரும் சுற்றடியு முதலிய மூன்றுவகைத் தினிகந்து வாராமையுரையிற் கொள்க ‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய், மாவருவாய் தேமா வரகு’ இது ‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரோ என இரண்டற்கும் ஒப்ப நின்றவாறுங் காண்க இதனானே மேலீரடிக்கூட்டத்துத் தொடைகொள்ளுங்காற் கலிக்கு வெண்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளுமாறுணர்க.

(௫௮)

௫௭. அளவடி மிகுதி யுட்படத் தோன்றி

யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய.

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

இ-ள். இருநெடிவடியும் எ-து நெடிவடியுங் கழிநெடிவடியும். அளவடி

தோன்றி எ-து அளவடிக்குரித்தென ஐவகையடியின் மிகுதியாகிய பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய எழுத்துக்களோடு தோற்றப்பட்டு, கலியிற்குரிய எ-து கலிப்பாவிற்குரியவாம். எ-று.

அளவடி யைத்தனுண் மிகுதியெனவே பதினமூன்றும் பதினாண்டுமே
ன்பது பெறுதும். இனிச்சீர்வகையடியாய் இக்கிலக்களைத் தப்பி வருவன
வுங் கொள்க. உ-ம். “ஐயிரு தலையி னாக்கர் கோமான்” “சுற்றமை
வில்வர் சுரிவளர் பித்தையர்” (பாலைக்கலி-ந) எனப் பதினொன்றும் பன்
னிரண்டும் எழுத்தான் வந்தன. (ருக)

கூடு. நிராமுதல் வெண்சீர் வந்துகிற தட்டினும்
வரைகிலே யின்றே யவ்வடிக்கென்ப.

இதுவும் அவ்வடிக்கெய்தியதோர் தளைவிகற்பங்குறுகின்றது.

இ-ள். சிறை . தட்டினும் எ-து நரையீற்றியற் சீரும் நிரையீற்
ருகிரிய வுரிசீரும் உற்ப ளைமுதல் வெண்சீர்வந்து உரையாயொன்றியக்
காலும். வரைகிலேகென்ப எ-து கட்டளையடிக்கு நீக்குகிலையின்று ;
எனவே கலித்தளையாம். எ-று.

உ-ம். “மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்” என்
புழித் திருமார்பின் என்னு ந்ரைமுதல் வெண்சீர்வந்து மணிபுரை யென்னு
நிரையீற்றியற்சீரோடு தட்டெக் கலித்தளையாயிற்று. “ஒங்குகிலே யகன்மார்பி
னொளிதிகழு மாமேனி” இது நரையீற் ருகிரியவுரிச்சீரோடு அவ்வாறு
தட்டது ; எனவே சிறைமுதலியற்சீர்வந்து உரைதட்டினும் அதனோடு நேர்
முதல் வெண்சீர் வந்து ஒன்றாதொழியினுங் துள்ளலோசை பிறவாமையிற்
கட்டளையடியாகா என்றவாறு. அவ்வடிக்கெனவே இவ்விதி கட்டளையடிக்
குக் கூறியது. இதனானே நரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் நிரைமுதல் வெண்
சீரும் நேர்முதல் வெண்சீரு முதல்வந்து பின்னர் வெண்சீர் அடிக்கிய வெ
ண்டளே வரினுஞ் சிறிது துள்ளலோசை பிறத்தலின் அதனைச் சீர்வகையடி
யென்றுணர்க. உ-ம். அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு, மணி
திகழ் மாமழைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்’ (குறிஞ்சிக்கலி-உஅ) என
வருவனவும் பிறவுமாம். (கூடு)

கூடு. விராஅய தளையு மொருநிலே யின்றே.

இதுவும் அவ்வடி சீர்வகையான் வருதற்கோர் விதி.

இ-ள். சீர்வகையான் வருங்கலியடி தளைவிரவினுங் கடியப்படா. எ-று.

என்றது வெண்சீரோடும் ஒழிந்த சீரோடும்விராஅயத்தட்டினும். எ-று.
உ-ம். “மடியிலான் செல்வம்போன் மாணந்த வச்செல்வம்” (பாலைக்கலி-
8

௩௪) எனவும் 'வயக்குறுமண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற' (௩௮. ௨௪) எனவும் பிறவாறும் வரும். (௬௧)

௬௨. இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி
நிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுரோ.

இது வெள்ளடி ஆசிரியத்தின் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். இயற்சீர் வெள்ளடி எ-து இயற்சீர்வெண்டளை யாசிரியச சீரானவரும் வெள்ளடி. ஆசிரிய .. பெறுமே எ-து அசிரியப்பாவின் கண் நின்றற்குரிய மரபிலே நிற்கப்பெறும். எ-று.

உம்மை எதிர்மறை. ஆசிரியவடியோடு மயங்கி அதற்குரிமைபுண்டு நிற்குமென்பார் நிலைக்குரிமரபினென்றார். இதனானே மயங்காமல் இயற்சீர் வெள்ளடி முழுதும் வரவும் பெறுமென்றுங் கொள்வாருமுளர். உ-ம். 'எறும்பியலையிற் குறுப்பல் சுளைய, வலைக்கல் லன்ன பாறை யேறிக், கொலிவெலையிள் பசுழி மயங்கும்' (குறுந்தொகை-௧௨) என இயற்சீர் வெள்ளடி பின்வருகின்ற ஆசிரியவடியோடு மயங்கிவந்தது. இனி 'கொலைநலில் வேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த, புகர்முக யானை நுதன்மீ தழுத்திய, செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனாது, நெஞ்சங் கவர்ந்தோ ணிரையிதழ் க்கண்ணே' இது வெள்ளடிமுழுதும் வந்ததென்று பேராசிரியர் காட்டினார்; இதனை அகவலோசை பிறக்குமென்றுகொள்வின் இயற்சீர் வெண்டளையானவருமென்ற சுட்டளவென்பா வின்றமென மறுக்க. இனி ஆசிரியத்தின் இங்ஙனம் வருமெனவே வெண்பாவினுள் ஆசிரியவடி முழுவதாடாதன்றையோடு வாரா சிறிது வருமென்றுகொள்க. அது கலிக்கும் பரிபாடற்கும் உறுப்பாய்வரும், வெண்பாக்களில் ஆசிரியத்தனை வருமேனும் அவை வெள்ளைக்கொச்சகமாமாறுமுணர்க. (௬௨)

௬௩. வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு
மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இது மூன்றுபாவிற்கும் ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவோடுங் கலிப்பாவோடும் விராஅயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராஅயும் வரும் ஐஞ்சீரடிகளும் உளவென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

கொலைநலில்.....கண்ணே என்பது செய்யுள்முழுதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது' என்பது பேராசிரியருரை. (செய்-௬௨)

நீண்டுத் தனையென்றது அப்பாக்களை. வெண்டனையெனவே இரண்டு வெண்டனையும் அடக்கலின் அவற்றுள் வெண்சீர்வெண்டனையான்வருஞ் சீர்வகைவெண்பாவுஞ்சீர்வகைக்கலியும் அடங்கிற்று. இனி! 'நிரைமுதல் வெண்சீர்' (சுப) என்னுஞ் சூத்திரம் இதற்கதிகாரமாதலின் கட்டளைக்கவிக்கும் ஐஞ்சீரடி கொள்க. தனையென்றதனாற் கட்டளைவெண்பாவிற்குங் கொள்க. அடியும் என்ற உம்மையான் வெண்பாவிலுண் மிகவுஞ் சிறுபான்மை வருதல்கொள்க. உளவென்றதனாற் கலிப்பாவிலுள்ளும் அதற்குறுப்பாய்வரும் பாக்களுள்ளும் பெரும்பான்மை வருதலும் ஆசிரியத்துள் அடக்கிவருதலுங் கொள்க. உ-ம்! 'கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க, வொண்ணெசங் குருதியுளோடு கிடப்பதே கெண்டிக், கெழுதகை யில்லேன் கிடந்தாடப் பன்னா, ளழுதகண் ணீர்துடைத்த கை' எனவும்! 'கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயிலைத், தடங்கட் டடங்கட் டளிரியல் கொள்ளாள் கிடங்கில், வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா, யிலையாடன் கண்ணெக்கு மென்று.' எனவும் இவற்றுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரடி வந்தவாறுகாண்க. 'அரவணிந்த கொடிவெய்யோ எனகம்புக்கா னரசவையன் நகற்றியே' எனவும்! அண்கிள ரவிர்பொறித் துத்திமா நாகத் தெருத்தேறித், துணியிரும் பணிமுந்நீர்த் தொட்டுழந்து மலைத்தனையே' எனவும் இவை கலியுள் ஐஞ்சீரடி வந்தன. 'தகைமிகு தொகைவகை யரியுஞ் சான்றவ ரினமாக' (குறிஞ்சிக்கலி-௩) என்று கலிக்குறுப்பாகிய ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிவந்தது. பிறவுறுப்புக்களிலுங் கலித்தொகையுள் ஐஞ்சீரடி வருமாறு காண்க. 'சிறுசோற்றினு நனிபல கலத்தன் மன்னே' (புறம்-௨௩௩) என்பது முதலாக நான்கடி ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிக்கி வந்தன. தன்னினமுடித்தல் என்பதனாற் கட்டளையாசிரியத்திற்குவருமேனு முணர்க. இன்னும் ஐஞ்சீரடியும் என்ற உம்மையாற் கொச்சகக்கலிக்கு ஐஞ்சீரடியும் வருமாறுகொள்க; மன்றுபார்த்து நன்றுதாயைக் கன்றுபார்க்கு மின்னும் வாரார்' எனவரும்; இதனை இனமென்பாருமுனர் பின்னுள்ளோர். (௯௩)

காச. அறுசீரடியே யாசிரியத் தனையொடு

நெறிபெற்று வருந நேரடி முன்னே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; கலிக்கு ஐஞ்சீரடி எய்தியதன்மேலே அறுசீரடியும் எய்துவித்தலின்.

இ-ள். நேரடி முன்னே எ-து நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும். அறுசீர்...வருஉம் எ-து அறுசீரடி தனக்குரிய வெண்டனையோடன்றி ஆசிரியத் தனையோடு வழங்கப்பெற்று நடக்குங் கலியினுள். எ-று.

முன் என்றதனை இடமுன்னாகவுங் காலமுன்னாகவுங் கொள்க. தனையொடும் என்ற உம்மையாற் றனக்குரிய வெண்சீர்வெண்டளையான் வருதலும் மயங்கிவருதலும்பெற்றும். உ-ம். †“முன்னைத்தஞ்சிற்றின் .. புகாரேயெம்மூர்†கணாபொரு கான்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி .. வாரலையோ’ இவை மூன்றாமடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீரடி வந்தன. இவற்றுக்கு ஆறுஞ்சீர்க்கு ஆசிரியத்தளையான் வந்தன. நெறிபெற்று என்றதனாற் பாக் கட்டளை விட்டன்றி யொருசெய்யுள் முழுவதான தாளே வருதலுங் கொள்க. ‡“தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டை யஞ்செவ் வாயமகளிர்தோண்மேற் பெயவாள், கைக்கொண்ட நீருட் கருககண் பிறழ்வ கயலென் றெண்ணி, மெயக்கண்ணும் பெயகல்வார் மீண்டுங் கலாககே சொரிந்து மிளிர்வ காணா, மெககர் மணற்கிளைசுரு மேலைய மகர்நாககே யெறிநாக கொற்கை’. எனவரும்: இவை கொச்சுக்ககலி. †“வணாபுரை துணைபோழ்ந்து மணநாறு நறுதுதல் பொருட்டு வந்தோய” என ஆசிரியத்தளையானும் அறுசீரடி வந்தது. கட்டளையானேற் றனையென்றதனை நான்சீரடிக்குத் தனையொட வின்றென்றா; பூவற்றிற்குத் தனையொட வரையறை யின்னு. பூவற்றைப் பின்னுளளோர் இனமென்பா. (சுச)

சூரு. எழுச்சி ரடியே முநிகிய னாட்டியா.

இது முறையானே கலிக்கு எழுச்சியடியாறு கூறுகின்றது.

* முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழுகு கட்டலோத லுழ்கிப் பெயர்வன்னைக் குணாப்ப றிவாய கட்டலையென் றவறிப் பெயருந் தன்மை மடவா தணந்தகுதத வெண்புத்தம் (சூர). முன்னையும் பேயென்னப் போவாளைப் பேதுறுக்கும் புகாரேயெம்

இது மூன்றாமடிகுறைந்து முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்ததுக்குப் போரிரியர் காட்டியது.

† கணாபொரு கான்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதுராயி னனையிருள் யாமத் தடுபுலயோ தும்மஞ்சியகன்று போக நளையுருமே றுங்கைவே லஞ்சுக தும்மை வரையா மங்கையர் வவ்வுத லஞ்சுகும் வாரலையோ.

இஃது ஈற்றயலடி குறைந்து இயற்சீர்ச சிறப்புடை வெண்டளையா னும் சிறப்பில் வெண்டளையானும் வந்த ஆசிரியநேர்த்துறைக்கு யாப்பாநங் கலவிநுதீர்காள் காட்டியது (சுச.)

‡ இது போரிரியர் காட்டியதே. (செய-சுச.)

இ-ள். எழுச்சான் வரும் அடியே முடுகியற்கண்ணே பயின்று நடக்கும். எ-று.

வகாரம் பிரிச்சு. உ-ம். “கவிரிதழ் கதுவிய துவரிதழ் மிரவையர்கலியிற் கணத்தொடு விளையாட்” என எழுச்சாடி முடுகிவந்தது. இவை கலிக்கும் பரிபாடற்கும் உரிய, முடுகாத எழுச்சாடி வந்துழிக் காண்க. (சுரு)

கா. முடுகியல் வகாயார் முதலீ ரடிக்கும்.

இ-து எய்தாத தெயதுவித்தது; எழுச்சாடியே யன்றி அறுச்சாடியும் ஐஞ்சாடியும் முடுகு மென்றலன்.

இ-ள். - எழுச்சாடிக்கும் ஐஞ்சாடிக்கு முன்னின்ற அறுச்சாடிக்கும் ஐஞ்சாடிக்கும் ஐம்முடுகியல் நீக்கார் எ-று.

முதலீரடிக்கும் என்ற வும்மை எசும்பும்மை யாதலின் நாற்சாடியும் இத்துணைப்பயிலாது முடுகுமென்க. > தாயணம் மேலைக்குத்திரத்துட் காட்டிதும். (சுசு)

கா. ஆசிரியர் நங்கினும் வெண்பாவினும் நங்கினும்

மூவக யாடியு முன்னுத லில்வே.

இது முடுகியல் இன்னபாவிற்று உரித்தென்கின்றது.

இ-ள். தனியேவரும் ஆசிரியப்பாவினும் வெண்பாவினும் முடுகிய லிடி முன்னும் வரப்பெற. எ-று.

முன்னென்றது நாற்சாடியும் ஐஞ்சாடியும் அறுச்சாடியுமான அடிகளை. எழுச்சாடி முன்னுதலின்று என்றதனால் முற்கூறிய மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விராஅய்த்தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமுள என்று கொள்க. உ-ம். “நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முநதுறீஇத், தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்நவ ரினமாக, வேய்புணா மென்றோட் பசிலையு மம்பலு, மாயப் புணர் ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச், சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன், பூவெழி லுண் கணும் பொலிகமா வினியே” (கலி, குறிஞ்சி-௩) இஃது அறுச்சாடியும் ஐஞ்சாடியும் முடுகி ஒரு தொடராய்வந்த ஆசிரியம். “தகைவகை மிசைமிசைப் பாய்மா ரார்த்துட, நெதினொதிர் சென்றார் பலர்” (கலி, முல்லை-௨) எனவும், “இரிபெழு பதிர்பதிர பிகநதுடன் பலர்நீங்க, வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன், கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும், வாழில்

வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று, வெருவரு தாம மெடுப்ப வெகு ண்டி, துரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம்' (ஹி மூல்லை-௩) எனவும் இவை நாற்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா. இதனுள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. | “மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபுமேற் சென்று, வேனுதி புணாவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான, பானிற வெள்ளை யெருத்தத்து ப்பாய்தாளைக், கோணுது குத்து மிளக காரித தோற்றங்காண், பான்மதி சேர்ந்த வரவிலைக் கோள்விடுக்கு, நீளிற வண்ணனும போன்ம்” (ஹி ஹி-௨) என ஐஞ்சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா. “மலர்மலி புகலெழு வலர்மலர் மணிபுணா க்மிரதோள் பிணைஇ, யெருத்தோடிமில்லைத் தோன்றினன் றேறன்றி, வருத்தினுன் டன்றவில வேறு” (ஹி ஹி-௨) இஃது அறுசீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா இவற்றை அராக மென்னமோ வெனின்.—என்றும்; அராகமாவது பரிதொன்றேடு கூட்டி ஆற்றுவியாமற் றேனேபோய் ஆற்று திற்பதாம். அது பரிபாடற்செய யுளுறுப்பென்பர்; இது பரிதொன்றேடு கூட்டி ஆற்றுவித்துக்கோடற் குறித்தாம் இவ்வேறுபாடு அறிக. (௯௭)

௯௮. ஈற்றய லடியே யாசிரிய ா நங்கிற

ரேற்ற முரசீர்த் தாகு மென்ப.

௯௯. இடையும் வலையார் தொடையுணர் வோடே.

இரண்டு குத்தி மும் உ லையியைபு ழோகுகி ட டன்கு ரிற்று. இவை ஆசிரியத்துட் சிந்தடிவருமென வயதாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஆசிரிய டருங்கி னீற்றயலடியே தன் தோற்றயல முசசீனா யுடை த்தாய் வரத்தோன்றுத் , தொடையுணாவோ இடையிலும் வருதலும் நீக்கார். எ-று.

வகாரம் பிரிபுல. முசசீர்த்தது என ஒருமை கூறியவதனால் ஈற்றயலடி க்கண் ஒன்றே வருதல் பெரும்பான்மையென்றும், தொடையுணர்வோர் என்றதனால் இடை இரண்டிணைந்து வருதலும், தோற்றம் என்றதனால் இடையொன்று வருதலும் கொள்க. உ-ம். “வலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று, நீரினு மாரள வின்றே சாரற், கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக கொண்டு, பெருந்தே னியைக்கு நாடலெடு நட்டே” (குறுந்தொகை-௩) இஃது ஈற்றயலடி முசசீர்த்ததாயிற்று. “நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுந், சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருந், சார ளுடன் கேண்மை, சாரச சாரச சார்ந்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே” இஃது இடையிரண்டிணைந்து வந்தது.

நச்சினூர்க்கினியருரை.

* | “ சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே

பெரியகட் பெறினே

யாம்பாடூத் தான்மகிழ்த் துண்ணுமன்னே

செய்சோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே

5 பெருஞ் சோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே

யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே

யம்பொடு வேணுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே

நாக்த நாமுந் தன்நையாற்

புலங்காறு மென்றலை தைவரு மன்னே

10 யருகதலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுரீஇ

யிரப்போர் கையுளும் போகிப் புரப்போர்

புன்கண் பாவை சோர வஞ்சொணுண் டேர்ச்சிப்

புலவர் நாவின் சென்றுவீழ்த் தன்றவ

னருகிறத் தியங்கிய வேலே

15 யாசா கெத்தை யாண்டினன் கொல்லோ

வினிப், பாடுருநு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீருருநு மில்லைப்

பனித்துறைப் ப்கன்றை நறைக்கொண் மாமலர்

சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்

றீயாது வீயு முயிர்தவப் பல்வே ” (புறம்-2௩௫)

இதனுள் ‘நர்த நாமுந் தன்நையால்’ எனவும், ‘அருகிறத் தியங்கிய வேலே’ எனவும் தனித்துவந்தன. ‘பெரியகட் பெறினே’ என்பது சொற்சீரடி. இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு தூலசெய்தவாசிரியர்.† ‘உப்பிலாது வலிப்புழுக்கல்’ (புறம்-௩௩௬) முதலிய வஞ்சியடி. (௬௬)

* உரையாசிரியர், இதனைப் பதினேழடி யாசிரிய மெனக்கொண்டு, இதனுள் “வொமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரான் வந்தன; மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியிருகிய நான்கடியும் பதினொலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன; இரண்டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன; ஏனைய நான்கு சீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று” என்றார். (தொல், செய்யுளியல், ‘வெண்டளைவிரலியும்’ என்பதனுரை.)

† யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் ‘இணைக்குற விடைபல குறைத்திறி னியல்பே’ என்பதனுரையிற் ‘சிறியகட் பெறினே’ என்னும் புறப்பாட்டை எடுத்தோதி ‘இஃது இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடை வந்த இணைக் குறளாசிரியப்பா பிறவுமன்ன. என்னை? “அளவடி யந்தமு மாதியு மாகித், குறளடி சிந்தடி யென்றா யிரண்டு, மிடைவா ரிற்ப திணைக்குற ளாகும்” என்றார் காக்கைபாடினியார்’ எனக்கூறினார்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எ0. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

இது கலிக்குச் சிந்தடியும் வருமென எய்தாததெய்துவித்தது

இ-ள். முரற்கையுள் எ-து கலிப்பாவினுள். முச்சீர்...நிற்கும் எ-து முச்சீரடி ஒருசெய்யுண்முழுதும் நிறையவு நிற்கும். எ-று.

உம்மையான் முதலிடைகடை என்னும் மூன்றிடத்தும் ஒரோவடியாயும் இரண்டும் பலவுமாய வடியாயும் நிற்கும் என்றவாறு. உ-ம். 'நீர்வாக் கண்கலுழந் தாங்குக், கார்வாக் கண்டனந் காத்தல், தேர்வாக் கண்டில மன்னோ, பீர்வாக் கண்டனந் தோளே' முச்சீரடி முழுதும் வந்தது. 'அரிபரி பறுப்பன சுற்றி, யொரிநிகழ் கணிசசியோன் சூடிய பிறைக்க, ணுருவ மாலை போலக், குருதிக்கோட்டொடு குடர்வ வந்தன' (முல்லைக்கல்-௩) இது முடுகியலான் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராய வந்தது. 'நீன்கண்ணற் காண்பென்மன் யான்' (குறிஞ்சிக்கல்-௩) இதுவும் இடையில்வந்தது. 'செய்தானக் கன்வன் மகன்' (ஊழ்-௧௩) இ-து சுற்றில் வந்தது. பலவும் வந்தன வந்துழிக்காண்க. (எ0)

எக. வஞ்சித் தூக்கே செத்தாக் கியற்றே.

இது வஞ்சிக்குஞ் சிந்தடி வரும் என்கின்றது.

இ-ள். வஞ்சிப்பாலினிற்று அசிரியப்பாலினிற்றுதிபோன்று இறுக. எ-று.

'செத்தாக்கியற்று' என்ற மாட்டேற்றானே, அசிரியத்திற் கோதிய சீரானுந் தனையானும் சுற்றயலடி முச்சீரடியாய்வருதலும், இடைக்கண் முச்சீரடி வருதலும் பெறப்பட்டது.

உ-ம். 'வாள், வலந்தா மறுப்பட்டன

செவ்வா னத்து வனப்புப் போன்றன

தான், களங்கொளக் கழல்பறைந்தன

கொல்ல லேற்றின் மருப்புப் போன்றன

தோல், துவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ

நிலைக்கொரா விலக்கம் போன்றன

மாவே, யெறிபதத்தா னிடங்காட்டக்

கழற்பொருத செவ்வாயா

னெருத்துவவ்விய புலிபோன்றன

களிறே, கதவெறியச் சிவந்தூராஅய்

துதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா

னுயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன
நீயே, யல்குளைப் பரீஇயிவுளிப்
பொலந்தேர்மிசைப் பொலிவுதோன்றி
மாக்கட னிவந்தெழுதருஞ்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
யனையை யாகன் மாதே
தாயி னாவாக் குழவி போல

வோவாது கூஉரின் னுடற்றியோர் நாடே” (புறம்-௩)

என முச்சிடியிடைவந்து மண்டலவாசிரியத்தானிற்றது. “அரிமயிர்த் திர
ண்முன்கை” என்னும்பாட்டினுள் ‘இழைபெற்ற பாடினர்க்குக், குரல்புணர்
சீர்க் கொளவல்பாண் மகனும்மே வனவாங், கொள்ளழற் புரந்த தாமரை,
வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே’ (புறம்-௬௧) இஃது சுற்றயலடி முச்சீர்த்
தாகிச் செந்தாக்கியற்று யிற்ற வஞ்சிப்பா : தனிச்சொற் பெறுமென்று பின்
னுள்ளோர் கூறிய நூல்கள் சான்றோர் செய்யுட்காசுவென்று கொள்க. சுற்
றடி வரைந்தோதவே, இடையினெல்லாவடியும் வரப்பெறுமாயிற்று. ‘நேரி
ழை மகளி ருணங்குணக் கவருங், கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணக்குழை’
(பட்டினப்பாலை) என ஆசிரியவடியும் வெள்ளடியும் இடைவந்தன. (௭௧)

௭௨. வெண்டாட் டெற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது வெண்பாவிற்கு முச்சீர் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவின்றுதியடி முச்சீரானவருதலை உடைத்தாகும். ௭-ஐ.

உதாரணம் மேற்காட்டுதும். சீர்த்தென்னுது ‘ஆகும்’ என ‘ஆக்கங்
கொடுத்தமையான், அத்துணையாக்கமின்றி நாற்சீரான் மண்டலித்து வரு
தலும், இடையினும் முதலினுஞ் சிறுபான்மை முச்சீரான் வருதலுங் கொ
ள்க. உ-ம்.—

“அறையருவி யாடா டினைப்புனமுங் காவாந்
பொறையுயர் தண்சிலம்பிற் பூந்தழையுங் கொய்யா
ஞறைகவுள் வேழமொன் றுண்டென்று ளன்னை
மறையறநீர் வாழிய மையிருங் குன்று” என மண்டலித்து

வந்தது.

“அட்டாலும் பால்கவையிற் குன்று தளவளாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்
கெட்டாலு மேன்மக்கண் மேன்மக்க ளேசங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்”

இது முதலரை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

1காஅ நானுமொன் நீயாப் பகலும்
பகாஅது நண்புடைக் கேளிர்ப் பிரியந்
தகாஅ னிவனென்னுஞ் சொல்லுமிந் நான்கும்
வகாஅ தொழிக வெமக்கு.”

இது சான்றோரெல்லாரும் பிறைதொழுததேனும், பாட்டாய் வருத
லின் மந்திரமாகாது. இனி,

“வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ
னன்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியுட் சார்க்கை கரிது”

“கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடு கிழவோட்
கறைத்திருந் சாந்தமொட டப்பே
*மறைக்குமா மாட்டாது மற்றுந் தன் னையைக்
குறைக்குமாந் கூடந் தத்தி கொண்டு”

இவை ஒளவையுங் காரைக்காலம்மையுங் கூறியன.

“உலகு பசிப்பப் பசிக்கு முலகு
துயர்நீரத் தீரு ாலவு
நிறுத்திவாழ் வஞ்சி யுடையாழ்வி யென்னு
மொருத்தியா லுண்டிவ் வுலகு.”

அங்கனம் செய்யுள்செய்த முன்னோரைக்கண்டு பின்னுள்ளோர் இத
னைச் செய்யுளாகச்செய்தலின் இவற்றை அரிடமென்பார் பூவ்விதி யறியா
தார். (௭௨)

* “மறைக்க வறியாது மற்றதன் கையை” எனவும பாடம்.

† “வரிசை பெரிதுடையர் கட்கலமுந் தாயர்
புரிசை யொருசாரா ராமலமுந் தண்ணீருந்
தன்னிலத்து வல்ல புரிசைக்குத்
தெற்கொத்தித் தோன்றுந் திருநென் மலியேரும்
பொற்கொற்றி புக்கிருக்கு மூர்”

“வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ
னன்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியிற் காக்கை கரிது”

எங். அசைச்சீர்த் தாகு * மவ்வயி னுன.

* ‘அசைச்சீராகும்’ எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

“கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயிலைத்
தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார்—கிடங்கில்
வளையாற் பொலிந்ததோன் னவையெயிறுச் செவ்வா
யிலையாட்டி கண்ணோக்கு மென்று” இத்தொடக்கத்துப் போய்
கையாள்வாக்கும், துபுக்கிந்பகவர் செய்த வாசுதேவனுர் சிந்தழ முதலாகிய
ஒருசார்செய்யுட்களும் எப்பாற்படுமோவெனின்:—ஆரீடச்செய்யுள் எனப்ப
டும்; ஆரீடமென்பது உலகியற் செய்யுள் கட்டுகெய்திய உறுப்புக்களின் மிக்குங்
குறைந்துங் கிடப்பனவெனக்கொள்க. ‘வரிசைபெரிதுடையர்’ என்பது
மிக்கது; அல்லன் றிக்குங் குறைந்தும் வந்தன. அவ்வாரீடச்செய்யுள் பாடு
தற்குரியார், ஆக்குதற்குங் கெடுத்தற்கும் ஆற்றலுடையோராயினார்: அவர்,
இம்மையுடைய முக்காலமுமுணர்ந்த இருடிகளெனக்கொள்க; என்னே?

“உலகியற் செய்யுட் கோதிய வளவையிற்
குறையவும் விதப்பலங் குறையா வாற்ற
விருடிகண் மொழிசுலி ஞரிட மென்ப” எனவும்,
“ஆரீடச் செய்யுட் பாடுதற் குறிமோர்
கற்றோ ரறியா வறியுநிக் குடையோர்
மூவலகக் காலப் பண்புமுறை யுணரு
மாற்றல் சான்ற வருத்தவத் தோரே” எனவும் சொன்னார் பாட
டியன்மரபுடையார். வடநூலுடையாரும் பிங்கலமுதலாகிய சந்தோபிசிதி
களுள் விருத்தச்சாதி முதலாகிய விகற்பங்களாற் கிடந்த உலகியற் சுலோக
ங்களா றிக்குங் குறைந்துங் கிடப்ப இருடிகளாற் சொல்லப்பட்டனவற்றை
ஆரீடமென்று வழங்குவெனக் கொள்க; அத்தேயேனின்:—

“வரி யிண்ணிஞ் சிறகா வெயில்வயிறுக்
காருடைய ரீலி கடிதாவாச்—சீரிய
வத்தியூர் வாயா வணியமிலே போன்றதே
பொற்றோன் கச்சிப் பொலிவு”

“உடையராச் சென்றக்கா லூரெல்லாஞ் சுற்ற
முடவராக் கோலூன்றிச் சென்றக்காற் சுற்ற
முடையவரும் வேறு படும்”

“கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொண்ணெங் குருதியி லோஓ கிடந்ததே—கெண்டிக்

இது மேலதற்கு எய்தியதோர் விதி.

கெழுதகை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னை

எழுதகண் ணீர்துடைத்த கை ” என்றித்தொடக்கத்தன பெருநீதிநீரனார் செய்யுளும், ஐனவையார் செய்யுளும் பந்தினிச் செய்யுளு முதலாகவுடையனவெல்லாம் எப்பாற்படுமெனின் — ஆரிடப்போலியென்றும் ஆரிடவாசகமென்றும் வழங்கப்படுமென்க. இவையெல்லாம் இருடிசளல்லா எனையோராகி, மனத்ததுபாடவும், சாவவுங் கெடவும் பாடவும்வல்ல கபிலபாணர் கல்லாடர் மாமூலர் பெருந்தலைசாத்தர் பெருஞ்சித்திரர்—இத்தொடக்கத்தோரும் மிக்குங்குறைந்தும் பாடப்படுவனெனக் கொள்க; என்னை ?

“ மனத்தது பாடு மாண்பி னேருஞ்

சினத்திற் கெடப்பாடுஞ் செவ்வி யோரு

முனிக்கணை செயபுண் மொழியவும் பெறுபு ’ என்றா பாட்டி

யன்மரபுடையா. வரலாறு:—

“ இலேநல வாயினு மெட்டி பழுத்தாற்

குலேநல வாங்கனி கொண்டுண லாகா

வினையாண் முலேநலங் கொண்டு முறுவல்க கின்ற

வினையுடை நெஞ்சினே வேதுகொ ளீரோ”

(திருமுல்லை, மகளிரிழிவு, க)

இம்முலர்வாக்கு மிக்குவந்தது; ‘வசகிரம் வாவி ன்றைமதி முக்கோண, நெற்றிநேர் வாங்கல் விவங்கறுத்த, லுட்சக் காவட்டத் துட்புள்ளி யென்பதே, புட்காணர் கண்ட புணர்ப்பு” இது மந்திரநூலிற் புட்காணர் கண்ட எழுத்துக்குறிவெண்பா; இஃது இரண்டாமடி குறைந்தவந்தது. ‘கிடங்கிற் கிடங்கில்’ என்பது பொய்கைவாக்கு மிக்குவந்தது. ‘கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடு கிழுவோட், கரைத்திருந்த சாந்தைத்தொட் டப்பேய, மறைக்க வறியாது மற்றதன் கையைக், குறைக்குமாங் கூங்ககத்தி கொண்டு” இது பூநந்தாரங் காரைக்காற்பேயாரும் பாடியது; இஃது இரண்டாமடி குறைந்துவந்தது. அறிவுடை நம்பியார் செய்த சிந்தம் எப்பாற்படுமோவெனின்:—தூங்கலோசைத்தாய்சு சுரிதகத்தருகு தனிச்சொலினித் “தாழிரும்பிணர்த்தடக்கை” என்னும் வஞ்சிப்பாவேபோல வந்தமையால், தனிசொல்லல்லா வஞ்சிப்பாவென வழங்காமோவெனின்:—வழங்காம்; செவியறிவுறாஉவாய் வஞ்சியடியால் வந்து பொருளுறுப்பழிந்தமையால் உறுப்பழி செய்யுளெனப்படும். துடழக்கிற்பகவர் செய்த வாகதேவனார் சிந்தமும் வெள்ளோசைகொண்டும், கொள்ளாது மிக்குங்குறைந்தும் வரலானும், இருடிகளாற்பாடப்படுதலானும் ஆரிடச்செய்யுளேயாம்.” (யாப்பருங்கலவிருந்தி.)

இ-ள். அவ்வெண்பாவின் சுற்றில்வரும் முச்சடியின் இறுதிச்சீர் அசைச்சீராய் நிற்கும். எ-று.

‘இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே’ (செய்-உஅ) என்பத லுள் வெண்பாவின் முதலுமிடையும் இயலசைச்சீரண்டும் வாரா: உரிய சைச்சீரண்டும் வரும்: என்றதனை, ஈண்டு இறுதிக்கண் இயலசைச்சீரும் உரியசைச்சீரும் வருமென்றவாறு. (எங்)

எஃ. நேரீற் றியற்சீர் கிரையு கிரையுஞ்

சீரேற் றியற்சீர் மியற்கைய வென்ப.

இஃது அவ்வசைச்சீர் நான்கனுள் கிரையும் கிரையும் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு தட்கும் என்கின்றது.

இ-ள். கிரையும் கிரையும் நேரீற்றியற்சீர்ப்பின்னே தளையொண்டிறும் இயல்பின். எ-று.

‘இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றுக்’ (செய்-உஅ) என்றவைதாம் வருஞ்சீ ரோடு தட்குமாறுகூறி, ஈண்டு அவை முன்னின்ற சீரோடு தட்குமாறு கூறுகின்றது. உ-ம்! “கெடுப்பதாஉங் கெட்டார்க்குச் சார்பாய்மற் றாக்கே, யெடுப்பதாஉ மெல்லா மழை” (திருக்குறள்-௧௬) “நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர், கெஞ்சத் தவல மிலர்” (ஹை-௧௮௭); “தனக்குவமை யில்லா தான் ருள்சேர்ந்தார்க் கல்லான், மனக்கவலை மாற்ற லரிது” (ஹை-௭) “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாது, பகவன் முதற்றே யுலகு” (ஹை-௧) இவை தேமா புளியா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் ஈரையசைச்சீரோடும் நரைபசைச் சீரோடு தட்டின. (எச)

எஃ. நிரையா ணிற்றி நேரு நேர்பும்

வணாவின் நென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த நேருநேர்பும் இன்னுழிகன்று இன்னவாறு தட்கு மென்கின்றது.

இ-ள். நேரீற்றியற்சீர் நின்ற விரண்டாஞ் சீரிடத்து கிரையீற்றியற் சீர்நின்றபின் அதன்பின்னொரு நேர்பும் வந்து தட்டணிக்கப்படா வென்பர் மெய்மொழிப்புலவர். எ-று.

உ-ம்! “பாலொடு தேன்கலத் தற்றே பணிமொழி, வாலெயி றாறிய னீர்” (திருக்குறள்-௧௧௧௧); “அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள், இறுகை யளாவிய கூழ்” (ஹை-௧௧௧) “இனிய வுளவாக வின்னாந் கூறல், கணியிருப்பக்

காய்கவர் தற்று' (௪௨-௧௦௦) 'படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா னுறு, முடையா னாசகு னேறு' (௪௨-௩௮௧) எனப் பாதிநி கணவிரி ந்நாயீற்றியற்சீரோடும் நேரணைச் சீரோடும் நேர்ப்பணைச்சீரோடுங் தட்டன. இனி, ஏன் நெனமுடித்தலான் வெண்பாபுரிச்சீர் கின்று நேரணைச் சீரோடும் நேர்ப்பணைச்சீரோடும் தட்டலும், ஒழிந்தன விரண்டொடும் தலையாடையுங் கொள்க. உ-ம் 'பிறவிப் பெருங்கட லீந்துவர் நீத்தா, நிறைவ னடிசேரா தார்' (திருக்குறள்-௧௦) 'இருன்சே ரிருவிலையுஞ் சேரா விநைவன், பொருள்சேர் புதழ் புரிந்தார் மாட்டு' (௪௨-௩) எனத் தட்டன. (௪௬)

௪௭. எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலிரே

௪௮. வெண்பா வியன்னுந் பண்புற முடியுந்.

இரண்டும் உரையியைபுநோக்கி ஏன்றாகக் கூறிற்று. இது கலிக்குஞ்சிந்தழுகூறி நறுவருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கலிப்பா எழுசீரிறுதியாகி ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவினிறுதியாலும் முடியும். ௪௭-று.

'எழுசீரிறுதி யாசிரியம்' எனவே, ஆசிரியவடி பட்டும் வந்து வருத்தடி முச்சீராகவே வருமென்பதும், 'வெண்பாவியல்' எனவே, கட்டளாவெண்பாவானும் சீர்வகைவெண்பாவானும் வந்து நற்றடி முச்சீரான் வருமென்பது உம் பெற்றும். உ-ம் 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியார்க் களித்தலும்' (பாலைக்கவி ௧௦) என்று கலியிறுதியின்று 'இளைநலமுடைய' என்னும் ஆசிரியம் நற்றடி நாத்நீரும் அயவடி முச்சீருடாக எழுச்சீரானிற்றது. 'மணிநிற மலர்ப்பொய்கை' (மருதக்கல்-௩) என்னுங் கலியினிறுதி 'மெல்லியான் செவி முதன் மேல்வந்தான் காலையா, மெல்லாந் தூயிரோ வெளிப்புக் கன்பெண்டி, ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப், பாணன் புருத-டாக கால்' என வெண்பாவியலானிற்றது. இது கலிக்குறுப்பாய் வருதலின் ஆசிரியத்தலையும் வந்தது. இஃது ஒத்தாழிசைக்கும் பெரும்பான்மைவிதி. 'பண்புற' என்றது விசேடமிக முடியுமென்றவாறு; எனவே, இருக்கும் நாத்நீரும் ஐஞ்சீருமாயவடிகளான் முடிவனவெல்லாந் கொச்சகம்: அவை இத்துணை விசேடமின்று என்றவாறு. 'இயல்' என்றதனான் முன்றடியிற் குறைந்த வெள்ளைச் சுரிதகம்வரிற் பண்புறமுடியாவாம். (௪௭, ௪௮)

௪௯. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்

குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்

யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இது * உத்தமுறையானே யாப்புணர்த்துகின்றது.

இ-ள். எழுத்து, வடியின் எ-து எழுத்துமுதலாக அசையுஞ் சீரு மொன்றாகத் தொடர்ந்தேண்டிய வடியிலே, குறித்த நாட்டல் எ-து தான் வைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிந்தோரடியுங் கொண்டு கூட்டாதமைந்து மாறாசெய்தல். யாப்பென புலவர் எ-து யாப்பென்று சொல்லுவர் அவ் வாரி யாத்தலை வல்ல புலவர். எ-று.

உ-ம். “நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையும்” எனவும், “துகடர் பெருஞ்செல்வந்தோன் நியங்காற்றெட்டு” (காஷ்டி-உ) எனவும், “அரிதாயவற னெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (பாலைச்சலி-கா) எனவும், “வசையில் புகழ்வயங்குவெண்மீன்” (பட்டினப்பாலை) எனவும் இந்நால்வகைச் செய்யுட் கண் முடியுத்தையும் அடிதோய்க் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டிய வறு காண்க. ‘யாப்பறிபுலவர்’ என்றதனான் இருச்சாரணம் முச்சாரணம் குறித்த பொருளை முடிப்பனாம், அங்குணமுடித் தொழிந்து அச்சினா மேல்வருகின்றவடியோடு உபாருண்முடியச் செய்வனவும் சிறுபான்மை யாப்பென்று சொல்க. உ-ம். “மண்டி மழுக்க மலைநிறங் கிளா, வண்டின மலர்பாயக நா தம் மனைக, கண்டற் காணற் குருகின மொலிப்ப” என முச்சாரணுட்கவன வெண்பாவிற்குப் பயின்றவருமா உடையிற்கொள்க. (எஉ)

எக. பாட்டுரை நாலே வாய்பொழி நிகழேய
யங்கநு முதுசொல் லாலைவழி நிலத்தும
வன்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பி
யுற்பெய ரெல்லே யகத்தவர் வழங்கும்
யாபரின் வழிய தென்றான் புலவர்.

இது முற்கூறிய யாப்பிற்கோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். பாட்டுரை .. நிலத்தும் எ-து பாட்டுக்களும் உரைகளும் தூல்க ளும் மருதநாகளும் பிசிகளும் அங்கதமும் முதுசொல்லும் எனப்பட்ட அவ்வேழுபொருளிடத்தும், வண் மூவர் எ-து கொடையாற் பெற்ற புகழி னையுடைய சோசோழபாண்டியருடைய, தண் .. வரைப்பின் எ-து குளிரிச் சிவையுடைய நாவலம் பொழிலுட் டமக்கு வரைந்து கொண்ட வடவேங் கடந்தென் துமரி யிடத்து. நாற்பெய.....வழங்கும் எ-து மலைமண்டலம் சோழமண்டலம் பாண்டியமண்டலம் தொண்டைமண்டல மென்னும். நான்கு பெயரையுடைய தமிழ்நாட்டார் நடாத்தும், யாப்பின்.....புலவர்

முதற்கண் ‘யாத்தசீரோடியாப்பெனது’ என நிறுத்த முறை.

எ-து செய்யுளின் பெயர் தனக்குப் பெயராகவு முடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு. எ-று

என்றது, குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டுதலே யன்றி இப்பகுதிப்பட்டச் செய்தலும் யாப்புறுப்பென்றதாம். பாட்டுச்செய்யுள் உரைச்செய்யுள் நூற்செய்யுள் எனத்தமிழ்நாட்டார் வழங்கியவாதே பெயர் பெறுமென்றவாறு. எனவே, அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப்பகுதி கூறி ஞாயிற்று. (எசு)

அஃ. மாபேதானு,

நாற்சொல்லியலான் யாப்புநுழிப் பட்டன.

இது † நிறுத்தமுதையானே மாபெண்ணு முறுப்பு யாப்பின்கண் வருமாறு கூறுகின்றது,

இ-ள். மாபேதானும் - மாபென்ற வறுப்புத்தானும்; நாற்சொல்லிய லான் - நான்கு சொல்லையு உகைத்தோ எழுவகைவழுவம்படாமல் வழங் குகின்ற வழங்கு வழுவாதன யாப்புவழிப்பட்டன - முற்கூறியயாப்பிலக்க ணத்தின் வழியிலே பொருத்தமுடையவாய்க்கிடப்பன. எ-று.

இந்நூலிடத்து இதற்கு முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் மரபுளதாக லின், இந்நூலுட் கூறிய இலக்கணங்களினின்றும் இதனைப்பிரித்துப் பிரி க்ளையேகாரத்தாற் கூறினார். நாற்சொல்லாவன:—இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட்சொல். பெயர் வினை யிடையுள் எனபன இயற்சொல் லின் பாகுபாடாகலின், இயற்சொல் அந்நான்குபாகுபாட்டானும் செய்யுட் குறித்தாயிற்று. இந்நான்கு சொல்லானுங் காலநேதோறும் இடநேதோறும் வழங்குகின்ற வழக்குள் செய்யுளரிடைதெரியாமற் றெடாப் படுத்தி முறை மைபிறழாமற் செய்யுட்செய்க என்றவாறு. உ-ம்.

! 'ஔதியு மோதா நுணர்விலா மோதாது

மோதி யணைய நுணர்வடையார்—தூயதாக

நல்குந்நதுஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு

நல்குந்நதா ரீயா ரெனின்' (நாலடி-உஎப)

* “பாட்டு முதலாக முத்சொல்லீருகச் சொல்லப்பட்ட ஏழு நிலத்தி னும் வளவிய புகழையுடைய சேன் பாண்டியன் சோழன் என்னு மூவாது தமிழ் நாட்டகத்து அவர் வழங்கும் தொடர்வழிக்கண் வரும் மொழி யாப் பாம் என்றவாறு” என்பது உரையாசிரியநூல்.

† முதற்கண் ‘யாப்பெனாஅ, மாபே துக்கே தொடைவகை யெனாஅ’ என நிறுத்தமுறை.

இது வழக்காகவுங் கூறப்படும். ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்களும் பொருள்களும் அணிகளும் கோலமுமுதலியன ஒருகாலத்து வழங்காதனவு முன். ஓரிடத்து நிகழும்பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுன். அக் காலமும் இடமும்பற்றி எற்றவாற்றும் செய்யுள்செய்க என்றவாறு. அதோ ளி, இதோளி, உதோளி, குயின் என்றாற்போல்வன இடைச்சங்கத்திற்காகா வாயின. | ‘அட்டா னானே குட்டுவன்’ (பதிற்றுப்பத்து-௫, சுஎ.) | ‘உச்சிக் கூப்பிய கையினர்’ (திருமுருகாற்றுப்படை) என்றாற்போல்வன கடைச்சங் கத்திற்காயின சொற்கள், இக்காலத்திற்காகாவாயின. | ‘வரிமணன் *ஞெம லக் கற்பக ஈடக்கும், பெருநிதப் பகட்டிற்குத் துறையு முண்டோ’ (புறம்- ௯௦) | ‘கீழ்மரத் தியாத்த சேமவசு சன்ன’ (புறம்- 111௨) என்றாற்போலும் உ வ மப்பொருள்களும் இக்காலத்திற்காகாவாயின. இன்னும் அந்நான்றகிலத்தும் ஓரிடத்துப்பொருள் ஓரிடத்துவரக கூறலும், உலகொடு மலைதலும், சமய தூல்களோடு மலைதலும், கலைகளோடு மலைதலும், பிறவும் இன்றோன்றன வை பொருண்மரபிற் றப்பாம். இவை நாடகவழக்கிற்காமாறு அகத்திணை யியலுட் கூறிற்று. | ‘குண்டல மொருபுடை குலாவி வில்லிட, விண்டலர்ந் தொருபுடை தோடு மின்செய’ (சிங். குண. ௧௪௬) | ‘வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர், துண்டி னாக திளைப்ப’ (திருமுருகாற்றுப்படை)

“அம்மல ரடியுங் கையு டணிகிளர் பவள வாயுஞ்
செம்மலர் துதலு நாவுந் திருதொளியுகிரோடங் கேழ்
விம்நிதப் பட்டு வீழ் வலத்தக மெழுதியிட்டா
ளம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட் டரிவையைத் தெரிவை தானே.”

(சிங். இலக். ௬௬) என்றாற்போலும் அணியுங் கோலமும் இக்காலத்திற்காகா வாயின. | ‘புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி, யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்’ (அகம். ௭) | இங் பருவத்துக்கேற்ற அணி. | ‘கொல் விளைப்பொலிந்த’ (அகம். ௬) என்னுப்பாட்டுக குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தமரபிற்றாய வந்தன. பிறவுமன்ன. மலையைப் பிறங்க லென்று பின்பு திரித்தாற்போல, இக்காலத்தார் உயர் என்று மலையைக் கூறலாகாது. இனித் குடவயிலைக் | ‘கொற்றச சோழர் குடந்தை வைத்த’ (அகம்-௯௦) எனவும், | ‘பிறங்குலிலை மாடத் துறந்தை’ (புறம்-௬௯) எனவும் முன்னோர் திரித்தவகையானே, இக்காலத்துக் களத்தூரைக் களந்தையென் றாற்போலத் திரிப்பனவும் அறிக. இனித் தமிழ்நூற்கண் வருவமைத்தவாறன்றி ஆரியரும் பிறபாடைமாக்களும் வேண்டுமாற்றாற் தமிழ்ச் செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றுணர்க. (௮௦)

* ‘ஞெமிரப்பகல்பக’ என்றும் பாடம்.

அக. அகவ லென்ப தாகிரி யம்மே.

இது * நிறுத்த முறையானே † தூக்குணர்த்துகின்றது; நிறுக்கப் படும் பொன் வெள்ளிமுதலிய பொருள்களைப் பெற்றுழியன்றிக் கழஞ்சு, தொடி, துலாம் எனத் துலைக்கோலாற்றுக்கி யளக்கு மாறில்லை; அதுபோல அடிவரையறை யுடையவாய் பரந்த பாவினை யடிகளாற்றுணித்துத் தூக்கி ஒசைவேறுபாடுணர்த்துதலிற் றாக்கு எல்லாப் பாவிற்கும் பொதுவாயிற்று.

இ-ள். வழக்கினுள் அகவல் என்று வழங்கப்படும் ஒசையை ஆசிரியத்திற் குரிய என்ப. **எ-று.**

அகவிக் கூறலின் அகவலாயிற்று. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமும் ஆகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறுது தாங்கருதியவா மெல்லாம் வரையாத கூறுவது. அதனை வழக்கினுள் அழைத்தலென்ப. அங்ஙனம் கூறுமிடத்துத் தொடர்ந்து கிடந்தவோசை அகவலாம். அவை களம்பாடு பொருள் கண்ணும், கட்டுங்கழங்கும் இட்டுரைப்பார்கண்ணும், தம்மின் உறந்ததுரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசைப்பார்கண்ணும் கேட்கப் படும். வழக்கின்கணுள்ளதாய அங்ஙனம் அழைத்துக் கூறும் ஒசை ஆசிரி யப்பா **எ-று.** (அக)

அஉ. § அது அன் றென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது வெண்பாவிற்குரிய செப்பலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய அகவிக் கூறு மோசையன்றிச் செப்பிக்கூறுமோ சையெல்லாம் வெண்பா எனப்படும் என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர். **எ-று.**

* 'மாபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ' என நிறுத்த முறை.

† தூக்கெனினும் ஒசையெனினும் ஒக்கும்.

‡ 'அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதோர்குறி' என்பர் உரையாசிரியர்.

§ 'அஃதன்றென்ப' என்பது உரையாசிரியர் கொண்டபாடம்; "வெண் பாயாக்கப்பட்டது அகவலோசை யன்றென்றவாறு. எனவே அகவலில்லாத வோசையாம். இதனைப் பிறநூலாசிரியர் செப்பலோசை யென்ப. அகவல் என்பது ஒரு தொழில்; அத்தொழில் அதன்கண் இல்லாமையின் அஃதன் றென்றார். உதாரணம். 'பொன்னா மாப்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபே, ருன்னேனென் றாமூலக்கை பற்றினேன்—கன்னோ, மனனோடு வாயெல்லா மல்லுநீர்க் கோழிப், புனனாடன் பேரே வரும்.' இது மேற் சொல்லப்பட்ட து (அகவல்) போல இசைகுறித்துவருதலின்றிச் செப்புதலாகி வாச்சியம் போன்று அறிவோசைத்தாக்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க" என்பது உரையாசிரியநூலா.

யாப்பு என்றதனான் அவ்வோசை செய்யுண் முழுவதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்கும் எ-று. அழைத்துக்கூறா தொருவற் கொருவன் இயல் புவகையான் ஒரு பொருண்மையைக் கட்டுணாக்குங்கால் எழுந்த வோசை செப்பலோசையெனப்படும். அவ்விரண்டு மல்லாத வழக்கினு ளின்மையின் 'அதாஅன்றென்ப' என அவைகவிரினிலக்கணம் பெறலாயிற்று. (அஉ)

அங். * துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இது செய்யுட்கண் சிவமுதற்குரிய துள்ளலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்கியலாற் கூறாது முற்றைகப்படுமாற்றற் துள்ளச்சொல் லுமோசை கலிப்பா எனப்படும். எ-று (அங்)

அச. † தூங்க லோசை வஞ்சி வா துர்.

இஃது அச்செய்யுட்கணிசுத்தற்குரிய தூங்கலோசை கூறுகின்றது.

* “துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் எ-று. துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தின்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றும் போலக் கொள்க. உதாரணம்.

‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுணாத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி’

என்றவழி, ‘அரிதாயவறன்’ என்கின்றவழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டகைகேற்ற ரொல் லொடு புணராது ஆண் டெழுந்தவோசை துள்ளித் துள்ளி வாதமையாற் துள்ளலோசையாயிற்று” என்பது-உனாயாசிரியருரை.

† ‘துங்கலாவது சீர்தொறும் ஓசையறாத வஞ்சி எ-று. உதாரணம்.

“சுறமறிவன துறையெல்லா
மிறவீன்பன வில்லெல்லா
மீன்றிரிவன கிடங்கெல்லாந்
தேன்றழ்வன பொழிலெல்லாம்
எனத், தண்பனை தழீஇய விருக்கை
மண்கெழு நெடுமதின் மன்ன னாரே.”

இதனுட் சீர்தொறும் ஓசையறாதவாறு கண்டுகொள்க.

தொல்லைப்பிழைச் செய்யுளியல்

இ-ள். அடியிறதியிற் துங்காது சீர்தொழ்த்துக்கப்பபிம் ஒசை அஞ்சிப் பாராகும். எ-று.

தள்ளலும் துங்கலும் வழக்கின்கண் நிகழாவென்றுணர்க. (அச)

அரு. மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிரிலை யின்றே.

இது மருட்பாவிற்கு வேறேசையின்றென்கின்றது.

இ-ள். மருட்பா எ-து மருட்பாவிற் கோசையாவது ஏனை யின்றே எ-து ஒழிந்த இருகூறுமல்லது தானாக வேறுபடுத்து இதுவென்று காட்டுந் தனிரிலை யின்ற. எ-று.

எனவே செப்பலும் அகவலுங் கூடியது மருட்பாவாயிற்று. அதிகாரப் பட்டிச் செய்யுட்டுரியவாய் நின்ற துள்ளலுந் துங்கலும் ஒழிந்தனவே வரும் என்றற்கு 'ஏனை' யென்றார் குததிரங்களை சிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது எதிர்சென்ற கோடலிற் செப்பல் முன்னும் அகவல் பின்னுமாம். ()

அக. * அவ்வியல் பலலது பாட்டாங்குக் கிளவார்†.

இது மேலனவற்றிற் கோர் வரையறை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய நான்கோசையானல்லது செய்யுளை முதலுநர்கண் ஆசிரியர் கிளவார். எ-று.

* 'அவ்வியல் லல்லது' என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம்.

"இதுபாக்க னெல்லாவற்றிரகு ருரியதோர் மரபுணர்த்-று. மேற்சொல்லப்பட்ட ஒசைவகையா லல்லது பாட்டாகுந் கூறார் என்றவாறுயிற்று. பாட்டாங்குக் கூறலாவது ஒசை பொழிந்து சீருந் தளையும் படக்கூறல். அவ்வாறுசொல்லுங்காற் பாட்டாகாகாதென்பதும் அடியுந் தொடையும் பெற்று வந்தாயினும் நூலின்பாற் படுதல் உரையின்பாற் படுதல் என்பதும் கூறியவாறும். அதுவருமாறு.

“ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை

மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்து

மெழுபது வகையின் வழவில வாகி

யறுதூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே” (செய்-௫௦) என்பது ஆசிரியப்பா விற்குரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஒசையின்மையான் ஆசிரியம் எனப் புதுதூறுவெனப்படுமென்று கொள்க” என்பது உரையாசிரியருடை.

எனவவ, யானும் அதலே கருதினேன் என்றார். ஆங்கு என்றது அகத்தியநீதினை. இதன் பயன் முத்கூடரிய பாக்களாற் பெயர் பெருத பரிபாட்டு முதலிய கொடியுள் கட்டுமோலை இவைமொழிய வேறின்றென்பதாலும், மருட்பாம்போல வஞ்சியுங்கலிவுந் தம்நிற்கலவா வெண்பதாலும், பிற்காலத்து நால் செய்துகிரியர் பாவுடம்பினே மயக்கம்பட வேண்டிவா குளையின் அவரை விளக்குவதாலும், முதலுடாகிரியர் இசைக்குப் பண்ணுத்திறமும் பதத்தார் பொல, இயற்றும் பாவும்இனமும் பருத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதாலும் ஆம். இவர் கருத்தாற் சான்றோரும் இனங்கொள்ளாமையினார். (அக)

அள. தூக்கியல் வகைபெயர் பாங்குபாபாழிப.

இது தூக்கிற்று' தூக்கணங்கூறுகின்றது.

இள. தூக்கென்று சொல்லப்பட்ட உறுப்பு கடத்தும் இடவகை சொல்லப்பட்ட னான்கிடழும். அ-று.

தூக்கென்பது சொல்லின் முடியும் இடங்கணமாம். அது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலும் என் மென்மென்னவற்றுமெனிற்தும். சுண்டிம் அவ்வாறே பாவென்றும் பொழுதா உத்தியியமாக கொண் றறுத்தும் கூறுபாடறிதலும் அவ்வத்துக்குள்வழி கொற்றவார். அத்து உறுப்பு லிகாப்பட்டு ஒலிவதுபோன்று அகச்சுயமான காண்க. "பாவென பொழியினுந் தூக்கினது பெயரோ" என்ற பிற்பாத்திற்தூக்கினென்பா என்றலுமாம். இருசீர்முதல் ஐயுச்சீராகும் பாங்குபாட்ட அளவிலோசையைப் "பெரிபகட்பெறினே" எனப் பொற்சீரடியாகவும் சீராய்ப்பாடந்தான் மகிழ்ந்துண்ணுமன்னே' என அளவடியாகவும் சீராகத் தாறுத் தன்சையால்' எனச் சிந்தடியாகவும் சீரிருசோற் முதுநுண்பில் கலத்தன் மன்னே' என அடியடியாகவும் தூக்குத்துணித்தவறு காண்க. இங்ஙனம் தூக்கின்றெனச் சிந்த நாறுத் தன்சையாற் புலவு, நறு மென்றிலை தைவரு மன்னே' என்றதனை இரண்டு நாற்சீரடியாக அலகிட அகவலோசை பிறவாமையுணர்க. 1 'உள்ளார் கொல்லோ தோழி' என்பதற்கு முன்னுடை என்பது அடியெதுகையாய்ச் சிந்தடியும் நெடிஸடியுமாகக் கொள்ளுமன்றதனையுந் தூக்குத்துணிக் திரண்டனையும் அளவடியாக்கியவாறுங் காண்க. தூக்கின்றென மயக்கமடங்குசியிடைதெரியாமையு முணர்க. (அள)

அஅ. மோனை யெதுகை முரணை யியைபென

நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது *நிறுத்தமுறையானே தொடை கூறுகின்றார்; அவற்றது பெயரும் முறையுமுணர்த்திற் - கூ.

இ-ள். தொடைமோனையும் எதுகையும் முரணும் இயையும் என நான்கு வழியாகிய முறைமையினையுடைய. எ-று.

நெறிமாபின எனவே அனபெடை வழுவமைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகலின் அவ்வாறு சிறந்ததன்றும். தொடைவகை யென்றதனான் அசையத்தாதிபுஞ் சீரத்தாதிபுங் கொள்க. இவைதாம் அறுதூற்றிருபத்தைத்தமிழ்க்கண்ணும் வந்தவடியேவாயும் நிறவடிவரவும் சொடுப்பனவும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், சுட்டையடியொடு தொடுப்பனவும், சீர்வசையடிதம்மொடுதாமும் தம்மொடுநிறவும் வந்து தொடுப்பனவும் எனப்பலவாயிற்று. (அக)

அக. அனபெடை துன்பெயர வைந்து பாகும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். அந்நான்குடனே உயிரனபெடையைக் கூட்டித் தொடையைத் துமாம். எ-று.

உம்மை எச்சவும்மையாகலின் ஒற்றனபெடை கூட்ட ஆறுமாம் எ-று. உயிரின்பின்னது ஒற்றுகலின் உயிரனபெடையை யெடுத்தோதி ஒற்றனபெடையை உம்மையாற் கொண்டார். கலிக்கு ஒற்றனபெடை துள்ளலோசையை நிகழ்த்தாதவாறு மேற்காண்க. (அக)

கூ0. பொழிப்பு மொருடவுள் செந்தொடை பரபு

மமைத்தனர் தெரிபி வைவயுமா ருளவே.

இதுவுமது.

இ-ள். பொழிப்..... தனர் எ-து பொழிப்புத்தொடையும் ஒருஉத்தொடையுஞ் செந்தொடையிலக்கணமும் ஓரடிக்கண்ணே வருமென்றமைத்தனர் ஆசிரியர். தெரியி.....ளவே எ-து ஆராயின் அவையுத்தொடையாதற்குள. எ-று.

தெரியின் என்றதனாற் செந்தொடை ஓரடிக்கண் வரினும் ஈரடியானன்றி வாரா எனக்கொள்க. இக்கருத்தான் ஈண்டும் போதத்துவைத்தார்.

* 'தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ' என்பது.

அவையும் என்ற உம்மையை எச்சப்படுத்திப் பிறவும் ஓரடிக்கண்ணே வருவனவும் உளவெனக்கொள்க. அவை முற்றெதுகையும், கிளைமுற்றெதுகையும், இரண்டத்தையும், இருவகை நிரனிறுத்தமைத்தவும் விட்டிசையுமாம். (௧௦)

௧௧. * நிரனிறுத் தமைத்தலு யிரட்டை யாப்பு
மொழிந்தனற் நியலான் முற்று மென்ப.†

இது நிரனிறைத்தொடையும் இரட்டைத்தொடையுமென இரண்டு சொடை கூறி அவை முற்கூறிய சொடைப்பாற்பட்டு அடங்கக் கூறுகின்றது.

இ-ள். நிரனிறைப் பொருள் வகையால் தொடுக்குத்தொடையும் வந்த சீரோ நாற்காற்றெடுக்குத் தொடையும் முன்னைத் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும். எ-று.

பாத்தவெனிறுத் தொடுத்தவெனிறும் ஒன்று. † “அடல்வே மமாநோக்கி நின் முகங் கண்டே, யுடலு மிரித்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங், கடலுங் கணையிருளு மாம்பலும் பாம்புந், தடமதிய மாமென்று தாம்.” என்ற வழி உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத்தொடைமேற் கூறுமாற்றான் எதுகைத்தொடையாய் அடங்கும். * “பரவை மாக்கடற் றெருகுதிரைப் பாவும்-பண்டைச் செய்தி யின்நிவன்” மரபும்” என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று. அஃது இயைபின்பாற்படுமென்க. அழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடை யென்பது ஒரு சொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது. அது † ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்” என வரும். இது குறையிற்றிரட்டை யியைபுத்தொடையாய் அடங்கும். † “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ - நாவீற்றிருந்த புலவீர்கான் பாடுகோ”

* “நிரனிறுத்தமைத்துக் கோடலும் இரட்டைத்தொடையும் ஏற்பவும் பெறுமென்றவாறு. நிரனிறைத்தொடையாவது பொருளைச்சேரகிறுத்திப் பயனையுஞ்சேரகிறுத்தல். இரட்டைத்தொடையாவது ஓரடிமுழுதும் ஒரு சொல்லேவருதல். இத்துணையுங் கூறப்பட்டது அடிதொறும் வருவன ஐந்து தொகை யெனவும் அடிக்கண்வருவன ஐந்துதொடை யெனவும் அவ்வைந்தும் மூன்றாகி அடங்குமெனவுங் கூறியவாரும்” என்பது உரையாசிரியருரை.

† இக்குத்தாத்திற்கு நச்சினூர்க்கினியருரை பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை. பேராசிரியருரையே ஈண்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

என்பது நிரையீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று. செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்கொள்க. மற்று, இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவதென்னையெனின், இவையுங் தொடைப்பாடுகண்டு ஐயற்றானே ஐயமறுத்தானென்பது. எனவே, ஒழிந்தபொருள் கோள் தாமேசின்னு தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் பவை கூறாறியினென்பது. நாளிதையாயின் இளைத்தெனியுத்தபொருட்கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறுதொடையாங்கொலென்று ஐயஞ்செய் ளுமென்பது. மொழிந்தவற்றியலானெனவே, தனக்கு வேறியல்பில்லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழிபும் ஒருஉவும்போல ஓடியுள் நின்றங் தொடைமைசெய்யினும் அவை முற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக்கூட்டத்துத் தத்தம் வகையாற் தொடைமை செய்யாவென்பது. (௮௬)

கூஉ. அடிதொறுத் தலையெழுத் தொப்பது மோனை*

இது மோனையில்லக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அடிதோறும் முதற்கண் லெழுத்துவரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம். எ-று.

முன்னர் 'அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே' (செய்-௩௩) என்பதனான் ஓரடிக்கண்ணே தளையுத்தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும், ஈண்டு அடிதோறும் எனப் பன்மைகூறுதலானும், ஈரடிக்கூட்டத்துத் தளையுத்தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும் ஓரடிக்கண்ணும் ஈரடிக்கண்ணும் தளையுத்தொடையுங் கோடல் வேண்டிமென்றுணர்க. 'தலையெழுத்தொப்பது' என்றற்கு, அடிகளின் முதலெழுத்தும் சீர்களின் முதலெழுத்தும் என்பது பொருளாம். 'அடிதொறுமென்பது ஈரடியையும் ஓரடியையும் உணர்த்தலின், அடிமோனையும் இணைமோனையும் பொழிப்புமோனை

"அடிதோறும் தலையெழுத்தொன்றிவரத் தொடுப்பது மோனைத் தொடையாம். எ-று. அஃதேல், "அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே" (செய்-௩௩.) எனவோதி, ஈண்டு மற்றையடியினும் வருதல் பொருத்தாதெனின், ஆண்டு மற்றையடியுள் வாராதென்றால்லர்: அடியல்லாத உரை முதலானவற்றுள் தளையொடு தொடையிலையென்பார் "அடியுள் எனவே தளையொடு தொடை" என்றாரென்க. உ-ம். 'மாவும் புள்ளும் வதவயிற் படர, மாகீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப, மாலே தொடுத்த கோதையுங் கமழ, மாலே வந்த வாடையும், மாயோய் நின்வயிற் புறத்திறுத் தற்றே' எனவரும்." என்பது உரையாசிரியருரை.

யும் ஒருஉமோனையும் கூழைமோனையும் மேற்கதுவாய்மோனையும் கீழ்க்கதுவாய்மோனையும் முற்றுமோனையுமென மோனை எண்வகைப்படுமாயிற்று. 'பொழிப்புமொருஉவும்' (செய்-கூ) என்னுஞ் சூத்திரத்தான், இவ்வாசிரியா கொண்ட பொழிப்பும் ஒருஉவுங் கோடற்கு அஃது இணைகொள்ளுமாறென்னையெனின் :— அச்சூத்திரத்து 'அவையுமாருளவே' எனச் சூத்திரஞ்செய்தமையான் அவையும் முன்பிறவும் ஓரடித்தொடையுமுள என்று பொருடருதலிற் றொடைக்குச் சிறந்துதோன்றும் வினைமுதலியனவுங் கோடும். உ-ம், 'கான மஞ்ஞையின்ற முட்டை, காத லின்றி வீசு மந்தி'—இஃது ஈரடியும் எழுத்தொத்தலிற் தன்னொடுதான்வந்து தொடுத்த கட்டளை அடிமோனை. 'கோதை மாப்பிற் கோதை யானுங், கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்'—இஃது எழுத்தொல்வாமையிற் பிறவடிதொடுத்த கட்டளையடிமோனை. 'யாண்டுங் காணென் மாண்டக் கோனை, யானுமோ ராடுகள மகளே' (குறுஞ்சொகை-நக.) இஃது இருவகையுந் தொடுத்தது. 'கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்பக், களையா டல்வன் வளைவயிற் செறிய'—இது சீர்வகையடிதொடுத்தது. 'உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை' (புறம்-நக.) 'ஒடுங்கா வொலிகடற் சேர்ப்ப னெடுந்தேர்' இவை கட்டளையிணைமோனை. 'உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு' (திருமுருகாற்றுப்படை) இது சீர்வகையிணைமோனை. 'செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை' (ஐடி) 'கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு' (திருக்குறள்-நகக.) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமோனை. 'வெயிலுருப் புற்ற வெம்பரல் கிழிப்ப' இது சீர்வகைப் பொழிப்புமோனை. 'வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்' (புறம்-கூ.) 'வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்' (நாலடி, கடவுள்வாழ்த்து) இவை கட்டளையொருஉமோனை. 'கல்லாதவரு நனிநல்லர் கற்றார்முன்' (திருக்குறள்-சுரு.) இது சீர்வகையொருஉமோனை. 'வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகின்' 'அம்பு மழலு மலிர்கதிர் ஞாயிறு' (நாலடி, பிறனில்லியழையாமை) இவை கட்டளைக்கூழைமோனை. 'மடக்கண் மயிலின் மறலி யாங்கு' இது சீர்வகைக்கூழைமோனை. 'கந்திற் பிணிப்பர் களிற்றைக் கதந்தலிர்' (நான்மணி-கஉ) 'பயவார்கட் செல்வம் பறப்பப் பயிள்கொல்' (நாலடி, நன்றியில்செல்வம்) இவை மேற்கதுவாய்மோனை. 'எல்லையெம்மொடு சுழிப்பி யெல்லுற' 'நல்லா ரிருவ ருவப்ப நயமிலார்' (நாலடி.) இவை கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'ஒல்லா தொல்வ தென்றலு மொல்லுவது' (புறம்-ககக.) இது சீர்வகைக் கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'கந்த ஈசடறக் கற்பவை கற்றபின்' (திருக்குறள்-நகக.) இது முற்றுமோனை. இது சீர்வகை முற்றுமோனை.

இனி, கவிக்கு 'இணையரண் டியைந்தொத்த முகைநாப்பட்ட பிறிதியாதும்' (கலி-மருதம்-கஉ) இஃது இணைமோனை. 'அரிமதர் மழைக்கண்

ணீரலர்முலைமேற் றெறிப்பபோல்' இது பொழிப்புமோனை. | 'பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்' (ஐடி) இஃது ஒருஉமோனை. 'கழிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேல்' இது கூழைமோனை. | 'அளியென வடையேன்யா னவலங்கொண் டழிவலோ' (கலி, பாலை, ௧௬) இது மேற்கதுவாய்மோனை. | 'முளிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கழல்' (ஐடி, பாலை, ௨௪) இது சீர்வகை மேற்கதுவாய்மோனை. 'மணரிநிற மலர்ப்பொய்கை வளர்ந்தருளு மயிலோனை' இது கீழ்க்கதுவாய்மோனை. | 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் சுளித்தனும்' (பாலை-௧0) இது முற்றுமோனை. இவற்றுக்குச் சீர்வகைபடவும் வருமாறுணர்க. இச்சூத்திரமுதலாகக்கூறங் கட்டளையடிக்குத் தொடைகொள்ளுங்காற் றிவை முக்கழித்துத் தொடைகொள்ளுமாறு 'மெய்பெறு மரபின்' (செய்-௧0௧) என்பதனுட் காட்டுதும். (௧௨)

அஃதொழிக் கொன்றி னெதுக யாகும்.

இஃது எதுகை கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய முதலெழுத்தினையொழித்து இரண்டடியினும், சீர்முழுதும்ஒன்றினும், இரண்டாமெழுத்தேஒன்றினும், ஓடிக்கண் முதலிருசீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்தொன்றினும், முதற்சீரினும் மூன்றஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் நான்காஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரொழித்து ஐனைய ஒன்றினும், முதலயற்சீரொழித்து ஐனைய ஒன்றினும், நற்றயற்சீரொழித்து ஐனைய ஒன்றினும், நான்சீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இணையெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஒருஉவெதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை, கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக்கூறப்படும். எ-று.

அயலெழுத் தொன்றின் என்னுது முதலெழுத்தைச் சுட்டியவத னுண், முதலெழுத்தின் மாத்திரை தம்முள் ஒத்தல்வேண்டுமென்றுகொள்க. உ-ம். | 'மாயோன் மாப்பி னோம் போலுஞ், சேயோன் சேர்ந்த வெற்பிற் றீநீர்' இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளைத்தலையாகெதுகை. | 'வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையாற், காளிலச் சோயாக் கடவுளை, யாநிலம்'

* 'அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றும்' இரண்டாமெழுத்தொன்றின் எதுகையாகும் எ-று. அஃதேல், முதலெழுத்து மொன்றி இரண்டாமெழுத்துமொன்றில் யாதாகுமெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிடவெழங்கப்பெறும் எ-று. உ-ம்.—'அடிதாங்குமனவன்றி..... களிநெனவு முறைத்தனரே எனவரும்' என்பது உரையாசிரியருரை.

(நாலடி, கடவுள் வாழ்த்து) இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளை அடியெதுகை. | சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி, முலைவிலங்கிற் நென்று முனிவாள்' இது சீர்வகையடிக்கட்டளையொடு தெடுத்த தலையாகெதுகை. | அகலிரு விகம்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி' (பெரும்பாணற்றுப்படை) இது கட்டளையடிச் சீர்வகையடியொடு தொடுத்த அடியெதுகை. | தலையெழுத்தொப்பதுமோனை' (செய்-கஉ) என்றவிற்றலையாகுமோனை இவ்வாசிரியர்கொள்ளார். | 'வைகலும் வைகல்' (நாலடி-அறன்வலியுறுத்தல்) என்னும் வெண்பாவிற் சீர்முழுதும் வருதலின் வழிமோனைப்பாற்படும். | 'புன்கா லுன்னத்துப் பகைவ னெங்கோ' (பதிற்றுப்பத்து-௭-க) 'மறந்தும் பிறன்கேடு குழற்கு குழின்' (திருக்குறள்-௨௦௪) இவை இணையெதுகை. 'பொன்னேர் மேனி நன்னிறஞ் சிதைத்தோர்' உருவக் கடுந்தேர் முருக்கிமற் றத்தேர்' இவை பொழிப்பெதுகை. | 'உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை' ; 'பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசை' (சிறுபாணற்றுப்படை) ; 'வாண்மாய் குருதி களிறுழக்கத் தாண்மாய்ந்து' (காவழி-க.) இவை ஒருஉ.வெதுகை. | 'இன்ன ரென்ற தின்பம் வெஃகி' ; 'குன்றங் கொன்ற குன்றக் கொற்றத்து' இவை கூழையெதுகை. | 'பொன்னேர் மேனி துன்னினர்' ; 'கொண்டிபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன் மண்டி' (நாலடி, தாஉய்தன்மை) இவை மேற்கதுவாயெதுகை. | 'உள்ளினுள்ளம் வேமே யுள்ளாது' (குறுந்தொகை-௩௦௨.) | 'படியை மடியகத்திட்டா னடியிறன்' (நான்மணி, கடவுள் வாழ்த்து) இவை கீழ்க்கதுவாயெதுகை. | 'கன்னிப் புன்னையன்னத் துன்னும்' ; 'இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னுது' (நாலடி-அறன்வலியுறுத்தல்) இவை முற்றெதுகை.

இனிக்கலிக்கு—^௧ அடங்காதார் மிடல்சாய மார்வத் திறத்தலின்' | 'எறிதிறை செற்கையான் ிகவாங்கி மீதோங்கி' இவை இணையெதுகை. | 'பெருவரை யுறழ்மார்பிற் றிருவோங்கு கரியோனை' இது பொழிப்பெதுகை. | 'அணிவேங்கை செறிநீழற் கிளியோப்பு மணிநறத்தாள்' இஃது ஒருஉ.வெதுகை. | 'மணிவரை யணிமார்பிற் பணிமேவும் *பெரியோனை' இது கூழையெதுகை. | 'அலகடற் றுயிலுணரா மலையெடுத்த நிலையோனை' இது மேற்கதுவாயெதுகை. | 'கதிபல விதியாற்சென் றமுந்தாமற் றுதித்தேத்தி' இது கீழ்க்கதுவாயெதுகை. | 'திரிபுர மெரிசூழ வரிவாங்கும் பெரியோனை' இது முற்றெதுகை.

'பிறையோனை' எனவும் பாடம்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

கூசு. * ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் தூரிய.

இது முற்கூறியவற்றோ டொப்பனசில தொடைகூறுங்ன்றது.

இ-ள். முற்கூறிய மோனைக்கும், எதுகைக்கும் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப்பெறும். எ-று.

கிளையெழுத்தாவன:-வருக்கமோனையும், வருக்கவெதுகையும், வல்லின வெதுகையும், மெல்லினவெதுகையும், இடையினவெதுகையும் என ஐந்தாம். உ-ம். § 'வயங்குகதிர் காய்ந்த வாடை வைகறை, விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி' இது கட்டளையடிச்சீர்வகையடியொடு தொடுத்தவருக்கமோனை. § 'கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றுயினுங், கொள்ளா ரறிவுடையார்' (திருக்குறள்-கலச) இது கட்டளையவருக்கமோனை. § 'கேளீர் போலக் கேளல வேண்டி, வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறிய' இது கட்டளையவருக்க வெதுகை. § 'வாரியும் வடித்து முந்நியு முறந்நதுந், சீருடை நன்மொழி நீ ரொடு சிதறி' இஃது இரண்டுந் தொடுத்தது. § 'வானுயர் வெற்ப விரவின் வரல்வேண்டா, யானை யுடைய சுரம்' இது கட்டளையவருக்கவெதுகை. § 'தக் கார் தகவில ரொன்ப தவரவ, ரெச்சத்தாற் காணப் படும்' (திருக்குறள்-ககச) இது கட்டளையவல்லினவெதுகை. § 'அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப், பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி' இஃது இரண்டுந் தொடுத்தது. § 'அந்தணர் தூற்கு மறத்திற்கு மாகியாய, நின்றது மன்னவன் கோல்' இது கட்டளைய மெல்லினவெதுகை. § 'துமரில் புலம்பினு முன்னுதொறு நலியுந், தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை' இது சீர்வகைமெல்லினவெதுகை. § 'எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப், பொயயா விளக்கே விளக்கு' (திருக்குறள்-உகக) இஃது இடையினவெதுகை. § 'மண்ணு மன்ன மறவர் மறவ, செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந் (பெரும்பாணாற்றுப்படை) இது சீர்வகை இடையினவெதுகை. (கூசு)

* 'எ-து எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வருத்தலை துதலிற்று. மோனைத்தொடைக்கும் எதுகைத்தொடைக்கும் எடுத்த எழுத்தே வருதலின்றி வருக்கவெழுத்தும் உரிய எ-று: உ-ம். 'பகலே, பல்பூங் கானற் கிள்ளை யோப்பியும், பாசிலக் குளவியொடு கூதளம் விரையு, பின்னுப்பிணி யவழிந்த நன்னெடுங் கூந்தல்' எ-து வருக்கமோனை. 'ஆற்றி யந்தணர்க் கருமறை புலபகர்ந்து, தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்து' என்பது வருக்கவெதுகை' என்பது உரையாசிரியநூல்.

† என்பது வகரவருக்கம் முதற்கண் வந்தமையின் வருக்கமோனையா யிற்று என்ப.

கூடு. மொழியினும் பொருளினு முரணுதன் முரணே.

இது *முறையானே முரண் கூறுகின்றது.

இ-ள். †சொல்லானும் பொருளானும் பகைத்தல் முரண்டொடை.
எ-று.

அவை ஐவகைய : சொல்லும் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என. உதாரணம் :—
'செவ்வரை நவந்த சேணிடை யருவி. வெண்மறி கறிக்க மல்லே' இஃது திருவகையடியும் அங்கனம் முரணிற்று. † 'நெருப்பி னன்ன குடிகச் சேவ, னீர்சேர் காணத்து நெடுமணற் கிளைப்ப' இது கட்டளையீரடியும் பொருளும் பொருளும் முரணிற்று. † 'நீரோ ரன்ன சாயற், நீயோ ரன்ன வென் னுரனவித் தன்றே' இஃது திருவகையடியும் அங்கனம் முரணிற்று. தன்சே ருதய தயங்கினர்க் கடத்து, வெம்பொருட் பிரிவை வேண்டிச் சென்றார்' இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணிற்று. † 'சிறுநல் கூர்ந்த செல்குடர் மலை, நெடுநீர்ப் பொய்கைக் குறுநர் தந்த' இஃது திருவகையடியும் அங்கனம் முரணிற்று : சிறுநல் கூர்ந்ததுக்குச் சிறிய பொருளின்னு. 'செந்தீக் காணஞ் சென்ற மாதர், நீரின் மையி னெஞ்சுழித்து வருந்த' இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணிற்று. செந்தீக்கு சிறமும் சொல்லுமு

* 'மோனை யெதுவகை முரணே யியைபென' என மேல்ஓதிய முறையானே என்றவாறு.

† 'அடிதொறும் வந்த சொல்லினுதல் பொருளினுதல் மாறுபடத் தொடுப்பது அடிமுரண்டொடையாம் எ-று. அவற்றுட் பொருள் முரணாவது சொல்லினுன்னறிப் பொருளினுன்னமாறுபடுவது. உதாரணம் :—
'இரும்பி னன்ன கருக்கோட்டுப் புன்னை, பொன்னி னன்ன துண்டா துரைக்கும்' என்பது இரும்பும் பொன்னும் மாறுபாடுடைத்தாதலிற் பொருண்முரணாயிற்று. 'சிறுகுடிப் பாதவர் மடமகள், பெருமதர் மழைக் கண்ணு முடையவா லணங்கே' என்றவழிக் குடியும் குணமும் மாறுபாடு பெருமையென்னுஞ் சொல்லே மாறுகோடலிற் சொன்முரணாயிற்று' என்பது உரையாசிரியருரை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

ண்டு, நீர்க்குச் சொல்லின்று. § செத்தே யன்ன சினத்த யானை, நீர்க்கை பெரு அக் கற்பிற் றோர்க்கைஇ. இஃ திருவகை யடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று. செங்குரற் பைத்தினை விளைபுன மேவிப், பைக்கிவி கடியும் பான்மொழி மகளிர்' இது கட்டளை யீரடியும் சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணிற்று. § 'செவ்வேற் சேய் திருமண மறுத்த, கரு விற் கானவன் வரில்' இது சீர்வகையடி அங்ஙனம் முரணிற்று. § 'பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென், நென்பன்' இது கட்டளை இணைமுரண். 'நிலவு மிருளும் போல்வ நீர்வளை' இது சீர்வகை. § 'கார்பெயல் பெய்த பிற் செங்குளக் கோட்டுக்கீழ்' § 'எழுதுறு நன்றிசெய தொன்றுதீ தாயின்' (நாலடி-கயமை) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமுரண். § 'வருது மேனமொழிந்தார் வாரார்கொல் வானக, கருவிருந்தா லிககும் பொழுது னேன்' (நாலடி-அச்சலவநிவையுண்மை, கருவிருந்தா லிககும் பொழுது சொல்' (நான்மணி, கக) இவை கட்டளை ஒருமுகமுரண் 'வரினு நோய் மருத்தல்லர் வாராது.' இது சீர்வகை. § 'சுறுத்தலி னளவி னெண்ணி னென்ற' § 'தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவும்' இவை கட்டளைக் கூழைமுரண். § 'கண்ணுந் தோளுந் தண்ணறுங் கதாப்பும்' (நற்றிணை-அச) இது கட்டளைக் கீழ்க்கதுவாய் முரண். § 'அறுத்தலிற் றெருத் தலிற் பிரித்தலின்' (தொல், சொல், வேற்றுமையியல், கக) § 'கற்ற லிருத் தல் கிடத்த லிடக்குதல்' இவை கட்டளை முற்றுமுரண். § நீரு ள்வினாந் தீயும் வளரிட, மாக லிகம்போ டைத்து மாகும்' என்பது சீர்வகை. இவற் றை ஐவகையாக முற் கூறியாகு விரிப்பிற் பெருகுமாகலன் உவற்றுளேற் றன கொள்க. (கரு)

கக௯. * இதுவா யொன்ற லியையின் யாபபே.

இது முறையே இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். இரண்டடியினும் பொருளியையின்றி எழுத்தாதல் சொல்லாதல் ஈற்றிலே பொருத்தத் தொடுப்பது இயைபுத்தொடைக்கிலக்கணம் எ-று.

* 'அடிதொறும் ஈற்றெழுத் தொத்துவரின் அஃது இயைபுத்தொடையென்று சொல்லுவர் எ-று. உ-ம். 'இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியு மணங்கீழ், நன்மா மேனிச சுணங்குமா ரணங்கே, யாடமைத் தோளிக் கூட லு மணங்கே, யரிமதர் மழைக்கண்ணு மணங்கே, திருதுதற் பொறித்த தில தழு மணங்கே' என வரும். அசை சீரென வரையாது கூறினமையான் தீரெழுத்து இறுதிக்கண் ஒப்பினும் இயைபாமெனக்கொள்க' என்பது உரை யுச்சியுந்நா.

அவரோ வாரார் கார்வூர் தன்றே, கொடிக்கு முல்லையுங் கடிக்கரும் பின்றே' இது கட்டளைஎழுத்தடியியைபு. 'பாவை மாக்கடற் றெருகுதினை வரவும், பண்டைச் செய்தியின்றிவன் வரவும்' இது கட்டளைச்சொல்லடியியைபு; 'சீர்வகையடிக்கு வந்துழிக்காண்க. ஓங்கிய கரத்தை நீங்கி யேகி' இஃதிணையியைபு. 'விரித்தான மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயின்' இது பொழிப்பியைபு. 'காவெழுஉங் கண்ணில் குழியு ளிரவெழுஉம்' (நான்மணி கசு.) இஃது ஒருஉவ்வியைபு. 'பொருசுமத் தெழுவனர் பொருவினர் வினாவ னர்' இது கூடையியைபு. 'நீருந் தீயு மாகிய விடைவனும்' இது மேற்கதுவாயியைபு. 'பொருவனர் வடுகணை தகைவன தெதிர்வனர்' இது கீழ்க்கதுவாயியைபு. 'இயற்றையி னுடைமையின் முறைமையிற் கியுமையில்' கங்குலு மகலா தொழுகும்' இது சீர்வகை மேற்கதுவாயி. ஏனையவற்றிற்குச் சீர்வகை வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு எழுத்தியையினும் சொல்லியையினும் ஏற்றன கொள்க. வெவ்வேறுகக் கோடல் அரிதென்றுணர்க. (கசு)

கௌ. அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொட்டயே.

இது *முறையே அளபெடைத் தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். அடி முதற்கண்ணே எழுத்துக்கள் அளபெழுத்தனவாயின் அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும். எ-று.

அவைமென்றார், உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுங் கோடற்கு, உ-ம். 'உரு அர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்-செரு அயம் வாழியென்று னெஞ்சு' (திருக்குறள், கடலு) இது கட்டளை உயிரளபெடை. 'பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தான் மாநிரை, மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்க' இதுவும் இருவகையடியும் வந்த உயிரளபெடை. 'கல்லிலங்கிய கையராயின் னுயிர், வெல்கு வாரக்கில்லை வீடு' இது கட்டளையொற்றளபெடை. 'கல்லெ ன்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச், சுல்லெ னென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை' இதுசீர்வகையொற்றளபெடை. இவ்வொற்றளபெடைகட்டளைக்குக் கொள்ளாம்; ஒழிந்தனவற்றிற்கும் வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு இணை முசலியன கொள்ளாம், சிறப்பின்மையின். (கௌ)

* 'மோனை யெதுகை முரணே யியைபென' என எண்ணியதன் பின்னே 'அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாகும்' என ஓடிய முறை.

கூஅ * ஒருசீ ரிடையிட் டெதுக்க யாயிற்
பொழிப்பென மொழிதல் புலவ ராதே.

இது நிறுத்த முறையானே பொழிப்பிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூறு
கின்றது.

இ - ள். ஒரு சீர் மொழிதல் எ-து பொழிப்பு ஒரு சீரை
நடுவே யிட்டுவைத்து எதுகையாயிற், பொழிப்பெதுகை யென்று பெயர்
கூறுக; அன்றிப் பொழிப்பு ஒருசீர் இடையிட்டு மோனைமுரணியையபாய
வந்தனவாயிற் பொழிப்புமோனை, பொழிப்புமுரண், பொழிப்பியைபு எனப்
பெயர் கூறுக; புலவராதே எ-து இடங் கனம் பெயர் கூறுதல் ஆசிரியர் கொ
ண்ட நெறி. எ-று.

இங்ஙனம் எதுகையைப் பு. ப்பட வைத்து ஏனைய அநுதிதாபந்தியாப்
கூறியது, எல்லாவற்றினும் எதுகை சிறந்தது தோன்றுதல் கருதி. இவற்
ற்றிற் கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டினும். (கூஅ)

கூக. † இருசீ ரிடையிடி ஒருஉவென மொழிப.

இது நிறுத்த முறையானே ஒருஉவிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூறுகின்
றது.

“ஒருசீரிடையிட் டெதுக்கையாயிற் பொழிப்புத் தொடையாம் எ-று.
எதுகை என ஒதினராயினும் ‘வரதது கொண்டு வாராததுமுடித்தல்’ என்
பதனான், மோனை யுயைபு முரண் அளபெடை என்பனவும் பொழிப்புத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம் ‘அரிககுரற் கிண்கிணி யாற்றுஞ் சீறடி யுது
பொழிப்புமோனை. “பன்னருங் கோங்கி னன்னங் கவற்றி” இது பொழிப்
பெதுகை. “கருங்கிய நுகுப்பிற் பெருவடந் தாங்கி” என்பது பொழிப்பு
முரண். “கடலே, கானலங் கழியே கைதையத் துறையே” என்பது பொ
ழிப்பியைபு. “பூஉங் குவளைப் போஒ தருந்தி” என்பது பொழிப்பளபெடை”
என்பது உரையாசிரியருரை.

† “இரண்டு சீரிடையிட்டு மோனைமுதலாயின வரத்தொடுப்பது ஒருஉத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம், ‘அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி’ இஃது
ஒருஉமோனை. “மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய’ இஃது ஒருஉவெ
துகை. ‘ருவிநதுகணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து’ இஃது ஒருஉமுரண்.
நீழலே யினியத் தனயலது தடனே’ இஃது ஒருஉவியைபு. ‘காஅய்ச் செந்
நீர்த் தறித்துப் போஒய்’ எ-து ஒருஉவளபெடை” என்பது உரையாசிரிய

கூக. இருசீ ரிடையிடி ஒருஉவென மொழிப.

இது சிறுத்தமுதையானே ஒருஉவிற் கெல்லாம் இலக்கணங்கூறுகின்
றது.

இ-ள். இரண்டு சீரை நடுவேயிட்டிவைத்து முதற்சீரும் நாலாஞ்சீரும்
ஒன்றிவரின் ஒருஉமோனை, ஒருஉவெதுகை, ஒருஉமுரண், ஒருஉவியைபு
எனப்படும் எ-று.

ஒருஉவை விதந்தோதிரூர், வெண்பாவிற்குச் சிறுதுவருதலானும்,
ஆசிரியத்திற்கு வனையவற்றிற்கிறுது தோன்றுதலானும். உதாரணம் மூன்
னாக்காட்டினும். (கூக)

க00. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியளிற்

சொல்லியற் புலவரது செந்தொடை யென்ப.

இது செந்தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். சொல்லிய . . டியலின் எ-து முற்கூறிய தொடைகளெல்
லாவற்றோடும் ஒவ்வாதுவரின் அதனை. சொல்லியற் . . பென்ப எ-து இயற்
சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவா செந்தொடை யென்று கூறுவரா
சிரியர் எ-று.

எனவே, விகாரப்படச செய்யுஞ் செய்யுட்ருச செந்தொடையின்னாது
யிற்று. உ-ம. “கெடுவேண் மார்பி னாரம் போலச், செவ்வாய் வானத் தீண்
டிமீ னருது” (அகம்-கஉ0) “விருந்தினர் மூத்தார் பசுகிறை பின்னை”
இவை கட்டளைச்செந்தொடை. “பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி, மயி
லின மகவு நாட, னன்னுதற் கொடிசசி மனத்தகத் தோனே” இது சீர்வ
கைச் செந்தொடை. (க00)

* “இரண்டு சீரிடையிட்டி மோனை முதலாயினவரத் தொடுப்பது ஒருஉ
த் தொடையாம் எ-று. உ-ம். “அம்பொற் கொடிஞ்சி கெடுந்தே ரகற்றி”
இஃது ஒருஉமோனை. “மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய” எ-து
ஒருஉ வெதுகை. “குவிந்துகணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து” இஃது
ஒருஉமுரண். “கிழலே யினியத னயலது தடனே” இஃது ஒருஉவியைப்பு
“காஅய்ச் செந்நெந் கறித்துப் போலும்” எ-து ஒருஉவளபெடை” என்பத
உரையாசிரியநூரை.

க0க. *மெய்ப்பெறு மரபிற் றெடைவகை தாபே

யையீ ராயிரத் தாறெஞ் னூற்றொடு

தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்

றென்பஃ தென்ப வுணர்ந்திச னோரே.

“வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாசுபாடு பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதென்றவாறு. அவைவருமாறு:—மொழிமுதலாகெழுத்து உயிர் பன்னிரண்டு: இதன்கிளையெழுத்தும் ஒரோவொன்றுக்குப் பதினென்றுளவாகலின் அவற்றையெழுது நூற்றுமூப்பத்திரண்டாம். க த ந ப ம என்பனவற்றை உயிர் பன்னிரண்டோடு முறழ் அறுபதாம்; அவ்வறுபதும் முகற்றெடையாகிய கிளையெழுத்தோடு முறழ் அறுநூற்றுபதாம். சகரத்தின் முதலாகெழுத்தொன்பது; அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடுமுடி எழுப்பத்திரண்டாம். வகரத்தின் முதலாகெழுத்து எட்டு. அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடுமுடி ஐம்பதாம். யகரத்தின் முதலாகெழுத்தொன்று: கிளையெழுத்திலில். ரகரத்தின் முதலாகெழுத்து மூன்று: கிளையெழுத்தோடுமுடி ஆறும் இவ்வகையினான முதலெழுத்துத் தொண்ணூற்றுமூன்றுங் கிளையெழுத்துத் தொள்ளாயிரத் திருபத் தாறுமாக மோனைத்தொடை ஆயிரத்தொருபத்தொன்பதாம். எதுகையாமாறு:—உயிரெழுத்து மொழியிடையில் வாராது. உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றொருபத்தாறில் வருக்கமொழிந்த வெழுத்து இருநூற்றுநாலினையும் கிளையெழுத்தினோடுமுடி இரண்டாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டாம். இதனோடு ஒற்றுபித்தொன்பதும் குற்றுகரமாயுங் கூட்ட எதுகைத்தொடை இரண்டாயிரத்து நானூற்றெழுபத்துமூன்று பாசுபாடாம். முரண்டோடை பொருண்முரண், சொன்முரண் என இரண்டாம். இயைபுத்தொடை வருமாறு. உயிரெழுத்து மொழியீற்றின்கண் ணுயிர்மெய்யே வருதலின் அவையாகா. உயிர்மெய் இருநூற்றொருபத்தாறிலும் இறுதிக்கண் வாராதாம். நகரவுயிர்மெய்பன்னிரண்டும் அகரம்பதினேழும் இகரம்பதினாலும் உகரமிரண்டும் என மொன்றும் ஒகர மொன்றும் இவையொழிந்துகின்ற எழுத்து நூற்றுபத்தைத்தும், ஞ ண ந ம ன யரல வழள் என்னும் புள்ளியறுபதினென்றும் குற்றியலுகரம் ஓராமும் ஆக இயைபுத்தொடை நூற்றெண்பத்திரண்டு பாசுபாடாம். அளபெடைத்தொடையாமாறு:—மொழிமுதலாகும் உயிரளபெடை எழு, க த ந ப ம என்னும் உயிர்மெய்யளபெடை மூப்பத் ஷத்து, சகரவளபெடை ஐந்து, உகரவளபெடை ஐந்து, யகரவளபெடை பிடிண்டு இவை ஐம்பத்துநான்கில் உயிரளபெடை தனிகிலையாம். எனையுற்ற னை முதனில இடைநில இறுதிநில எனவறழ் நூற்றுநகர்த்தீத்தொன்றும்.

இது வரையறைப்படுங் கட்டளையடிக்குத் தொடைத்தொகை கூறுகின்றது; எனவே சீர்வகைக்குத் தொடைவரையறையின்றி எ-று.

ஒற்றுக்களுள் வல்லெழுத்தாகும் மகரமும் முகரமும் ஒழிந்து ஏனையபதினென்றும் அளபெடுக்க ஒற்றளபெடை பதினென்று. இவ்வகையினான் அளபெடைத்தொடை நூற்றைம்பத்தொன்பது வகையாம். இவ்வகையான் அடித்தொடை மூவாயிரத் தெண்ணூற்று மூப்பத்தைத்து வகையாம். பொழிப்புத்தொடை கிளையெழுத்துவாராது. மோனைப் பொழிப்புத் தொண்ணூற்றுமூன்று; எதுகைப்பொழிப்பு இருநூற்றிருபத்தொன்பது; ராண்பொழிப்பு இரண்டு; இயையுப்பொழிப்பு நூற்றெண்பத்திரண்டு; அளபெடையுள் ஒற்றளபெடை பொழிப்பாக வாராமையின் உயிரளபெடைப் பொழிப்பு நூற்றுநாற்பத்தெட்டு; இவையெல்லாங்கூட்டப் பொழிப்புத்தொடை அறுநூற்றைம்பத்துநாலு வகைப்படும். ஒருஉத்தொடையும் இவ்வகையினால் அறுநூற்றைம்பத்துநாலாம். இனிச்செந்தொடையாமாறு:-மொழிமுதலாமெழுத்துத் தொண்ணூற்றுமூன்றும் மற்றையடியினும் ஒத்துவருங்கால் அவை மோனையுளடங்குதலின் அவற்றைப்பொழித்து ஏனை எழுத்துத் தொண்ணூற்றிரண்டோடுமே எண்ணுயிரத் தைத்துற்றைம்பத்தாறு வகையாம். இவ்வகையினற் றெடைவிகற்பம் பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம் என்றிக” என்பது உரையாகிரியநூரை. இவ்வுரைகாரர் கொண்டபாடம் “தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற், றென்று மென்ப” என்பதாகும். ஈண்டு ஒன்றும் என்பது முற்றுவினை. பத்துக்குறை யெழுநூறு-அறுநூற்றுத்தொண்ணூறாம். தொண்டு தலையிட்ட அறுநூற்றுத்தொண்ணூறு அறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாயவாகுரீண்கு இவ்வுரையாகிரியர் கொண்ட இப்பாடத்தையும் உரைத்த வரையினையும் பேராசிரியர் மறுத்துரைத்தனர். பேராசிரியர் ‘தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்பது’ என்பது எழுநூற்றெட்டு எனக்கொண்டு தொடைவகை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு என்பர். பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்பது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம். தொண்டு தலையிட்ட அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது எழுநூற்றெட்டாதல் காண்க. நச்சினூக்கினியர் பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்பது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது எனக்கொண்டு, அதனைத் தொண்டுதலையிடதலாவது ஒன்பதாற் பெருக்கல் என்றுகருதி ஒன்பதொற் பெருக்கிய அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது ஆறாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றென்பது பற்றிக் தொடைவகை பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று என்பர். இங்ஙனம் உரையாளர் மூவரும் கருத்து மாறுபடிதல் கண்டுகொள்க.

இ-ள். மெய்தாமே எ-து கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படுக்கும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடுதாம் ; ஐயிரா.....ஞ்ஞாற்றொடு எ-து பதின்முவாயிரத்தோடே; தொண்டு... ..தென்ப எ-து ஒன்பது தலையிலேவைத்த பத்துக்குறைந்த எழுநூற்றொன்பது என்றுகூறுவர்; என்பது ஆரூயிரத்திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்று என்று கூறுவர் எ-று. உணர்ந்திசினோரே எ-து சட்டளையின் றொடைப்பகுதியறிந்தோர் எ-று.

பதின்முவாயிரத்தோடே ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றெனவே, தொகை பத்தொன்பதியிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. ஆக, கஉஉகஉ. பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பதாவது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது. இதனை ஒன்பதனோடு பெருக்க ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. இதனை ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று என்று விளக்கக்கூறாது ஒருகாற்றுகறைத்து அதன்மே லொருகாலேற்றி ஞாபகப்படி சூத்திரஞ்செய்தது ஒருபயனோக்கி; அது கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைநூற் தொடைகொள்ளுங்கால் ஐம்பத்தொன்பது வழுவள அவைகளையப்படுமென்றற்கு. அவற்றுள் அடிமோனைத்தொடை மூன்று பாலிலும் எழுபத்தெட்டிச் சீரானும் வருங்கால் ஈரடிக்கூட்டத்துத் தளவழுக்களையேண்டும்; அவ்வுழி அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டுமாக ஐம்பத்தொன்பது சளையப்படும். அவை களையுமாறு:—நூந்தை, வண்டு, தேமா, மின்னு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரோறு, பாதுரி, மேவுசீா, நனனுனு, பூமருது, நீடுகொடி, காருருமு, நாணுத்தளையென இந்நோதி பதினான்கும் அகவற்குப் பெருகிய நிலத்திவ்விரண்டடி தளை வழுப்படும். வாகு, புளிமா, அரவு, வலியது, கடியாறு, விறகுதீ, கணவிரி, உரறுபுல, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழுசுளிறு, வீரவகொடி, நரையுருமு என இவ்நியாயாதி பதின்மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிகத்து ஒரோவொடி தளைவழுப்படும். ஆக அகவற்கு நாற்பத்தொருதளை வழுவாயின. இனி வெள்ளைக்கு முற்கூறிய சீர்களுள் ஐசிரியவுரிச்சீர் நான்குரிக்கி வெண்டீர் நான்குக்கூட்ட இருபத்தேழாம். இதில் நோதி பதினான்குஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளைவழுப்படும். நிரையாதியில் வாகு, கடியாறு, விறகுதீ, வலியது என்னுந்நான்கும் பெருகிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளைவழுப்படும். ஆக வெள்ளைக்குப் பதினெட்டு வழுவாயிற்று. ஆகத் தளைவழு ஐம்பத்தொன்பதாயிற்று. அவை வருமாறு:—வண்டு காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு என நிற்பக் கண்டு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். பதினான்கெழுத்திற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. வாகு நாகு காம்பு வண்டு என நிற்பக் குரவு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். இனி வண்டு வாகு வாகு வாகு என நிற்பக் கண்டு

எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத்தனையாய் வழுவாம். வரகு நளிமுழவு காருருழப் பாதுரி என உற்பக் குவு எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத் தனையாய் வழுவாம். இவ்வாதே எல்லாவற்றோடும் ஒட்டி வழங்காண்க. கலிக் குத் தனையவழுவின் மூ. நத்தை மொழிமுதற் குற்றுக்கரமாதலின் இதற்கொ த்த மொழிமுதற் குற்றுக்காரின்மையிற் கட்டளைக்குத் தொடை கோடல் சிறப்பின்று. இச்சிறப்பின்மை கருதாது தொடைகோடலும் ஒன்று. நத்தைக்கு இருபதடிச் சுழித்து அவ நூற்றைந்தடியின் ஐம்பத்தாறு தனைய வழங்களைத்து ஒழிந்தவடி ஐந்துற்று நாற்பத்தொன்பதலுற் பெற்ற அடி மோனைத் தொடை ஐந்துற்று நாற்பத்தொன்பது—நாசயகூ. நத்தை யொழிந்த கோபதின்மூன்று குற்றெழுத்து ஒற்றெடுத்த கோசையும் கெட்டெழுத்துத் தனியையவந்த கோசையும்கூ. தாரணங்காட்டிற்றேனும் அவற்றிற் குரிய புவகையையாலும் கருட்ட தாரணங்கலையும் கூறிகொண்டு தொடை கொள்க ஒழிந்தையற்றிற்கும ஒவ்வாதே வேறுபடுமாறு அறிந்து சொற்களை வருவித்துத் தொடைகொள்க.

“ஒன்று தலையிட்ட வையையுச் சீரும், வழுவா வகவல் தொடைகொளல் கூறி, தனைய திசார் பதின்மூன்றுதற்குத், தத்தமக் குரிய பன்னை மடிக் குண், முடிவில் கருமி மடிக் கொளல், பின்வரு மடியின் முதற்சீரோடு, வெண்டனையாகித் தனைய மடிப்பதது, தனைய திசார் பதின்மூன்றுதற்குத், தத்தமக் குரிய பன்னை மடிகளுண், முதல்வருமொரோவோ மடிகளெல்லாம், பின்வரு மடியின் முதற்சீரோடு, வெண்டனையாகி முத்கூறியாங்குத், தனைய வழுவப் படுதது, முடையலில் வடித்தொகை மடிப்பத் தொன்பதுத், தொடைகோளின்மேனத் துணிந்தனர் புலவர்” “ஒன்று தலையிட்ட வையையுச் சீரும், வழுவா வென்றோத் தொடைகொளல் கூறி, தனைய திசார் பதின்மூன்றுதற்கு, முதமுதல்களுட் பெற்ற வடிகளுண், முதல்வரு மொரோவோ மடிக் கொளல், பின்வரு மடியின் முதற்சீர் தம்மோ, டாசிரியத்தனை தட்டுவழுவப் படுதலும், வரகு கடியாறு விற்றது வலயதென, நனையாதி யாகிய சீர்க ணண்கா, னுறமு மடிகளு ளியுதி மடிகளு, மடிகளுத் தனையவழுவப் படுதலு முடையையி, னிவற்றான் வந்த வடிபதி னேமுத், தொடைக்கியை பின்றெனத் துணிந்தனர் புலவர்” “வழுவக் களைந்த முதற்பா விசண்டிற்குத், கலிக்கும் வரு மடிமோனைத்தொடை, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதா கும்” “அவை பகுக்குக்கால், அகவற் கிருநூற்றெழுபத்து மூன்றும், வென்றோக் கொருநூற்றைம்பத் தாறுத், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும்” “வண்டு தேமா மின்னு ஞாயிறு, போதுபு போரோறு பாதுரி மேவுசீர், நன்னு னுமருது நீடுகொடி காருருமு, நாணுத் தனையிவை யொரோவொன்று பத்தாக, வகவல் பெற்ற வினைமோனைத்தொடை, யீரைம் பஃதொடு

மூப்ப தாகும்” ; நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ௩௩ய். “வரகு புரி மா வரவு வலியது, கடியாறு விறகுதீக் கணவிரி யூறுபுலி, பெருவேணு உருமுத்தீ மழகளிறு விரவுகொடி, நரையுருமு ஒரோவொன்று பதினென்றாக, வகவல் பெற்ற விணைமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்” நிரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை ௩௪௩. ஆக ஆக வற்கு இணைமோனைத்தொடை உளது.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் நெவ்வேழாகச், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மா செல் வாயிவை, யொரோவொன் றாகக் காரருமு மாவருவா, யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமோனை, மென்ப தாக வியலு மென்ப;” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ௩௩. “வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புரிமா விலையல் வாறு, நரையுருமுப் புலிவருவா, யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளை பெற்ற, விணைமோனைத்தொடை யெழுபத் தாரும்;” நிரையாதிச் சீர் பதின்மூன்றற்குத்தொடை ௩௩௬. ஆகவெள்ளைக்கு இணைமோனைத் தொடை ௩௩௬.

“நேராதிச் சீராணு நிரையாதிச் சீராணு, யொரோவொன் றைந்தாகக் கலிக்குவரு மிணைமோனை, நூற்றிரு பத்தா நுவன்றனர் புலவர்” ஆகக்கலிக்கு இணைமோனைத் தொடை ௩௩௭.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணைமோனை, மூன்றுநூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஆகத்தொடை ௩௩௮ய்க.

“நேராதி யாகிய சீர்பதின் மூன்ற, மொரோவொன்று பத்தாக வகவல் பெற்ற, பொழிப்புமோனைத்தொடை நூற்றுமூப் பத்தே” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ௩௩௯. “நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்ற, மொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற பொழிப்புமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்” நிரையாதி பதின் மூன்றுக்குத் தொடை ௩௪௦. ஆக அகவற்குப் பொழிப்பு மோனைத் தொடை ௩௪௦ய்க.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் நெவ்வேழாகச், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல் வாயிவை, யொரோவொன் றிருமூன் றாகக் காரருமு, மாவரு வாயிவை யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்புமோனைத்

தொடை, யெண்ப தாக வியம்பினர் புலவர்” கோதி பதின் மூன்றற்குத் தொடை அய. “வாகு வலியது கடியாறு விதகுதீர், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகனிறு, உருமுத் தீப்புளி மாலிவை யொரோவொன், நிரு மூன்றாக வியைந்த பின்னர், கரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற பெழிப்புமோ னைத்தொடை, யெழுபத்தா றென் வியம்பினர் புலவர்” சரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை எயசு. ஆக வெள்ளைக்குப் பெழிப்புமோனை நாயக.

“நேரு கிரையு மாகிய சீர்க, விருபத்து நான்கா னெரோவொன் றைத் தாகத், துன்னல் பெற்ற பெழிப்புமோ னைத்தொடை, யீரைம் படுத்து மிரு பது மாகும்” ஆகக்கலிக்குப் பெழிப்புமோனை நாயக.

“மூவகைப் பாலின் மொழிப்புமோ னைத்தொடை, ஐந்துற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஆகத்தொடை நாயக.

“நேரதி யாகிய சீர்பதின்மூன்று, (எரோவொன் துபத் தாகவகல்), பெற்றவொரு உமோனைத்தொடை தூற்றுமுப் பத்தீ” கோதிபதின்மூன் றுக்குத்தொடை நாயக. “சரையாதியாகிய சீர்பதின்மூன்று, (எரோவொன் துபத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்றவொரு உமோ னைத்தொடை, தூற்று நாற்பத்து மூன்றென் தகவல்வர்” சரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை நாயக. நக அகவற்று ஒரு உமோனைத்தொடை உயெய.

“வண்டி ளாயிது பொதுப்புப் பொழி, நென்றிவை யொவ்வொன் றெவ்வே டாகத், தெமா நின்னலுப் பாநிரி மேவுசீர், கண்ணுப் பூமருது மாகெல் வாயிவை, யொரோவொன் நிருமுன் றாகக் காரருமு, மாவரு வாயி வை யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற வெளுஉமோ னைத்தொ டை, யெண்ணொரு பத்து மெய்து மென்ப” கோதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை அய. “வாகு வலியது கடியாறு விதகுதீர், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகனிறு, உருமுத் தீப்புளி மாலிவை யொரோவொன், நிரு மூன்றாக வியைந்த பின்னர், கரையுருமுப் புலிவருவா யிவையொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற வெளுஉமோ னைத்தொடை, யேழுபது பத்து மாறு மாகும்.” சரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை எயசு. ஆகவெள்ளை ஒரு உமோனைத்தொடை நாயக.

“கலிக்கு வருஞ்சீர் பத்து நான்கு, மொரோவொன் றைந்தாகப் பெற்ற வெளுஉமோனை, யீரைம் படுத்து மிருபது மாகும்.” ஆகக்கலிக்கு நாயக.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழித்த வெளுஉமோனை, ஐந்துற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்.” ஆகத்தொடை நாயக.

“நேர்பதின் மூன்ற ஹோவொன்று பத்தாக, வகவல்பெற்ற கூழை மோனைத்தொடை, தூற்றுமூப் பத்தென துவன்றனர் புலவர்” கடிய. “நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்ற, ஹோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல்பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, தூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர்” கடிய. ஆக ஆகவற்குக் கூழைமோனைத்தொடை உவைய.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, என்னிவை ஹோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதுரி மேவுசேர், நன்றெனுப் பூமருது மாசெல்வாயிவை, யொரோவொன்றாகக் காரருரு மாவுருவா, யொரோவொன்றைந்தாக வெள்ளை பெற்ற, கூழைமோனைத்தொடையெண்பத் தாகும்” அய. “வாகு வலியது கடியாறு விறகுதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புரிமா விவையொ ரோவொன், நீராருக வியன்ற பின்னர், நரையருமூப் புலிவருவா யொரோவொன்றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, பெழுபத் தாறு வியறு மென்ப,” எயச. ஆக வெள்ளைக்குக் கூழைமோனை கடுயச. ௧. “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, நிருபத்து நான்கா ஹோவொன்றைந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, யீரைம் பத்து மிருபது மாகும்” கடிய.

“மூவகைப் பாலிற்குக் கூழைமோனைத்தொடை, ஓங்குநூற்று நாற்பத் தொன்பதாகும்” நூயச.

“நேர்பதின் மூன்ற ஹோவொன்று பத்தாக, வகவற்குவருமேற்கதுவாய் மோனை, தூற்று மூப்பத் தெனறுவன் நன்றே” கடிய. “கரையாகியசீர்பதின்மூன்ற ஹோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல்பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை, தூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர்.” கடிய. ஆக ஆகவற்கு மேற்கதுவாய்மோனை உவைய. ௧. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, என்னிவை யொரோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதுரி மேவுசேர், நன்றெனுப் பூமருது மாசெல்வாயிவை, யொரோவொன்றாகக் காரருரு மாவுருவா, யொரோவொன்றைந்தாக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய், மோனையெண்பத் தாகுமென்ப” அய. “வாகு வலியது கடியாறு விறகுதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புரிமா விவையொ ரோவொன், நீராருக வியன்ற பின்னர், நரையருமூப் புலிவருவா யொரோவொன்றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை, யேழொரு பத்து மாறு மாகும்” எயச. ஆக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய்மோனை கடுயச. ௧. “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, நிருபத்து நான்கா ஹோவொன்றைந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை, யீரைம் பத்து மிருபது மாகும்” கடிய.

மூவகைப் பாவிற்கு முற்றுமோனைத்தொடை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்; ஐசுக்.

1“ எண்வகை மோனைக்கு மியன்ற பெருந்தொகை, முத்துற்றுத் தொண்ணூற் நிரண்டு தலையிட்ட, நாலா யிரமா நவின்னனர் புலவர்” ஆக மோனைத்தொடை சதுசாகும்.

இனி எதுகை வருமாறு.

“அ”வற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாக, மூவகைப் பாவிற்குந் தலையா கெதுகை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஐசுக். 1“ அடியெதுகைத்தொடை கொள்ளுங் காஹ, மிம்மூ வகையா னதுபெ ருந்தொகையைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஐசுக்.

1“ வண்டு தேமா மின்னிலை யொரோவொன், நீரைத் தெய்திய விணையெதுகைதா, முப்ப தாக மொழிந்தன ரகவற்கு” டய. 1“ வலியது கடியாறு விறகுதீக் கணவிரி, யுறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு, வீர வுகொடி நரையுருமு விவையொரோ வொன்றற், கொன்றுட னீரைந்தா வியன்ற விணையெதுகை, நூற்றொரு பஃதாக துவன்றன ரகவற்கு” டய. ஆகஅகவற்கு இணையெதுகை கசய. 1“ ஞாயிறு போதபூ வெட்டுமுத லேழும், போரோறு ன்னாணுப் பாதிரி பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலா மாறு, மேவுசீர் காருருமு மாவரு வாயிவை, யீரைந்து தொட்டே யீரோ முழ்த, வெள்ளை பெற்ற விணையெது கைத்தொகை, யைம்பத் தொன்ப தாகு மென்ப” ஐசு. 1“ வாகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றிருமூன் ருக், வெள்ளைக் கிணையெதுகை மூவா ராகும்” கடி. ஆக வெள்ளைக்கு இணையெதுகை எள. 1“ கோரினா யீற்றூற் கலிக்கிணையெதுகை, யிருமுப் பஃதாக வியலு மென்ப” சு0.

‘மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணையெதுகை, யிருநூற் றெழுபத் தேழா கும்மே’ ஆக உள. 1“ வண்டு னான்கு மின்னுத் தேமா, வைந்து ஞாயிறு. போதபூப் போரோ, ருறு பாதிரி மேவுசீர் ன்னாணுப், பூமருது நீடு கொடியேழு காருருமு, நாணுத்தலை யெட்டு முதலா வந்தவவை, யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம்பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் றென்றே” கூக. 1“ வாகிரு நான்கு புளிமா வாவொன்பான், வலியது விறகுதீக் கடியாறு பத்துக், கணவிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு வுறுபுலி, மழகளிறு பதினென்று நரையுருமு வீரவுகொடி, யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன், றென்பது நிலம்பெற வகவற்குப் பொழிப்பெ

துகை, தூற்றோ டொருபத் தேழென நவல்ப” கக௭. ஆக அகவற்குப் பொழிப்பெதுகை ஊஅ. | “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரோ, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது மா செல்வா யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லீந்து, மாக வெள்ளைக்கு வந்த பொழிப்பெதுகை, யெண்ணொரு பட்டே யெய்து மென்ப” ஊய். “வாரு வலியது கடியாறு விறகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய், மழுகளி றுருமுத்தீப் புளிமா விவையொன்பது, நரையுருமும் புலிவருவாய் பத்து முதலா, வந்த வவையொரோ வொன்றைந் தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொடை, யாரொரு பட்டு மைந்து மா கும்” சுயடு. வெள்ளைப் பொழிப்பெதுகை சுயடு. | “வலியது விறகுதீக் கடியா நெனுமிலை, யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட் டளவுங், கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீ மழுகளிறு, புலிசெல்வா யூறுபுலிப் பதினைந்து முதலாப், பத் தொன் பானை வுயரவு நரையுருமு, வீரவுகொடிப் புலிவருவாய் பதினாறு முதலா, விருபதின் காறு முயரவும் வருசலிந், துள்ளல் பெற்ற பொழிப் பெதுகைதா, மறுபட்டை தாக வதைந்தனர் புலவர்” சுய.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நாணுந் ரொரு பத்து மூன்றென நவல்ப” சக௭.

“நேர்பதின் மூன்றா னகவற் கொளுஉவெதுகை, வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைத்து ஞாயிறு போதுபூப் போரோ, ருது பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு, நாணுத் தீளையெட்டு முதலா வொரோவொன், நெவ்வேழாக வியன்றதொகைதா, மேழொரு பட்டோ டிரு பத் தொன்றே” சுயக. | “நிரைபதின் மூன்றா னகவற் கொளுஉவெதுகை, வாகிரு நான்கு புளிமா வாவொன்பான், வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழுகளிறு பதினென்று வீரவு கொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் ரென்பா, னைத் தொகைதூந் ரொருபத் தேழே” கக௭; ஆக அகவற்கொளுஉவெதுகை ஊஅ. “நேர்பதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, விண்டுஞாயிறுபோது பூப்போரோ, நெட்டுமுதலா வேழுந்தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது மாசெல் வாயிவை யொன்பான், முதலா வொரோவொன் ருதுங் காருருமு, மாவரு வாய்பத்து முதலாக வொரோவொன், றைந்து மாக வதைந்த தொகைதா, மெண்ணொரு பட்டே யெய்து மென்ப” ஊய. “நிரைபதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வாரு வலியது கடியாறு விறகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீப், புலிசெல்வாய் மழுகளிறு புளிமாயிவை யொன்பது, நரையுருமும் புலிவருவாய் பத்துமுத

லாக, வொரோவொன் றைந்த நிஸம்பெந், ருரெரு பஃது மைந்து மாசும்” சுயடு; ஆக வெள்ளைக்கு ஒருஉவெதுகை கசடு. நேரீராறற் கலிக்கொருஉ வெதுகை, பெருகிய நிலத்தி லொரோவொன்று களையப், பெறுந்தொகைநாற்பத்தெட்டிப்பின்னர், நிரையீ ராறற் சுருங்கிய நிலத்திற், கொரோவொன்று களையப் பெறுந்தொகை யஃதா, மிருவகைத் தொகையுந் தொண்ணூற்றறே’ கூயக.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொருஉவெதுகை, நாணூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” சாசயக.

“வண்டு தேமா மின்னிலை மூன்று, மொரோவொன்று சுருங்கிய நிலத்ததநான், ககவல் பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா ருக் வியலு மென்ப” டெ. “வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யுறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழகளிறு பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீராறு முதலாக வொரோவொன் றென்பா, ஏக வகவந்தக் கூழை யெதுகை, தொண்ணூறுகத் தொகுத்தனர் புலவர்” கூய. ஆக அகவற்குக் கூழையெதுகை ஈட. “ஞாயிறு போதுபூப் போரே நேழாப், பாதிரி மேவுசீர் நன்னுணுப் பூமருது, மாசெல் வாயிலை யொரோவொன் றுகந், காருருமு மாவருவா யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யாரெரு பஃது மொன்று மாசும்” சுயக. “வரகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், முதலா வொரோவொன்று நநான் காக, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா ருக் வியலு மென்ப” கட. ஆக வெள்ளைக்குக் கூழை யெதுகை எய்க. “நிரையீராறற் கூழையெதுகை, யிருமூப்பஃதா வியலுங்கலிக்கே” சுய.

“மூவகைப் பாவிற்குக் கூழையெதுகை, யிருநூற்று மூப்பத் தைந்தா கும்மே” உராகயடு.

“நேராதியாகிய சீர்பதின் மூன்றாம், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோவொன்று நான்காக, வகவல் பெற்ற மேற்கதுவா யெதுகை, யையொரு பஃது மிசண்டு மாசும்.” ஐயட. “வரகீ ரைந்து புளிமா வரவு, பதினென்று வலியது கடியாறு விறகுதீ, யீராறு கணவிரி யுறுபுலி பெருநாணு, வருமுத்தீ மழகளிறிவைபதின் மூன்று, விரவுகொடி நரையுருமு வீரேழ் முதலா, வொரோவொன் நேழாக வகவல் பெற்ற, மேற்கதுவாயெதுகைதொண்ணூற்றென்றே” கூயக. ஆக அகவற்கு மேற்கதுவா யெதுகை ஈசயக. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டி முதலா வொரோவொன் நேழந், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னுணுப் பூமருது மாசெல்வாயிலை, யொன்பா ன்முதலா வொரோவொன் றுறுங், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா,

‘வொரோவொன் றைத்து மாக வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யெண் பஃதா஑ும்.’ ஁ய.ஃ“வாகு வலியது கடியாறு விறகுதீ, யெட்டி முதலா வொரோ வொன்று நான்குங், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளி, றுருமுத் தீப்புளி மாவிலை யொன்பா, னரையுருமுப் புலிவருவா யீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றெருநான் காக வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யை ம்பத் திரண்டே ” ஁ய.஁. ஁க வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாயெதுகை ஁ய.஁. “நிரையீ ராருற் கலிக்கு மேற்கதுவா, யெதுகை நாற்பத் தெட்டா வெய்து ம்” ஁ய.஁.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த மேற்கதுவா, யெதுகை மூத்தூற் றிரு பத்து மூன்றே.” ஁ய.஁.஁.

“வண்டு நான்கு தேமா மின்னிலை, யைத்து முதலா வொரோவொன் றேழாக, வகவல் பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யொன்று தலையிட்ட நாலைத் தா஑ும்.” ஁ய.ஃ.ஃ“வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யூறுபுலிபெ ருநாணு வருமுத்தீ, மழகளிற் பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் றென்பா, ஁க வகவற்குக் கீழ்க்கது வாயெதுகை, தொண்ணா ருசத் தொகுத்தனர் புலவர்” ஁ய. ஁க அகவற்குக்கீழ்க்கதுவா யெதுகை ஁ய.ஃ.ஃ“஁யாறு போதுபூப் போரே றென்றிலை, யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும், பா திரி மேலுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலா வாறுங், காரருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா, வொ ரோவொன் றைத்து மாகக் கீழ்க்கதுவா, யெதுகை வெள்ளைக் கறுபத் தொன் றே” ஁ய.ஃ.ஃ“வாகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றெருநான் காக, வெள்ளை பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யீரா ருக் வியலு மென்ப. ஁. ஁கவெள்ளைக்குக் கீழ்க்கதுவாயெதுகை ஁ய.ஃ.ஃ“நிரையீராருற் கலிக்குக்கீழ்க்கதுவா, யெதுகை நாற்பத் தெட்டே யா஑ும்.” ஁ய.஁.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த கீழ்க்கதுவா, யெதுகை யிருநூற்று மூப்பத் திரண்டே.” ஁ய.஁.஁.

“வண்டு தேமா மின்னிலை மூன்றுஞ், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோ வொன்று நான்கு, காக வகவல் பெற்றமுற் றெதுகை, யீரா ருக் வியலு மெ ன்ப” க.஁.ஃ“வலியது கடியாறு விறகுதீ யீராறு, கணவிரி யூறுபுலி பெருநா ணு வருமுத்தீ, மழகளிற் பதினமூன்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீரேழ் முதலா வொரோவொன் றேழாக, வகவல் பெற்ற முற்றெ துகைதா, மேழொ ரு பஃதா வியலு மென்ப” ஁ய. ஁க அகவற்கு முற்றெதுகை ஁ய.஁.ஃ.ஃ“஁யா றுபோதுபூப் போரேறென்றிலை, யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும்,

பாதிசி மேவுசீர் நன்னுணுப் பூழருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலாக வாறு, காருரு மாவருவா யீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தா முத்தெதுகை வெள்ளைக், காறெரு படுத்து மொன்று மாகும்” சுயக. 1 “வா ளிரு நான்தும் பளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றெருநான் ளாக, வெள்ளை பெற்று முத்தெது கைதா, மீரோ மாக வியலு மென்ப” கஉ. 2 “க வெள்ளைக்கு பத்தொதுகை வட. கணயி ராருந் கலிக்குமுற் றெதுகை, வொரோ படுத்து மென்று மாகும்” கஉ.

“பூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்தமுற் றெதுகை, ஆன்றுதலையிட்ட விருதா முழு” கஉ. “வெதுகையென் பதலு, னியன்ற பெருந்தொகை, ஆவா யித்தோ டிருந்து மருப்பது” ஆகவே யெதுகைத்தொடை பதனாகியு.

1 “மேடுனைக்கு மெதுகைக்கு மொழிந்த தொடைத் தொகை, யிருபத் திரைநி முடியி வட்டி, வறுதாற் றுடனே ழாயி மாகும்”. ஆகமேடுனைக்கு மெதுகைக்கும் எவகையுட.

2 இவற்றைவருமாறு.

“ஆகவற் கருநர் மொழிபத்கு முன்மம், வெள்ளைக் ககருமுற் றைம்பத் தாறுந. கல்கு நற்றிரு பத்துமாகும்.” “பூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வடிமு ண்டு, ஆவா யித்து காற்பத் தொன்ப தாகும்” நராசயக.

“நேநா தி-சி பதினாறு பூவா, வொரோவொன்று பத்தாக வகவற் கிணைமுர, ணைரைம் பத்து முப்பது மாகும்” கஉ. “நாரையா தி-சி பதினா ளுன் றுணு, வொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற விணை முரண் டொடைதா, மீரைம் பத்தொடு காற்பத்து மூன்றே” கஉ. ஆக வகவற்கு உரையு. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டுமுக வா வொரோவொன் றேழத், தேமா மின்னுப் பாதிசி மேவுசீர், நன்னுணுப் பூழருது மாசெல் வாயிவை, யொன்பான் முதலா வொரோவொன் றுணுந், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்து மாக வெள் ளைக், கிணைமுர ணைண்பத் தாகுமென்ப.” கஉ. 1 “வாரு வலியது கடியாறு விறகுதி, யெட்டிக் கணவிர் பெருநாணுப் புலிசெல்வாய், மழுகளி றுருமுத் திப் புளிமா வாவொன்பான், முதலா வொரோவொன் றிருமூன் றாக, நரை யுருமுப் புலிவருவா யீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமுர, ணைமுரோ பத்து மாறு மாகும்,” எயக. ஆக வெள்ளைக்கு ஈருயக, “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, ளிருபத்து நான்காற கலிக்கிணை முரண்டொடை, யீரைம் பத்து மிருபது மாகும்.” கஉ.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வினைமு, னெஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பது மாகும்” நாகயக.

நாண்டிணைமுரணிற்ருக் கூறிய சூத்திரங்களைப் பொழிப்புமுரணுக்கு மொருஉமுரணுக்குங் கூழைமுரணுக்கும் மேரத்தவரமுரணுக்குங் சீட்டி கதுவாய்முரணுக்கும் முற்றுமுரணுக்குங் கூறி விண்ணமுரணுக்குத் தொடை கொண்டிவ்வாதேகொள்ள ஒரோவொன்று உஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்ப தாம். (சூசக. 3) “வினைமுரண் தொடையோ பட்டைய கொள்ள, வொரோ வொண் தைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பத்த”

“எண்வகை முரணெயினைத் தொடைதசொருசு, முரணுப்தத கொண் ணூற்று நினைந்து முடிவிட்ட, நாகயக யி மாநினைநா புலவா” ஆச, ௨௩ நாகயக.

இனய்யை | வருமாறு.

“அகவற் கூருதாற் கொழுபத்து மூன்று, உபநாங்கு நூற்று மூய் பத்தாமு, கல்குரு நூற்றுபத்து மாக, புவசைப் பாவிற்கு மெழுத்தடியி யையே, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதாகும்” நாகயக. “சொல்லு யியைபு கொள்ளுங் காலை, மூவகையானும் வந்த பெருங்கொலை, யைஞ்ஞா ற்று நாற்பத் தொன்பதாகும்” நாகயக.

! “நேராதிசீர் பதினாறு நூறு, மொரோவொன்று பத்தாக வகவர்கி ணையியை, பிறைமப்து முப்பத்து மாகும்” நாகயக. “உண்வகையு மூன்று பா விற்கும் பகுக்குமாறு -- “ஐந்து தொடையா னகவரது வருந்தொகை, மொ ரோவொன் றிருநூற் றென்பத்து மூன்று, வாய்ப்த்து நானூற் றெருபத் தைத்தே” சூசாயக. 3 “ஐந்து தொடையான வெள்ளைக்கு வந்ததொகை, மொ ரோவொன் றெருநூற்றுப் பத்து மூன்று, வெண்ணூற் றெருபத் தைத்தென் மொழிப்” அடியு. 3 “ஐந்து தொடையாற் கல்குரு வருந்தொகை, மொரோ வொன் றெருநூற் றிருபத் தாக, நூறு தலையிட்ட ஐளுநூ ருகும்” கூா.

“கூறிய மூன்றின் றெடைத்தொகை கூறினா, லெஞ்ஞாற்றுடனெண் ணூற்று முப்பது” ஆகவைத்து தொடையானும் பெற்றதொகை உரு அாகய.

இனி “ஐவகை முரணும் வருக்கமோனையும், வருக்கவெதுகையும் வழி மோனையும், உயிரெது கையு முரைத்தசெந் தொடையு, மறுதூற் றிருபத் தைத்தடி யோடு, தொடைகொளும் வகையைத் தோன்றக் கூறி, ணுந்தை

யேனுஞ்சீர் முதற்பா விரண்டிற்று, முறழ்ந்த வடிக ளிருபது நீக்கி, யேனைச் சீரா னுறழ்ந்த வடித்தொகை, யறுநூற் றைந்தே யாகு மவற்றுள், வழுவில மைம்பத் தாமக் களைய, மொரோவொன் றெய்திய தொடைத்தொகைகூறி, னைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகப், பத்துத் தொடையும் பெற்ற தொகை தா,மையா யிரத்தொடிக ளானுற்றுத் தொண்ணூறு ஆகப்பத்துத் தொடைக்கு மொரோவொன் றைஞ்ஞாற்றுநாற்பத் தொன்பத் தாகப் பெற்றதொகை நிகராகிய, துத்தைக்கிரண்டு மாயிற்றுமூன்றும் வழப்போய் ஐம்பத்தாறு வழுவாயிற்று. இனி இத்தொகையை மூன்று பாலிற்கும் பகுக்குமாறு:—
“ஒரோவொன் றிருநூற் றெழுபத்து மூன்று, பத்தி னொரு மகவல் பெறுந் தொகை, மொயிரத்தொடெழுநூற்று முப்பது” “ஒரோ வொன் றொருநூற் றைம்பத்தாறு, பத்தி னொன்றும் வெள்ளை பெறுந் தொகை, மாயிரத் தைஞ்ஞாற் றறுபத் தாகும்” “ஒரோவொன் றொருநூற் றிருபத் தாகப், பத்தி னொன் றுள்ளல் பெறுந் தொகை, மாயிரத் திருநூ றொரு மென்ப.”

“தொடையு வைத்தா ளியின்ற தொகைதா, மெண்ணு யிரத்தொடி முநூற் றிருபது.”—முற்புறிய வைத்து மிதஞ்ஞாற்றுப பத்துமாகப் பதினைந தானுட் பெற்ற தொகை ஆகா உடை.

இனி மூன்றுபெறத்தொன்றொகை.

எழுத்தெண்ணப்படு மெழுத்துக்களிலும் எழுத்தாக வெண்ணுத வொற்றுக் குற்றுநகரங்களிலுந் தொடைகளன்றாமாறு:—

“வண்டு மின்னு துத்தைசேற் றுக்கா, னீடுகொடியில்வாற்றா னறுப து நீக்கி, யேனைச் சீரா னுறழ்ந்த வடிக, ளிருநூற் றறுபத்து நான்கா மவற் றுண், முப்பத் தொருவழுக் களோந்து சொள்ளப், பெற்ற வகவற் றொடைத் தொகை கூறி, ளிருநூற்று முப்பத்து மூன்று கும்மே”—இதனுட் களோந்த சீரைத்துநீக்கி யேனைசீராதுயொன்பதிற்குப் பதினெட்டும் நிரையாதி பதி ன்மூன்றற்குப் பதின்கூறும்மாக வழு முப்பத்தொன்றாயிற்று. “வண்டு மின்னு துத்தைசேற் றுக்கா, லிவற்றான் முப்பத் தொன்று நீக்கி, யேனைச் சீரா னுறழ்ந்த வடிக, ளுற்றோ டைம்ப தாகு மவற்றுள், வழப்பதி னுன்குங் களைய வெள்ளை, பெறுந்தொடை நூற்று முப்பத் தாதே” இதனுட் களோந் த சீர் நான்குநீக்கி யேனைசீராதி பத்திற்குப்பத்தும் நிரையாதி யுள் வாகு வலியது கடியாறு. விறகுதீயென்னும் நான்கற்கு நான்குமாக வழப்பதினன் காயிற்று. ஆக விரண்டற்கும் வழு நாற்பத்தைத்து. “சேற்றுக்கா னீடு கொடிச் சீரைந்து நீக்கி, யேனைச் சீராற் றுள்ளல் பெறுந்தொடை, யொரு நூற் றொருபல் தாகு மென்ப.” ஈய

“மூவகைப் பாவின் மூன்று மெழுத்தொன், நெதுகை நாணுந் நெழுபத் தொன்பது” சராவிக. அகவற்கைத்தும் வெள்ளைக்கு நான்குங் கலிக்கிரண்டுமாக இவ்வகையாற் களைந்தசீர்களைந்து மீரண்டா மெழுத்தும் மூன்றுமெழுத்துங் கோவொன்றிற் நலையாகெதுகைப்பாற்படுதலானும் பிறசீர் குறைத்து மெய்படுத்திற் பிற்தொடைகிர்த்து இத்தொடை சிறந்து காட்டாமையானும் அங்ஙனங் களையவேண்டித் தெனவணர்க.

பெல்லிவெதுகை முதலாயன.

இனி “மெல்லின வெதுகையு மினையின வெதுகையு, மாசுடையெதுகையு நெடினமோ னையு, நிறைமுதற் சீரு நுந்தையு நீக்கி, நேர்புதற் சீர்கன் பதின்மூன்றுணு, வொரோவொன் மறுமு மழுத்தொகை கூறி, னூந் நேரடைம்பத் தாரு மவற்றுள், வழுவல் மிருபத் தாமக் களைய, வொரோவொன் நெய்துக் தொடைதூற்று முப்பத்து” “அக்காற் நெடுடையா னசவல் பெறுத்தொகை, யையுனுந் நிருபத் தாகு மென்ப.” “நேர்பதின் மூன்றுன் முன்னர்க் கூறிய, நாவகைத் தொடைக்கு மொரோவொன் மறுந்நீ, மழுத்தொகை தொண்ணூற்று மூன்ற னுள்ளும், வழுவ்பதின் மூன்று களைய வொரோவொன், நெய்திய தொடைதா மென்ப தென்ப, தாகநாற் நேரடை பெற்றவெண் தொடைதா, நெழுதுந் நிருபத் தென்மொழிந் தெனரே.” அவற்றுள் “நுந்தை வந்த மெல்லின வெதுகை, முதற்பா விரண்டற்குந் தளையுழக் களைந்து, கொள்ளப் பெறுத்தொடை பதினே ழாகும்.” “நுந்தை தேமாக் களைந்துகேர் ருதற்சீர், பன்னிரண் டாறு முன்னர்க் கூறிய, நாற்றொடை யொரோவொன் நெய்துக் தொடைதா, மறுபல் தாகக் கலிக்கு வருத்தொடை, யிருதுற்று நாற்பல் தென்றனர் புலவர்.” நாற்றொடையானும் பெற்ற தொடைதா, மாயிரத் தோடு தொண்ணூற் தேழே” ஆகவிந்நான்கு தொடைக்கும் பெற்ற தொகை ஆகாவ.

இனி வல்லிவெதுகை வருமாறு.

“வல்லின வெதுகை வகுக்குங் காலை, நரைபதின் மூன்று மின்னு நுந்தையு, மேவு சீரு நாணுத் தளையுங், களைய நோதி பத்தா மவற்றிற், கிருபது வழுவங் களைந்த பின்னர், அசவல் பெற்ற தொடைதூ ருகும்.” “நரைபதின் மூன்று மேவு சீரு, மின்னு நுந்தையும் களைந்து நோதி, பதினென் றற்கும் பதினொரு வழுவங், களைந்தபின் வெள்ளைக் கறுபத் தெட்டே, நிரையீ ராறு நாணுத் தளையு, மேவு சீருங் களையகே ராதி, பத்தாற் கலித்தொடை யையம்பல் தாகும்.”

“மூவகைப் பாவிற்கும் வல்லின வெதுகை, யிருதுந் நெருபத் தெட்டென மொழிப.” உாகதி.

இனியுயிரளபெடை வருமாறு.

“அசைச்சீர் நீன்குரி முதற்சீ ரெட்டு, துந்தை யெனப்பதின் மூன்று மொழிந்தது, நேரேழ் நிரையே ழாகிய சீரார், பெற்ற வடிதூற் றறுபத் தெட்டனுள், சூவேழ் வருவு நீக்கிய பின்ன, சகவல் பெற்ற வன்பெடைத் தொடைதா, தூற்றெடு நாற்பத் தேழென துவல்ப” “கூறிய பதின்மூன் ரெழித்த பின்னர், நேரொன் பானு நிரையொன் பானு, மாங்ய சீரார் பெ ற்ற வடிதா, தூற்றே டொருபத் தேழா மவற்றுள், வருப்பதி றென்று நீக்கி வெள்ளைக், களபெடை தூற்ற ருரு மென்ப.” “உரிமுதற் சீரெட் டொழி ந்த பின்னர், நேர்நிரை யீரொண் சீரார் றுள்ளந், களபெடை யெண்பஃ தா கு மென்ப.” “மூவகை யாற்பெறு முயிள பெடைதா, முந்தூற்று முப்பத்து மூன்றென மொழிப.” நூநுயல்.

இனி யொற்றளபெடை வருமாறு.

“தேமாப் புளிமா வெனுமிரண் டற்கும், வழசில மூன்று களைய வகவ ன், கொற்றள பெடைதா மிருபத் தொன்றே.” “மாசெல்வாய் தேமா வழ விரண்டு களைந்து, புளிமாப் புலிசெல்வாய் கூட்டநான் கானும், வெள்ளைக் கொற்றள பிருபத்து நான்கே” “முதற்பா விரண்டிற் கொற்றள பெடை தா, மைந்துதலை யிட்டநா லொருபஃ தாம்” சயநு. ஆகவிரண்டு அள பெடையுங் கூட்ட நூளைய. இனி, யொற்றளபெடை துள்ளலோசை யைத் தள்ளி நின்றலாற் கலிக்கு வாராதென்றுணர்க. “எட்டுத் தொண்டீயா னியன்ற தொகைதா, மொருநூற் றெழுபத் திரண்டுதலை யிட்ட, வீரீ யிர மே யாகு மென்ப”

இனி யசையந்தாதி வருமாறு.

தேமா முதனின்றழந்த வடிக்கு, நான்காஞ் சீருந் தேமாவெனநி ன்று மேல்வருமடியோ டந்தாதிக்க வேண்டுமென்றுணர்க. அது, “தே மா வண்டு வண்டு காமர்” எனநின்று மாவென மதித்தென வருமென்று கொள்க. இஃது ஒழிந்தவடிக்கும் மேல்வருஞ் சீரந்தாதிக்குமென்றுகொ ள்க. இது, முதற்பாவிரண்டற்குமே கொள்க. அங்ஙனம் கொள்ளுங்காற் போது பூவுக்குப் போதுகனெனவும் விறகுதீக்கு விரிகாரெனவுங்கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கு மிவ்வாறே கூறவேண்டுவன கூறிக்கொள்க. “தேமா வாறு ஞாயிறு புளிமாப், போதுபூ வேழு பாதிரி பூமருது, நீடு கொடியெட் டிக்கா ருருமு, நாணுத்தனை யொன்பது முதலா வந்த, வசையங் தாதி யொ ரோவொன் றென்ப, தொன்ப தாக வகவல் பெறுந்தொகை, நாலொரு பஃது மெட்டி மாகும்” சய. இதற்குமேல் வருவனவற்றிற்கு “முதலா” வென்பதனை யெண்களோடுகூட்டிப் பொருளுரைக்க. “புளிமா வொன்

பான் வலியது விறகுதீப், பத்துக் கணவிரி யூறுபுலி மட்களி, நீராறுநரையுருமு வியவுகொடி, யீழேழ் முதலா வந்தா தியொமோ, வொன்றேழாக வகவல் பெறுத்தொகை, யையொரு பஃது மாறு மாகும்” ரூ. ஆக, ரா. போதுபூப் போரே நிருகான்கு மேவுசீர், நன்னாறு மாசெல்வா யீழைந்து முதலா, வொமோவொன் னைந்து மாவரு வாய்பன், னிரண்டு முதலாக மூன்று நிலமாக, வெள்ளை பெற்ற வசையந் தாதி, நாலேன் ததேறோ டெட்டு மாகும்” உஉ. “விறகுதீக் கடியா நென்பான் பெருநா, னுருமுத்தீப் புலி செல்வாய் பதினென்று முதலா, வொமோவொன் னான்காக வெள்ளை பெற்ற, வசையந் தாதி நாலேன் தாகும்” உய. ஆக, சடி. இனிக், கலிக்கரையந் தாதி வருங்காற் றன்குரிய இருபத்துநான்குசீரு முறழ்த்தவடிகளுக்கு வெண்சீர் நான்கு மீற்றின் கண்வருவதல்ல தொழிந்தவியற்சீர் பதினாறு முரிச்சீர் நான்கு மீற்றின்கண் வந்த ஆந்தாதித்தொடை கொள்ளாவென்றுணர்க. “நேர் மாறு நிரையீ மாறு, மாகிய சீர்சட் கொமோவொன் னைந்தாத், துள்ளல் பெற்ற வசையந் தாதி, தூற்றேறு டிருபஃ தாகு மென்ப.” ஈஉய.

“மூவகைப் பாவிற்கு மசையந் தாதி, யிருதூற் றெழுபத் திரண்டாகும்மே.” உஅயஉ.

இனிச் சீரந்தாதி வருமாறு.

“வண்டு தூந்தை நான்கு தேமா, மின்னிரு மூன்றாறு முதலா வொமோவொன், நவ்வா ருக வகவல் பெற்ற, சீரந் தாதியிருபத்து நான்கே” உச. “வலியது விறகுதீக் கடியா நீழைந்து, கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழ்களி நீராறும் வியவுகொடி நரையுருமு, யீழேழ் முதலா வொமோவொன்றேழாக, வகவல் பெற்ற சீரந் தாதி, யேழொரு பஃதே யாகு மென்ப” எய, ஆக ௧௬. “ஞாயிறு போதுபூப் போரே நெட்டிப், பாதிரி மேவுசீர் நன்னாறுப் பூமருது, பத்து முதலாக வொமோவொன் னையைந், தாகியங் காருருமு வீராறு முதலா, மூன்று மரவு புளிமாப் பத்து, முதனன்கும் வாக்கெட்டு முதலா நான்கு, மாகியும் வெள்ளை பெற்ற சீரந்தாதி, யையொரு பஃது மெட்டு மாகும்,” ரூயஅ. “மாசெல்வாய் யீழ்புலி செல்வாய், மாவரு வாயீ ரெட்டுப் புலிவரு, வாயீ யொன்பது முதல வந்து, முழுவன் ருருஞ் சீரந்தாதி, துள்ளந் சீரா ருகு மென்ப” இதற்கு வந்த சீர் வருதல் கொள்க. உஉ.

“மூவகைப் பாவிற்குஞ் சீரந் தாதி, தூற்றேறு டறுபத்து நான்கென துவல்ப, நாணாற்று முப்பத் தாநீ ரந்தாதி” ஆகவிரண்டந்தாதியும் சாடய௬.

இனி யெழுத்துவிட்டிசையும் குறிப்புவிட்டிசையும் வருமாறு :—“தேமா வைத்து ஞாயிறு போரேறு, நன்னாறுப் பாதிரி பூமரு தேழுகா, ருருமே

ட்டு முதலா வந்தவை யொரோவொன், ஹைத்தா வகவல் பெற்ற விட்டிசை
தா, மேமொரு பஃதேயாகு மென்ப” எய. “ஞாயிறு போரே நிருநான்கு
முதலேழ், பாதிரி தேமா நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான்
முதலா வாறு, காரருமு மாவருவாய் பத்து முதலேந்தா, வெள்ளைக்கு வந்த
விட்டிசை தாமே, யையொரு பஃது னன்கு மடது” எய. “ஞாயிறு போ
ரேறு பதின்மூன்று நன்னாணுப், பாதிரி பூமருது மாசெல்வா யீரேழ், கார
ருமு மாவருவாய் மூவைத்து முதலா, வந்தவை யொரோவொன் ஹையைந்
தாசத், துள்ளல் பெற்ற விட்டிசை தாமே, நாலொரு பஃதேயாகு மென்ப.”
௪௦.

“மூவகைப் பாவிற்கு மெழுத்து விட்டிசை, நூற்றே டறுபத்து னன்
கே பின்னர்க், குறிப்பு விட்டிசையு மவ்வா ருது, மிருதொகை முந்நூற் நிரு
பத் தெட்டே” ஆகவிருவகை விட்டிசையும் டாடயது.

“மோனை முதலா விட்டிசை யீரே, வீரடித் தொடைகொளு மிருபத்
தைத்தின், ரெகைகலை பத்தேறா யிரத் திருநூற், ஹைப்பத் தானென வ
ஹைத்தனர் புல்ல” ஆகவீரடித் தொடை யிருபத்தைத்தனாலும் பெற்றதொ
கை யககு டாடயது.

இனி, யோரடித் தொடை கொள்ளுக்கால் அவையும் பின்வருமடியொ
டையவழுப்படாமற் கொடும்.

அவற்றுட் பொழிப்பெதுகை வருமாறு.

“வண்டு நான்கு பின்னுத் தேமா, வைத்து ஞாயிறு போதுபூப் போ
ரே, ருது பாதிரி மேவுசர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழுதா ருருமு,
நாணுத்தலோ யெட்டு முதலா வந்தவை, யொரோவொன் நெவ்வேழ் நிலம்
பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் ரென்றே, வரகி
ரு நான்கடி புளிமா வொன்பான், வலியது விரகுதீக் கடியாறு பத்துக், க
ணவிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு யுரமுபுலி, மழகன்று பதினென்று நரையுரு
மு வீரவுகொடி, யீரறு முதலா வந்தவை யொரோவொன், ரென்பது நி
லம்பெற வகவற் பொழிப்பெதுகை, நூற்றே டொருபத் தேழென நுவ
ல்ப.” இனி வருக்கப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :- “வண்டைந்து மின்
னுத் தேமா வாறு, ஞாயிறு போதுபூப் போரே நேழு, பாதிரி நன்னாணுப் பூ
மருது நீடுகொடி, மேவுசீ ரெட்டுக் காரருமு நாணுத், தலையொன்பான்
முதலா வொரோவொன் ருறு, வகவல் பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொ
டை, யெழுபத் தெட்டே யாகு மென்ப” இனி கிரையாதி வருக்கப்பொழி
ப்பெதுகைக்கு முன்னர் கிரையாதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறினவரைச்
சுத்திரத்தைக்கூறிக்கொண்டு அதன்றொகையே இதற்குக்கொள்க.

நேர்தி வல்லினப்பொழிப்பெதுகை வருமாறு :—“வண்டு ஞாயிறு தேமா வைந்து, ஞாயிறு போதுபூப் போரே ருறு, நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது நீடு கொடி, யேழு காருருமு வெட்டுமுதலா, வந்தவை யொரோவொன் றெவ்வே ழ் நிலம்பெற, வகவல் பெறுமவல் லினப்பொழிப் பெதுகை, யேழொரு பஃ தே யெய்து மென்ப” இனி நேர்தி மெல்லினப்பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நேர்திப்பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய உரையாசூத்திரத்தைக் கூறிக் கொண்டு அதன்றொகையேயிதற்குங்கொள்க

! “நால்வகை யகவற் பொழிப்புத் தொகைதா, மைஞ்ஞாற் நெழுபத் தெட்டா ரும்மே” ஆக ஞாயெய்.

இனி வெள்ளைக்குப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :—“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவு சீர் நன்னாணுப், பூமருது மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லீந்து, மாக வெள்ளைக்கு வந்தபொழிப் பெதுகை, யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” “வாரு வலியது கடியாறு விறகு தீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புல்செல்வாய், மழகளி றுருமுத்தீ பு ளிமா லிவை யொன்பது, நரையுரு முப்புலி வருவாய் பத்து, முதலா வந்த வை யொரோவொன் றைந்தா, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொ டை, யாரொரு பஃது மைந்து மாகும்”

“இனி வருக்கப்பொழிப்பு வருமாறு :—“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, பாதிரி மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறு, மின்னு நன்னாணுத் தேமா மேவுசீர், பூமருது பத்து முதலா வைந்து, மாவருவாய் காருருமுப் பதினொன்று முதலா, ஞான்கு மாக வந்த வாற்றான், வெள்ளை பெற்ற வருக் கப் பொழிப்பெதுகை, யாரொரு பஃது மொன்பது மாகும்” இனி நிரை யாதி வருக்கப் பொழிப்பிற்கு முன்னர் நரையாதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைச்சூத்திரத்தைக் கூறியதன்றொகையே இதற்குங்கொள்க.

இனி வல்லினப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :—“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழு, மாசெல் வாய் பூ மருது தேமாப், பாதிரி நன்னாணு வொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லீந்து, மாக வந்த வாற்றான் வெள்ளை, பெற்ற வல் லினப் பொழிப்பெது கைதா, மாரொரு பஃதோ டெட்டு மாகும்.”

இனி மெல்லினப் பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நேர்திப்பொழிப் பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைச்சூத்திரத்தையே கூறி அதன்றொகையே இத் தற்குக் கொள்க. ! “நால்வகை வெள்ளைப் பொழிப்பெது கைதா, ஞானாற்று நாற்பத் தொன்றென மொழிப” ஆக சாசயக.

இனிக்குலிக்குப் பொழிப்பெதுகையும் வருக்கப்பொழிப்
பெதுகையும் வருமாறு.

“வலியது விரகுதீக்டியா நெனுமையை, யீரேழ் தொட்புப் பதினெட்
டளவுங், கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீ மழுகளிறு, புலிசெல்வா யுரறு
புலி பதினைந்து முதலாப், பத்தொன் பானள வுயாவு நரையுருமு, விரவு
கொடி புலிவருவாய் பதினறு முதலா, விருபதின் காறு முயாவுங் வருதலி
ற், னுள்ள லோசை பெற்றபொழிப் பெதுகை, யறுபங் தாக வறைந்தனர்
புலவர்” கூய. “மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நாணுற்
றெருபத்து மூன்றென நவில்ப்” கூயகூ.

முற்பெதுகையும் வருக்கமுற்றெதுகையும் வருமாறு.

“நூத்தை வண்டு நான்கு தேமா, வைந்து முதலா வொரோவொன்று
நான்கு, நின்னிரு நான்கா வொருகலத்து வருதலு, மாக வகவல் பெற்ற
முற்றெதுகை, யீராறு மொன்று மாகு மென்ப” யுட். இவற்றை யொரோ
வொன்றாகக்கொள்ளின் மற்றை யடியொடு தீளவழுப்பிடம்; அது “மந்தி
தந்த பைந்தாட் செத்தினை” எனநிற்ப் மெல்லடி வந்தெனத் தொடை வந்
தாற் தீளவழுபாமாறு காண்க. “வலியது விரகுதீக் கடியாற் ராறுங்,
கணவிரி பெருநாணு மழுகளி றுருமுத்தீ, யுரறு புலிபதின் மூன்று நரையு
ருமு, விரவு கொடிபதி னுன்கு முதலா, வொரோவொன் தேழாய் முற்றெ
துகைபெறும்”¹ வருக்கமுற் றெதுகையுமவ்வா றேபெற், றெருநாற் பட்டு
மகவற் கெய்தும்” யூக இருவகை முற்றும் காங்கூ. “ஞாயிறு போதுபூப்
போரே நென்றிவை, யெட்டு முதலா வொரோவென் தேழும், பாதிரி நன்
னாணுப் பூமருது மாசெல்வாய், மேவுசீ ரொன்பது முதலா வாறுங், காருரு
மு மாவருவாய் பத்து முதலே, துயாவும் புளிமா வொன்பது முதனன்கும்,
வாகெட்டு முதலா நான்கு மாகி, வந்த விவற்றான் வெள்ளை பெறுமுற், நெ
ழுபத்து முன்றே யாகு மிங்ஙனம், வருக்க முற்றும் வந்தவெண் ணை, விர
ண்டன் றெருகைநூற்று நாற்பத் தாதே, நிரையீ ராறுதழ்ந்த வடியறு பங்
திற், சுருங்கிய கலத்தி லொரோவொன்று கீளையத், துள்ள லோசை பெற்
றமுற்றுத்தொடைதாநாற்பத் தெட்டே யாகும் வருக்கமுற்றுத் தொடை
யு மவுலா ராக, விரண்டன் றெருகையுந் தெண்ணூற் றுதே”² “மூவகைப் பாவி
ற்கு மிருவகை முற்று, முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றைந்தென மொழிப்”³
கூயகூ. ஆக த்நூகூசு.

இனியோருவெதுகை வருமாறு.

“நேர்பதின் மூன்ற நகவற் கொளுவெதுகை, வண்டு நான்கு மின்
னுத் தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே, ருறு பாதிரிமேவுசீர்

கண்ணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருரு, காணுத்தோ யெட்டு முதலாவோவொன், நெவ்வேழாக வியன்ற தொகைதா, மேழொரு பஃதோ டிருபத் தொன்றே.' கூயக. நீரிண்பதின் மூன்று னாகவற் கொளுடவெதுகை, வாகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், வலியது சடியாது விதகுதீப் பத்துக், கணவிரி யுறையுலி பெருகாணு வருமுத்தீ. மழசளிது பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு, மீராமு முதலா வொரோவொன் றென்பா, லுசத் தொகைதாற் றொருபத் தேழே' ராயி. மூசு உரம. நீர் பதின் மூன்றுன் வெள்ளைக் கொளுடவெதுகை, வண்டு ஞாயிறு போது புப் போரோ, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் கண்ணுனுப், பூமருது மா செல் வாயிலை யொன்பான், முதலா வொரோவொன் று னுக் காருருமு, மா வருவாய் பத்து முதலா வொரோவொன், னைத்து மாக வரைந்த தொகைதா, மெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப.'"

“நீரிண்பதின் மூன்றுன் வெள்ளைக் கொளுடவெதுகை, வாகு வலியது கடியாது விதகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருகாணு வருமுத்தீப், புலிசெல்வாய் மழகளிறு புளிமா வாலிலை, யொன்பது கரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்து, முதலா வொரோவொன் னைத்து மலம்பெற், நுறொரு பத்து மைத்துமாகும்.” கூயக. நீர் மூன்று கல்க்கொளுட வெதுகை, பெருகிய மலத்தி லொரோவொன் று களையப், பெறுத்தொடை காற்பத் தெட்டுப்பின்னர், நிரையாறிற் சுருங்கிய நிலத்தி, லொரோவொன் று களையப் பெறுத்தொடையீதா, மிரு வகைத் தொடையுந் தொண்ணுற் றுபீரே.” கூக.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொருட வெதுகை, காணுற்று காற்பத் தொன்ப தாகும்.” சாசமக.

(இவ்வருக்கவொருடவருபாறு.

“வண்டைந்து மின்னுத் தேமா உரம, ஞாயிறு போதுபூப்பேரோ தேழு, மேவுசீர் பூமருது கண்ணு நீடுகொடி, யெட்டுக் காருரு காணுத்தோ யொன்பான், முதலா வந்தவை யொரோவொன் று னும, பாதிரி யேழு முதலா வேழு, மாக வகவற்கு வருக்க வொளுடத்தொகை, மேழொரு பஃது மொன் பது மாகும்.” இனி நிரையாதி வருக்கவொளுடவிற்கு முன்னர் கிரையாதி யொளுடவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திரத்தையேயிதற்குக்கொள்க. ஆக-காகூ.

இனி வெள்ளைக்கு நேராதி வருக்கவொளுட தந்தை யொழியமுன் னர் நேராதியொளுடவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திரத்தைக்கூறியதன் றொகையி லிதற்கேழுகுறைத்துக்கொள்க. ஆய். இனி வெள்ளைக்கு நிரையாதி வருக்க வொளுடவிற்கு முன்னர் நிரையாதி யொளுடவிற்குக் கூறிய வுரைச்

சுத்திரத்தைக்கூறியதன்மேறையே யிதற்குங் கொள்க. கூங். ஆக ஈசயிடு. இனிச்சலிக்கு வருக்கவொழுந் வீற்கு முன்னொருவிற்குக் கூறியவுரைச் சுத்திரத்தையே கூறியதன்மேறையே யிதற்குங் கொள்க. கூங். ஆக ஈசயிடு.

“மூவகைப் பாலிற்கு வருவகை யொருபத்தொகை, தென்னா யிரமே பாகு மென்ப.” (௧௪௬). இவ்வாடக்களவரும் விகற்பத்தொடைதாநானூற் று முப்பத்து நான்கு தலையிட்ட, வீடா யிரமே யாகுமென்ப” ஆக ஐயடித்தொ டை. உத்காபாசுரீ: “இருவகைத் தொடையா னியன்ற தொகைதாம், பதின் மூவாயிரத்தையுந் தந்துத் தொண்ணூர், ஐயடித் தொடையு மோயடித் தொடை யும்” (௨௩௪௬௬௧௧). இனி, இச்சுத்திரத்திற்குத் தொண்டுதலையிட்ட பத்துக் குறை யெழுநூற்றொன்றுமென்ப வென்று பாடமோதிப் பதின்மூவாயிரத் தையுந் தந்துத் தொண்ணூற்றென்ப நூ ளினிப்பத்துக்குறை யெழுநூற்றொ ன்றுமென்ப வென்று பாடமோதித் தொண்டுதலையிட்ட பத்துப்பத்தொ ன்பதென்பாருளினித்தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்று மென்ப வென்றுபாடமோதிப் *பதின்மூவாயிரத்தையுந் தந்துத் தொண்ணூற் றொன்பதென்பாரும் இனிப்பத்துக்குறைய யெழுநூற்றொன்பதென்ப வென்றுபாட மோதியிதனைநிகழ்ந்தது பொருள்கொண்டு*பதின் மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டென்பாருமென்ப பல் பகுதியாசிரியர், இவற்றுணல்ல துய்த்துணர்ந்து கொள்க. இனிமெய்ப்பெறுமாபிற்றொடையெனவே விளங்க த்தோன்றாதன் புஞ் சில்தொடையுளவாயிற்று. அவை ஆசிரிடை யெதுகை வேறுபாடு மிடிண்டடி யெதுகையுஞ் செத்தொடை வேறுபாடு மிரட்டையு மத்தாதி வேறுபாடு மிணை கூழை மேற்கத்துவாய் கழக்கதுவாய் முற்றுந்கடை யிணை கடைக்கூழை யிடைப்புணர்பின் என்பனவும் பிறவும் வேறுபாடாகக் கூறுவார் கூறுந்தொடைகளுமெல்லா நிதொனைதழீஇக்கொள்க. அவை மேற்கூறுதும்.இனி, “ஆடிதொடைந்சைபல விரவினு,முதல்வரு மத னது பெயர்கொளன் முறையே” எனக்குத்திரஞ்செய்து பலரும் தீமுதல்

*நகசு கூசு என்பர் உணாயாசிரியர்.

தகவளாது என்பர் பேராசிரியர்; இவற்றை இந்துல் கூசு-ஆம் பக்கக்கீழ்க் குறிப்பிற் காண்க. இவ்வாறு நான் குறைப்பேதங் காட்டுதலால் நச்சினூர்க் கினியர் இந்துநற்குறா செய்தற்கு முன்னமே நல்லர் இந்துந் குறா செய் தனர் என்பது உய்த்துணரப்படும். யாப்பருங்கலவிருத்திகாரரும் கூசுசுசு, என்பர். (௨௧) “செத்தொடையிரட்டை.”

இதனைத், “தொடைபலதொடுப்பினுந் தளைபல விரவினு,முதல் வந்தத னுண் மொழிந்திசுந் பெயயே” (௧௩) என்னும் யாப்பருங்கலக்குத்திரவுரையி ன்காண்க.

வந்ததொடையே தளையே முதல்மனவே கொள்வர் பின்னுள்ளோர், அவரறி யார், என்னை? செங்காற் பைந்தினை யிதணமேறிப், பைங்காற் சிறுகிளி கடி வோடங்கை” யென்புழி எதுகையு முடனும வந்துழி - மு தற்கண்ணதினன் திறுதிக்கண்ணதினனதென்று துண்யலாகாமை கொள்சு, இன்னுஞ் செய்யு ட்செய்த சான்றோர் பலதொடையும் பலவித கணமும் படவேண்டுமெனக் கருதிச் செய்தவற்றுட் சிலகளைத் தொன்றுகோடற்குச் காணமின்மையு முணர்சு.

(ராக)

*௩௨. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில் பல்புதம்.

இது கட்டளையடிக்கோர் புறமுதல்

இ-ள்: அறுதூற்றிருபத்தைத்துள் ஒன்றைந்தெய்தியசேறோ டுதுற்று நான்களையுங்கூட்டியு மதமேறா சீவகையடிகளையும் விதற்பத்தொடை களையுங் கூட்டியுந் தொடுக்குந் தொடைப்பகுதிகளை விரிப்பினெண்ணிந்து பலவாம் என்று.

எனவே, ஹிங்கனங் கூறாமல் வரையறைப்படுத்தி யிலக்கணங்கூறினார் என்றார்.

(௩௨)

*௩௩. எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்ந்து. மேற்கொல்லப்பட்ட தொடையினை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பில்வாகிவிரியும். ௭ - ௩௩. அவையாவன, மேயினை எதுகை முடண் இயையு அளபெடை என்பனவற்றின்கண் இணைகூழை முற்று மேற்கதுவாய் சழிக்கதுவாய் கடையிடை கடையினை பின்கடைக்கூழை இடைப்புணர் என வேறுபடுத்துதழிந்து எழுத்தந்தாதி அசையந்தாதி, சீரந்தாதி, அடியந்தாதி எனவும் உயிர்மேயினை உயிரொதுகை நெடிவ்மேயினை நெடிவெதுகை வருக்கமேயினை வருக்கவெதுகை இனமேயினை இனவெதுகை எனவும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை இடையி ட்டெதுகை ஆசெதுகை எனவும் இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிய வகையினுள் எழுத்து வேறுபாட்டினுழைவதும் கிரணியையாகிய பொருள் கோள்வகையானும் ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்பாக களானும் உறழவும் வரம்பில்வாகிவிரியும். அவற்றுட் சிலவருமாறு—இணையாவது முதலிருசீர்க் கண்ணும் மேயினை முதலாயின வரத்தொடுப்பது. கூழையாவது முத்துற்ற மூன்று சீரினும் வந்து இறுதிச்சீரின்வாராசது. உ-ம் “அணிமலர்சோகின் தளிர்த்நங் கவற்ற” இது இணையோனை. “பொன்னின் ன்ன பொறிகுணங் கேத்தி” இது இணையெதுகை. “சிறடிப்பேரக லக்குலொல் குடி” இது இணையுணர். தாஅட்டா அமரை மலர்முடிக்க, இது இணையளபெடை. “மொய்த்துடன் நவமுருகிலேபொழிலே” இது இணையியையு: எனவரு ம், இனிக்கூழை; “அகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்குல்” இது கூழைமேயினை. “நன்னிற மென்மூல மின்னிடை வருத்தி” இது கூழையெதுகை. “சிறிய பெரிய சிகர்மலர்க் கோதைதன்” இது கூழையுணர்.

இ ஐயமறுக்கின்றது.

இ-ள், சீர்வகையடியின் ரொடைப்பகுதி வரையறைப்படவில்லையென்றும் அவைசெய்யுட்கணிற்றும் நிலைமை முற்கூறிய கட்டளைபோலின்று தொடை கொள்ளப் பெறுமென்று கூறுவர் பல்லவர்; எ-று.

என்றது வரையறையினை நேணுந் தொடைச்சுவடுபடுமென்றவாறு. (நங்)

நாசு சமாததிரைமுதலா வடிநிறை காறு

முதி நெற்றி, புமாண்ட தீன்றேன் ரொடைக்கிறி வருக்கை போழ்து” என வரும். இனி இரண்டடியெதுகையாவது “உலகமூன்று மொருங்குடனே த்துமாண், டிலகமாயதிரலிலின்னடி, வழுவினெஞ்சொடி வால்திறற்ற வுந், தொழுவறொல்வினை நீங்குக வென ரியான்” எனவரும். இடையிட்டெது கையாவது “தோடா ரெல்வளை நெகிழ நாளந், நெய்தலுண்கண் பைத லுழப்ப, வாடாப் புலர்புகைதுப் பசுலையும, வைககோ றம் பையப் பெருகி, நீடாரல ரென் னீர்மனங்கொண்டா, கேளார் கொல்லோ காதலர்தோழீஇ, வாடா ப்பவ்வ மறமுக்கநெழில், பருவஞ்செய்யாது வலனோர்புலனைஇ, யோடாமலை யன் வேலிற், கடிது மின்னுரிக காராமழைக் குரலே” எனவரும். இவ்வகை யினான் மோனைவருவனவுகொளக. பிறதொடையும் இவ்வகையினான் வரு வனவங் கொள்க. மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையாவது இரண்டாமெ முத்தொன்றது மூன்றாமெழுத்த முத்தொன்றவது. ஏனையவரிவ்வாறு உதாரணம் வர்தவழிநாணுகொளக. இவையெல்லாம் மேலெடுத்தோ தப்பட்ட தொடைக்காட்டும் நூற்சொழிந்த வடிக்கண்ணும் இப்பாகுபா டெல்லாம்விரிவன வரம்பிலவாகும்” என்பது உரையாசிரியநூரை.

“என்பது தொடைக்குரியதோ மரபுணர் ற்று. தொடை நிலை வகை மேற்சொல்லப்பட்ட பாகுபாட்டின எ-று. வேறுவருதுணர்த்து வார்க் கெல்லாபிடனுடைத்து எ-று, அஃதாவது எழுத்தான வேறுபடுத்தும் சொல் லான் வேறுபடுத்தலும் பொருளான் வேறுபடுத்தலும் ஆம். இத்துணையுந் தொடை கூறப்பட்டது” என்பது உரையாசிரியநூரை.

ஈ “மாத்திரை முதலாக அடிநிலையினம் பேசுக்குதலாகியகருவி நோக் கென்று சொல்லப்படும். காரணமெனினுந் கருவியெனினுமொக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழிலென்றற்போலக் கொள்க: அஃதாவது யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குநகால் கருதிய பொருண் முடியுங்காறும் பிறிதுநோக்காது அதுதன்னையே நோக்கி நின்றநிலை. அடி நிலைகாறும் என்றதனை ஆரடிக்கண்ணும் பல்லடிக்கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒருநோக்காக ஒடுதலும் பல்லோக்காக ஒடுதலும் இடையி ட்டு நோக்குதலும் என மூன்றுவகைப்படும். உ-ம், “அறுகவையுண்டிய மர்ந்தில்லாளுட்ட, மறுகிகைநீக்கியுண்டாரும்—வறியராச, சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழென்றிற் செல்வமொன், றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று,” இஃது ஒருநோக்காகியோடிற்ற. “அறமின்றநெறியஞ்சுமின் கூற் றம், பொறுமின் பிறர்க்குஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம், வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும், பெறுமின் பெரியார்வாயச் சொல்” இதுபல நோக்காகியவதது. “உலகமுலப்பவலனோர்புகிர்தரு, பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாஅங், கோவற விமைக்குஞ்சேண்விளங் கவிரோளி மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன, கார்கோண் முகந்த” என்றவழி ஒளி என்பது அதனையகிடந்ததனை நோக்காது கணவனை நோக்குதலின் இடையிட்டி நோக்கிற்று. பிறவுமன்ன” என்பது உரையாசிரியநூரை.

நோக்குதற் ளாரண நோக்கெனப்படுமே.

இது நிறுத்தமுதையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. இது மேல்நாற் சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்யுள் வழக்கியல்பின்வாய் வெள்ளைமைகலந்து நிறற் றலாகா தென்பதோரிலக்கணம்.

(இ-ள்) மாத்திரை... காலும். எ-து. மாத்திரைமுதலிய வுறுப்புக் கொண்ட வடிநிரம்புந்துணையும். நோக்கு.... காரணம். எ-து கேட்டோர் மீண்டுநோக்கிப்பயன் கோடலையுடையவாகச் செய்யுந் கருவியை. நோக்கு... படுமே. எ-துநோக்கென்று பெயர்கூறப்படுமென்றவாறு.

அடி நிறைகாலுமென்றது ஓரடிக்கணன்றிச் செய்யுள் வந்தவடி யெத் துணையானும் நின்ற முடிகாலும். எ-து.

உ-ம். “மூலலைவந்திணைதோன்றவில்லெமொடு, பைங்காற்கொன்றை மென்பிணியவிழி, விரும்புகிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற், பாலவ லடைய விரலை தெறிப்ப, மலர்ந்த ளாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக், கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக், காட்செய் தன்றே கவிற்பெறு கானங், குங்குலோப் பொ லிந்த கொய்சவற் புரவி, நம்பார்ப் பன்ன வாக்குவன் பரியப், பூத்தபொங் கர்த் துணையொடுவதிந்த, காதுண் பறவை பேதுறலுஞ்சி, மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர, றுவக்காண் டோன் றங் குழம்பொறை நாடன், கறங்கி சை விழவி னுறந்தைக்குணது, டெயிம்பெருங் குன்றத்தமன்ற காந்தட், போ தவி மூலரினாறு, மாய்தொடி யரிவைகின் மாணலம் படர்த்தே.” (அகம்-ச)

வைவ்ருணை யென்றதனா லெருத்துணையு மெல்லென்றது வன்மைய வாய்க் கூரிதாய் நிற்தலினரும்பியணித்தென்பது கூறிற்று. இல்லமுங்கொன் றையும் பிணியவிழ்ச்சனவென்றது, அவையு மரமாதலிற் கடிதிற்கரியாவா கலிற் கடிதிற்கிரிந்த மூலலைக்கு முன்னே மெல்லிய பிணியவிழ்த்தமை கூ றிற்று. காய்ந்த விரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பமாறுதவாறுபோல நீர் தோய்த்தும் வெயிலுழந்த வெப்பமின்னுந்தணித்தில வென்பதுதோன்ற இரும்புகிரித்தன்னமருப்பென்றார். இரலை குழிதோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாதலிற் பலகால் நீர்பருகுதற்குப் பரலையுடைய பள்ளத் தைச்சேர நின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந்தொடங்கியதுணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. புலம்பு முழுவது நீங்குந்றென்றது ஒருபுடை தோன்றப்புறக் கொடுத்ததென்றமையின் அதுவும்பருவந்தொடங்கியதுணையே கூறிற்று. தொகுதியையுடைய மேகங் காற்றின் விசையான் விரைந்த கொடுத்துளியைச் சிதற்றெனவே புதுமைகூறிற்று. இத்துணையும் பருவ ந்தொடங்கி யணித்தென்றலின் வற்புறுத்தற்கிலேசானமை நோக்கிற்று.

கொய்யாத வுளை பெருகுதலுங் கொய்த வுளை பல்காற் கொய்யப் பெருக வேண்டிதலுங் கூறவே குதிரை மனச்செருக்குக் கூறிற்றும். அதன் கழுத்து வளையும்படி விசித்தலா மொன் நரம்பிற்கு ஸ்திய நரல்வகைக் குற்றத்தினு மார்ப்பெண்ணுங் குற்றமெய்திய நரம்போசைபோல் விணைப்பவென்சு. பூத்தபொக்கமென்பதனாற் பசுப்பிணிதீர நுகரும் பொருளை யதுகுறைவறக் கொடுப்ப வுண்டு மகிழ்ந்து பின்புதாம் நுகரார்ன்று வதியுமெனவே, யாமுமில்லற நிகழ்த்துதற்கு நுகர்தற்குமேற்ற பொருள்சுளைக் குறைவறப் பெற்றுப் பின்னின்பநுகர்தல்வேண்டுமென்பது கூறிளுளாம். பொங்கரிற் பசி தீர்ந்து துணையொடுவதிலும் பறவையுங் தாழையுன்கிறபறவையுங் கலக்கமுறுதற்கஞ்சி மணியொலியை வீச்சிய தோனென்றதனாற் காது மருளுமுடைமையின் அவற்றின் பிரிவிற் சும்பசிக்கு மிரங்கினானெனக் கூறவேயவையவற்றுகண் கண்ணும் பெருகுமென்ற ளாம். வதியும்பறவையுண்டுநேனு மென்பதுந் தாதுண்பறவை சரும்பென்பதாம், “எங்குமோடி யிடறுஞ் சரும்புகாள், வண்டுக்காள் மகிழ் தேனினங்காள்.” (சூ. குண. ௪௨) எனப் பின்னுள்ளோர் கூறியவாற்றாறுமுணர்க. இதனாற் சேணிடை வரவையுணர்த்தும் மணியொலியை வாரொலிசேட்கு மணிகைக்கண்ணுங் கேளாயாயினையெனவு மவ்வாரொலி தாதுண்பறவை யொலிக்கண்டக்குதலின் கேட்கின்றிலேமெனவுங் கூறிளுளாயிற்று. வாரொலி நரம்போசை போறலின் பெருவரவாயிற்று. மாண்வினைத்தோனென்றான், அவன்றன் கருத்திற் கேற்ப வினையுடித்தமை தோன்ற; எனவே வன்புறைக்கேதுவாயின், தெய்வந்தங்கு மலையாதலிற் நெய்வமணநாறும் காந்தளினுடைய பேரதவிழா நன்ற மலர்போல அவர் புணர்த்தகாலத்துப் புதுமணநாறும் மரிவையெனவே யவர்பிரிந்து சேய்த்தன்றென வன்புறைக்கேதுவாயிற்று. ஆய்தொடி யென்றது, தோண்மெலித்துழி அயலார்க்குப்புறமறைத்தல் வேண்டிச் செருகுத்தன்மையின்றி யணிந்தல்லையே கிடக்குந்தொடியென்றவாரும். இதுவும்பிரிந்துசேய்த்தன்றென்றவாறதாம். ஈண்டுமாணல்மென்றது அவன் பிரிவுணர்த்திய காலத்துப் பிரிவிற்குடம்பட்டான் போன்றுடம்படாது நின்ற நலத்தை: அது மெய்ப்பாடாம். இங்ஙனம் கோடல்நோக்கென்றுணர்க.

௧௦௫. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

இது நிறுத்த முறையானே பாவென்னு முறுப்புணர்த்துகின்றது.

இ-ள். ஆசிரியப்பாவும், வஞ்சிப்பாவும், வெண்பாவும், கலிப்பாவென
கான்கு கூற்றது பாக்கூற்று விரி. எ-று.

வகை யென்றதனாற் றாக்கின் றொடர்ச்சியாகியஇப்பாவென்னு முறு
ப்பு நிகழுமோசையையும் அது நிகழுஞ்செய்யுளின் வேறுபடலோக்கிச் செய்
யுட்கோ ருறுப்பென்றுணர்க வென்பதனும் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு
முரியவாமென்பதனும் மோரோர்செய்யுட்க னொரோவுறுப்புவருமாறுமொன்
றொன்றனோடு விராஅய்ப்பிறக்கும்பகுதியும் பொருள்வரையறையு மடிவரை
யறையு மெல்லாங்கொள்க. பாநான்கெனவே, பாவினையுறுப்பாகவுடைய
செய்யுளுநான்கென்னும் வரையறையு மவற்றாற் பெயர் கோடலு மச்சுத்
திராக்களாற்பெறுதும். § “துக்கே பாவே” யென்பதற்குப் “பாவெனமொழி
யினுந் தூக்கினது பெயரே”யென்றரிதன்வழிதுலோரும். (உ-ம்) உள்ளார்
கொல்லோ தோழி முள்ளாடை, யலங்குலையீத்தின் சிலம்பிப்போதி செங்கா
ய், துகில்போதி பவள மேய்ச்சு, மகில்படு கள்ளியங் காடிந் தோரே.” இஃ
தாசிரியப்பா வுறுப்பாகிய செய்யுள். § ‘வசையிப்புந் வயங்குவெண்மீன்’
இது வஞ்சியுறுப்பாகிய செய்யுள். ‘வாரியபெண்ணை வளர்குரும்பை வாய்த்
தனபோ, லேரிய வாயினு மென்செய்வ-கூரிய, கோட்டியானைத் தென்னன்
குளிர்சார் தணியகலந், கோட்டெண் கொள்ளா முலை.’ இது வெண்பா வுறுப்
பாக வந்தசெய்யுள். ‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’ இஃது
கலியுறுப்பாக வந்த செய்யுள். இவற்றின் பாவைத்துக்கி யடிவரையறுத்த
வாறு காண்க. ஆசிரியப்பா வெண்பாவென முன்னாக்கிற்குந்நியவாறன்றி
ஆசிரியம் வஞ்சி பென்றுகூற்றார், வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமுரிய வாகிரிய
மும் வெண்பாவும் போலச் செய்யுட்குரிய கலியும் வஞ்சியுஞ் சிறப்பிலவோ
வென்றையுருமைக்கும் அவற்றிற்கவ் வையுறவுடைய வென்றற்கு மென்க.

௧௦௬. அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வெண்ப.

இது பாப்பொருட்குரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேலேக்குத்திரத்திற் றோற்றவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளிட
த்துவரு மறம்பொருளின்பென்னும் மூன்றுமுதற்பொருட்கு மந்நான்கு
பாவு முரியன. எ-று.

மும்முதற் பொருளுனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய அறநிலை யின்மையும் பொருணிலையின்மையும் இன்பநிலை யின்மையுமடங்குமென்ப, உலகியற் பொருண்மூன்றையு மிவையெனக்கூறி அவற்றைவிடுமாறுங் கூறவே வீடுநகற்றிரும். அது கூறதற்குரியசெய்யுளும் மேற்கொச்சக மென்று கூறுமாறுணர்க. (க0க)

க0எ. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி

ஞசிரி யப்பா வெண்பா வென்றாக்.

காயிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப.

க0அ. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை

வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை யிரண்டும் உரையையடிகோக்கி உடன் கூறினார். இவை விரிந்தது தொகுத்தல்.

இ-ள். பாவிரிதொகுப்பின் எ-து, பாக்கள் விரிந்தபகுதியை யுண்மைத் தன்மைகோக்கித் தொகுப்பின்; ஆசிரியப்பா ..மென்ப, எ-து, ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும்மென்றவ்வாண்டு பாவினுளடங்கு மென்று கூறுவர். அதற்குக்காரண மென்னையெனின், ஆசிரிய ...வஞ்சி, எ-து, ஆசிரியவிகற்பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும். ஏனை-மொழிப, எ-து, ஒழிந்த வெண்பாவின் விகற்பமாகித் துள்ளலோசை விரிந்தடங்குமென்று முதலுலாசிரிவர் கூறுதலின். எ-று.

(உ-ம்.) "வீடுபெறுமிகலிழைந்து நீடுநினைந்துநெடிதுருந்து" என அகவந்திரான் வஞ்சித்தாக்குப் பிறந்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவின்னுட் கலிப்பாப் பிறந்தது. பண்புற வென்றதனால் ஆசிரியமும் வெண்பாவு மியல்பெனவும் ஒழிந்தன விகாரமெனவுங்கொள்க. ஏனையென்றதனால் மூன்றுபாவினுள் துள்ளிய கலியோசையு மொருவகையான் வெண்பா நடைத்தேயாம், இலக்கணக்கலியோசையன்றாயினு மென்பது. (க0எ, க0அ)

க0க. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்தே.*

இது முற்கூறிய மும்முதற்பொருட்கண் அறமானது வாழ்த்துதற் பொருட்டொழிய நாற்பாவிற்கு முரித்தாமென்கின்றது.

இ-ள். வாழ்த்தியலின் கூறுபாடு நான்குபாவிற்கு முரித்தது எ-று.

வகையென்றதனால் கடவுளரும், முனிரும், பசுவும், பார்ப்பாரும், அரசரும், மழையும், நாடுமென்னு மறுமுறைவாழ்த்து வருதலே பெரும்

* 'நாற்பாற்கு முரித்தே' என்ற பாடம் பிழையாதல் காண்க.

பான்மைய என்பதனும், அங்கனம் வாழ்த்துங்காற் தனக்குப்பயன்படுதலும் படர்க்கைப்பொருட்குப் பயன்படுதலுமென இருவகையானவரும் வாழ்த்து மென்பதனும், முன்னிலையாகவும் படர்க்கையாகவும் வரும் வாழ்த்து மென்பதனவன்கொள்க.

(உ-ம்.) “மாதிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர், வளைநால் பெளவ முடுக்கை யாக, விசம்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப், பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் னாக, வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய, வேத முதல்வ னென்ப, தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே” (தேறினேவாழ்த்து) இது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. ! ‘நீல மேனி வாலிழை யாகத், தொருவ னிரு தா ணிழற்கீழ், மூவகை யுலகமு முகிழ்த்தன முறையே’ (ஐங்குறுநூற்றுவாழ்த்து) இஃது ௨ ல்கிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. § முக்கட் பகவ னடி தொழா தார்க்கின்ன, பொற்பனை வெள்ளையை யுள்ளா ரொழிலின்ன, சக்கரத் தானை மறப்பின்ன வாங்கின்ன, சத்தியான் ருடொழா தார்க்கு.’ (இன்ன நூற்பதுவாழ்த்து) “வானிடு வில்லன் முடிகவென்று” (நாலடிவாழ்த்து) ‘ஆற்றியத் தனர்க்கு’ (கலித்தொகை வாழ்த்து) இவற்றின் வேறுபாடுமுணர்க. இவற்றைக் கடவுள் வாழ்த்தென்று பெயர் கூறப்படும். § ‘உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான், வானென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து’ (திருக்குறள்-௨௪) இது முனிவரை வாழ்த்தியது. § ‘ஆயிர வெள்ள ஐழி, வாழி யாடி வாழிய பலவே’ இஃது அசுரை வாழ்த்தியது. § ‘விசம்பிற் றுளி வீழி னல்லான்மற் றுங்கே, பசும்புற் றலகாண் பரிது’ (திருக்குறள்-௧௬) இது மழையை வாழ்த்தியது. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. இவை அறு முறைவாழ்த்தெனப் பெயர் கூறப்படும். இயலென்றதனான் இயற்கையாய வாழ்த்தியவையெனவும், மேல்வரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கையன்றி வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தப்படுவன எனவுங்கொள்க. வஞ்சிக்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க. * ‘அங்கண் வானத் தமராரசர்’ என்பது பின்னுள்ளோர் கூறிய வாழ்த்தியல்.

(௧௦௧)

* “அங்கண்வானத் தமராரசரும், வெங்களியானேவெல்வேந்தரும், வடிவார்கூந்தன் மங்கையருங், கடிமலரேந்திச் சுதழ்ந்திறைஞ்சச், சிங்கஞ் சுமந்தமணியணி: ரிசைச், கொங்கிவாசோகின் கொழுநீழற்கீழ்ச், செழுநீர்ப் பவளத் திரள்காம்பின், முழுமதிபுரையு முக்குடைநீழல், வெங்குண்விளைப்பகை விளிவெய்தப், பொன்புனைடுமெதில் புடைவளைப்ப, வந்தததுட்டய மலையெய்த, நனந்தலையுலகுட னவைநீங்க, மந்தமாருத யருங்கசைப்ப, வந்தாதுந்துபி நின்றியப்ப, விலங்குசாமரை யெழுந்தலமர, லெங்கினர்பூ மழை நனிசொரிதர, வினிதிருத் தருணெந் டொத்திய வாதிதன், நிருவடி பாவதுஞ் சித்திபெற்ற பொருட்டே” இது பொதுச்சொன் வந்த குறையு வஞ்சிப்பா” என்றார் யப்பநங்கலவிநந்திகாரா. (௧௦-துங்கலியைபன.)

௧௧௦. வழிபடு தெய்வ நிற்புறந் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறுஅ.*"

இது, நான்கு பாவிற்கு முரித்தேயன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழி.....காப்ப-எ-து, நீவழிபடும் நின்குலதெய்வம் நின் னைப்புறத்தேநின்ற காப்ப, பழி... ..சிறந்து. எ-து, இல்லறத்தாற் பொலிந்த செல்வத்தோடே நீ பெறும்புதல்வரும் அவர் பெறும்புதல்வருஞ் சிறப் பெய்தி. பொலிவாழ்த்தே. எ-து. எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புறத்தே நிறுத்து வாழ்த்தும் வாழ்த்து. கலி ..பெறுஅ. எ-து, கலிப்பாவுறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பா வுறுப்பாகவும் பாடப்பெறு. எ-று.

எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய தெய்வத்தினைப் படர்க்கை யாக்கி அத்தெய்வத்தாற் பயன்பெருநின்ற ஞெருவீனை முன்னிலையாக்கிக் கூறலிற் புறநிலையாயிற்று. வகையென்றதனாற் கலியின் கூறுகிய பரிபாடற் குமொக்கும். (௨-ம்) *அறிதுயி லாவணை யமர்த்தோன் காப்ப, வருட்கடம் பூண்ட வகலாச் செல்வமொடு, நீயுநின் புதல்வருஞ் சிறந்து, வாழிய பெரும பூழியர் கோவே" *திங்க ளிளங்காதிப்போற் தேநதிகக னூர்த்தேவன், மைந் தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து--திங்கட், சலைபெற்ற சுற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப, நிலபெற்று வாழியமோ நீ" எனவரும். இது பாவென்னுமுறுப்பிற் குப் பொருள்வரையறுத்தது. நன்னென ஒருமைகூறிப் பொலிமினெ னப் பன்மை கூறியது, புதல்வமொடு கூடப் பாடுதற்கமையு மென்றற்கு.(௧௧௦)

௧௧௧. வாயுறை வாழ்த்தே யனவயடக் கியலே

செவியறிவு, நான் உயன் றனவாயு மனன்.

இதவும் பாக்களைப் பொருண்மேல் வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். வாயுறைவாழ்த்தும் அவையடக்கியலுஞ் செவியறிவுறுஉவு மென்றம்மூன்றும் மேலெப்புறநிலைவாழ்த்துப்போல வாழ்த்துப்பகுதியவாக றுங் கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெறுமையுமுடைய. எ-று.

அவையாமாறு மேற்கூறுதும். வாயுறையென்றது வாய்மை மொழியாகிய மருத்தெனப் பண்புத்தொகை. மருத்துபோறலின் மருத்தென்றார். ஒரு

* எனவே வெண்பாலினும் ஆசிரியப்பாலினும் இரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாலினும் வரப்பெறும் எ-று. என்பது உரையாசிரியருரை.

வன் சிறப்புக்கூறி வருத்தி அவற்குப் பயன்படக்கூறலின் வாயுறைவாழ்த் தென்றார். மாட்டேற்றானே நிற்புறங்காப்ப என இடரியமித்தாற்போல இடரியமமுங்கொள்க.

அவையடக்கியலென்பது அவையடக்கியவியலெனவிரியும்; அஃது அவ ராட்குமாற்றற் தன்னையிழித்துக்கூறி அவரைப் புகழ்ச்சல். அவைக்கட் டானடக்குதலாயின், அவையடங்கியலென்பது பாடமாதல் வேண்டும்.

செவியறிவுறுஉவாவது ஒருவர்க்குக் கேள்வியறிவு படுத்து அவரை வாழ்த்துதல்; என்று கூறப்பட்டவனையும் ஆசிரியத்தானும்வெண்பாவானும் கூறப்பெறும். எ-று.

எனவே, இங்ான்கு பொருண்மேலும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வரு மென்பதூஉம் ஒழிந்தன வாரா வென்பதூஉம் மருட்பா அவ்விரண்டின லும் வருதலின் இப்பொருண்மேல் வருமென்பதூஉம் பெற்றும். தெய்வத் தோடுபட்டமையிற் புறநிலைமுற்கூறி, முன்னிலைக்குரிமையின் வாயுறைய தன்பின்கூறி, வரையறையின்மையின் அதன்பின் அவையடக்கியல்கூறி, முன் னிலைக்கண்வருமேனும் இன்னகுணத்தையாவாயெனப் புகழ்படவாழ்த்திப் பிற்கூறுதல் வேறுபாடுடைமையின் அதன்பின் செவியறிவுறுஉக்கூறி இம் முறையேவைத்தார். இங்ஙனங்கூறிய பாவுறுப்பினை யுடைய நால்வகைச் செய்யுட்கும் இவ்வுறுப்பினதிலக்கணமெய்துவிக்க. (ககக)

ககஉ. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின

வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்

ருங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்

றோம்படைக் கிளளியின வாயுறுத் தற்றே.

இது முறையானே வாயுறை கூறுதின் முத

இ-ள். வேம்புங் கொல். எ-து, முற்பருவத்துக் கைத்துங் கடித்துங் பிற்பருவத்துறுதிபயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யசொல்லினை. தங்—மென்று. எ-து, ஒருதடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக்கருதி. ஓம் படை.. தற்றே. எ-து, பாதுகாத்த சொல்லினோனே மெய்யாகஉறுத்துவது. வாயுறைவாழ்த்தே எ-து, வாயுறைவாழ்த்தாம். எ-று.

* “வாயுறை வாழ்த்தை விளங்க வாராயின் வேம்பினையும் கடுவினையும் போல வெஞ்சொலடக்காது பிற்பயக்கு மெனக்கருதிப் பாதுகாவற் கிளவி யானே மெய்யறிவித்தல் எ-று. உ-ம் “இருங்கடற்றினையொடு பெருநிலங் கவைஇய” என்னும் பாட்டு. என்பது உரையாசிரியருரை.

உ-ம். ‘இருங்கட லுத்தவிப் பெருங்கண் மாநில, முடையிலே நடு வண திடைபிறர்க் கின்றித், தாமே யாண்ட வேமக் காவல, ரிடுதிரை மண லினும் பலரே சுடுபிணச், காடுபதி யாகப் போகித் தத்த, நாடுபிறர் கொள் ளச் சென்றுமாய்க் தனரே-யதனா, னீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா, துடம் பொடு நின்ற வுயிரு நிலிலே, மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே, * முளி கள்ளி நளிகடலை, வெள்ளிப்போகிய வியலு லாங்க, ணுப்பிலா வலிப்புழுக்கல், கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா, துழிபிற் பிடுகு னியப்பெற்று, நிலங்களுக விலங்குபலி மிசையு, மின்னா வைகல் வாரா முன்னே, செய்கீ முன்னிய வினையே, முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே’ (புறம் ௩௬௩.) எனவரும்.

௧௧௩. அவையடக் கியலே யரிதபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வருத்தனர் கொண்டினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழித் தன்றே.†

இது முறையே அவையடக்கியல் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவை.....யின். எ-து. அவையடக்கியவியலாக் குற்றமற ஆராயின். வல்லா.....னென்று—எ-து. வல்லாதவற்றைக்கூறினும் அவற்றை ஆராய்ந்து கொள்க என்று. எல்லா—தன்று. எ-து. எல்லார்க்கும் வழிபடுகிளவி கூறியதாம். எ-று.

வல்லுதல் என்பது ஒன்றுவல்லினுதல்; அஃது ஒருவன் வல்லனவற்றை வல்ல என்பவாகலின் அதனெதிர்மறை ‘வல்லா’ என்றாயிற்று. (உ-ம்.) “திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினு வாய்போ-லுரைத்த வுரைபோகக் கேட்டு-முரைத்த, பயின்றவா செய்வார் சிலபோதக் கொஞ்சத், தியின்றவா செய்வார் பலர்” இது புத்தந்தரவையடக்கு. அரிதப என்றதனாற் சிறுபான்மை யாப் பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகத்தாற் கூறுந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கும் அவையடக்கியல் கொள்க. அது “கற்பா லுமிழ்ந்த மணியுங் கழு வாது விட்டா, னற்பா லழியு நகைவேண்டி போனி றைத்த, சொற் பா லுமிழ்ந்த மறுவு மதியாற் கழுஉவிப், பொற்பாவிழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார்” (சிந்தாமணி - பாயிரம்.) எனவரும். (௧௧௩)

* “கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு” என்றும் பாடமுண்டு.

† “அவையடக்கியலாக் குற்றமற ஆராயின் அறியாதன சொல்லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டு மென்று எல்லாமாந்தர்க்குந் தாழ்ந்து கூறல் எ-று—எ-து உரையாசிரியருரை.

ககச. செவியுறைதானே,
பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்ப
ணனிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே.[†]

இது முறையே செவியுறை கூறுகின்றது.

இ-ள். செவிமருத்து போதலிற் செவியுறை யென்றார். பெருக்கலின்றிப் பெரியோர்நடுவண்டங்கி வாழ்தல் கடப்பாடு எனக்கூறிச் செவிக்கு அறிவுறுத்துவது செவியறிவுறுஉ[†] எ-று.

தானே என்னும் காராம் பிரிவின; அஃது அடங்கிவாழ்வார்க்குப் புகழாதலின் வாழ்த்தின்பாற் பட்டது. அது— “வடாஅதுபனிபடு நெடுவரை வடக்குந், தென்குதுருகெழு.....மன்னுக பெருமநீ நிலநிசையானே” (புறம்-௬) “என்று-ரின்கொ லெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும” (புறம்-௭) எனவரும். தானே என்றதஞன் இன்னகுணத்தையாவாயென்று வாழ்த்திப் பின் செவியறிவுறுத்தல் சொன்க. இத்துணையும் பாவின்பெயரும், எண்ணுமுறையும், வரையறையும், அவைபொருட்குரிமையும் கூறிற்று. (ககச)

ககரு. ஒத்தா முசையு மண்டில யாப்புங்
குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.[†]

இதுவும் பாவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

* செவியறிவுறுஉவாவது பெரியோரானகுதலின்றித் தாழ்ந்தொழுகுதல் கடனெனச் செவியறிவுறுத்தல் எ-து. உரையாசிரியருரை, பேராசிரியர் பொங்குதலின்றி என்பதற்குப் பெருக்கலின்றி என்பர்.

† இது செய்யுட்டு அடிவரையறுத்தலை நுதலிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலிக்குறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையும், ஆசிரியப்பாவின் கண் நிலமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம் என்பனவும், ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய குட்டமும் நாற்சீரடிக்கும் பொருத்தின எ-று. மேல் ஆசிரியப்பாவினீற்றயலும் இடையினும் முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வருமென்றதஞனே எல்லாவடியும் ஒத்துவருவனவுமுளவென மண்டிலங் கூறவேண்டிற்று. கலிப்பாவிற் கரிதகம் ஈற்றடிமுச்சீரானும் ஈற்றயலடிமுச்சீரானும் வருமென்றமையால் தாழிசையும் தரவும் நாற்சீரானல்லது பிறவாற்றான் வராவெனக்கூறல் வேண்டிற்று. குட்டமெனினும் தரவெனினும் ஒக்கும். இனிக்கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்கள் இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும் தனிச்சொல் ஒரு சீரான வருதலானும் வேறேத வேண்டிற்று. உதாரணமுன்னர்க் காட்டோம்” எ-து உரையாசிரியருரை.

இ-ள். ஒத்தாழிசையும் - ஒத்தாழ்ந்த வோசையும். மண்டிலயாப்பும் - மண்டலித்துவரும் யாப்பும். குட்டமும் - இருசீரும் முச்சீருமாகிக் குறைந்துவருவனவும். நோடி...என்ப - காற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்று கூறுவாசிரியர் எ-று.

என்றதனால், காற்சீரடி முாற்கைபடத் துள்ளிவருதலேயன்றித் தாழும் பட வோசைபெற்றும் வருமென்றார். அதுவே ஒத்தாழிசையை ஒத்து மூன்றாய்வருமென்று “ஒத்துமூன் றாகு மொத்தாழிசையே” (௧௪௧) என்புழிக் கூறுமாற்றா னுணர்க. இனி காற்சீரடியாய் வருமாசிரியமும் வெண்பாவும் சுற்றயலடியும் சுற்றடியும் முச்சீராய்வருமென முன்விதித்தவை ஒருகால் காற்சீராய்வருமென்றற்கு மண்டிலயாப்பென்றார்; அது மண்டிலவாசிரியப்பாவும் மண்டிலவெண்பாவுமாம். உ-ம். “வேரல்வேலி.....பெரிதே” எனவும் “அறையருவி யாடா டினைப்புனமும் காவான்.....குன்று” எனவும் மண்டலித்து வந்தன. இனி காற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியப்பாவும் குட்டம்பட்டுவருமென்றார். ஆசிரியப்பாவிற்குக் குட்டமாவது குறளடிவஞ்சியும் சிந்தடிவஞ்சியும் பொருந்திவருதல். வெண்பாவிற்குக் குட்டமாவது சுற்றயலடியேயன்றி எளையடியுங் குறைதல். உ-ம். “வளித்தலைஇய நீயும், நீமுாணிய நீருமென்றாஅங்கு” (புறம்-௨) என காற்சீரடிக்கு இருசீரும் முச்சீரும் பொருந்தி ஆசிரியம் வந்தது. “அட்டாலும்பால்” “வஞ்சிவெளிய” “நகாஅ” “நாளும்” “சறைப்பற்பெரு” X இவையே எழுதுக. இவை வெண்பாக் குட்டம்பட்டு வந்தன. (௧௧௫)

௧௧௬. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாசும். (௫)

இது முற்கூறிய குட்டம் தரவுக்கும் உரித்தென்கின்றது.

* வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின், சாரஞா செவ்வியை யாகுமதி, யாரல் தறிந்திசி னோரே சாரற், சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவ, னாயிந்தவச் சிறிது காமமோபெரிதே” (குறுந்தொகை. ௧௮).

† எஉ-ஆம் குத்திர வுரையிற் காண்க.

‡ “X இவ்வடையாளமிட்டசெய்யுட்களை ௬௬- ஆம்பக்கத்திற்காண்க.

(௫) எ-து “மேலதற்கோர் புறனடையுணர்...ற்று, சுற்றயலடி முச்சீரான் வரவும் பெறும் எ-று. எருத்தடியுடைத்து என்றதனானே சுற்றயலடி முச்சீரோணப் பொருள்படுமோவெனின், ஆசிரியப்பாவி னீற்றயலடி முச்சீரான் வருதலானும் தூக்கியலெனவோதலானும் அவ்வாறு பொருள் படுமென்று கொள்க. உ-ம் முன்னர்க்காட்டுதல். இன்னும் குட்டமென்பதனைத் தரவு கொச்சகமாகிய கொச்சகவொருபோகிற்கும் பெயராக வழங்கினுமமையும். அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசைக்கலி யென்கவெனத் தரவையுங் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும்” எ-து உரையாசிரியருரை.

இ-ள். தாவிலைது சுற்றடி குறைந்துவருதலை யுடைத்தாம். எ-று.

எருத்து என்று தாவை; அஃது “எருத்தே கொச்சகம்” (கருஉ) என்பதனுணுணர்க. “மெல்லினர்க் கொன்றையும்” (முல்லைக்கலி. ௩.) “மலி திரையூர்த்துதன்” (புறநா. ௪) எனவும் வரும். (ககசு)

கக௭. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ்

செந்தூக் கியல் வென்மனார் புலவர்.*

* எ-து, “மேற்கொல்லப்பட்டவற்றுள் மண்டிலங் குட்டம் என்பனவற் றுக்குரியதோ ரோசைவேறுபாடுண்டு. மண்டிலமாகக் கூறப்படும் பாவும் குட்டமெனக்கூறப்படும் பாவும் அகவலைசையியல்பின; எ-று. உ-ம். முன்னர்க்காட்டினும். இனி நான்குபாவின் வெண்பாவும் கலிப்பாவும் முன்னெடுத்தோதுகின்ற ராதலினாலும் ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் இத் துணையும் ஒதிய இலக்கணத்தான் முடிசொறும் அவையிற்றுக்குதாரணம் சுண்டேகாட்டினும். ஆசிரியப்பாவாவது, பெரும்பான்மை இயற்சீரானும் ஆசிரியவுரிச்சீரானும் ஆசிரியத்தலையாலும் அகவலைசையானும் நாத்சீரடி யானும் சிறுபான்மை ஒழித்த சீரானும் தலையானும் அடியானும் வருவது; அவற்றுதன்மேற்கூறப்பட்ட குத்தித்தானுணர்க. இப்பாவிற்கிற்தெழு த்துவரையறுத்துணர்த்தாமையின் எல்லா விதமாகும். “அகவ லிசையன வக வன் மற்றவை, யேயோ வியா வென்வையென் றிறுமே” என வரைந்து கூறி னுருளராவெனின், உ-ம். “கோணமா கொட்டு மென் றஞ்சுவ லொன்றாக், கிருவிகழ் கொடுக்கு செவ்வேல் வானவன், கூட லன்ன குறுந்தொடி யரிவை, மென்றே ணசைஇ ளிடொழும், வடிவமை யெச்சம் வலவயி னீன ற்திக், கைபோற் காத்தட் கடிமலர் கமழு, மைதோய் வெற்ப னைக்குள்வரு மிடம்” எனப் பிறவாற்றானும் வருதலின் அதுவரையறுக்கப்படா தென்று கொள்க. இனி இவ்வாசிரியப்பாவினை அடிநிலையாற் பெயரிட்டு வழங்கப் படும். அஃதாமாறு:—சுற்றயவடி முச்சீரான்வருவதனை நேரிசையாசிரியமெ ன்ப. உ-ம். “முதுக்குறைந்தனளே முதுக்குறைந்தனளே, மலையெனெவ்வேற் கண்ணி, முலையும் வாரா முதுக்குறைந்தனளே” என வரும். இடையிடை முச்சீர்வரின் இணைக்குறளாசிரிய மென்ப. உ-ம். “நீரின் தண்மையுந் தீயி ன வெம்மையுந், சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருந், சா னாடன் கேண்மை, சாரச் சாரச் சார்ந்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே” எனவரும். எல்லாவடியும் ஒத்து வருவதனை நிலமண்டிலவாசிரியப்பா என்ப; இது வந்ததற்கிலக்கணம் முன் னர்க்காட்டினும். “வேல வேலி. பெரிதே” எனவரும். இனி எல்லா வடியுமொத்துவரும் பாட்டினையே அடிமறிமண்டில வாசிரியப்பா வென்றும் வழங்குப; அது சொல்லதிகாரத்துள், “கிரனிறை சுண்ணம்” என்னும்

இது முற்கூறிய மண்டிலமும் குட்டமும் ஆசிரியத்துக்குப் பெரும் பாண்மை வருமென்கின்றது.

இ-ள். மண்டிலம்...யிரண்டும். எ - து. மண்டிலம் குட்டமென்று முற்கூறியவையிரண்டும். செத்துக் புலவர். எ-து. ஆசிரியப்பாலின் கண்ணே பயில் நடக்குந் தன்மையையுடைய என்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

குத்திரத்தாற்கொள்க. அது “சூரவம்பிய சிறுகான்யாதே, சூரமகனி ரா ரணங் கினரே, வாற வென்றினை யானஞ்சுவலே, சாச னுட நீவா ளாதே” என வரும்; இதனுள், யாதானுமோடியை முதலுமுடிமமாக வுச்சரித்தாலும் ஓசையும் பொருளும் வருவாமல் வருதலின் அடிமறியாயிற்று. இனி முச்சீ ரடி முதலாக அறுசீரடியாக மயங்கிய ஆசிரியத்தினை அடிமயங்காசிரிய மெனவும் வெண்பாவடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வெள்ளடிமயங்காசிரிய மெனவும் வஞ்சியடிமயங்கிய ஆசிரியத்தினை வஞ்சி மயங்காசிரிய மெனவும் வழங்கப்படும். “வெண்டினை வரவியும்... மொழிபு” எனவும், “அறுசீரடி யே...முன்னே” எனவும் “இயற்சீர் வெள்வடி...பெறுமே” எனவும் வரும். “ஆசிரியநடைத்தே வஞ்சி” என வேற்றுமைப்படவேதுதலானுங் கொள்க. உ-ம். “சிறிய சுட்பெறினே...தகப்படுவே” இப்பதினேழடி ஆசிரியத்தின், ஏழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியு முச்சீரான்வந்தன. மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியிருகிய நான்கடியும் பதினொலாமடியும் ஐஞ்சரான் வந்தன. இரண் டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன. ஏனைய நான்குசீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று. “ஏறம்பியளையிற் குறும்பல் சுனைய, வுலக்க லென்ன பாறை மேறிச், சொடுவ் லெயினர் பகழி மாங்க்குந், கலலைத்தென்ப வவர்சென்றவாதே, யதுமற் றவலங் கொன்னாது நொதுமலர்க் கலமுந் வழுங்குறாரே” இது முதலடி யியற்சீர்வெள்ளடியா தலின் வெள்ளடிவரவிய வாசிரியமெனப்படும். “இருங்கட லுதித்த...துற ன்தே” இதனுள், “உப்பிரா வலிப்புழுக்கல்” என்பதுமுதலா மூன்ற டியும் வஞ்சி. இனிவஞ்சிப்பாவாவது வஞ்சியுச்சீரானும் ஏனைச்சீரானும் இருசீரடியானும் வந்து தனிச்சொற்பெற்று ஆசிரியச்சுரிதகத் தானிறுவது. இதற்கிலக்கணம், “வஞ்சிச் சீரே” “தன்பாவல்வழி” “வஞ்சிமருங்கின்” “வஞ்சியடியே” “முச்சீரானும்” “வஞ்சித் தூக்கே” என்பனவற்றிற்கொள்க. இப்பா இருசீரடிவஞ்சிப்பா முச்சீரடிவஞ்சிப்பா என இருவகைப்படும். உ-ம். “பூந்தாமரைப் போதலமாத், தேம்புனலிடை மீன்றிர்தரும், வளவயலிடைக் களவயின்மகிழ், வினைக்கம்பில மனைச்சிலம்பவு, மனைச்சிலம்பிய மணமுரசு மும், வயற்கம்பிலக் கயலார்ப்பவு, நாளு, மகிழின் மகிழ்தூங் கூன், புகழ்த லாளுப் பெருவண் மையனே” இதுகுறளடியான் வந்து தனிச் சொற்பெ ற்று சுற்றயலடி முச்சீரான் ஆசிரியச்சுரிதகத்தாலிற்ற இருசீரடிவஞ்சிப்பா

எனவே, வெண்பாவின் கண் சிறுபான்மை வருமென்றவாறாயிற்று. இரண்டிமங்கனம் வருதல் சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. (கக௭)

ககஅ. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே

கைக்கிளை பரிபாட்டங்கடர் செய்யுளோ

டொத்தவை மெல்லாம் வெண்பா யாப்பின. *

தனிச்சொற் பெறுதலெதித் தோதிற்றிலரேனும் உரையிற்றேகோடலென்பத னுற் கொள்க. “கொடிவாலன் குருகிறத்தன குறுந்தானன், வடிவாளெ யிற் ததலுளையான் வள்ளுகிரன், பணையெருத்தி னிணையரிமா னணையேறித், துணையிலலாத் துறுயெறி யிறைவனாகி, மெயினடுவ ணினிதிருந்தெல்லோ ர்க்கும், பயின்படுமலினை பத்தியினுற் செப்பினேன் புணையெனத், திருவுறு திருவடி கைதொழி, வெருவுறு காற்கதி லீடுகனி யெயிரிதே” இது முச்சிரடி யான்வந்த வஞ்சிப்பா. இனி, “வஞ்சிமருங்கி னெஞ்சிய டிரிய” என்றே தியத னால், வெண்பாவடியோடுங் கல்யாடியோடு மயங்குவன சொள்க. “நெடுநீழை மகளிருணங்குணைக்கவரும்” என்பதாசிரியவடி. “சோழி யெறித்தகொடுங்காற் கணங்குழை” என்பது வெண்பாவடி. “வயலாமைப்புழுக்குண்டும் வறளடம் பின் மலர்மலைத்தும்” என்பது கல்யாடி. இனிவெண்பா வரலாறுங் கல்ப்பாவா மாறும் முன்னர்க்காட்டிதும்.” எது. உரையாசிரியருரை.

* எ - து, வெண்பாவாமாறுணர் . நறு. வெண்பா யாப்பாவது: வெண்சீரானுரியற்ற்சீரானும் வெண்டளையானும் செப்பவேளாசையானும் அள வடியானும் முச்சீர் நற்றடியானும் வருவது. இவற்றிற் கிலக்கணமோதிப்பட்ட டன். நண்டோதப்பட்டனவெல்லாம் அவ்வாறு வரும்; எ - து. இவையெ ல்லாமோசையானொக்குமாயினும் அளவானும் தொடையானும் பொருளா னும் இனத்தானும் வேறுபடுத்திக் குறியிடுகின்றாரென்று கொள்க. நெடு வெண்பாட்டாவது அளவடியின்மையாட்டி. குறுவெண்பாட்டாவது அள வடியிற் குறியாட்டி. கைக்கிளை யென்பதும் அங்கதமென்பதும் பொருளாலாகியபெயர். பரிபாட்டாவது பரிந்தபாட்டு பரிபாட்டெனவரும்; அஃதாவது: ஒருவெண்பாவாக வருதலின்றிப் பலவெண்பாவுமாகிப் பலவு றுப்புக்களோடு தொடர்ந்து ஒருபாட்டாகி முற்றுப்பெறுவது. ஒத்தவையெ ன்றது, அளவானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத சம நிலைவெண்பாக்கள்; அவையாவன: நான்கடியான் வருவன. இவ்வாசிரியர்நான் கிளை அளவென்றும் ஏறினவற்றை நெடுவென்றும் குறைந்தனவற்றைக் கு றுந்நின்று எனவும்வழங்குவராகலின் வேற்றுப்பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத நெடுவெண்பாட்டிம்குறுவெண்பாட்டிம் சமநிலைவெண்

இது வெண்பாவென்னு முறுப்பினை இன்னுழியாமெனப் பொருளுஞ் செய்யுளும்பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நெடுவெண்பாட்டுங் குறுவெண்பாட்டுங் கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வருஞ் செய்யுளும் பரிபாடற் செய்யுளும் வசையாகிய பொருண் மேல்வருஞ் செய்யுளுமென்ற ஐந்துக் தம்மினொத்த செய்யுளெல்லாம் வெண்பாவென்னு முறுப்பினான் யாச்சுப்படுங் தன்மையையுடைய. எ-று.

பாட்டும் எனமூவகையானும் வரும். குறுவெண்பாட்டாவன; இரண்டடியானும் மூன்றடியானும் வரும். உ-ம். “ஆறத்தாறிதுவென வேண்டா” இஃது இரண்டடியும் ஒருதொடையான் வருதலின் குறுவெண்பாவென்ப; “உருவுகண்டெள்ளமை” இது விகற்பத்தொடையான் வருதலின் விகற்பக்குறன் வெண்பா. இனி மூன்றடியான் வருதலைச் சிந்தியல்வெண்பா என்றுவழங்கப்படும்; எ-று. உ-ம். “நயநீல் செய்தலுங் கொட்டியுந் தீண்டிப், பிறங்காட்டுப்பெண்டிர் முடிநாறும் பாரி, பறங்காட்டுப்பெண்டி ரடி” இஃது ஒத்தொருதொடையான் வருதலின் இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பா. “நற்கொற்றவாயி னைநங் குவினைத் தார்கொண்டு, கூற்றும் வண்டார்க்கப் புடைத்தாளே பொற்றோரான், பாலைநல் வாயின் மகன்” எனவும், “சுரையாழ வாமரி ரிதப் பவரையினைய, யானைக்கு நீத்துமூயற்குந் லையென்ப, கானக நாட ன்குனை” எனவு ரிவையிடைப்பட்ட தொடையான் வருதலின் நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா. இனி நான்கடியான் வருவன சமநிலைவெண்பா வெணப்படும்; அவற்றினிரண்டா மடியினிறுதிக்கண் ஒருதத்தொடை பெற்று வருவனவற்றை நேரிசைவெண்பா வெனவும் ஒருதத்தொடைபெரு தவற்றை இன்னிசை வெண்பாவெனவும் வழங்கப்படும். ஒருதத்தொடை வருக்க வெதுகையாகியும் வரும்; அவையெல்லாம் உரையிற் கோடல் என்னும் தந்திர வுத்தியாற் கொள்க. ஆஃது “அறுகுவையுண்டி யமர்த்தில்லா. நன்று” இது நேரிசை வெண்பா. “கல்வரையேறிக் கடுவன் கனிவாயை, யெல்லுறு போழ்து னினிய பழங்கொண்டே, யெல்லையே யோடு மலைநாடன். கேண்மை, சொல்லச் சொரியும் வளை” இஃது இன்னிசை வெண்பா. “வனம்பட வேண்டாதார்யில்” இது நான்கடியாயும் மூன்றாமடிக்கண் தனிச்சொற் பெற்று வருதலின் நேரிசைப்பாற்படும். பிறவுமன்ன. ஐந்தடி முதலாகப் பன்னிரண்டடி காறும் வருவன பஃரெடை வெண்பா வெணப்படும். இதுணுள்ளும் ஒருதத்தொடைபெற்று வருவனவற்றை நேரிசைப்பஃரெடையெனவும் ஒருதத்தொடையின்றி வருவனவற்றை இன்னிசைப்பஃரெடையெனவும் வழங்கப்படும். “சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல், கூற்றுறழ் மொய்ம்பிற் பகழி பொருகய, ன்ரோற்றந்தொழில் வடிவு தம்முட்டமொற்றம்,

எனவே, பெரும்பான்மை குறித்தபொருளை மறையாமற் செப்பிக்கூறலே அதற்கிலக்கணமாயிற்று. “முன்னியநான்கும்” (தொல். பொ. அகத்-டுஉ) என்ற அகத்திணையியற்கைக்கிளையும், “கடவுளும் வரையார்” (ஹே ஹே புறத்-உஅ) என்ற உம்மையாற்கொண்ட புறத்திணையியற்கைக்கிளையும்; அன்றித் “காமஞ் சாலாவிளமையோள்” (ஹே ஹே அகத்-டு௦) என்ற கைக்கிளையும், “கைக்கிள வகையோடி” (ஹே ஹே புறத்-கூரு) என்ற கைக்கிளையுட் கடவுட்கைக்கிளையல் லாக்கைக்கிளையும் ஆகாவென்றுகொள்க. உ-ம். “அணங்குகொ லாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை, மாதர்கொன் மாலுமென் னெஞ்சு” (திருக்-க௦அக) இஃது அகப்புறக்கைக்கிளை. “களியாணத் தென்னன் கனவின்வந் தென்னை, யளியா னளிப்பானே போன்றான்— நெளியாது, செங்காந்தண் மெல்விரலாற் சேக்கை தடவந்தே, னென்காண்பே னென்னலால் யான்” (முத்தொள்ளாயிரம்) “மங்குன் மனங்கடையு மான்மலை நின்றேற்குப், பொங்கு மருவிப் புனனுடன்- கங்குல், வருவான்கொல் வந்தென் வனமுலைமேல் வைகித், தருவான்கொன் மார்பணிந்த தார்” (ஹே) இவை* சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கோடலிற் புறப்புறக் கைக்கிளை. “குடுமிப் பருவத்தே கோதை புனைந்த, நெடுமுத்தம் புத னிருப்பப்- படுமுத்தம், புன்னை யரும்பும் புகாஅர்ப் புறம்புணையாய்க், கென்னை முறைய ளிவன்” இது கடவுட்கைக்கிளை.

வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட, ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்” இஃது இன்னிசைப்பஃறொடை. “பனமாடக கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவு, னென் னோடு நின்ற ரிருவ ரவருள்ளும், பொன்னோடை நன்றென்ற ணல்லனே பொன்னோடைக், கியாணநன் நென்றான மந்திலையர் யானே, யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலாவேற் நென்னன், திருத்தாரநன் நென்றேன் தியேன்” இஃது ஆறடியான்வந்தது. ஒருஉத்தொடைபெறுதலின் இன்னிசைப் பஃறொடைவெண்பா. “சென்றா பாய்ந்தொழுகுஞ் சேயரிக் கண்ணினும், வற்றா வளவயலும் வாய்மாண்ட வேரியு, முற்றாப் பிணிக்கு மதிலும் படுகிடங்கு, மொப்ப வுடைத்தா யொலியோவா நீர்ப்புட்க, டத்து யிரைமேயுந் தையலாய் நின் னார்ப்பே, ரொத்துணரும் வண்ண முரைத்தி யெனக்கூறக், கட்டலீர் தாமரையு னோழும் கலிமான்தோர்க், கத்திருவ ரைவருந் காயா மரமொன்றும், பெற்றவழி தேர்ந்துண்ணும் பேயி னிருந்தலையும், வித்தாகா நெல்லி னிறுதியும் பெற்றக்கா, லொத்தியைந்த தெம்மூர்ப்பேர் போலென்றான் வானவன்கை, விற்பொலிந்த வெம்புருவத் தான்” இது பன்னிரண்டடியான்வந்த இன்னிசைப்பஃறொடை.

* “மக்க ணுதலிய வகளைந் திணையுஞ், சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்” என்பது. (தொல். பொ. அகத்-டுசு).

“இது பெருவல்லத்தைச்சொல்லியபாட்டு என்றார் யாப்பருங்கலவிருத்தி காரர்.

இனி* “முன்னையமூன்றும்” (தொல். பொ. கள-௧௪) எனக் களவியலுட் கூறிய கைக்கிளையிலும் வருமேனும் உணர்க. இனி* ஒருபொருணுதலாது திரிந்துவருங் கலிவெண்பாட்டும் சுண்டுக் கூறிய கெடுவெண்பாட்டோடு ஒருபுடை பொப்புமையுடைமையின் அக்கலிவெண்பாட்டாக இக்காலத்தோர் கூறுகின்ற உலாச்செய்யுளும் புறப்புறக் கைக்கிளைப் பொருட்டாதல் ஒன்றென முடித்தல் என்னும் உத்தியாற் கொள்க. அவ்வுலாச்செய்யுள் இரண்டிறப்பாயும் வெண்பாவிற்குக் கெட்டும் வருதலிற் கலிவெண்பாவின் கூறாமாறு ஆண்டுக் கூறுதாம்†. இக்காலத்தா அதுனை ஒருறுப்பாகச்செய்து செப்பலோசையாகவுங் கூறுவர்; அது துள்ளலோசைக்கே யேற்றாமாறுணர்க.

பரிபாடலென்பது பரிந்து வருவது; அது கலியுறுப்புப்போலாது நான்கு பாவானும்வந்த பலவடியும்வருமாற நிற்குமென்றுணர்க. அது மேற்காண்க. அங்கதச்செய்யுள் பண்புசொனாக; அஃ திருவகையாதல் மேற்கூறுதும். (௧௧௨)

௧௧௧. ஸைக்கிளை தா?ன வெண்பா வாக

பாசிரிய வியலான் முடியவுப் பெறுமே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிது

இ-ள். கைக்கிளைதான் முன்பு வெண்பாவுறுப்பாகிப் பின் பாசிரியப்பா உறுப்பாக வரவும்பெறும். எ-று.

வெண்பா. ஏனையவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவற்றள் “ஒருபொருணுதலிய வெள்ளடி வியலாற், திரிபின்றி முடிவது கலிவெண்பாட்டே” என ஒதின மையாற் புணர்தன்முதலாகிய பொருள்களுள் யாதானும் ஒருபொருளைக்குறித்துத் திறனின்றிமுடியும் பஃருடைவெண்பாவினைக் கலிவெண்பா எனவும், குறள்வெண்பாமுதலாகிய எல்லாவெண்பாக்களுங் கொச்சகக் கலிப்பாவாய்வரிற் கொச்சகமெனவும், யாப்பாய்வரிற் பரிபாட்டெனவும் கொள்ளப்படும். யாப்பினால் வருமெனவே இவ்வாசிரியப்பாவால் வரப்பெற வந்ததேயாயினும் பாடாண் பாட்டுக்கைக்கிளையாகுமெனக் கொள்ளப்படும். அது “பொன்னரமாப்பிற் புணடூன் பேரே வரும்” எனவருங் கைக்கிளாவெண்பா. பரிபாட்டும் அங்கதமும் தத்தஞ் சிறப்புச்சூத்திரத்துட் காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* “ஒருபொருணுதலிய வெள்ளடி வியலாற், திரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டே” (ஷட ஷட செய்-௧௫௪) என்பதுகொண்டு இவ்வாறுகூறுகின்றார்.

† ஒன்றினமுடித்தலெனவும் பிரதிபேதம் உண்டு.

‡ இவ்வியல் “ஒருபொருணுதலிய” “கலிவெண்பாட்டே” என்னுஞ் சூத் திரங்களின் உரையிற் காண்க.

§ எ-து, எய்தியதன்மேற்சிறப்புவிதியுணர்.....ற்று. கைக்கிளைப் பொருண்மை வெண்பாவினால்வருதலன்றி முதலிரண்டடியும் வெண்பாவாகித்

இங்ஙனம்வருவது மருட்பா ஆவதாம், அதுதான் அகப்புறக்கைக்கிளை யென்பதாம் உணர்க. உ-ம். “திருதுதல் வேரரும்பு... ..தணங்கே” (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை-கைக்கிளை) எனவரும். (௧௧௧)

௧௨௦. பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரியி

னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றி.

பொதுவாய் நிறற்றகு முரித்தென மொழி.*

இது பரிபாடற்காவதோர் புறநடைகூறுகின்றது.

இ-ள். பரி .லே. எ-து, பரிபாடல்முற்கூறியவாதே வெண்பாவுறுப் பான் வருதலேயென்றி. தொகை... யின். எ-து, தொகைநிலையும் விரியுமாகக் கூறிய பா நான்கனுள். இது .. றி. எ-து, இது பாவென்றறியப்படும் இயல் வழியின்றி. பொது... ப. எ-து, பொதுப்படயாக்கப்பட்டிருந்தற்கும் உரித் தென்று கூறுப. எ-று.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. உ-ம். “மண்ணூர் திசைக்கு முழுவொடு கொண்டதோன், கண்ணு துடன்வீடுந் காரிகை கண்டோர்க்குத், தம்மோடு நிற்குமோ நெஞ்சு.” எனப் பரிபாடல் வெண்பாவுறுப்பான்வந்தது. “ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை, சீயுமிழ் திறலொடு முடிபிசை யணவர” எ-து. வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விராஅய்த துள்ளலோசைபடவுங் கூறப்படுத லின் இதுபாவென்னு மியனெறியின்றிப் பொதுவாய்நின்றது. கலிக்கும் இதற் கும் வேறுபாடுள் என்பது கலிக்கோதிய இலக்கணங்கள் இதற் கின்மையானும் ஆசிரியர் இவ்வாறு வேறுகூறலானும் பெறுதும். (௧௨௦)

கடையிரண்டடியும் ஆசிரியமாகி... ..றனாலும் வரப்பெறும் எ-று. இவ்வாறுவரு வதனை மருட்பாவென்ப. கருத்தினுன் மேல் “மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது, தானிது வென்னுந் தனிமையின்றே” (தொல். செய்-௮௫) என ஒதினாரென்று கொள்க. (“தனிநிலை யின்றே” என்பதனைத் ‘தனிமையின்றே’ என இவர் பாடங் கொண்டாராவர்) அது “உரவொலி முநீ ருலா அய்நியிர்த் தன்ன, கரவரு காமங் கனலு-வீரவெதிர, முள்ளெயி றிலங்க முகிழ்நகை, வெள்வளை நல்கான் விடு மென் னுயிரே” (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - கைக்கிளை) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து பரிபாடலாமாறுணர். ...ற்று. பரிபாடலாவது தொகைநிலைவகை யால், பா விதென்றசொல்லப்படுமிலக்கணமின்றி எல்லாப்பாவிற்கும்பொதுவாய் நிறற்றற்கும் உரித்தென்றுசொல்லுவர் எ-று. உம்மை எச்சவும்மையாகலின் இலக்கணங்கூறவும்படும. அது வருகின்றகுத்திரத்தாற் காட்டுதும். பொது வாய்நிறறலாவது. ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பாக் கலி, மருட்பா என்ஞோதப்பட்ட எல்லாப்பாவினுறுப்புடைத்தாதல். எ-து உரையாசிரியருரை.

† “பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ, டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப் பின” என்று முற்கூறியது (தொல். செய்-௧௧௮).

கஉக. கொச்சக மராகஞ் சுரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத தாகும்.*

இது பரிபாடற்கேற்ற உள்ளுறுப்புக் கூறுகின்றது. இவை சிறப்புறப் பாகிய மூப்பத்துநான்குமன்றி இதற்கும கலிக்கும் உறுப்பாய்வருமென்ற கொள்க.

இ-ள். கொச்சகம் என்றது “எருத்தே கொச்சகம்” (தொல்-செய்-கருக) என்புழிக் கூறுகின்றும். சிறப்பில்லதனைக் கொச்சையென்ற கூறும் வழக்கு நோக்கி இதனையுஞ் சிறப்பின்மையாற் கொச்சகம் என்று ரென்பாருமுள். குறிவிணையின்ற அடி அராகம, சுரிதக, அகங்கியல், எருத்த, தரவு; என்ற இவற் றோடே முற்கூறிய நான்குபாவையுந் தனக்குறப்பாகக்கொண்டு காமப்பொரு ளாக் கருதிய நிலைமைததாய்வரும ன்று.

தனக்கென்றதனான் அலையலலனப் பரவுறுபபுந் கொள்வது மேற்கூறுதும். கண்ணிய என்றதனாற் கடவுள்வாழ்த்தும், மலைவிலையாட்டிய, புனல்விலையாட் டும், பிறவு மெல்லாம் காமங்கண்ணியேவருமென்றகொள்க. கொச்சகவுறுப்புப் பயிலவருதலின் முன்வைத்தா. அராகம இடையினல்லது வாரா. எருத்தினை *ற்றில்லைத்தது தானன்றியும் அது (பரிபாடல்) வருதலின். உம். “வாளு ரெழிவி மழைவள நந்தத், தேனார் சிமைய மலையி னீழிதந்து, நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வாளு, மருந்தாகு தீநீர் மலிதுறை மேய, விருந்தைபூ ரமர்ந்த செல்வனின் திருந்தடி, தலைபுறப் பரவுதுந் தொழுதே” இது தரவு. “ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மராஅ மழைப், பிண்கெகிழ் பிண்டி சிவந்துசேர் போங்கி, பண்கிறந் கொண்ட மலை; ஒருசார், தண்ணறந் தாமரைப் பூவி னிடைபிடை, வண்ண வரியிதழ்ப் போதினவாய் வண்டாப்ப, விணவீந் திருக்குங் கயமீன் விரி

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட பரிபாட்டுப் பொதுவாய்நின்றலேயன்றிக் கொச்சகமும் அராகமும் சுரிதகமும் எருத்தமும் என்றுசொல்லப்பட்ட நான்கு மூறுப்பாக் காமங்கண்ணியநிலையுடைததென்றவாறு.

எனவே யறத்தினும் பொருளினும் வாராதாம். “வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே” (தொல். செய்-கருக) எனச் சிறப்புவகையோதினமையான் நான்குபாவிலும் பரிபாடல் வெண்பாயப்பிற்றாதலின், கடவுள்வாழ்த்தாயும் வரப் பெறும். கொச்சகமென்பது, ஐஞ்சீரடிக்கிவருவனவுந், ஆசிரியவடி, வெண்பா வடி, லஞ்சியடி, கலியடி, சொந்தீரடி, முடுகியலடி, என்றுசொல்லப்பட்ட அறு வகையடியானும் அமைந்தபாக்களை யுறுப்பாகவுடைத்தாகி, வெண்பாவியலாற் புலப்படத்தோன்றும். “சொந்தீ ரடியும் முடுகிய லடியு, மப்பா நிலைமைக்கு முரிய வாகும்” (தொல். செய்-கஉஉ) என்றோதலின், ஏனைநான்குங் கொச்சகப்

தகையிற், கண்வீற் திருக்குங் கயம்; ஒருசார், காறு கனோதத் திரையொடு மாறுந், முழவி னேதை பயின்றறி வழங்கு, திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித், திருநயத் தக்க வயல்; ஒருசார், அறத்தொடு வேசம் புரைதவ முற்றி, விற்றபுகழ் நிற்ப விளங்கிய கேள்வித், திறத்திற் திரிவில்லா வந்தண ரீண்டி, யறத்திற் திரியா பதி; ஆங்கொருசார், உண்ணுவ பூசுவ பூண்ப வுடுப்பவை, மண்ணுவ மணிபொன் மலைய கடல, பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப், புண்ணிய வணிகர் புனைமறு கொருசார்; விழைவதை வினையெவன் மென்புல வன்புலக், கனம் ருழுவர் கடி மறுகு பிறசார்; ஆங்கு, அனையவை நல்ல நனிகுடி மின்ப, மியல்கொள நண்ணி யவை” இதுகொண்டுநீல. 3 வண்டுபொய்ரெனவெழு வண்டுபொரேரென வெழுந் கடிப்பிடுவேரிக் கதவமிற்றோட்டிக், கடிப்பிடு காதிற் கனங்குழை தொடர, மின்மினி வாய்ந்த விளங்கொளி நுதலா, நூர்களிற் தன்ன செம்ம லோருமங், வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலப் புருவத், தொளியிழை யோங்கிய வொண்ணுத லோரும், புலத்தோ டளையுப் புகழணிந் தோரு, நலத்தோ டளவு நாணணிந் தோரும், விடையோ டிசலிய விறனடை யோரு, நடைமட மேவு நாணிழந் தோரும், கடனுரை திரையிற் கருநரை யோருஞ், சுடர்மதிக் கதிரெ னத் தூநரை யோரு, மட்டையர் குடையர் புகையர் பூவேந்தி, யிடையொழி வின்றி யடியுறையா ரீண்டி, விளைந்தார் விளைவின் விழுப்பயன் றய்க்குந், துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு, மிருகேழுத்தி யணிந்த வெருத்தின், வரைகெழு செல்வ நகர்; வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடை யாழார்ப்ப, விண்ட கடதட மேகமோ டதிரத், தண்டா வருவியோ டிருமுழா வார்ப்ப, வரியுண்ட கண்ண ரோ டாடவர் கூடிப், புரிவுண்ட பாடலோ டாறுந் தோன்றத், கூடு நறவொடு காமமுதிழ் விரியக், கூடா நறவொடு காமம் விரும்ப, வினைய பிறவு மிவைபோல் வனவு, மனையவை யெல்லா மியையும் புனையிழைப், பூமுடி நாகர் நகர்; இவை கொச்சகம். மணிமரு டைக்கவைக் கெறிசெறி யொலிபொலி யவிரிமிர் புகழ்

பொருளாகக்கொள்ளப்படும். “தரவும் போக்கும்” இடையிடை மிடைந்தும், ஐஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்..., வெண்பா வியலான் வெளிபடத் தோன் றும்” (தொல்-கருஞ்) “பாநிலை வகையே வெச்சுக் கலியென, தூனவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே” (ஐடி-கருங்) என்றாராகலின். இவ்விலக்கணத்தானே பரி பாடலிற் கொச்சகமும்வரும்வழித் தரவும், சுரிதகமும் இடையிடைமிடைதலுங் கொள்க. வெண்பாவியலான் என்றதனால் தன்சீலையானும் பிறதனையானும் வந்து சுற்றடி முச்சீரான்வருவனவெல்லாங் கொள்க அராகமென்பது, சுற்றடி யானும் பலவடியானும் குற்றெழுத்துநெருங்கிவரத்தொடுப்பது. பெருமைக் கெல்லை, ...என்னை “ஆறடி யராகந் தாமே நான்கா, யொரோவொன்று வீதலு

பாட்டிடை மிடைந்தும் என்பது பேராசிரியர் நச்சினூக்கினியர்கொண்ட பாடம்.

கூந்தம், பிணிநெகிழ் துளையினை தெளியொளி திகழ்பு ஞெகிழ்தெரி யரிமது மகிழ்பரிமலர் மகிழுண்கண் வானுதலோர், மணிமயிற் றொழிலெழி லிகலிமலி திகழ்வழி திகழ்கடுங்கடாக்களிற் றண்ண லவரோ, டணிமிக வந்திறைஞ்ச வல்ல லிகப்பப், பிணிநீங்க நல்லவை யெல்லா மெய்தருந் தொல்சீர், வரைவாய் தழுவிய கல்சேர் கிடக்கைக், குளவா யமர்ந்தா னகர்; இது முகெயல். திகழொளி முநீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத், திகழ்வெழு வாங்கித்தஞ் சீர்ச்சிரத் தொற்றி, மகர மறி கடல் வைத்து நிறுத்துப், புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிதத் தோர்க்கு, முழுது கடைய வருவயின் னாணகி, மிகாஅ விருபட மாழியான் வாங்க, வுகாஅ வலிய னொரு தோ ளங்கால், மறுஅ தணிந்தோருந் தாம்; மிகாஅ மறவிய மேவலி யெல்லாம், புகாவெதிர் பூண்டாருந் தாம்; மணிபுரை மாமலை ஞாறிய ஞால, மணிபோற் பொறுத்தாருந் தாம்; பணிவீல்சீர்ச், செல்விடைப் பாகன் றிரிபுரஞ் செந்துழிக், கல்லுயர் சென்னி யிமையவின் னாணகித், தொலபுகழ் தந்தாருந்தாம்; இவையுங் கொச்சகம்; அன்ன அணங்குடையருந்தலை யாயிரம் வரித்தமை காரணமாகக் கூறலிற்காமங் கூறிற்று. அராகம்வந்தன வந்துழிக் காண்க. கொச்சகங்களும் வெள்ளையாதல் பெரும்பான்மையே விதற்குக் கூறுகின்ற வுறுப்புக்கள் வந்துழியு மொக்கும். முகெயலுஞ் சொற்சீரடியும் வெள்ளடியோடு தொடர்ந்துவருதலின், “காமரு சுற்றமொ டொருங்குந்ந் னடியுறை, யாமியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொவிகனை, வேழுறு நெஞ்சத்தேம பரவுதம, வாய்மொழிப் புலவரின் ருணிழ றொழுதே” இதுவுஞ் சுற்றத்தொடுப்பிரியாமைகூறலிற் காமங்கண்ணிற்று. “எரி மலர் கினைஇய கண்ணை பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித், திரு ஞெமர்ந் தமர்ந்த மார்பினை மார்பிற், திருமணி பிறங்கும் பூனை மால்வரை, யெரி திரிந் தன்ன பொன்பினை யுக்கையை. சேவலங் கொடியோய்ந்ந் வலவயி னிறுத்து, மேவலுட் பணர்நசுமை கூற, நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளே” (பரிபாடல்) என ஆசிரியம் வந்தது. “நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை” (ஐ) இது வஞ்சித்துக்கு. பிறவுமன்ன. செப்பிய என்றதனின்

முடையமூ விரண்டடி, யீரடி யாகு மிழிபுக் கெல்லை” என அகத்தியனு ரோதின ராகலின். சுரிதகமென்பது, ஆசிரியவியலா டுதல் வெண்பாவியலானாதல் பாட் டிற் கருதியபொருள்முடித்துநிற்பது இரண்டடியிழிபாகப் பத்தடிப்பெருமை யாக வருவதொருறுப்பு. பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும், கால் சுரிதகமாதலா னும் இடைநிலைப்பாட்டாகிய தாழிசையும் கொச்சகமும் அராகமும் கொள்ளக் கிடத்தலின் எடுத்தென்பது கழுத்தின்புறத்தகுப் பெயராகவேண்டுமாதலான் அவ்வுறுப்புத் தாவைச்சார்ந்துகிடத்தல்வேண்டுமென்ப; என்னை. “தரவே யெருத்த மராகங் கொச்சக, மடக்கியல் வகையொ டைந்துறுப் புடைத்தே” என அகத்தியமாதலின், தரவென்பதொருறுப்புக் கோடல்வேண்டுமெனின் இவ் வாசிரியர் கொச்சகமெனவோதியவதனானே தரவும் அவ்விலக்கணத்திற்படுமென் பது மொன்று. எடுத்தென்பது இவ்வாசிரியர்கருத்தினுற் தரவென்பதுபோலும்.

அராகமின்றிவருதலும், கொச்சக மீற்றடி குறையாதவருதலும், அவ்வழியசைச் சீராகியுறதலும், வெள்ளைச்சுரிதகத்தானிறதலும் கொள்க. [†]அறவோருள்ளாரரு மறைகாப்ப[†]வென்னும் பரிபாடலுட் “செறுநர் விழையாச் செறிந்தாங்கேண்மை, மறுமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட, தண்வரல் வையை யெமக்கு” என வெள்ளைச் சுரிதகத்தா னின்றது. (௧௨௧)

௧௨௨. சொற்சீ ரடிபு முடுகிய லடிபு

மப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.*

இதுவு மதற் குள்ளுறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற் குள்ளுறுப்பாய்விற்றற் குரியவாம். எ-று.

அடியென்றதனை முற்கூறியவடியோடுதொடர்ந்தல்லது தாமாக வாரா வென்றுணர்த்துக. சொற்சீரடி மேற்கூறுப. முடுகியலடியாவது, வெண்பா வோடு விராய்த்தொடர். தொன்றாகற்கும். அராகமாவது, தாமே வேறு சில வடியாய்வரும். உரியவெனவே கூலிக் கித்துணை யுரியவல்லவென்றுணர்க. எனவே அராகவுறுப்புத் தேவபாணிக்கல்லது வாராவென்றுணர்க. (௧௨௨)

௧௨௩. கட்நிலா வஸையா னெண்ணெடு புணர்ந்து

முற்றடி யின்றிக் குலையுசீர்த் தாகியு

மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்

சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.†

அப்பரிபாடற்கண்ணும் மலையும் ஆறும் வருணிக்கப்படும். அதுதான் “மலை யாதே யூரே யவற்றி, னிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்” என்றாராகலின். இனிச் சுரிதகமாகியும் பரிபாடல் முன்னும்பெறும்; என்னை, “கொச்சக வகையி னெண் ணெடு விரா, யடக்கியல் வகையி னடக்கவும் பெறுமே” எனவும் அகத்தியனு ரோதுதலின். எ-து உரையாசிரியருரை. :

* என்பது மது சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற்குரிய எ-று.

சொற்சீரடியாவது வருகின்றகுத்திரத்துட் காட்டுதும். முடுகியலடியாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப்பயிலத் தொடுப்பது. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, சொற்சீரடியாமாறுணர்.....ற்று. கட்நிரையாவது பாட்டினித் தொடுக்கப்பட்டுவருவது. எண்ணென்பது ஈரடியாற் பலவாகியும் ஓரடியாற் பலவாகியும் வருதல். பலவருதலி னெண்ணென்றார். முற்றடியின்றி குறைவு சீர்த்தாகி எ-து. நாற்சீரடியின்றி முச்சீரடியானும்வருதல். ஒழியியசையாகியு

இது மேலெண்ணிய சொற்சீரடியாமா றுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். கட்டு...தும். எது புனைந்துரைவகையாற் கூறுமாறுபோல எண் ணோடு கூடியும். முற்...யும். எ-து, துக்குப்பட்டு முடியு மடியின் திக் குறைவா கிய சீரையுடைத்தாகியும். ஒழி யும். எது, வேறேரரசையோடுகூடா தொழிந்து நிற்பதோ ரியலசையாகியும். வழி தும். எது, அவ்வாறன்றி யதனோடு பல வசை புணர்க்கப்பட்டிருந் தும். சொற்...பே எ-து, ஒரேமுத்தொருமொழி முதலிய சொற்களெல்லாந் தாமே சீர்த்தன்மைபெற ஒசைபெற்று முடிந்துநிற் தல் சொற்சீரடிக்கிலக்கணமாம். என்று.

மென்பது ஒழிந்தவினையிணையுடைத்தாகியும் எ-று. எனவே, இறுதிச்சீர், ஒன் றும் இரண்டும் அசைக்குறையவரப்பெறும் எ-று. வழியசைபுணர்த்தலாவது, ஒருசீரின் கண்ணே பிறிதுமொருசீர்வாததொடர்வதோ அசைவரத்தொடுப்பது. சொற்சீர்த்திறுதல் எ-து, சொற்றொனே சீர்த்தன்மையப்பெற்றுநிற்றல். சொற் சீர்க்கியல்பே எ-து, இப்பெற்றியுடைத்ததுச் சொற்சீரின் தியல்பு எ-று.

இவ்விலக்கணம் பரிபாடற்செய்யுட்கணவரும் எ-று. உ-ம. “ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை. சீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யணவர, மாயுடை மலர்மார்பின் மையில்வால் வளைமேனி, சேயுயர் பிணையிசை யெழில்மேழி யேந் திய, வாய்வாங்கு வளைநாளு லொருகுழை யொருவனை,” தரவு.¶ “எரிமலர் சினைஇய கண்ணே பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித, திருஞெமர்ந் தமர்ந்த மார்பின மார்பிற், நெரிமணி பிறங்கும் பூனை மால்வரை, யெரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுககைய, சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயி னிறுத்து, நெருளூட் பணிந்தமை கூறு, நாவலந்தண ரருமறைப் பொருளே” எருத்து. “இணையிரி யணிதணி பிணிமணி யெரிபுரை, வீடரிடு சுடர்படா பொலம்புனை வின்மலர், தெரிதிர டெரியுரு ளிகன்மிகு முரண்மிகு, கடறரு மணியொடு முததி யார்த்த நேரணி, நெறிசெறி வெதியுற முறலவிற லணங்கணங் குவிறற்றாரணி, தணிமணி வெயிலுற முழில்புக ழலா மலர்மார்பின், நெரிவயிர் துதிதுதி யெறி படை யருத்துமலை யிவநவையினிற், றுண்பட லினமணி யியலெற முழி வின்மை யிருளகல, முறுசிறகு புரியொருபுரி நாண்மலர் மலரி லகின, வளர் பருதியி னொளிமணி மார்பணி மணமிக நாறுருவின், விரைவளி மிகுகடி விசை யுடு வுறுதலை நிரையிதழனி, வயிரிய வமரரைப் போரெழுந் துடன்றிரைத் துரைஇய, தானவர் சீரமுமிழ்புனல் பொழிபிழிந் துரமுதிர் பதிர்பலந் தொட வமர் வென்றகிணை”. இவைநான்கும் அராகம். “பொருவே மென்றவர் மதந்தபக் கடந்து, செரு மேம்பட்ட செயிர்சீ ரண்ண, விருவர் தாதை யிலங்குபூண் மாஅ, நெருள நினவர வறிதன், மருளறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கு மரிதே” இஃது ஆசிரி யம். “அன்னமர பின்னையோய் நிண்ண, யின்னனென் றுரைத்த லெமக்கெவ

¶ “அரிமலர்சினைஇய” என்பதும் பாடம்.

உ-ம். “வடவேங் கடந் தென் குமரி” (தொல்-பாயிரம்) எனவும், “அ, இ, உ, ஈ, ஒ வெண்ணு ம்பா லுந்தும்.” (ஹே எழுத்து-தூல் ௩) எ-ம் இவை யெண் ணெடு புணர்ந்தன. “கறையணி மிடற்றினவை கண்ணணி துதவினவை, பிறை யணி சடையி னவை” எனத் தூக்குப்பட்டுமுடியாமற் குறைந்தன. “ஒருஉக், கொடியி யனல்லார் குரனாற்றத் துற்ற” (கவி அ.அ) ஒருஉவென நிரையகைதானே யொழியசையாயிற்று. ஆங்கெனவருந் தனிச்சொல் வழியசைப்பாற்படும். “நொந்து, நருவனபோ னந்தின கொம்பு” “இனைந்துள்ளி, யுகுவது போலு னெளிது” இதுபேரெண். அருமைநற் கரியினு மாள்வ நின்வயிற், பெருமையின வல்லா யாமியண் மொழிபவை, மெல்லிய வெளுதுது வெளுது தல்லியற், நிரு மறு மாற்பீ யருளல் வேண்டும்” இதுவு மாசிரியம். “விறனமிது விழுச்சீ ரந்தனர் காக்கு, மறனு மார்வலர்க் களியுநீ, திறனிலோர்த் திருத்திய சிததீர் சிறப்பின், மறனு மாற்றவர்க் கணங்கு நீ, யங்கனோர் வானத் தணிநிலாத் திகழ்தருந், திங்க ளூர் தெறுகதீர்க் கனவியு நீ, யைந்தலை யுயரிய வணங்குவட யருந்திறன், மைத் தடை யொருவனு மடங்கலு நீ, நலமுழு தனையு புகரறு காட்சிப் புலனும் பூவினு னாற்றமு நீ, வலனுய ரெழிலியு மாக விசும்பு, நிலனு நீடிய விமையமு நீ”. இவையாறும் பேரெண், ‘அதல்ல’ தனிச்சொல். “இன்னோ ரினையை யினையை யாலென, வன்னோ யாரிவட் காணு மையிற், பொன்னண் டேமி வலந் கொண் டேந்திய, மன்னுயிர் முதல்வனை யாதவி, னின்னோ ரினையையின் புக மொடும் பொலிந்தே.” இது சரிதகம். “நின்னொக்கும் புகழ்நிலுவை, பொன் னொக்கு முடையவை, புள்ளின் கொடியவை புரிவனை யினவை, என்னுநர்க் கடந் தட்ட விகனே மியவை, மண்ணுற்ற மணிபா யுருவினவை, எண்ணிற்றத் புக ழுவை யெழின்மார் பினவை,” இவை சிற்றெண்ணும், பேரெண்ணும், இடை யெண்ணும். ‘ஆங்கு’ தனிச்சொல். “காமரு சுற்றமொ டொருங்குநின் னொடி யுறை, யாமியைந் தொன்றபு வைகலும் பொலிகென, வேமுறு கொஞ்சத்தேம் பரவுதம், ழ்வாய்மொழி முதல்வரின் குணிழ றொழுதே” இது சரிதகம். இது கடவுள்வாழ்த்து. “ஊண்டோதப்பட்ட வறுப்புடன் மிகுங்குறைந்தும் வருதலின் அப்பாவிற்கு இயல்பென்றுகொள்க. பிறவும் பரிபாடலகத்துக் கண்டுகொள்க. “மாநிலந் தோன்றாமை மலிபெய னிலைஇ, யேமரீ ரெழில்வான மிகுதரு போழ்தி, னாகனீண் மணிவரை நறுமலர் பலவிரைஇக், காமரு வையை கடுகின்றே கூடல், நீரணி கொண்டன்று வையை யெனவிரும்பித், தாரணி கொண்டன் றுவகை தலைக்கடி, வாரணி கோல மொருவ ரொருவரிற், சேரணி கொண்டு நிறொன்று வெவ்வேறு, நீரணி கொண்ட நிறையணி யங்காடி, யேரணி கொண்டா ரிகல். கைபுனை தாரினர் கண்ணிய, ரையெனு மடைய ராடையர், நெய்யணி கூந்தலர் பித்தையர், மெய்யணி யானை மிசையார் பொய்யெனத், தந் காச் சிறப்பித் தளிரிய லாச்செல்லப், பொங்கு புரவிப் புடைபோ வோரும்

“வாய்மொழிப்புலவ” என்பதும் பாடம்.

மென் னெஞ்சு" என்கிற தொகுப்பு, "இவை போலு மயில்" "கையிலுருகன போலும் வின" (கலி-௩௩) இவை முச்சீரடியான்வந்தனவு நாற்சீரடியான் வந்தனவுமாய்வின்தவறு னந்தற்கு "நகுவன" "உருவன" "தொகுபுடன்" "உருவன" எனத் தொடைச்சுவடுபடுத்துக்கறவே யவற்றின்முன்னின்ற சொற்கள் வழியடைபுணராத சொற்சீரடியாயவாய்காண்க. இவை யிடை சிலைப்பாட்டன்றிக் கொச்சுமாயகலின் வரையாறயின் தித்தொகுப்புடனாவே போலு மயில்" என நாற்சீரடியானு வந்தது இவைமேலெண்ணவும்படும். இவை கலிக்கண்வருங்கா தொததாழியினும் உறழ்கலியினும் முடுகியல்வாராமையும், அவற்றட் சொற்சீரடிவருங்காற தணிச்சொல்லாயலலது வாராமையுங் கொள்க.

பொங்குநீர், வையமுந் தேரு மகாப்போரு மெவவாயும், பேயெண்ணுப் புணை படக் கூட்டிப் போடும் மெய்யா டுப் மெய்யாற மூடுவா வையததுக, கூடுவா ருட லொழிப்பா ருணததுக, ராடுவா ராடுவா ராப்பா ரகுவாராக, கோடுவா ரோடித் தளர்வாபோ யுறநவலாத தேடுவா ஈர்-குந் திரிவா ரிலராகிக, கற்றா ருங் கல்லா தவருந் கயவருட, பெற்றாற யிழைபாத பெண்டிரும, பொற்றேரான் ருணும் பொலம்புரிசுக்க கூடலு, முாநினை வவையத் துறை, துறையாடுங் காதலர் தோளபுனை யாக, மலற்பாடு வாவா யறியாா மயங்கிப், பிறையேர் துத விய ரெல்லாருந் தபமுன், னிசுடி நிகடிசா மெம்பாவென றுக்கே, யிகலுவ செல்வம் வினாததவக் கண்டிப்பா, கதவருப வையாத துறை. காதலான் மராபிற கமழ்தா புனலவாங்க, யேநிலாவி கூந்த வட்டைக்கண்டு மற்றது, தாதா வெனருட்குத் தானே புனரநது, வேயதநத் தெனனை வினாந்தமை மற தது; நோதலே செய்தே ணுணங்கைய ய்ச்செவவி, போத ணுண்டாங்கொ லறிந்து புனல்புணாதத, தொனதே பெர்வம் வியப்பு. கயததக்க பூப்பெய்த் காமக் கிழமை, நயததகு நலவாளைக் கூடுமா கூடு, முயக்குக்குச் செவ்வி முலைபு முயக்கதது நீரு மவட்குத் துணைக்கண்ணி நீர்விட்டோய, நீயு மவட்குத் துணை. பணிவி லுயர்சிதப்பிற் பஞ்சுவன் கூடல, மணியெழின் மாமேனி முதத் முதவ, லணிபவளச் செவ்வா யறநகாவற பெண்டா, மணியணித் தமமுரிமை மைந்தரோ டாடித், தணிவின் வையைப் புனல். புனலோடு போயதுராய்ப் பூமாலை கொண்டை, யெனலுழ லகையெய்திற் நென்றேற்றாக கொண்டை, புனலுடு நாடி யறியப்பூ மாலையப்பி, நீனவாரை நெஞ்சிடுககண் செய்யுங்கா லன்புடன், கூடாமு னூடல் கொடியதிறங் கூடினா, ஊடாளோ லூததலாவந் தூந்து. எனவாங்கு சுப்பா யடுந்ருக் கொண்டதில் வியாநெனப், பார்ப்பா ரொழிந்தார் படிவு. மைந்தர் மச்சரி மணவிறை துவிற்தென், நகதணர் துவல்லா ராறு. வையைதே மேய வழுவாடிப் புறநென், தையாவாய் புகுந் ராறு. விரியரி விறை துரை கரைவழி பிழி யூந்தருமபுனல், கரையொடு கரையிடை வரையொடு கட விடை ங்ரைநிறைதருத்துறை, துரையுடன் மதகுதோ ரிரிதரு புனல்கரை புர னியசெலுமறிகடல், புகுமுள வளவியற்சிறை தணிவின் வு வெள்ளமிகை, வரை

“சீர்கு னுத னேரடிச் சூரித்து” (தொல்-செய். ௪௬) என்றமையின் ஒழியசை கூளுகவமையும். சீர்கு னுக்கூழியவை யீண்டுச் சொற்சீரடியானடங்குமாறு முணர்க. இவை பரிபாடற்கே யுரிச்சென்றாரேனும் இயல்பென்றதனே யாண்மெவருதலும் இலக்கணமென்பதபெற்றும், அது பாஅ வண்ணஞ், சொற் சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்” (ரொல்-செய் ௨௬௩) என்பதனுறுமுணர்க. முடி கியலடி* முற்காட்டினும். (௧௨௬)

௧௨௪. அங்கதந் தானே யரிதபத் தெரியிற்

செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.†

இது முறையானே அங்கதந் கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைச்செய்யுள்க் குற்றமறஆராயிற் செம்பொருளங்கதமும், பழி கரப்பங்கதமும் என அவ்விருவகையினையுடைத்து. எ-று.

அவை புகழ்போன்று வசையாதலும், வசைபோன்று புகழாதலும்படவரு மென்றற்கு அரிதப என்றார். “நூற்றுவர் லாவனைக், குறங்கறுத்திட்டானும் போன்ற” எ-து, புகழ்போன்று வசை; மாயோன்கு நவணர்தலின் இது கரந்த இன்பாற்படும். “கொடைமடம் படுதலல்லது” (புறம்-௧௪௨) என்பது வசை போன்று புகழ். இது செம்பொருளின்பாற்படும். இதனுணே அங்கதமாகாதென் பது கருத்தாயிற்று. (௧௨௪)

பல புரையுயர் கயிறணி பயிற்றெழில், மணியணி யானியிசை மைந்தரு மடவாரு, நிரைந்ரை குழீஇ யினருடன் சென்று, குருமணி யானி யியதேர்ப் பொருளன், திருமருத முன்றறை முற்றந் குறுகித், தெரிமருதம் பாடுபி பிண்கொள் யாழ்ப் பாணர், பாடிப்பாடிப் பரவுபுன, லாடியாடி யருளியவ, ருடியூடி யுணரப் புகன்று, கூடிக்கூடி மகிழ்புமகிழ்பு, தேடித்தேடிச் சிதைபுகிதைபு, குடிச்சுடிக்கை தொழுதுதொழுது, மழுவொடு நின்ற மலிபுணல் வையை, விழுதகை நல்லுடை மைந்தரு மாடி, யுமிழ்வது போன்ற வின்னிகரன குணக்குச் சான்றீர் முழுவது மிச்சிலாவுண்டு, சாந்துங் கமழ்தாருங் கோதையுஞ் சண்ணமுங், கூந்தலும் பித்தையுஞ்சேர்ந்தன பூவினு மல்லாற், சிந்திதானு நீர்நிறத் தோன்றா திவ்வையை யாறு. மழைநீ ரறுகுளத்து வாய்ப்புகி யாடுங், கழுநீர் மஞ்சனக் குங்குமக் கலந் கல், விழுநீர்விழுநீர் வன்று வையை, வெருவருங் கொல்யானி வீங்குதோண் மாறன் தருகூட லரோடுவையை வருபுன, லாடியதன்மை பொருவுங்கா, லிரு முன்னீர் வையம் படித்தென்னை யாணூர்த், கொருந்லையு மாற்ற வியையா வரு மரபி, னந்தர வாயாற் றுயிரந் கண்ணினை, னிர்த்திரோடுந் தகைத்து”. இது காமப்பொருளாக வெண்பாமிக்குவந்த பாட்டி. எ-து உரையாசிரியநுரை.

* செய்-௧௨௧ உரைபார்க்க.

† எ-து, அங்கதச்செய்யுளாமாறுணர்.....ற்று. அங்கதமாவது குற்றமற்ற வகையிற் செம்பொருளுனவும் கரந்ததெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டும். எ-து உரையாசிரியநுரை.

கஉரு. செம்பொரு ளாவன வசையெனப் படுமே.*

இது முறையே செம்பொருளங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வாய்கரவாது கூறப்படும்வகை செம்பொருள்வகை யெனப்படும். எ-று.

அவை வெண்பாவேயன்றிச்சிறப்பான்மை மற்றைய பாக்களானும்வருமென் றுணர்க. உ-ம். § “இருநர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே, குருடேயு மன்ற நின் குற்றம்—மருடேயும், பாட்டு முரையும்பயிலா தனவிரண், டோட்டைச் செவியு முள்” இஃது வழிநகோவை ஒளவையாள்பாடியது. § எம்மிகழ் வோரவர் தம் மிகழ்வோரே, எம்மிகழார்வர் தம்மிகழாரே, தம்புகழிதழ்வா ரெம்புகழிதழ்வோர், பாரியோரி நள்ளி யெழினியாய், பேகன் பெருந்தோண் மலையெனன்றிவ், வெழு வரு னொருவனு மல்லையதஹ, னின்னை நோவ தெவனோ முட்டாற்றுக்குறைக் கட்டிபோல, நீயு முளையே நின்னன் னோர்க்கே, யானு முளனே தீம்பா லோர்க்கே, குருகினும் வெளியோய் தேஎத்துப், பருகுபா ணன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே” § —, கலிப்பாட்டான்வருவன வகைச் கூத்தினுட் காண்க. § “அறச்சுவையிலன் வையெயிற்றினன், மயிர்மெய்யான் மாசுடையினன், பொய்வாயாற் புதழ்மேவ லன், மைகூர்ந்த மயலறியினன், மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி, யாவரும் வெருஉ மாலிக் கோவே” (—) இது வஞ்சி. (கஉரு)

கஉசு. மொழிகாந்து மொழியினது பழிகரப் பாகும்.†

இது பழிகரப்பங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வகைப்பொருளினச் செம்பொருள்படாமலிவைப்பது பழிகரப் பங்கதமாம். எ-று.

§ “செயன விரத்தல்” (புறம்-உ0ச) என்னும்பாட்டினுள் “தெண்ணீர்ப் பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கட, லுண்ணு ராகுவர் நீர்வேட் டோரே” என்றவழி நின்செல்வந் கடல்போற்பெரிதேனும் பிறர்க்கினிதாய் நுகரப்படாதென வகை யைச் செம்பொருளாகாமற்கூறியவாறு காண்க. புறத்தினுட் பலவு மிவ்வாறே வருவன காண்க. வெண்பாவில்வருவன வந்தழிக் காண்க. (கஉசு)

* எ-து, செம்பொருளாகிய அங்கதமுணர்.....ற்று. செம்பொருளாகிய அங்கதம் வசையெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† இப்பாட்டுத் தமிழ்நாவலர்சரிஸ்தையில் ஒளவையாள் ஒருவனைப்பாடி அவன் இகழ்ச்சிசொல்ல அப்போதுபாடிய அங்கதஅகவல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

‡ எ-து, மறைபொருளாகிய அங்கதமுணர்....ற்று. தான் மொழியை மறைத்துமொழியி னது பழிகரப்பெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

கஉஎ. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.*

இது மேற்கூறிய இரண்டினையுமே இவ்வகையானும் பகுக்கப்படுமென் பின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய செய்யுட்டாம் ஒரோவொன நிரண்டாம். எ-று.

அவை செம்பொருட்செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச் செவியுறையங்கதம், செம்பொருளங்கதம், பாழிகரப்பங்கதம் என நான்குகூறப்படும். எ-று.

பாய்த்துள், விக்குள் என்றற்போலச் செய்யுளென்பதற்குத் தொழிற்பெயர்.()

கஉஅ. துகளொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றாயிற்

செவியுறைசு செய்யு ளதுவென மொழிப.†

இது முற்கூறிய இருவகைச் செவியுறையங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அரசன் தனக்குரிய அரசியலிற் தப்பியவிலையைக் கூறுங்கூற் றோடும், அவ்வறம்பொருளினப்பயக்கக் கூறுங்கூற்றோடும் ஒரு செய்யுட்கூடி வந்ததாயின் அது செம்பொருட்செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச்செவியுறை யங்கதம் எனப் பெயர்கூறப்படும். எ-று.

துகளாவது படை குடி கூழமைச்சு கட்டி அரசனென்னுமிவற்றைப் பாது காவாதிருத்தல். உ-ம். “நளியிரு முநீ ரேணி யாக, வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய, மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழக் கிழவர், முரசுமுழங்கு தானே மூவ ருள்ளு, மரசெனப்படுவது நினதே பெரும, வலங்குகுதற்குக் கணலிநால்வயிற்றோன் றினு, மிலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினு, மந்தன் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத், தோடுகொள் வேலின் றோற்றம் போல, வாடுகட் கரும்பின். வெண்பூ துடங்கு, நாடெனப் படுவது நினதே யத்தை, யாச் ச, நாடுகெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே, நினவ கூறுவ வெனவ கேண்மதி, யறம்புரிந் தன்ன செங்கோ டுட் டத்து, முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண், மிறைவேண்டு பொழுதிற்

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட செய்யுள் தொகுத்துணர்.....ற்று. கூண்டு கம்மால் வேண்டப்பட்ட செய்யுள் இரண்டுவகையென்றுசொல்லுவர் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டினும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, செய்யுளைப் பாகுபடுத்துதனுதலிற்று. புகழோடும் பொருளோடும் புணர்வரின் செவியுறைச்செய்யுளென்றுகூறுவர் புலவர் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ கழைக்கரும்பின் எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

பெயல்பெற்றாரே, ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மூ, மாகலிசம்பினடுவரின் குங்குக், கண்பொர விளங்குநின் விண்ணொரு வியன்குடை, வெயின்மறைக் கொண் டன்றே வன்றே வருந்திய, குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல்வளவ, வெளிற் றுப்பணர் துணியின் வீற்றுவீற்றுக்கிடப்பக், களிற்றுக்கண்ணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை, வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப், பொருபடை தருஉக் கொற் றமு முழுபடை, யூன்றசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே, மாரிபொய்ப்பினும் வாரி குன்றினு, மியற்கை யல்லது செயற்கையிற் றேனன்றினுக், காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞால, மதுநற் கிறந்தனை யாயி னீயு, கொதும லாளர் *பொதுமொழி கொள்ளாது, பகடுபுறத் தருநர் பாறமோம்பிக், குடிபுறத் தருகுவை யாயினின், னடி புறத் தருகுவ ரடங்கா தோரே” (புறம்-௩௩) இது இங்ஞால மியற்கையல்லது தமது செயற்கையிற்றேனன்றினுக் காவலனைப்பழிக்கும்; இதுதனையுமுணராதே வீ வேற்றரசர்க்குப் பெறுதற்கரிதாகிய சிறந்தநாட்டினை நினதாக்கப்பெற்றுவைத்து அதனையழிக்கின்றது நினக்கரசுயலன்றென்று அவனாட்டையழித்தமைகூறுத லில், துகளொடுபுணர்வும், குடிபுறத்தரின் நினக்குச் செல்வமுதலிய சிறத்தலிற் பகைவர் கின்னை வணங்குவரெனப் பொருளொடுபுணர்வும் வெளிப்படக்கூறலிற் செம்பொருட்செவியுறையகத்தமாயிற்று. : “வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி, நெடியவென் னுது சுரம்பலு கடகது, வடியா நாவின் வலலாங்குப் பாடிப், பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற யருத்தி, டோம்பா துண்டு கூட்பாது வீசு, வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை, பிறர்க்குத் தீதநிற் தன்றோ வின்றே, திறப்பட, நண் ணர் நாண வண்ணத் தேகி, யாங்கனி அதாழ்கி னல்ல தோங்குபுகழ், மண்ணன் செல்வ மெய்திய, தம்மோ ரண்ண செம்மலு முடைத்தே” (புறம் ௪௭) இது சோழன்நலங்கிள்ளியுழைநன்று உரைபுர்புக்க இளந்தத்தனை னும்புலவனைக் துரியாற்றுத் துஞ்சிய நெகிழ்கிள்ளி ஒற்றுமையுடையன் னு கொல்வுழி யவ்வரசற்கு வருகின்றதுகளினக் சோழர்க்குழர் புலப்படாமற் செய்யுன்செய்து தமதுசொல்லையரசன்கேட்டஞ்சினுனென்னும் பொருளைநிறுத்துதலிற் பழிகர்ப்புச்செவியுறையங்கத்தமாயிற்று. இவ்வாதே புறத்தினுட் செவியுறைச்செய்யுட்கன்பலவும் வருவனவுன. அவ்வேறுபா முணர்ந்துகொள்க. †புகழொடும் பொருளொடும் என்று பாடமோதின் மேல் * வகையொடும் நகையொடும்புணர்ந்தசெய்யுள் அங்கதச் செய்யுளைப் பெயர்பெறும் ஏ-று.

(௧௨௨)

௧௨. கூ. விசையொடு நகையொடும் புணர்ந்தன் றாரி
 னங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்.†

* பொய்ம்மொழி எனவும் பாடம்.

† இப்பாடம் உரையாசிரியர்கொண்டது.

‡ என்பதமது, வகையொடும் நகையொடும்புணர்ந்தசெய்யுள் அங்கதச் செய்யுளைப் பெயர்பெறும் ஏ-று.

இஃது ஒழிந்த அங்கதச்செய்யு ளிருவகைதென்கின்றது.

இ-ள் வசைப்பொருளொழிய அதொழிந்த நசைப்பொருளொடும் ஒரு செய்யுட்கு டிவருமாயின் அதனை - சொப்பொருளாக கதம் பழிகாப்பங்கதம் எனப் பெயாகுதப்படுக. எ-று

அமை இவகையிச்செய்யுளுட்காண்க. முன்னர் சொப்பொருள்வகைக்குக காட்டிய உதாணங்களினும் இவ்வேறபாடியதகுணாக. (கஉக)

கரு(). ஒத்தாழிசை சாவி சாவிவண் பாட்டு
கொச்சுசு பூமபூமி சாவிவண் பாட்டு.*

இது கல்ப்பாவெண்ணு உறுப்பினை ஒத்தனைப்பகுதியினுவருமென வருத்த வருஞ் செய்யுளபகறி வரிவகை நுகின்றது.

இ-ள். ஒத்தாழிசைகலியம் கல்மெண்பாவா, கொச்சுக்கலியம், உற்று கலியமெனக் கல் நான் கூறுபடுக. எ-று

ஒத்தாழிசையெனறுமுதற்பட்டது ஒத்தாழிசைசெய்யுள் அது ஒத்தாழிசையென வினைதொட்காரம் தாழிசையெனறு கட்டளைக்கலிக்குத் தரவு மிகத்தாளா தவசு தாழிசை உதனிர் நாமுபட்டிவருதலிற் பெற்றபெயர். இங்ஙனம்வருவ கட்டளைக்கலியே உப்பெயர் பன்மையாற்பெற்றபெயர். இனி ஒழிந்தவுறுப்பிற் குழிசை - திறக்கலிற் கலிமையாற்பெற்றபெயருமாம். இனிச் சீர்வகையானவருங் கலிக்குத் தரவு மிகுத னளவிரும்; இதற்குத் தாழிசை யோசை தாமுபட்டி வருதலும், அதுபான்மை நேர் நறியர்சீர்வருதலும் கொண்டு எனவே கொச்சுத்திறையிற் குழிசை - கலியே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப், புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிக்கியே" (கலி-௪) எனத் தாமுபட்டிவோசையின்றி வரும். இனிச் கல்வெண்பாட்டிற் கலியாங்கியவெண்பாட்டு; இது முன்மொழி நிலையல். கொச்சு உறுப்பினைப்பெற்றபெயர் உறுக்கலி பொருளினிற்பெற்ற பெயர். கம்மி னெடுத்துவருதலானும் சிறப்புடைமையானும் ஒத்தாழிசை முற் கூறிற்று. || நூற்றையபதுகலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலி அறுபத்தெட்டு வந்தது.

எனவே இருவாற்றினும் செய்யுள் செய்யப்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, கல்ப்பாப் பாடுபடுமாறுணர்ந்து. ஒத்தாழிசையும் கல்வெண்பாட்டும் கொச்சுமும் உறுக்கலியமென நான்குவகைப்படுக கல்ப்பா எ-று.

அவையாமாறு முன்னர்க்காட்டுதும். "இருவயி னெத்து மொவ்வா விய வினுங், தெரியியழ மகளி ரொடு பார்த்த ரிடவருஉங், கலப்பெய ராயினு மைந்

இதற்குக் கொச்சகத்திற்கு மிடையே கலிவெண்பாச் கூறிற்று. அதுவும் இவை போல வுறப்புக்களுடைத்தாயும்வருமென்றற்கு. தரவும்போக்குஞ் சிறுபான்மையன்றியும்வருதலிற் கொச்சக மதன்பின்னதாயிற்று. அடக்கியலின்றியும், அடிநிமிர்ந்தும், ஒழுக்கெசியின்றியும்வருதலின் அதன்பின்னது உறழ்கலியாயிற்று. பரிபாடலுங் கலியாகாவோவெனின், கலியும், பரிபாடலுமென வேறாக இரண்டு தொகை வழங்குதலானும், உறப்பின் வேறுபாட்டானும் வேறென்றுணர்க. ()

கருக. ஒத்தாழிசைக்கலியிருவகைத் தாகும்.*

இது முறையே ஒத்தாழிசைப்பகுதி கூறுகின்றது.

† ௫-ள்.

(௧௩௯)

கருஉ. இடைநிலைப் பாட்டே தரவுபோக் கடையென
நடையயின் றொழுது மொன்றென மொழிப.†

இது மேற்கூறிய ஒத்தாழிசையிரண்டினுள் ஒன்று தாழிசையும் தரவுஞ் சரிதகமும் தனிச்சொல்லும் என நான்குறுப்பாகப் பயின்றவருமென்றுகூறு வர்புலவர். எ-று.

அவ்வாறுபயின்றவருமெனவே இத்துணையேனையொன்றும் பயிலாதுவரு மென்பதாம். செய்யுளிடையேநின்றலானும், தாழும்பட்டவோசையன்றியும் வருவனவுங்கோடற்குத் தாழிசையென்னுது பொதுவாக இடைநிலையென்றார். அவைதாமே பாட்டாயும்வருதலும், அங்ஙனம் ஒருங்கா லொன்றும் பலவுமாயும்

துணை மரபின்றி வுவாத் தோன்றிப் பொலிவொடு புணர்ந்த பொருட்டிற முடை யது. ௫-ப் பதேங் காட்சித்தாகும்.” என்று அகத்தியனாரோதுதலிற். ௫௩௩. ௫ வர்ப்பொருளுென வழங்கப்படும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, ஒத்தாழிசைக்கலிப்பாப் பாருபமொறுணர்.....ற்று. ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா இரண்டுவகைப்படும் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டினும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† இச்சுத்திரவுரை கிடைத்த ஏடுகளி லில்லை.

‡ எ-து, இடைநிலைப்பாட்டுப் பாருபமொறுணர்.....ற்று. தாழிசையும் தரவு ம் சரிதகமும் அடைநிலைக்கினவியுமென நான்குறுப்பினையுடைத்து ஒத்தாழிசைக்கலி எ-று.

இவை முறையினால், தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சரிதகமெனக் கிடக்கை முறையானேகூறுது, தாழிசையை முற்கூறியவதனால் இப்பாவிற்கு ஒத்தாழிசை

வருதலுக்கோடற்குப் பாட்டென்றார். இசைநத் தரவிற்குமுற்கூறினார் ஒத்தாழிசைக்கலியென இதனாற் பெயர்பெறுதலின். இவ்வேறுபட்ட உதாரணங்கள் மேற்காட்டிடும். முகத்துத்தாப்படுதலிற் தரவு; உடம்புந்தலையும் வேறுபாடாக வழங்கும்வகையான் உடம்பிற்குக் காத்ததுப்போல் இது முன்னிற்றலின் எருத் சென்ற பெயர்கூடப். பேரகத்திற்கிலக்கணம் மேற்கூறுதும். முன்னும் பின்னும் பிறவுவப்புக்களே யவையக்தரலின் அடைநிலை. அது தனிநின்றஞ் சீராகலிற் தனிச்சொல் எனவும்கிட. எனவே தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்றும் முறையேவருதல்மரபார். சிறப்பான்மை தனிச்சொலின் நியும்வருதலிற் தனிச்சொல்லே யிற்கிற்கூறினார். (௧௩௨)

௧௩௩. தானே தானுநாவுநிழிபா

1 யாநி ரண்டியப் பெறவும் பெறுமெ.

இது தரவிற்கு அளவுகூறுகின்றது.

(இ-ள். முற்கூறிய தரவிற்கு அளவுகூர் கண்கடிமுதலாகப் பன்னிரண்டடிகளும் வரப்பெறும். எ-று.

எனவே ஒன்பதுநிலம்பெற்றதாம். உம்மையாற் சிறப்பான்மை பன்னிரண்டடியி னுபரவும்பெறும். அது தீநீரார் சொல் னெய்தலொடு நீடிய, நேரிதழும்பினிரையிதழ் உகையம்பார், சீரார் செய்வையுடையிப்பவோடு, மோரைமகளி ரோதை வெந் தீ, மரபுநர்கையிற் குதல் வசாபுதி, யுயர்ந்த பொங்க ருயர்மரமேரி, யுயர்ச்சுணை பகளி எனப்பயி பிங்கையி, கயர்ந்துரைப் பன்போற் பல்சூரல் பயிற்றி, முயர்ச்சு பம்பயி வலையகல் ஹரன், புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய றுயின், வஞவைநாளால் கைகறு மலையா, னேவேன் றோழி நோவாய் நீயென, வெற்பார்ந். ஏறுவோர்ப் பிளினிக் தெற்றென” (கவி-௭௫) இது பதின்மூன்றடியான்வந்தது (௧௩௩)

சிறந்ததாம் முற்கூறினார். முற்கூறியவழியும் இடைநிலைப்பாட்டெனக் கூறுதலின், முற்கூறத் தரவென்றவாறும். இடைநிலைப்பாட்டெனினுந் தாழிசையெனினும் ஒக்கும். பொங்கெனினும் சுரிதகமெனினும் அராகமெனினும் ஒக்கும். அடையெனினும் சனிச்சொல்வெனினும் ஒக்கும். சனிச்சொல்லுப் பின்னெண்ணியவா எனல் தாழிலுபேசாரன் சனிச்சொல் வரவும்பெறுமென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, தரவிற்கு அடிவரையறையுணர்... ..ற்று. தரவு நாலடியிழிபாகப் பன்னிரண்டடி யுயர்வாக விடைவருமடி, எல்லாவற்றினும் வரப்பெறுமென்று கொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “ஆநிரண் டியர வேறவும் படுமே” எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

2 கொண்மார் என்றும் பாடம்.

௧௩௪. இடைநிலைப் பாட்டே

தரவகப் பட்ட மரபின தென்ப.*

இதுவுமது.

இ-ள். தாழிசையாலது தரவிற்குருங்கின முறைமையினையுடையது. எ-று.

அகப்படுதலென்பது அகம், புறமென் றிருகூறசெய்தவழி முற்கூற்றி னுடம்படுதல். முன் காலமுன்னாம். எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிதாழி வரப் பெறமென்றுகொள்க. மரபின் என்றதனால் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித் தாழிசைவருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குதாரணம் மேற்காட்டினதும். இதுதானே பன்னீரடியிகந்த நீரார் மரபின்” (கலி-எறு) என்ற தரவிற்கும் இவ்வி வருதி யெவன்குறித் தனையெனச், சொல்லா திருப்பே னாயி னெல்லென, விரியுளைக் கலிமான் றேரொடு வந்த, விரும்பெதிர் கோடலின் மறைப்ப லென்றும்” (கலி-எறு) எனத் தரவகப்பட்டதாழிசை வருதல்கொள்க. (௧௩௪)

௧௩௫. அடைநிலைப் பின்னி தாழிசைப்பின்னர்

நடைபின்னி நெழுமுது பாங்கென் னெளிபு.

இது தனிச்சொற் கிடங்கூறுகின்றது

இ-ள். ஆங்கென்னு மசைச்சொல்லாய் அடைநிலையாகியசொல் தாழிசை யின்பின்னே பயின்றவரும். எ-று.

ஆங்கென்னுமசைச்சொல் பயிலுமெனவே அல்லாதன நடைநவிலாதன பொருள்பெறவருதல் பெற்றும். ஆங்கென ஏழனுருபா யிடப்பொருளுணர்த் திறநேல் யாண்டும் பொருளுணர்த்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் நில்லாமையின் அசைநிலையாயிற்று. உதாரண மேற்காட்டினதும். (௧௩௫)

* எ-து, தாழிசைக்கு அடியாமாறுணர் ..ற்று. தாழிசைக்கு அடி தரவிற்குருங்கிவரும் எ-று. “தரவகப்பட்ட மரபின்” என்றதனால் அதற்கோதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாதென்பதும், மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறு மென்பதாஉங் கொள்க. வருகின்ற குத்திரத்துள் “ஒத்து மூன்றாகு மொத் தாழிசை” எனக்கூறுதலானும், இப்பன்மைவினை ஒத்தாழிசைக்கலியெனக் கூறுதலானும், தாழிசை ஒருபொருண்மேல்மூன் றிக்கிவருமென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தனிச்சொல்லாமாறுணர் ..ற்று. அடைநிலைக்கினவியாகிய தனிச் சொல் தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப் பயின்றொழுமுகுமெனச் சொல்லுவர்.

ஆங்கு - அசை. தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப்பயின்றொழுமுகுமெனவே, தாழிசைமுன்னர்வருதல் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரிய ருரை.

௧௩௬. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.*

இஃது ஒழிந்த சுரிதகம் உணர்-ற்று.

இ-ள். போக்கினதிலக்கணப்பகுதியை வைப்பென்று கூறப்படும். எ-று. என்றது போக்குதலும் வைத்தலுமென்னும் இரண்டிலக்கணமுடைத்து. எ-று. செய்யுள் பிறிதொன்றினையவாவாமற் கடைபோகச்செய்தலிற் போக்கெனவும், முற்கூறிய தரவு தாழிசைகளிற் பொருள்களைக்கொண்டு தொகுத்துவைத்தலின் வைப்பெனவும்கூறும். எ-று. இதனை அடக்கிய லென்றும், வாரமென்று மேற்கூறுவார்; ஆண் டப்பொருள்களுமுணர்க. ()

௧௩௭. தீரநிய லொத்து மதனகப் படுமே

புரைநீ ரிறுதி நிலையுரைத் தன்றே.*

இதுவுஞ் சுரிதகத்தெல்லேகூறுகின்றது.

இ-ள். சிறுபான்மை தரவுகளோடொத்தும், உம்மையான் ஏறியும் வருமாயினும் பெரும்பான்மை தரவின்பாகம்பெறுதலை விலக்கணமாக வுடைத்தாய்வரும். அங்கனம்வருமிடத்துப் பெரும்பான்மையும் இடை நிலைப்பாட்டின்பொருளை முடிவுகாட்டியேங்கும். எ-று.

* எ-து, சுரிதகமாமாறுணர்-ற்று. சுரிதகமென்பது வைப்பெனவும்கூறும். அது தரவோடொத்த வளவிற்குகியும், அதனிற் குறைந்தவளவிற்குகியும் குற்றத்தீர்த்தபாட்டின் இயுதிநிலையுரைத்ததென்றவாறு.

தரவியலொத்தலாவது சிறுமை என்மையுடைய பெருமை பன்னிரண்டியாகி வருதல். அதனகப்படுதலாவது சிறுமை மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வருதல். இக்குத்திரங்களோதினமுதையானேவருமென்று கொள்க. மேல் துள்ளலோசைத்தாகி உரைமுதலாகிய வெண்பாவிரிச் சீர்மிக்கு, சுரிதகம், ஆசிரியத்தாளுதல் வெண்பாவாளுதல் வருமெனவுங்கூறிய விலக்கணங்களு மறித்துகொள்க. உதா- “பாடின்றிப் பசுந்தகண் பைதல் பனியம்க, வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வோழார், வாடுழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி, வாடுகா னினைப்பதொன் றுடையேன் மன்னதுவந்தான்” இது என்மையுடைய தரவு. “தொன்னலத் தொலைங்கி யாந் துயருழப்பத் துறந்துளார், துன்னிந் காதலர் துற்தேகு மாரிடைக், கண்மிசை யுருப்பேறக் களையெரி சிததென, வின்னிசையெழிலியை யிரக்கவு மியைவதோ; புனையுற யீங்குநாம் புறப்பொருள் வெஃகுமன், முனையென் னார் காதலர் முன்னிய வாற்றிடைச், சினையாடச் சினக்குநின் சினத்தணித் தீகெனக், கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற வ்யைவதோ; ஒளியிழா யீங்குநாந் துயர்கூர்ப் பொருள்வயின், னளியொரீஇக் காதல ரகன்றேகு மாரிடை,

இயலென்றதனாற் தாலின்பொருள்கொண்டுமுடியவும்பெறுமென்று கொள்க. சிறுமைக் கெல்லெகருமையின் ஆசிரியத்திற்குச்சூரியன் மூன்று மடியே சிறுமையாம். அகப்படுமெனவே தாலின்பாசமாசிய ஆறடியே உயர்விற்கெல்லையென்பதாலும், இழிவிற்கெல்லெகருமையிற் பன்னிரண்டித்தாலிற்காயினு மூன்றடியாவருமென்பதாலும், அடிவகையிற் தாலிற்கு நில்வாதேவருமென்பதாலும் கொள்க. வெள்ளைக்கர் தகுத்திற்கும் இஃதொக்கும். ஒத்து மென்றலின் ஆசிரியம் மண்டிமையவருதலுக் கொள்க. இறுதியென்றது இடைக்கலைப்பாட்டைப் பட்டம் காப்பதற்குத் துள்ளாமற் றாழிசை தாழம்பட்டுவந்த கூட்டோசனை வந்துழிச்சொண்க. “வயிமுன் பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிகோக்கிற், சுற்றமை வில்லிற் கரிவளர் பித்தைய, ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுக்கண் மறவர்தாக், கொள்ளும் பொருள்வராயினும் வம்பலர், துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்த்தாயிற் வெனவலிற், புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை, வெள்ளேல் வலத்திற் பொருடால் வேட்கையி, னுள்ளினி ரென்ப தற்குதன னென்றோழி; காட்டினி கலையார மீவரு மிளமுலை, போழ்திடைப் படாஅமை முறங்கியு மமையாரேன், றாழ்கதுப் பணிசுவர் காதலர் மற்றவர், சூழ்வகை மெவன் கொ ளறியே னென்னும்; முள்ளறழ் முளையெயிற் றரித்துறுந் தீநகை, கள்ளினு மகழ்செயு மெனவரைத்து மமையாரேன், னெள்ளிழை திருத்தவார் காதலர் மற்றவர், றுள்ளுவ தெவன்கொ ளறியே னென்னும்; நுண்ணெழின் மாமைக் கணங்கணி யாகத்தல், கண்ணோடு தொடுத்தென கோக்கிய மமையாரேன், னெண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர், மெண்ணுத வெவன் கொ ளறியே னென்னும்; ஆங்கு, சுழிபெரு நக்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி, யழிவெடு கலங்கிய வெவ்வத்த னொருநாளார், பொழுத்குடைப் படகிப்பின் வாழ்வாளோ,

முளியரின் மூழ்கிய வெம்மைதீர்க் தேசென, வளிதழுந் செல்வனை வாழ்த தவு மியைவதோ;” இவை தாழிசை. ‘எனவாக்கு’ தனிச்சொல். “செய. பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மார் டிசையன், செயுத்திற் றிதேனாக் கித்தெருமா தேமொழி, வறவேறுன் வைவ த்துவான்ருங் காங்கு, ணிற வேடிப் பசப்பூந்த லுண்டென, வறவேடி விலங்கின்றவ னான்வினைத் திறத்தே” (கலி ௧௫-வதுபாலை) இது சுரிதகம். இது காண்கடித் தாலும் காண்கடியான் மூன்று தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐந்தமச்சுரிதகமும் வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா வென்ப; இதனை கோரிசையொத்தாழிசைக் கலிப்பாவென்ப. “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வொழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயிர்காத்து கடுக்கறத் தான்செய்த, தொல்லினைப் பயன்றுய்ப் பத் தறக்கம்வேட் டெழுந்தாப்போற், பல்சுகிற் றாயிறு பகலாற்றி மலை சேர, வாளுது கலுழ்கொண்ட வுலசத்து மற்றவ, னேனையா னளிப்பான் போ லிகலிருண் மதிசீப்பக், குடைநிழ லாண்டாரக்கு மாளிய வருவார்க்கு,

வொழிகிளிப் பெருமனின் பொருட்பிணிச் செல்வே” (கலி-௪) இது மிகவுந்
 துள்ளிவந்த வட்டமடித்தாவங் தாழம்பட்ட வோசைபெற்றுத் தாவகப்பட்ட
 மாயினதாகிய கான்கடித்தாழிசைமூன்றும் ஆங்கென்னு மசைசிலத்தனிச்
 செல்வாக்காவின் பாகிம்பெற்று கான்கடியாயிற்றுதிலையுரைத்த சுரிதகமும்
 பெற்றுத் காலினுந் தாழிசையினு கேற்றியற்றீரும்பெற்றுவந்த ஒத்தா
 ழிசைக்கல் கேற்றியற்றீர் கட்டளைக்குவாராமையுணர்க. § “ஞாலமூன்
 மடித்தாய் முசல்வறகு முதுமறைப், பாலன்ன மேனியா னணிபெறத்
 தசுலுய, நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிசை, வாலெக்கர் வாய்
 குழும் வயகுகுநீர் தனச்சேர்ப்புணரல் ரெடுத்தாற்ற வுள்ளாயீ துறத்தலிற்,
 கடந்ததன் னெவ்வகோ மென்னையு மறைத்தாண்மற், காரிகை பெற்றதன்
 சலின்வாடக் சறுழ்பாக்கே, ரோ ரணிகொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால்;
 இன்ன பிவ்வூ சலர் ஆற்ற வெய்யாயீ துறத்தலிற், புணையிலலா வெவ்வகோ
 மென்னையு மறைத்தாண்மற், மூனையாரூட் டகைபெற்ற தொன்னல
 ருத்தநீ, யனின்வனப் பிதந்தத னனைமென்றோ ளல்லாக்கால்; இன்றிவ்வூ
 சலர் ஆற்ற வெய்யாயீ துறத்தலிற், னின்றதன் னெவ்வகோ மென்னையு
 மறைத்தாண்மன், வென்றவே னுதியேயுக்கும் விநலை னிழந்துநீ, கின்றநீ
 கு க்குமூடு கெடுமபெருக்க ணல்லாக்கால்; அதனால், பிரிவில்லாய் போலநீ
 தெய்வத்துற் றெளித்தசொல், லரிதென்னு யணின்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்,
 புரியுநா னெடுமாண்டீற் கடவுபு, விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகின்
 செல்வே” (கலி-௪௬௪) இது காலடி யிழிபாகிய கான்கடித்தாவிற்கு மா
 பென்ற னுதிவசத்தென்கண் கான்கடித்தாழிசை தம்முள் அனவொத்து
 வந்த, கடைகல்வெது பொருளபெற்ற தனிச்சொல்லும்பெற்றுத் தாவிய
 மொத்து இறுதி லையுரைத்த சுரிதகமும்பெற்ற வொத்தாழிசைக்கலிப்பா.
 § உரையெட்டுக்கொண்டுவேததாண் மரணம், மாலுன் யானையொடு மறவர்
 மரணத்திற், ஆறுதலுடைய மரணமாய்க்கருஞ்சுர, மிசந்துநீர் செய்யும் பொருளி

மடைதன்ற பாலமயபா விதத்தத்த மருண்மால்; மாலைநீ, தாவறத் துறந்
 தாண் கடைதவற கயம்பூசுச, பீடமதுபோற் துவிந்தவென் னெழினல
 மென்னுநவா, யாய்சிறை வண்டார்ப்பா சுனைப்புப்போற் றுளைவிட்ட, காத
 ளர்ப் புணர்ந்தலர் காரிகை கடிசலாய்; மாலைநீ, தையெனக் கோவலர்
 தனிக்குழ லிசைகேட்டுப், பையென்ற கெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா மாட்டுவாய்,
 செல்வழியாழ் காய்பல்ன கிளவியார் பாராட்டிம், பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட்
 புதுநலங் கடிக்கல்லாய்; மாலைநீ, ததைமிக்க தாழ்கினைப் பதிசேர்ந் து
 புள்ளார்ப்பப், பகைமிக்க கெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா மாட்டுவாய், தகைமிக்க
 புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி முல்லை, முகைமுகக் திறத்தன்ன முறுவலுங்
 கடிக்கல்லாய்;” தாழிசை. ‘ஆங்க’ தனிச்சொல். “மாலையு மலரு நோன
 தெய்வயின், நெஞ்சமு மஞ்சுமற் றில்ல வஞ்சி, யுள்ளா தமைத்தோ ருள்ள,

ஊம் யாமுமகஞ்சு, சிறந்தன மாத லறிந்தனி மாயி, நீளிரு முநீர் வளிகலன வெளவலி, னுளவினைக் கழிகதோ போற் றலெதைக், கேள்பெருங் தகையோ டெவன்பல மொழிசுவ, னுளுங் கோணமீன் றாகத்தருத் தகைமே, கல்லெனக் கவின்பெறா விடிவாறறு படுததபின், புலவென்ற களம்போ லபபுலமபுகொண்டமைவானே, ஆளபவாசஞ்சுறவலைபெறற் றாடுபோற், பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண்டமைவானோ, அரிநா வைகலுட டாமரைப் பொயகையு, ணீர்நீதத மரபோல நீர்ப்பின் வாழவானோ, என வாங்கு, பொயநகல்கல் புரிந்தற் புறநதலெ கைல்ட, டெந்நாளே கெடுந தநாயீ செலவ, தந்நாள்கொண்டிருக்குறிவ ளருமெற லுயரோ” (கலி-௭) இது சிறுமைக்கெல்லையுடைய ராடித்த மினுயுடி ஆசிரியத்திற்குக்கூறிய சிறுமையான்வந்த மூன்றடிச்சுரதகமுடி பொதுத் “இமயவிலை வாங்கிய வீரஞ்சடை யங்கண், னுமையுமாறு யுடையலையிருந்தன லுந், வையிரு தலைய னரக்கா கோமான, றொடிப்பொல் தடக்கையர் சடிபுதுத் தம்மட, யெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல வுடைய யுருவேயப்ப பூதத் தேவகையைக், கறுவுகொண்டதன் முதலாகுதறிய உதயானை, நீடிரு விட்டகளு சிலம்பக் கூடியத்தன், கோடிபுயக்க லாநடிக்கு டீகை” (கலி-௩௨) என்ற விதன் உளளுரையுமவத்தாரா றிலை வியூகநகலியத்தின் யுமுடன்கெ ண்டு, சுரித கத்து “நன்னுறு விழுமா கூரக டே ம வுருடே தோழ னனமே டாடன, வேங்கை விரிவிட லோகன், வீரக்கொட பண்டதமதாவ வரைநதனை கொ ணறகே” (கலி-௩௮) எனக் கூறியதின் இவ்வொன்ற இல்லாததற் றின் பொருள் கொண்டுமறச்சுரிதமவத்தது “பாடினாப் பசுநகண் பைதல் பனிமலக், வாங்கு வன்போடி வணங்கினா டீளையூ, வாடெழி லழிவஞ்சா டுயவாறவா றுறத்தினி டகூடா னினைப்பவச் சநுடையேனமன் னது வுநதான்” (கலி-௩௯) என னுர னகடித்த விஞ்சு “செய்பொருட் சிறப் பெண்ணிச செலவா மாட டினையன் தெய்வத்துத் திருமுடிக்கித் தெருமா

முள்ளி னுள்ள முள்ளு வநதே (கலி ௪-வரு வெதல-1) சுரிதகம் இது தாழிசைதோறுங் கணர்வத் தபெய்வவத் தோரிசையொத்தாழிசைக் கலிப்பா “வயக்குடி மண்டில” என்று கூறப்பவல், தரவ பணரிண டடியாயவந்தது “இலங்கெ ள் மருப்பற் கைமமா” என னுந் கலியுள இரண்டடியாற் றுழிசை வந்தன “பணகடன வழிமொழிந்து” என னுந் கலிப்பாவில், காழிசை மூன்றடியானவந்தது ஆற்றியந்தணா என்பதும் கடவுட்பாட்டியலுரை மூன்றடிச்சுரிதகம் வந்தது இனி ஏனையடிசுளான வருந் தரவுந் தாழிசையுஞ் சுரிதகமுங் கலித்தொகையுட் கண்டுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

தேமொழி, வறனோடின வையத்து வான் றருக நற்பினு. னிறனோடிப் பசப் பூச லுண்டென, வறனோடி வீஸகினைவ ரன்வினைத் திறத்தே” (கலி-௧௧) எனச் சரிதகம் ஐந்தமையான் றிக்குவந்தது இது ஒத்தும் என்ற வும்மையாற கொண்டது. “அரசே தோழியா னிறப்பாமென் றுணர்ந்தல், பெரிதே காமமென் னுயிர் தவச் சிறகே, பல்வே ராமய பையுளு முடைய, சிலவே யெம்மோ டசாவ மணி, அடவ டையகத்தை யொலப்ப வுலக, தெழி லெஞ்சு மயில் னடுகுகிச் சேகநைய, அடவா கின்றவா நகத்தன் பயனே; மெல்லிய ரொசு பையுளக றதசன, மசாலியை நெய்தமையல்ல தவர் கம்மை, வல்பவன் டாடவ வசகலைய கவிசை, வில்லிநு நெய்தலோ விராம னுயிகை, வில் னுடைய சவா செபலனுட பிறத்தோய்; நகைமுத லாக நட்பினு னெழுந்த, சகையைய ன தல்ல சவாநமமை, வகைமையி னெழுந்த தெனமுரண டைய மபகைய மயின ந்தலோ விராம னுயிகை, பகைமையிற் கடிதவா தகையை னிவிடுகைய, நீயால் நெனமுறன்னையன் பினிற பிணிததசன, சாயலற சயிசு லெ டுராநமமைப், பாயிரு னீக்கு கோயதப லெஞ்சுட, சயிலை அகலகை லை டுறையிகை, சயிலுந் கடித வர் சாயலற கன டுறைய, ஆகத், அனை டுதல டு வவாநமக, கின்னுயிர் போத்தரு டருததுவாயின, அருக வுடல் டேருப் யெனையதுடக, தான குதல் வலித்தன முயி ன்குட, காரண வரு டுட கோயே” (கலி-௧௧௭) இது இடைநிலைப்பாட்டென்றதனாற அடைய டையவாயின் றிவந்த இடை நிலைப்பாட்டை டதடியானவந்தது ஆறடிபாணவருவன வந்தவழிக்காண்க. “இன்னாரசு சிலம்பிற சினமொழி மை மபா, பின்னெடுகெழீஇய தடவா லக்கு, னுண்வரி வாட வாரது வடுவாய, தண்ணந் துறைவ தகாஅய் காணீ” (கலி-௧௨௫) இதுவுந்தாழிசையல்லாவிடைநிலைப்பாட்டு. “காணுமாய் ருள்பாப்பிக கையற்ற நகருளான, மாணுகோய மெய்தாண்கட் சென்றாய் மற் றவனை, காணவும் டெருறயோ டுறையோ மடநெஞ்சே” (கலி-௧௨௬) இது தாழிசையெனவம, இடைநிலைப்பாட்டெனவும்படும். இடைநிலைப் பாட்டாய்த் தனியேவருவன கொச்சுமென்றுணர்க. வெள்ளைசகரிதகத் தான்முடிவனவும் வந்துழிக்காண்க. புரைகேரென்றதனாற றுழிசைப்பொரு ளேயன்றி அவற்றோடுப் போககயற்பொருளுகொண்டு புடைபடாதுவரு வனவுங் கொள்க. அது “அரசினு னிலையிற் ப் பொருளாய் நகசுப்பவோ” (கலி-௧௨) என முடித்தலின் நீசசல் கூடாது பெரும விச்செல, பொழிதல் வேண்டுவல் குழிற் பழியின்” (ஷட) என ததாழிசைப்பொருளைக்கொண்டு பின்பு “மன்னவன் புறத்தா வருவிருந் தோம்பி, னனைகர் விழையக் கூடி, னின்னுறல் வியன்மாற்ப வதுமனும் பொருளே” (ஷட) எனப் போக்கியற் பொருளையும் கொண் டிற்றது. பிறவுமன்ன. (௧௩௭)

1 புரைபடாது எனவும், பிரதிபேதமுண்டு.

கநஅ. ஏனை யொன்றே,

தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே *

இஃது ஒழிந்த ஒத்தாழிசை கூறுகின்றது

இ-ள். ஒழிந்த வொத்தாழிசை முன்னிலையுடைய தத்தவரைப்பரவும் பொருண்மைத்து எ-று

எனவே இது அகநிலைசெய்யுளாகாதென்பதாக மாட்டு முன்னிலையுடைய செய்யுளாமென்பதாகும் பெறுதல் முன்னிலையுடையனவெனவும் காற்பாலிற் குறித்தென்ற வாழ்த்தியல் அகநிலைக்கு மையது தீர்த்து அவை தேவபாணியாகாவாயிற்று அந்நகன பராவணுமடக்கையாவழிப் புறநிலைவாழ்த்தேயாம். பாட்டுடை ததலைவனைக் கூட்டிக்கூறனு மென்பது பெறுதும்; எனவே பாட்டுடை ததலைவனைக் கூட்டி ஒரு கூட்டம் மனனாகத் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம், முன்னிலையுடையதென்பதொரு மகலப்பரப் புலனென வழக்கேயன்றிச் சிறுபாணமை சட்டப்பட்ட மகலப் பொருளாலும் வருமென்றா கிதனைப் பிற்கூறியே செய்வதாக என்கையால் அப்பொருளைக்கூறிய லெவழக்கமாகாதென்றனாக (கநஅ)

கநக. அதுவே

வண்ணக மொந்தி மகனாந் தவநகழிச்சி

இஃது ஏனையொன்றென நெபெராததாழிசை வண்ணகவொத்தாழிசை யெனவும், ஒருபோகெனவு நிமிண்டாம் எ-று

இதன்பயன் இவற்றுள் ஒருபோக ஒத்தாழிசையெனிட பெயர் கூறப் பெறுதென்பதாம். அது அகநிலையொத்தாழிசையை அநகர்ப்பியச் சிறு பாண்மைதோன்ற ஏனையொன்றெனவககூறிப் பின்னது முரக நயவொத் தாழிசையைச்சே வண்ணகத்தைவைத்துப் பின் ஒருபோகென வேறுபட வைத்ததனாலும், அதனிலக்கணங்கூறுகின்றது “வநகழிச்சி மகனாந்” (வநக கடுக) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் தாழிசையுறப்பப்பெறுமெனக்கூறியவையாலு முணர்க. இக்காலத்தா ஒருபோகிரையும் ஒத்தாழிசையென்னுந் தாழிசை பெய்துகாட்டுவர்; அது தொல்காப்பியஞர்களுத்தன்மையுணராக. (கநக)

* எ-து, சொல்லாதொழிந்த வொத்தாழிசைக்கலப்பாவணர்த்திற்று. ஒத்தாழிசைக்கலப்பா முன்னிலையுடத்துத் தேவரைப்பரவும் பொருண்மைத்து எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை

† எது, மேற்சொல்லப்பட்ட முன்னிலைப்பாவல் ஆமாறுணர்ந்து. தேவரிடத்து முன்னிலைப்பாவலாகியவது தான் வண்ணகமெனவும் ஒருபோகெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

௧௪௨. ஒத்துமுன் றுது மொத்தாழிசையே.*

இது தாழிசைகூறுகின்றது.

இ-ள். பொருளும் அளவுத் தம்முமொத்து முன்றாயவருந் தேவபாணிக்கண்வருந் தாழிசை. எ-று.

இவை பொருளொக்குமெனவே அகநிலையொத்தாழிசைக்கண்வருந் தாழிசை சிறுபான்மை பொருளொவ்வாதுவருதல் பெற்றும். உ-ம், “கல் லெனக் கவின்பெற்ற” (கல்-ஞ்) என்னுந் தாழிசையை இடப்பொருளோடு உவமைகூறி “ஒரிசா வைகலன்” (ஓடி) என்னுந் தாழிசையை இடத்தியல் பொருளோடுவமைகூறியவாறுணர்க. (௧௪௨)

௧௪௩. தரவிற் கூருங்கித் தோன்று மென்ப.*

இது முன்னர்வந்த மொத்தாழிசைபோற்றுழிசை தரவோடொத்து வாராவென ஐயமாகற்றியது.

இ-ள். எட்டும் ஆறும் நான்குமென்ற வண்ணத்தின்றுழிசையுஞ் சம நிலைத்தாவிற் கூருங்கித்தோன்றும. எ-று.

வாளாதே சுருமகுமென்றோணும் தோன்றுமென்றதனாற் தரவிண் பாதிவாகிய நான்குமடமுன்றடியுமே தனிக்குப் பெருமைக்குஞ் சிறுமைக்கு மெல்லையென்றுகொள்க. ஓடியாண்மேவந்துதொடர்தலின் நான்குமத்தா வின்பாகமாகிய ஓடித்தாழிசையாசாரதாயிற்று. இங்ஙனங்கூருக்கால் ஏழடிப் பெருமையாகத் தாழிசைகோடல்வேண்டும். இதனாற்குறியநான்கடியானு முன்றடியானுமன்றி ஐந்தடியானுமீரண்டடியானுமவாராதென்பதாயிற்று.

௧௪௪. அடக்கியல் வாரத் தரவோடொக்கும்.†

இது சுரிதகத்தெல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். அடக்கியல்பற்றுகிய சுரிதகத் தரவோடொக்கும். எ-று.

முன்னர் பல்வகையாற்பகழ்த்தெய்வத்தினை யொருபெயர்கொடுத்து அடக்கிற்றநன் அடக்கியலாயிற்று. தெய்வத்தையன்றி மக்களைப்புகழ்த்த அடியும்வருதலின் வாரமாயிற்று. சிறுத்தமுதையானே எண்ணுறுப்பணர்த் தாது மயங்கக்கூறியவதனானே தனிச்சொல்வருக்கால் எண்ணிற்றுப்பின் னுஞ் சுரிதகத்தின்முன்னும் புணர்க்க. (௧௪௪)

* எ-து, தாழிசையவ்வாதேயுணர்...ற்று. இச்சூத்திரம், இறத்தது காத்ததென்றுகொள்க. தாழிசையும் தம்முளளவமொத்துமுன்றாயவரு மவை தாவிற் கூருங்கித்தோன்றுமென்றுகொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, சுரிதகமாமாறுணர்...ற்று. அடக்கியலாகியசுரிதகமும் தரவோடொத்த விலக்கணத்த வென்றவாறு. எ-து உரையாசிரியருரை.

கசநி. முதறநொடை பெருஞ்சு சுநவகும வண்ணே.*

இஃது எண்ணுறுபாபமாறணாததின்ரது

இஃது எண்ணுவது முதற்படபெருங் வழிமுனையாற சுருங்கிவரப் பெறா எ-று

தொடை பெருந்தனை புழித்தனைகளுந் தொடை பெறதலும் நோக்கா
ராயிற்று முதற்பட வெனவே பிரபட்சுசு வருமென்பது பெற்றும் பெருங்
யெனததனை ஈடிமாளி ண்டைநாடி வுமுனாகருங்குவருமெனவே
ஈடியிதருங்கி ஈடிஈடியும் ஈடியிதருங்க யிருசீராயும், இருசீரிற்
சுருங்கியொருசீராயும் ஒன்றற்கொன்று பாகமே சுருங்குதல்கொள்க, “நாற்
சீரடிக்கொண்ட தடிவெண்ட படி” (செயு என்பவின் அளவடியேகொள்க
இருசீரானவருவன இரண்டிணைது அளவடியாதற்கேற்பத் தொடை
கொண்டு சுவக்டு நிறம் இம் ஒருசீரானவருவனவும் நான்கிணைது அள
வடியாததற்கேற்பத் தொடைகொண்ட சுவக்டு நொடாநொடும் அவையும் அள
வடிக்கண்டுகிறும் உணங்குக மாதலா சுருங்கியு வவாத்கொள்க ஈடி
யும் ஈடியும் இருசீரும் ஒருசீருமாய் சுருங்கிவர நகர்வா இரண்டிதரு
நான்கும், நான்கிதரு ஈடி, ஈடியிரு பதினாறுமாய் ஒன்றற்கொன்று
உறுபுவகையான இரட்டிசுதமெனக்கொள்க இருசீரவருவன குறளடி
யென்பபுதலின் மேற் சின்னமென்பது அடியின்டக்காவொருசீரேயா
யிற்று ஆகவே இதனையே பித்திணை மூன்றும் என்குமாய்த தலையென,
இடையென்கடை பெண் எனவும்படி தல்கோக்க மேல் ‘எண்ணுஞ் சின்ன
மும்’ எனப் பிரத்தோதுப் இனி அளவடியிதருவருமெனதலின் இவ்வா
வடியிதருங்கிய இருசீராயும் ஒருவழிச் சின்னமெனவுபடும் இனி ஈடி
யிரண்டிணைப் பேசெண்ணென்பது, ஈடியுதனிதருரைதலிற் சிறநெண்
ண்ணையும், இவாறிதரும் பின்வருஞ்சின்னத்திற்கும் இடையேறிதலின்
இருசீரை இரண்டிடைமெண்ணென்பது, முடியிதரு அளவாயிதருஞ்சின்
னத்தினை அளவெண்ணெனவும் பெய் கூறினா ணையும் இருசீரினை முச
சீராகியும் ஒருசீரினை யிருசீராகியும் அருகுவைப்பின் அதற்குரியுஞ்சீரும்
இசைமொய்சே ணையுணரக

(கசடு)

* எ-து எண்ணுமாபண ரது முதற்கொடுத்தபுபபுப் பெரு
கப் பின்னொடுக்குமுதப்புக சுருங்கி வெணவருமெனவார.

அதனை இரண்டடிய வவருவன இரண்டும், ஈடியானவருவன நான்கும்,
சிறத்தியானவருவன வெட்டும், குறளடியானவருவன பதினாறும, எனப்
பிறனலாசிரியஞரைப்ப, இவ்வாசிரியாகரு வரையறையிலவாம். எ-து
உரையாசிரியஞரை.

கசுக. எண்ணிடை யொழித் தலை மனதே

1'என்ன மல்லாக காலை யான்.

இதே மேலதற்கே புறனடை

(இ-ள். முற்கூறிய எண்களின் வருத்தம் செய்யுட்கு எதிர்த்து, என்ன வெண்ணொழுதில்லாதவ்வுத எறு

எனவே என்னவெண்ணொழுதிடையவகையெண்ணுடைய ஒழிதலும், என்னவெண்ணொழுதியுடைய தது அவகையெண்ணுடைய ஒழிதலுக்குத் தலுக்கு கையெழுடைத்தாயிற்று இடைமெனாதலாற் றவெண்ணுடைய எண்ணு மல்லாக எட்டு எண்களையும் பகர்ந்து உட்காணுங் குறைந்தவருத்தலுக்கு கொள்க. அவகையெண்ணுடைய எண்ணுடையவருத்தலாற் றபாடைமை எதிரின்றென்பதற்கு உட்காணுமென்ப மணிவளக்கு திருமார்பின் மர்மலாண் கீதாற்று பட ன்ந்தயக்கு நீக்கிய உபாணிதக சாங்கு, திரு சுடர்போலிருக்காது தலைநீய் மெய்யாகப் பகையுத லுணர்வோனும் பாகத்தோர பகர்வொழுதே, உகந்ததாசன னுதல். ஒன்றுதருகா னீ யென்பதாக, கவரவாத முள்ள உபாணியுறவையுடைய த பிரபஞ்ச நீயென னிற பிறவுருவு நீயேயா, யனபபரிய நானமனையா னுணர்த்துத்த கரிமயா னே; எவ்வயிராகரு முயிரேயா யியவ சுதனின்றொழிபாங், யவ்வயிராகக் கண்டவ கியே யருளாது நற்றலினால், வெவவினைசெய தவையுமுது வெம்பிறவிக கடலமுத, வவ்வினையை யகதா ம னிறபதுகன் னருளனதே, பல்லியிரும

* எ-து, மேலதற்கே புறனடையுணர்வார மேற்கொள்ளப் பட்ட எண் ஒரோவொரு நை யொழிந்தவருத்த குறாமாகாது, தனிச கொல்லல்லாதவழி என்றவாறு

எனவே சொல்லப்பட வுறப்புகள் தனிசொல்லவருவழி இடை யொழியாமல்வருத்தல்வேண்டிமெனாவாறு தனிசொல்லுபட வைத்துறப்படைத்தாயிற்று இனித தனிசொல்லுபட எண்ணிடைபட்டவழி ஒருபோகெனப் பெயாபெறும் உதா 'கெ லரு மா முனிவ னளாந் துடன் றொழுதேத்தக, கட்டுகெழு கடை சுடரிற் கவந்தொளிரும் வாறு னாய, வதல்வளை சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானே த, தாமொடு முடி பிதிரத் தமனியப் பொடிபொருக, வாரபுன லழிகுருந் யகல்ட முடனனைப பக, கருகிரான மாரபிடந்த கொலைல் தடக்கையோய்' தாயு "முடி சதிர வியன்மதுரை முழுவுதந் தலைபணிப்பப, புரைதொடி திரடிண்டோட் போர்மலைத் தமனன்னா, அடியொடு முடியிதப்புண்ட யாநதவா ன்லொ சேர்ப், பொடியெழு வெகுகனத்திற புடைத்ததுகன் புகழாமோ, கல்யொல்

1'என்ன மல்லாக காலை யான்' என்பது பிரதிபேதம்.

படைப்பதுதான் பண்பென்றே பகலுஞ், வல்லினையின் வலப்பட்டு வருத்
தக்க ருயிர் தம்மை, கல்லினையே பயில்வித்து கிச்சஞ்செய் பகைநீக்கி, யல்
லல்லா உழுத்தாம ள்கற்றுவது மருளன்றே; அழிப்பதான ரொழிலென்றே
யதைத்தாலு முயிரெல்லா, மொழித்தவற்றா ஞானப்பகளை மொருவாம லுட
னிறத்திப், பழிப்பின் பழக்காது பிப்பச்சே பயிற்றதல், அழிப்பதுவு
நில்லையா ளாக்கதல் மருளன்றே; வேன்வி யாற்றி விதிவழி யொழுதியு,
தாழ்வி வாதணர் தவ்வினா யயினே; வின்வி னிகங் விழுத்தவஞ் செய்யு,
முன்னவர் தயக்கு முத்தி யாயினே; இன்னென விக்கத்தோரக் கிலையு மாயினே;
உளனென வுண்டதே மருளையு மாயினே; அருளரு வென மேலாக் கவையு
மாயினே; பொருவது விளங்கப் பிபாத மாயினே; பானிற வண்ணை,
பனிமதிக்கடவணை, நீனிற மருளாக், தாருது கண்ணிக், மறுமுக வெருவ
னே; யானிதர் கடவணை, மெய்நிரு வருவாக், மெய்ப்பன் பருவாக்; மண்ணு
நீ, வின்ணுநீ, மெய்யுநீ, கடலுநீ, மண் டுநீ, மெழுத்தூநீ, யிவாநீ, பகலுநீ,
பண்ணுநீ, பாயுநீ, பாடநீ, செ லுநீ, உண்ணனீ, யாவனீ, யருளுநீ,
பொருளுநீ; ஆக, இன்னென மருளையிவ்வநின் னடியினே, சென்னியின்
வாங்கிப் பண்ணுள் பாவது, உ ளுநீ, யு ளுநீ, மண்ணுயிர்க் கெல்லா, கெல்லா.

வியனுலக கலந்திட னனிகிலக, வலியிய லவாழி மாவததூர்த்த மருட்
சோவு, மாணுதா ருடையிப கி மறமயிதூ வெதூர்கல்க்கு, சேணுய ரிரு
விசும்பிற் செருத்ததூண் னினமாமோ, பகமணியினகரை பங்குட னிரிக்
தோடக், கருமா ணெதூர்மல்கை காரொலி வழுதினோ, வெரிநெடுகி மருப்
படா வீழ்த்துதிம வேளா, மருமலி மருகெதாமுழி னுதுத்ததூநின் னிக
லாமோ;” இவை மூன்றும் தாழ்வரை. “இவ்வகொளி மாகத மெழின்ரு
வியன்கடல், வலமபுரித்தடக்கையோய் மாறு நின்னிரம்; விரியினர்க்கோக்க
மும் வெவ்நொர் பகமபொன்னும, பொருகளி றட்டோய புரையு தின்
னுடை;” இவை பேரொண். “கண்கவா சுதிர முடி கண்குஞ் சென்னியை,
தண்குட ருதுபகை தணித்த வாழியை, வெய்யிவ லுண்ண மேலங்கு கொடி
யினே; வலியிரு கக மயற்றிய வடியினே;” இவை அனவெண். “பேரா
யணாக் கடத்தோயநீடு, புணைமருதம் பிசுத்திதாய்கீது, நீரகல மளந்தோய
நீடு, கழறிகையுப் படையோய்கீது;” இவை யிடை யெண். “ஊழிகீது யுலரு
நீடு, யுருவுநீடு, யருவுநீடு, யாழிகீது, யருளுநீடு, யாழுகீது, மறமுநீடு;” இவை
சிற்தெண். “எனவாக்கு” தனிச்சொல். “அடுதிற லொருவநிற் பரவுது
மெங்கோன், ரொகிகழற் கொகொபுட் பகட்டெழின் மார்பிற், கயலொடு
கிடந்த ஸ்லையுடைக் கொகியரிப், புலலுறழ் தடக்கைக் செவ்வே லச்சுதன்,
ரென்றிய லுலக முழுவது, மொன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே”
இது ஆறடிச்சுரிதகம். இவ்வாறுவருவதனை ஒருசாராசிரியர் அப்போதாங்க
வொத்தாழிசைக் கலிப்பா என்று உறுப. எ-து உரையாசிரியருரை.

பிறவியை நீத்தல் வேண்டி, முற்றிய பற்றொடு சொற நீக்கி, முனிமை யாகைய மூவா முத்தியை, மூன்ற வளிதத்க்கை மலாடி, யரிய வனரு யுரிதி னிற பெறவே” இஃது எட்டடித்தாவும் தாவின்பாகம்பற்றிய நாண கடித்தாழினைமூன்றும், நாடியாண்குடி ஓடிநான்கும், இருசீமேட்டும், ஒரு சோபதினாறுமாகிய நாலவகையெண்ணு; தனிச்சொல்லும் எட்டடிச்சுரிதக மும்பெற்ற தலையளவு வண்ணகப்பெருந்தேவபாணி, நீபலியுருவீர கேலாத படைமழுவான வலினைத்திப, புலியுரிமேற பைத்த கதாடி பூக்கசை விரித தமைத்தக, கண்கவருக திருமேனி வெண்ணுலின் கவ்வப்படைத்த, தண கமழ்பூ தாரித்தி த மலகத்து பிரைதகங்க மொழுவைத்தாண மக்காதே முறுவலாத ரோலாதே, வியிவலத்த னுருவந்தேறான வேடகாண்கிணா வழியாக, கல்கெழு ச நகசங்க சுழினை தேமால் ஞெஸ்தளிர் முலை சுவி முடனகிறப வலககார நீதேறக திருமேனி கெடுமபகலே கிலவெறிகக, வேய்ரந்தக சை தேய ர்பலிசக வருதார, வேறேலி யிடுபல்கரு வருமபொழுது கடைபிடியாக கூட்டறம பகம்பாக கொள னுமோ கொளனாதோ பல்பே ராட்சிக்குத்தபடல்யேதறனை மேலிட்டி, வலவேரர முலகாரினைமேல வருதா வலவேர முலையகாரி மனமேறப நீ வருகார கொல வறப சங்குடலக சொளனுமோ கொளனாதோ, நாணக மகணையா பல்செகைநகடத்தகாரா, புணு கத்தழிக்குகொளி மூலெ நக கட்டெ மார புணுகக தத்திகுகொளினும புணையயிரத்தக கெகாச மககசய நகரு கெகடிக்குமோ குடி யாதோ, பக்கலினைமேல வயிர மொடியகை பரிக்க ணேந்தமபர் சிறந்ததுகொல மையல விலகக மொலினைமேல மையவா தமைய யிராதுண்டதுகொல தக மேழு பில்லகரு கமைப்பளவீர கொல லேதே, கடைதேறம பகாராக கடித்த வலவ்வனசொல இப்பபுந் வேட்டதசேகடிமையலமென்பட னேர பட்டபநீக ககைதயோ படா கடையிள காததே புண ன வெண்ப பகைவக கடிவை புணடன புத மறைவன வேச கசைப்பன பல்பே மெழுதுத வீணையசைப்பன வேணி, யதிரவன பொறகமுல மனவாகு மவள மகா ரிப்பல மைப்ப, பல் கடை திரிகருகு செவ்வாரா த மகடியுண் மையன பொடியுண்கது கிடப்ப, வடதுகை வகை கடித்த தகையகை, வெணற் வாயத்தத் வனருள வளவ, னிமிழிகை வேங்கடம் மேலத தமழகத்து, காவலொக பெட்டி ஞாலக, காவல போற்றி வாழிய மெடிதே” இஃது ஒருசீசகினை மொண்ட மொழித் தல்லனவெல்லா முரகூறியவுதாமணம்போல் வந்தது; “ஆயித

1 வண்ணகப்படும பெருந்தேவபாணி என்பதும் பிரதிபேதம்.

2 வண்ணவீட்டலை என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 தமிழ்த்து என்பதும் பிரதிபேதம்.

சுதிராழி யொருபுறத்தோன் தகைத்தான் மாயிருந் திகைசூழ வுருகின்ற
வாவணாதத மணக்கமல மரிசீயை மலத்தவான றுதை வினக்கமல
முணாததுவபோன றெவவாயுட வாய்திறப்பக கடதிகைக்கண் மறைவதுட
மறையென்று கொள்ளாமக கட வளவே சமமுநகராக கணமலரோ கரி
போசு, ஆர்ருளு உபர பபடு பபா னவனேயென றுக சியப பாரகத திருள
பருகும் டரிதியுஞ் செவகேசு ண்டு ததினிடை கின்று வாங்குவா வைப
பாராய, விண்ட தெதிக் கட னரை வெவவேறு வழிபடுவோ ரோங்குலகம
முழுதுபொத திருவருள் செனாக்கி பாகவரை வேறுவே றளித்தி
யென ராயாரால் ண்ணுராக கர கைநீ வெளிப டு விழியவாய,
கிணுருவக தொடுகுது என்குகயிர் காணுக மொயீனு
காவை யினை கரரது மாவ, உயரின் வெளிபடு பபாய நீயேயென
றறியாரால் தவ பதியக செந்நரைகத கணகலை கைதேயாக, துவா
மதுய நின்னெடுவந் தொண் கு மெனபணாவ, மமதியு னின்னெளிபுக
கிருள்கறறுத தவருறதொ மகரிப டுண கதாயு நீயேயென றறியா
ரால், நீராசி க்லமபய கத்தினை செந்நரப சநீர பகதினை ஸ்ரீயிற் காற
தெழுவினை, மொளிகாட்டி வெளா உகர நவ யினை விடராயினை சுதி
யாயினை விதியாய்ன உந்ந ரகந்ந யினை உகர பகரயினை
யனவாங்கு விதிக்கினை வெகர பகத கணனை வெருமுதற் பக
ணிந் பரவதுக திருவொர் காறந் தத்திக் குர கீகதித துணபநதொடரா
வினப மெய்திக கூறுததக பணி கு உகரல காணு, சுழிபெருந் சிறப
பின் வழிவழி டெருந், கணந் பபவ நாபபண, வெனரிமொகம் விளங்கி
ரிசுகமயா மெனவே இக் குணதற் றிருவகைச்சின்னமும்பெற்று ஒழிந்த
எண்ணிடையிட வவாறேவகதது உரைபதிய ணுடனயினை யுத்தியிற்றை
படைத்தோயு, மறைகடல கழ க்லமுதலா வனை ததுலகும் புரப்போயு, திரு
சிகமே கரிபோசுத கிருமேகம் பகதோயு மொருசிறமே சிறமாக வொள
ளொளியை யுயிர்த்தோயு உவகதத மராபெனன மலாமகனை வைத
தோயு நிறத்தோடு செஞ்சொதக க்லமடகதை கணவணுந் பின்னமா
மொனருகு உபெருமாயை யுதறவ யின்ன மாய்கதெளிய வெமக்கருளி
யிமையவாக்கு மண்ணமாய முனெனருகா வுதம்பபகத லவறிவனீ, குறியா
தம பிழையாத குலமறைமை முதனயாகி, வெறியாகி மலரோதரு
வெளிப்படுத்த வேறுபடுத்த, சரியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ;
மாணுக மதிக்கொடுத்து வானவரை யுங்கியுட கொணுக மதிவாகுகிக்
கொடுத்தருளி யடியவாக்குக, காணுக உதிக்காடுங் கருணைகா காட்சியைநீ;
வானுந் க்லனுந் மதியுந் விதியுந், தேனுந் யாதுந் திருவுந் யருவுந், அன்புந்
யருளுந் யாதிர் யந்தரீ, யின்பந் துண்பந் யின்மைந் யுன்மைந், என்வாங்கு,

நாழ்வகை யுருவிற் பால்வே ருகிய, கால் முதல்வந்த் பாவது ஞாலத்தி,
நல்லவை நல்லவை யெல்லா நினதுது, செல்வ கோக்கி யெய்திய வல்லிதிற்,
றுயரொடு தொல்வினை நீங்கிப், பெயராச சுற்றம் பெறுகம்யா மெனவே”
இது ஆறடித்தாவும், மூன்றடித்தாழிசை மூன்றாம், ஒருசீர்சின்னம் பதி
னாரும், தனிச்சொல்லும், ஆறடிச்சுரிதகமுட பெற்றுவந்த இடையளவு
வண்ணகத்தேவபாணி. 1 “கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் ரெழு
தேத்தக், கடல்செழு கணைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளை, யழல்விழிச்
சுழல்செங்க ணரிமாவாய மலைதானைத், தாரொடு முடிபிதிர்த் தமனியப்
பொடிபொங்க, வார்புன லிழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக, கூருஞ்ரான்
மார்பிடந்த கொலைமலி தடககையோய; முரசுநா வியன்மதுவா முழுவதாந்
தலைபணிப்பப், புரைதொடித திரடிண்டோட் போாமலைந்த மறமல்ல, மடி
யொடு முடியிறுப்புண் டயாநதவா நலிஞ்சேர்ப, பொடியெழு வெங்களத்துப்
புடைத்ததுகின் புகழாமோ, கலையொல் வியனுடை கலந்துட னனிநடுங்க,
வலியிய லலிராழி மாநெதிராகத் மருட்சோவு, மாணதா ருடம்போடு மறம்
பிதிர வெதிர்கலகச, சேனைய ரிருவிசுமயிற் செகுத்ததகின் சினமாமோ;
படுமணி யினக்கா பந்த னிரிநடுதாடக, கடுமுர ணெதிராமலைந்த
காரொல் யெழிலேறு வெரிஞ்ஞெடு மருபபட வீழ்ந்துதிறம் வேருக, வெரு
மலி பெருந்தொழுவ னிய ததகந் னிகலாமோ; இவகுகொளி மாகத்
மெழின்மிகு வியனகடல், வலம்புந்த தடககை மாறு னின்னிதம்; விரி
யினர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசுமபொன்னும், பொருகளி தட்டோய
புரையு நின்னுடை; கணகலா கதிராடி கணனு சென்னியை, தண்கட
ருதுபகை தவிர்த்த வாழியை, ஒலியிய லுவண போங்கிய கொடியினை, வலி
யுயர் சுட மாற்றிய வடியினை, போரவுணர்க் கடந்தோய், புணர்மருதம்
பிளந்தோய், நீரகல மளந்தோய், நழறிகழைப் படையோய்; ஊழிநீ,
யுலகநீ, யுருவுநீ, யருவுநீ, யாழிநீ, யருநீ, யறநீ, மறநீ; என்வாங்கு,
அடுதிற் லொருவகிற் பவது மெங்கோன், ரெடுகழற் கொடும்பூட் பகட்
டெழின் மார்பிற், கயலொடு சுலந்த சிலையுடை-4 கொடுவரிப், புயலுறழ்
தடக்கைக் செவ்வே செகதன், நென்று முதிருட லுலக முழுதுட,
2 நென்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே இது இருசீர் என்கும் ஒருசீ
ரொட்டுமெபற்று வந்தது இதனுட் போரவுணர்க் கடந்தோ யென்பதனை
முச்சீராக்கியும், ஊழிநீ யென்பதனை யிருசாராகியும் பின்னுள்ளோர்
காட்டுதல் பொருந்தாமையுணாக. (௧௬௧)

1 “விளக்கத்தனார்பாடிய கெடலருமாமுனிவரென்னுங்கலிப்பாப் புற
நிலைவாழ்த்தாய்வந்ததுபிறவெனின் அஃ தாசிரியச்சுரிதகத்தால்வந்தமை
யாற் குற்றமில்லை” என்பது யாப்பருங்கலவியருத்தி.

2 ஒன்றுதிகிரி எனவும், ஒன்றுபுதிதிரி எனவும் பாட்டி.

கச்ச. ஒருபோதாய்கையு மிருவகைக தா தும.*

இதெத்தாழிசையிணடணுள என்னையொன்றனை வண்ணகம, ஒரு போகென இருவகைகதென்றா, அவற்றுள் ஒருபோதும் இருவகைத்தா மென்னது உமமையிறுத்தததழீஇய எச்சவுமமை

(இ-க. ஒருபோகினியல்பு இண்கொளம எ-று)

இதன்பயன் ஒருபோகினிக கொச்சகம் அம்போதாங்கமென்றும் பெயர்வடங்கனு மமைமெனவா ரய்யாறு (கச்ச)

கச்ச. கொச்சக வொருபோதாபோதாங்கமென

மொழிப நாடி துணாகல் விண்ணமுட

இதேவ்வகைக இணை ரகம் பெயரும் முறையுங் கூறுகின்றது.

இ-ள் கொச்சகவொருபோது அப்போதாங்கவொருபோது என வொருபோத பெயர்கொடுத்தது மொருத்தாம்பொதுணாபபல் மவை. எ-று.

கொச்சகம் எனப்பட போலப் பெருமபின்மையும் கண்ணிவருவது கொச்சகம் எனப்பட பல்பு நகங்கு முறைமை கருதுகியும் ஒரோவழிப் பெருகியும், முழுவதும் கண்கண்ண வரிசை ததற்கமம்பாறல்வ அம்போதாங்க மெனப்படும் நகங்கு வுமையும ஒத்தாழிசைப்பகுதியென்பார போக கிய வொத்தாழிசையானே ஒருபோகென்றருமெனக் கொள்க அம்போதாங்கவொருபோகெனப்படும். ஒருபோகென்பது பண்புத்தொகைப் புறத்தன்மொழி இடை யீழில்லாநிலத்தினை வொருபோகென்ப வாகலின் அது அப்பொருளியபெயர். ஒருபோகென்றதனைத் துரித்கோட்டவெளி என்பதுபோலக் கொள்க (கச்ச)

எ-து ஒருபுது கையிலு லு நம ஒருபோகென்னும கையிலு லு வகைகப்படுவெனவது உ-று மையிலு கியருரை.

இ-ன் நுட்பது, ஒருபுது கெனபுறந்த கொச்ச வொருபோகெனவும் அம்போதாங்கவொருபோதாங்கமெனப்படும் ஒருபுது நாட்டியுரைகல்வேண்டிம எ-று எ-து நாம் கிடைக்கின்ற ஒரத்திக்குள்ளு பல்பு நுட்புமையுததல் வேண்டிமென்று பாடங்கொண்டார ரீவா

† தோட்ட எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

கிசகூ. தீரவின நுகித காழிசை பெற்றநக

தாழிசை யினறித தரவுடைசு காசியு

மெண்ணிடை யிட்டுச சின்னக குன்றியு

படக்கிய லினறி யடிநிமிர் கொழுகியு

யாபபினும பொருளினும வேற்றுமை யுடையது

கொச்சக வொருபோ காசு பென்ப.

இது முறையே கொச்சக வொருபோ கூறுகின்றது

இ-ள் தரவின நுகித தழிசை மீறியுடையது தனக்கினமாகிய வண்ணத்திற்கே ஐ-து வின்றியுடையது பெற்றநக, அவை பரணிப பாடாக்கியேசவ ண் டு த ய ன ன் ன இது த வோடு தாழிசையிலக கணர்னறி வேறுபடுமென்றாகுத தரவின நுகிதென தரவை விலக கிறா எனவே இவைமைய தது யுனா தரவின தரவின நுகித என்னும் மூன்று மடிபெறுதலும் ஒரு பொருளேயு வருதலும், தாழிசைபட்ட வோசையவேறுதலும், கட்டப யினிறைசவாருடைய தநக நுகு நியவத ஏனே பரணியுமென்ற மடியானேவருதலும் தாழிசைபட்ட வோசையல்லன் மீறியுடையவருதலும், குகிக்குறிய இனித தழிசையுன்றிகே க் தனிசை வருமழி யடிமுதல் மடியானவருதலும், இனிப்பதும் பதினொன்றும் பன்னிரண்டாகிய மடிருடெருண்மேல் வரும் பதிகப் பாட்டு என்னடியின் மொதுவருதலும் பன்னமவருககாற முடிந்தவோசை

* எ-து, நிறுத்த முறையே னே மடிச்சகவொருபோகூறா படி தரவின நுகித தழிசை மீறியுடையது - தயுதலாயின் மடிபுக்க ளுள், தரவொழியுத தழிசைமுதல் யின்வருவன என்பவாறு தாழிசை பெற்றநக ன் ன தரவின காவுதரவேறுபடுகொச்சகவொருபோகூருமென்று கொள்க தாழிசையினறியுடைய தத்கியுடையபதி தாழிசையாகிய மடிபின்றியுதல் வழுதலாயின் அவை தத்கியுடைய தரவுடை ததாயு மெனறதனால் தாழிசை தரவின காணேவாறு மனதுகொள்க எண்ணிடை யிட்டுச சின்னக குன்றியும எ-து, எண்ணுக்கிய மடிபுக்கள்ள யிடையிட்டுத தனிசைசொல் வாராதொழியினும் எ-து, சின்னம் என்றதனால், எண்ணின் கண இடைமென, சிறுநெண் என்பன குறையினும் எ-து, அடக்கிய லினறி யடிநிமிர் தொழுகினும் எ-து, சுரத்தகிறிந்த தரவு தானேநிமிர்ந்தொழுகி முடியினும் எ-து யாபபினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது எ-து, ஒத்தாழிசையினககப்பட்ட யாபபினும், அதற்குறித்தாகவோதப்பட்ட கடவுள்வாழ்த்துப்பொருண்மையின்றிக் காமப்பொருளாகவரினும் எ-து. கொச்சகவொருபோகூறும் எ-து, இவ்வாறு சொல்லப்பட்டன கொச்சக

பெற்றும் பெருதும் வருதலா, அவையிருசீரெண்ணுதல் உணர்ச்சி யவரு
தலும் எனப்பது இன்னோனன் பற்பகுதமயல் உவரையதையினத
தழுவப்படன இவ்வேறபாடுடொ முளவேனு சாழிய டவோசை
பெருமபானமைய வாதலி ருழிசையென்ற இவகன்க தாழிசைப்பேறு
விதநதோதவே யொழிந்தவுறுபபெல் உவிககுண்டை மபெருமு.
தாழிசையுறுபபுபெறவதுமசெனிர கொச்சகவொருபோகெனப பொது
வகையானின செயயுளாம ிதுபோகிய யிறுப பவமெண்ண
வேறமமையடைபதென்றெருமை மாறக ரியத முசகரடை பெருங்கி
சுருகருமா நெண்ணின ரித சனியே மெண்ணலாகாமையானும், ஐசை
வேறுதலானும் சாழிதச ழிசை உபமாணகை உமே ழையாழி
யோரோழு மொருசொலவி மெய்கருதல் னை வினே நோபெரு மீனா
ருவம் பாவுதமே” உணர்ச்சி யாவன ணி செய்து வருட
பயின்றுவரும். இவ்வாறு பல மகிட்டு நவநா ருழிசைக கொச்சக
மெனறும், மூன்றுதாழிசை விரி சி ராழிசைக கொச்சகமென்று கூறவு
மமையும மாறுபட ணிய வது க கொச்சுதல் விரிச பரண்க கூழந
இண்ககையுதல் கெதுவழி அவத ிக யு ச ககை க
தலைவனோபெய்த கூற ருதந்நு பா ி யு ருதந்நு விரிச
யோம ி சனிய சனிக க கன்ககச வ ரண்த ி ஐயா
வருமே உவ்வாறு விரிசனாக க் குபா ிக மே ித ப ி
கயிராசு கடுக்கை கத ியவ ருதந்நு ஐயா வருமே வவனவாய்,

வொருபே கென்க குறி மகிட்டு உணர்ச்சி யாவன ணி செய்து வருட
வற்றுள் ஒன்றும் இயணியும் குறைந்த வருவன் மகிட்டுவொருபோகெனப
பெயாபெறும் என்று உவறவன், த வின ருந்த தாழிசைபெறறுவந்த செய
யுள1 “நிறைநில களருகத கிரையொலி பவ ரயாகக் கரைசோ புளரினத
தருகிறை பட்டயாக, வரைககால் கிரைந்தனன் புரவுநீச சோப்பகே”2
இது கானகடியாகி வாடிமையிற ருழிசையினும் கருதிதத
மெஞ்சமுங்கபட்டகாந்து ண்ணன் விசைக்கி தபரிதத னை பெருமேபோ
றியவே தேயமா மொகதக ளுதலியா சசவாக மறவ மென
சுதது ளாயினும் மதரிபாது வி ிகச ணை” கருக மெனஞ்சமுங்க
கெழுந்நுத செவ்வகை ளாரான குடியேபோ ராயவே தேயுமற,
குளவாயதத மனதகவன வினோபெயப்பின மறறவன், வாளவாயந்ந
ருயினும். தெரியாது விடாதேகாண்” இவை யிரண்டுதாழிசை “ஆங்கு
அனைத்தநீ பெரும வதனிலை நீனைத்துக்காண், சினைஇய வேந்த மெயிற

1 நெய்தற்கல்—நக

2 இது மூன்றுததாவு என்பா நச்சினாக்கினியா

லாம்பலங் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி, கொல்லையஞ் சாரந் குருந்தோ
சித்த மாயவ, னெல்லையும மாணுள வருமே லவனவாயின, முல்லையங் தீங்
குழல் கேளாமோ தோழி¹ (சிலப் பக-நகக) இது படாகனைப்பரவலாய
முனறடுக்கியவழி முனறடியானவந்தது இது கந்திருவமராகக்கத்தா னிடை
மடக்கி நான்கடியாமாறு முணாக² “யானைத்தோல் போர்த்துப் புலியி
னுரியுதிதது, காண வெருமைக் கருந்தலைமே னினருயால், வானோ வண
ங்கமறைமேன் மறையாகி, ஞானக் கொழுந்தாய டுக்கினறி யேகிற்பாய,
வரிவளைகளை வாளேத்து மா மயிட ர் செருமுக, கரியதிரி கோட்டுக் கலைரி
சைமே னினருயர், ரிபுணபூ மேல் னைக் கலாமேன மன்னும், விரிகிறஞ்
சோதி விளக்காகி யேந்திரபாய, சரசமுட சக்கரமுட த் தரைக் கையேந்திச்,
செங்க ணரிமான சிவவிடைமே னினருயர் கனைக் முழிக் கணிந்த கண்
ணுதலோன பாகத்த மாகை யுருவாய மறைபோற்ற வேந்திரபாய³
(சிலப் பக-நக-நக) இவை முன்னிலப்பரவலாய முனறடுக்கி நான்கடியான
வந்தன பதிகப்படாடிாரு சணங்ககரம் வேறுபாடுகளை திருவாயமொழி,
திருப்பாட்டுத் திருவு சகட ன் னைக் கொச்சுக்கவருபோருகளறி காணக்
கவைச் சிலவழிகளையொர கா டியுந் த ஆன் பென்தகளுள் ஒரு
பொருண்மேன முனறடுக்கிவருதலுந் த்தவப் ணியுந் த மாப்பினும் வறு
பட்டு வருவனவற்றின் கூறு அங்குணம் முனறடுக்கி வாராது தொடங்கத்

புறத்திருத்த, வினைவரு பருவால் பே லத் துணைவரு, நெஞ்சமொடு வருச
தினன் பெரிதே¹ எனவரும அத்தாழிசை தாமேயுவரும தாழிசை
யின்றித் தாவுமுதலாயினவந்தத்தருச்செய்யுள் 1 ‘செவவிய தீவிய சொல்ல
யவறறெடு, பைய முட்குடிக வா ன் தவையெல்லாம், பெயயாதல் ட ன
யாக கறிக்கோமற றைஇய, வகனக் கொள்ளா வலாதலைத் தத்து, பகனமுனி
வெஞ்சு முள்ள லறிந்தேன, மகனலை மனற வினிது’ தாவு “செவ
வினைச் செனறந் செய்யுய வினைமுற்றி, யன்பற மாறியா முள்ளந் துறந்த
வன, பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாண, யெனறிநம் யாதும் வினவல
வினவிற, பகலின விளங்குந்ந செமல் சிதையத் தவலருகு செயவினை
முறமுமை யாண்டோ, சவல பக்தல முண்டு” இது கந்தகம் தாழிசை
அந் தனிச்சொல்லு நிலை எண்ணிடையட்டிச் சினைக்குணறியத்தருச்
செய்யுள் 2 “மாமலா முண்டகந் திலையோ டொருங்குடன, காண லணிந்த
வுயாமண லெக்காமேற, சோரிரு சிறப்பிடுறென மாபு த்த ககைத்த, காமல்
கசகம்போத புழந்தருகு முடத்தகைத், சூமலாந் தவையோடுப் புள்ளலரு
துறைவகை² தாவு ‘ஆறமத் லென்பதொன ாலாதவாக் குதவுதல்,

1 பாலககல்—கக

2 வெய்தறவி—கக.

பொருளாய் நான்குமுதற் பலவ மடுக்கிவருதலுந் தனிச்சொற்பெற்றுவருதலுந் தாமும் பட்டவோசையின்றி மூன்றடுக்கிவருதலுஞ் சுட்டி யொருவர் பெயர்கொண்டு அவர்களையுந் தெய்வமென்றே பாவவும், அடுக்கிவந்து அடக்கியலான் முடிதலும், பிறவுந் கொள்க. உ-ம். 1. “சுடரொடு திரிதரு முனிவரு மமரநு, மிடர்செட வருளுநின் னிணையடி கொழுதே, மடல்வலி யெயினர்நின் னடிதொடு கடனிது, மிடறுகு குருதிசொன் விற்றருலிலேயே; அணிமுடி யமரந்த மாசொடு பணிதரு, மணியுரு வினைநின் மலாடி தொழு தேந், கணநினை பெறவிற வெயினரிடு கடனிது, நிணனுரு குருதிசொ ணிகாடு விலேயே; தாமயொடு ஈறுபறை வயிரொடு துவைசெய, வெடி பட வருபவ ரெயினர்க ளையிரு, ளடிபுலி யனையவர் குமரிந் னடிதொடு பகிட னிதுவுரு பவிருசு மடையே” (சிலப், வேட்ட.) இவை மூன்றடுக்கி முடுகியலாய்வந்த தாழிசைந் கொச்சகவொருபோகு. “என்றிவை சொல்லி யழுவான் கணவன்றன், பென்றுஞ்சு மார்பம் பொருத்தத் தழீஇக் கொள்ள, நின்ற னொழுத்து நிறைமதி பண்டுகல், சுன்றிய தென்று கண் ணீர்கையின் மாற்றியான், னழுத்தகல் கலத்தினவீழ்த் தாயிழையான் தன்கணவன், ரொழுதகைய திருந்தடியைத் துணைவனாக்கை யாற்பற்றப், பழுதொழிந் செழுந்நுந்தான் பல்வந்தித் துழத்தலுந், னொழுதெழின் போற்றாத வென்பது பணாநதாரைப் பிரியாமெ, பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுதுத, லன்பெனப் படுவது தன்கிளை சொறுதனை, யறி வெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல், செறிவெனப் படுவது கூறிய மருமை, முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல், பொறையெனப் படுவது போற்றுரைப் பொறுத்தல், நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரதிரியாமெ” இவை யெண். “ஆங்கநிந் தொழுகிளை யாயினென் ரோழி, நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க, தீம்பா லுண்டவர் கொள் கலம் வரைதல், னின்றலை வருத்தியாடு யாரு, சென்றனை நனைமோ பூண்க கின்றேமே” இது கரிசுகம். அடக்கியலின் றி யடிகிரிந்தொழுகல் வரு மாறு:—பாண்மருண் மருப்பி னுரல்பண பாவடி, யீர்ந்தும் கமழ்கடாத் தினம்பிரி யொருத்த, லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபலம் படர்ந்து, பொருள் வயிற் பிரிதல் வேண்டு மென்னு, மருளில் மெல்ல நீசொல் லினையே, நன்னர் நறுதுத னயத்தனை நீவி, நன்னிர் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தனையே, அவர்மன், மாவோ வாயின் மாறுண் மேகனே, கிழவ ரின்னோ மென்னுது பொருளான், பழவனை மருங்கிற் பெயர்ப்பெயர் புறையு, மன்ன பொருள்வயிற் றொழைப் பின்னின், றிமைப்பு வரை வாழான் மடவோ, ளமைக்கலின் கொண்டு தோளினை மறந்தே” எனவரும் எ-து உரையாசிரியருரை.

மலருண்க ணிருந்தைக்க ளெனப்போனான், மாயங்கொன் மந்தென்கொன்
மருட்டியதோர் தெய்வக்கொல். போயெங்கு காடுவேன் பொருளுரையோ
விதுவென்று, காய்சினத் தணிந்தன்திக் கணவனைக் கைகூடேன், நீவேந்
தன் நனைக்கண்டு திறக்கேட்பல் யானென்று. னென்று னெழுந்தா ளிட
ருற்ற தீக்கூ, நின்ற ணினைந்தா ணெடுக்கயற்க ணீர்சோர, நின்ற
ணினைந்தா ணெடுக்கயற்க ணீர்துடையாச், சென்று ளாசன் செழுங்கோ
யில் வாயில்வாய், (சிலப். ணிருட்டி) இவை தொடர்ந்தபொருளாய் நான்குக்
கின். 1 “சொன்னது, அரசரை சோய் லணியார் ளெகிழங், கரையாமல்
வாங்கிய கன்வளு மென்றே, சரையாமல் வாங்கிய கன்வளு மென்றே, குரை
சுழன் மாக்கள் கொலைஞரிக் தாமே, எனப், பொருள் யெழுந்தான் விழுந்
தான் பொழிந்திர்த், திவகள் முகிலோடுஞ் சேணிவன் கொண்டெனச், செந்
கண் சிலப்ப வழுதாடன் கேள்வனை, செங்கனாறு வென்னு வினைத்தேங்கி
மாழ்குவான்” (சிலப். துன்பப். இவை தனிச் சொற்பெற்றுத் தனிவந்
தன. 2 “இளமா வெயிற்றி யிணைகாணின் னையர், தலைமனை வேட்டத்துத்
தந்த கணங்கள், மெல்லின் முடியன் கொண்பணர்சீர் வல்லி, நல்லியாழ்ப்
பாணந்த முடிகி ணீர் மூதன முருகே ளாங்காய் சாணயின் னையர்,
காந்தையறத் திகுந்த கணங்கள் மெல்லி மருட்டிப் பேய்தெரி காண
வன், புள்வாய்ப்பா கொண்க ணுறுங் ப ளினாருதன், கயமலருண் கண்
ணாய்காணுந் தன்னைய மறுந் தா மென்க்கண பங்க ணவனின் மொழிக்
நரைமுது தாம, மெயின் மெயிற்றியு முன்ற ணிறைந்தன” (சிலப்.
வேட்டு.) இவை தமிழிடை மோசையின் நி யமிக்கிவந்தன.

3 “கோவா மலையாங்கு கோத்த கடலாமக், தேவர்கோன் பூணாந் தென்
னவர்கோன் மாற்பினவே, சேவர்கோன் பூணாம் பூண்டான் செழுந்தவ
ரைக், கோருவ மேய்த்துக் குருந்தொசித்தா னென்பமால்; பொன்னிமயக்
கோட்டுப் புலிபொறித்து மண்ணுண்டான், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார்
வாழ்வேந்தன், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார் வாழ்வேந்தன், பொன்னந்
திகிரிப் பொருபடையா னென்பமால்; முந்நீரி னுள்புக்கு மூவாக் கடம்
பெறிந்தான், மன்னர்கோன் சேன் 2வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், மன்னர்
கோன் சேன் வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், கன்னவிரே ளோச்சிக் கடல்
தடைந்தா னென்பமால். (சிலப். துயரசி) இவை அசைந்தெய்வமென்றே
பரவியன. 3 குன்றக் குருவவயன் 4 “சர்க்கழு செத்தில்” என்னுந் தாழிசை
முதற் பலவெக்கிவந்து பின்னர் “என்றியாம், பாடச் ...கேட்டு” என்று
அடக்கியற் பொருள்பெற்று முடிந்தவாறு காண்க. இன்னுஞ் சிலப்பதிகா
ரத்தின் வரும் வேறுபாடுடைய இவ்விசைகள் முடித்துக் கொள்க

1 கவந்த என்பதும் பாடம்.

2 வளர்வஞ்சி என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 சிலப்பதிகாரம்.

தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாகியு மென்பது மேற்கூறிய தாழிசையின்
 நித் தரவேபெற்றுவருதலும். எ-று. ஈண்டுத் தரவோசைபெறுவது
 பொதுவாய்கின்ற கொச்சகவொருபோகென்னுஞ்செய்யுள், அது தாழிசை
 யோடுபட்ட தரவிலக்கணத்திற் திரிந்துவருமென்றற்குத் தாழிசையின்றி
 பெண் விலக்கினார். அது தொடர்நிலைச் செய்யுளாய்வருந் தேவபாணியுந்
 தரவினைக்கொச்சகமாய்வருவது நான்கும் ஐயும் எட்டும் ஐடியாய்வருதல்
 கடப்பாடின்தென்பதாஉங் கொள்க. தரவென்னும் உறுப்பைச் செய்யு
 ளுடைத்தெனவே யொழிந்தவறுப்பு விலக்குண்டன. ஆகிய மென்றதனாற்
 தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பொறும் பெறுதல்வருதலும், பெரும்
 பான்மை பிரணமியை தலுங் கொள்க. அவை தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதக
 மும்பெற்ற தரவகொச்சகத் தரவினைக்கொச்சக மென்ப பெயர்கூறப்படும்.
 இதனாற் தரவிலக்கண விழித்தேனும் பெரும்பான்மை தாழம்பட்ட
 வோசைக் குரித்தன்தென்பது மேற்கூறவாறுயிற்று. உ-ம். "பூனை வெண்
 பணிந்தான பூத்ததான் வேதகதான். மகாநாகக் கசையான் கோடேந்து
 கொல்லேற்றான், மாணாக வெண்ணூலான் வாணுதலோர் பாகங்கொண்,
 னோரும் பிச்சையா னுண்ணுந் கஞ்சுண்டான், வான்யாறு தாழ்ந்த சடை
 யான் மழுவலத்தான், யாளுநவநு செய்யு ள்றமை, எனவாங்குப் பாடி
 யிறைஞ்சுவோக் செல்வையு வினைமாசு உக வனக்காருந் தோற்றத, தலை
 யோய் மறவிக்கு மச்சம பயந்த பண்ணு கழற்காண்பேற் பூவோடு நீர்தூஉய்,
 மனைமாண்ட பாக முனிப்பவ வாழ்த்து, வெண்கொணு மேதத்து மெந்தையே
 நன்னை, நீனையா தொழியற்க் கொண்" உ-ம். இது தரவினைக்கொச்ச
 கம். தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும்பெற்றன வருதலுக்காண்க. இதனானே
 தொடர்நிலைச்செய்யுளின் முதற்கணின் மீதவபாண் தன்பொருளோடு
 தாண்முடித்தன தனித்தரவு கொச்சகமாம். உ-ம். "உலக மூன்று மொருங்
 குட வேத்துமண், டிலக மாய திறைந வன்னடி, வழுவி னெஞ்சொடு
 வால்தி லுற்றவந், மதாழுவ கொல்விலை நீங்குக வென்றியான்; (வலாயரபதி)
 மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்று மேதத்த, தாவாத வின்பத் தலையா
 யது தன்னி னெய்தி, யோவாத கன்ற குணத்தொண்ணிதச செல்வ
 னென்ப, தேவாதி தேவ னவன்சேவடி மெந்து மன்றே" (சுந்தா. கடவுள்
 வாழ்த்து-க.) எனவரும். இவ்வலாயரபதிமுதலியவற்றுள் தேவபாணியல்
 லாத, தொடர்பொருட்செய்யுட்களை நீயாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை
 யுடையது" என்றதாற் தரவுகொச்சகமென்றுகொள்க, அவை தம்
 பொருளோடு தாமுடியாலமயின். எண்ணிடையிட்செ னென்னக் குன்றியும்
 என்பது வண்ணகத்திற் கோதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததரவு
 தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதக மென்னும் நான் குறுப்புடையதுங் கொச்சக
 வொருபோகாம். எ-று. இதற்கு இல்லா ஆறுறுப்பையே கூறிற்று உள்
 னது கிற்றில வேண்டி. உ-ம். "ஆழறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்த்து,

தேவநீர் சடைக்கரந்து திரிபுந் தீமடுத்துக், கூறாமற் குறித்ததன்மேற்
செல்லுங் கடுங்குனி, மாறப்போர் மணியிட்டற் வெண்கையாய் கேளினி;
படுபதை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ, கொடுகொட்டி யாடுங்காற்
கோயெ ரகல்குற்த், கொடிபுரை துசப்பினுள் கொண்டசீர் தருவானோ;
மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்தி, பண்டாங்க மாடுங்காற்
பணையெழி லணைமென்றோன், வண்டாற்றுங் கூந்தலான் வளர்நூக்குத்
தருவானோ; கொலையுழுவைத் தோலகைஇக் கொண்டைத்தார் சுவற்பு
ளத், தலையங்கை கொண்டிநீ காபால மாடுகான், முலையணிந்த முறுவ
லாண் முற்பாணி தருவானோ; எனவாங்கு, பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு
மென்றிவை, மாணிழையரிவை காப்ப, வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந
தனை யாடி” (கல், கடவுள் வாழ்த்து). இது காண்குறம்பான் வந்ததேனா
தேவபாணியாயவருதலின் முகனிலைமேத்தழிவை காக்கது. என
யொன்றே யென்ற ஒத்தாழிசையேயாமையினும் அவற்றிற்குரிய எண்
னுஞ் சின்னமும் இடத்தலை சொசகக பொரு போகாயிற்று. அடக்கிய
லின்றி யடிநிற்க தொழுதுயு மென்பது அடக்கியல் தனித்துவருதலின்
யவ்வடக்கியலோடு ஒருசெய்யுளாய் அடிபாந்தொழுகியும் அடக்குமியல்
பின் நென்றது முற்கூறிய வறுப்புக்களைத் தனியேவருது அடக்கிற்கும்
இலக்கணமின்றியே வரும். எ-து எனவே “எழுசீ ரிதுதியா சிரியந்
கலியே” (செய், பக.) “வெண்பாவிவலினும் பண்புற முடியும்” (செய்,
என) என்ற விதியைப் பெற்ற ஆயுதி ஒருதொடராய் இற்றுநின்றனும்,
அடிநிற்கும் என்றதஞ்ஞ் சூங்கரியவற்றின் அடிவரையாதையை யிகத்த
லும், ஒழுக்கும என்றதஞ்ஞ் எழுசீ ரிதுதியல்லாத எல்லாவடியுங் கலியேயா
யொழுகிவருதலும் பெற்றாம். எ-து. “மலையுதுவருது புறப்பட்ட மதியுரு
ஞாயிறும்போ, லுழை வழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிதெப்பப், பச
சென்ன வாணிட்ட வில்லேபோற் பசுதுழாய்க், கச்சென்னக் கணல்கின்ற
கதிர்முலைமேற் கவின்கெயய, வம்மேகத் திடைப்பிறந்த கலையுருமே றதி
சயிப்ப, மைம்மேனி மருகுகற் வாயேறு வால்புடைப்ப, விண்டோயு
மணிகில வெற்பிடை வேய்மிடைந்தாக, கெண்டோளு மியுநீழ் வளங்கிளி
கள் களிகூர்க், கொடியாறு கொதித்தெறிந்த கோட்டெருமைத் தலையின்
மிசை, மிதியாத சீறடி மிதித்தன போற்றோனறத், தாங்கிய புக்வா
ளுங் கேடகமுந் தனித்தனி, வாங்கிய கோளவடி மதியுமும் போன்றி
லங்க, மைதொடுத்த கடற்புறஞ்குழ் மலையென்ன மணியல்குல், கொய
துடுத்த பொற்றுவிவின் கொழுஞ்சோதிக் கொழுந்தோட்ட, நீளின்ற வடி
வத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்று முதமை பரவினும்,
யாயென் தல்ல தியாந்துணி யலமே” எனவரும். தேவபாணியான் வெண்பா
வியலான் முடித்தது வந்துழிக்காண்க. இக்கருத்தறியாதார் வெண்பாவிய

லாற் பண்புறமுடிந்த கல்யடியுடையகலை வெண்கலிப்பாவென்பர். யாப்பி
னும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்பது மேற்கூறியவாறும் இனி
வருகின்றவாறுநின்றி யாப்பின்வேறுபடுதலும் பொருளின்வேறுபடுதலும்.
எ-று. அவை இருசீர்முதல் எண்ணீர்காறும்வந்து முற்கூறியவாறன்றி அடிச்
கண் நகநாண்காய்வரும். சில பிறவடிவிராயும்வருவனவும், பலவடிவதும்,
நான்கடிவந்தும் பாமயங்கிவருவனவும், இனி மீரடியானவருவனவற்றுள்
சுற்றடி மிக்குங் குறைந்தும் குறையாதவன் தியலிசைச்சீர்பெற்றுவருவன
வும், ஓசையும பொருளு மினிதாசாதுவருவனவும், அவ்விரண்டடிச்செய்
புண்முடிதூகிநகவும், சுற்றடி யொன்றும் இரண்டும் மிக்குவருவனவும், பிற
வாறாய்வருவனவும், இனி ஆவடியானவருவனவற்று ஸீற்றடி குறைந்தும்
முதலடியிக்கும் இடையடி குறைந்தும் இறுதியடி மிக்கும் முன்றடியிற் குறை
யாதும் பிறவாறாயும் வருவனவும், இம்மு வடியிற்றியின் சுற்றடியொன்றும்
இரண்டும் மிக்குவருவனவும், பிறவாய்வருவனவும், இனி நான்கடியாய்வரு
வனவற்றுள் முதலிடைக்கடையிற் குறைந்தவருவனவும், அம்முதலிடை
கடைக்கண்ணே யோரடியுமீரடியுஞ் சீர் மிக்குவருவனவும், பிறவாறாய்
வருவனவும், அக்கான்கடியிற்றியின் சுற்றடியொன்றும் இரண்டும் மிக்குவரு
வனவும், இங்கனம் மிக்கு வருவன குண் மெனமு ன்நகர்க்க வருவனவும்,
பத்தகர்க்கிவருவனவும், அவ்விதமின் மேற்படுவனவும், இனி ஸயங்கடியான்
வருவனவற்றுள் சுற்றடி குறைந்தவருவனவும், அவ்வைந்தடியிற்றியின்
ஓரடியும் ஈரடியும் மிக்குவருவனவும், பத்தகான் இரண்டில் சீர் மிக்குவரு
வனவும், இனி ஆறு முதலியவடிக்களானவருவனவும், இவ்விவககண்மெல்லாம்
பெற்று வருதலுங் கடவுட்பொருட்டொடங்கிலைகள். பல தாவுந் தாழிசையு
மாகி யிடைரிடையச்செய்வனவும் அடக்கியலின்றி யடிநிரிந்து அடக்கியல்
பெற்று வருதலும் இன்றோன்ன பலபகுதிகளுங் கொள்ளப்படும். பொருள்
வேறுபடுமென்றலிற் புறப்பொருளானவருவனவுங்கொள்க. இவற்றுள். சில
கத்திருவமார்க்கத்தான இடைமடக்கிவருவனவுங்கொள்க. ௨-ம். நீயெய்
யொடு தீயொக்கச், செய்யானைச் சேர்வார்க்குப், பொய்யாதவுள்ளமே, மெய்
யாதல்வேண்டும்" இது குறையடி மான்கான்வந்தது இது குட்டம்பாடாது
மையாணி கண்டனை வாறே, கையின் மையார்மீபேடிவாய்ப், பையா வம்பல
பூணை, மெய்யானே மெயது வீடே. " இது சங்கடி மான்கான்வந்தது இவ்வா
றியலிசைச்சீரானவருவன வறுமையிக்குணம். நீரானைந்த திருமேனி நெருங்
புருவங் கினைத்ததுபோற், சுற்றணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுனையோ
குறிசெய்ய, வேறணிந்த கடமெரிப்ப வேனிலாத் தெரிவிழித்த, வேறணிந்த
மெல்கொடியோ செய்வுயிரிற் றவிர்த்தனவே" "வென்றான் வினையின்
றொகையாய் விரிந்து தன்க, நென்றாய்ப் பார்த வுணர்வின் நொழியாது
முற்றஞ், சென்றான் நிகழுஞ் சுடர்கு மொளிமூர்த்தியாகி நின்ற னடிக்கீழ்ப்

பணிந்தார் வினைநீங்கி நின்றார்” (ஞா-காப்பு) 3 “முடிவடிவி னுலிரண்டு ருத்
கடரு நாணமுழுது.....வே” (ஞா-தறவு-கா) இது கொச்சகம்போல
அடுக்கிவாராது தாழம்பட்டவோசைத் தாவுகொச்சகம். 4 “ஒருவான்யா
ரோகிச டாடவிப், பெருநாகமே பூணும் பெருமா, னருவானு னாயினு மன்
பர்க், ருருவாயினு னுள்ளத்தி னுள்ளே” இது அளவடிநாண்காய் நிரையசைச்
சோகியசொற்கண்வந்த பிறவடி விராஅயிற்று. அசைச்சீரின்றி யிங்ஙனம்
வருவன தாவகொச்சகமாய். 5 “முடிவகுதுவா.....பவே” இது பிற
பொருளான் அளவொவ்வாது பலவடிவந்து பாமயங்கிற்று. 6 “தடத்
தாட்கொத்த தமனியக் சிலம்ப, படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு மிளிர,
வென்றாடு திருத்தாதை வியந்துசை துழுகொட்ட, நன்றாடு மழுகளிற்றை
நினைவாரோ வினையிலரே” இது காண்கடியமொத்துப் பாமயங்கிவந்தது.
“கங்கைசூடிய கபாலநின் னடியினை, தங்கு நெஞ்சினர் தளர்வுறு பிறவியை
நீப்பர்” இது சாடியா யிற்றடிமிக்கது. 7 “புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தாரச்
சேத்த, நினைமடி பாபுதும் பாய்” இது சாடியாயிற்றடி குறைத்தது
“கொன்றை வேட்டை பெய்வ னடியை, மயன்று மேத்தித் தொழுமோ
நாமே” இது சுற்றடி முக்குறைத்து இயல்பைச் சாடியேற்றுவந்தது.
8 “அழுவர்க் கறுவரைப் பெற்றாக் கை” இது அசையும் பொருளு
மினிதாகவந்தது. 9 “கொன்றைசேர் சடைமுடியோன் கொந்தழல்போன்
மேனியோ, னொன்றிய 4பெண்களை யோவாதே யுள்ளக, செல்கதி யின்
நிச் சிவகதி சேர்வதோர், கல்லறி வெய்துதுநாமே” இது சாடியிற்றதன்மே
லீற்றடி யிரண்டு மிக்குவந்து ஒன்றுட்பட்டது. 10 “கண்பிதென்று தீய சொல்
லார், முன்பு நின்ற முனிவசெய்யா, ஈன்புவேண்பெவர். இது மூன்றடியான்

1 முழங்குதுவாக் கொற்கைவேந்தன் முழுதுவக மேவல்செய மொழி
செய்கோமான், வழங்குதிதல் வாண்மாதன் மாச்செழியன் றுக்கரிய வை
வேல்பாடிக், கலங்கினன் றுரெலாக் கருதலா காவண, மிலங்குவா ளிரண்டிஞ
லிருகைவீ சிப்பெயர்க், தலங்கன்மா லையவிழ்ந் தாடவா டும்மிவன், பொலன்
கொன்பூந் தடங்கட்கே பரித்தூநின் றுரெலாம், விலங்கியுள் ளந்தப் பிலிந்த
வே ருபவே” இஃது ஏழடியாய் முதலிரண்டடியும் அறுசீராய் ஒரோசை
யால்வந்து பின்னைந்தடி நாதிரோய வேரோசையால்வந்த வேற்றொலிவெண்
பிறை என்னார் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர்.

2 தடந்தாட்கொத்த என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 “அழுவர்க் கறுவரைப் பெற்றாக் கவுந்தி, மறுவறு பத்தினி போல்லை
கினிரே” என்பது யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை.

4 வெண்களை எனவும் ஒசேட்டிதுள்ளது.

வந்து சுற்றடி குறைத்து அசைச்சோனிற்றது. தாளான கல்லாதார் தாம்ப
ல ஈயக்கா லென்னமென்னம், யாளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன்
 சோடிசண்டும், லீலிபோற் சாய்ந்து விடும்பிலிற்றி யாவகே” இது முதலடி
 மிக்கது. “பூண்ட பறையறையப் பூத மருள், நீண்ட கடையா னுடுமே,
 நீண்ட கடையா னுடுமென் ப, மாண்டசாயன் மலைமகள் காணவே காணவே”
 இது இடையடி சூட்டம்பட்டு இறுதியடி மிக்கது. கந்திருவமார்க்கத்தான்
 இடைமடக்கி நான்கடியுமாம். “வானுற நிரிந்தனை வைவக மளந்தனை, பான்
 மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை, நீனிற் வண்ணநின் னிறைகழல்
 தொழுதன்” இது மூன்றடியிற்குறையாதது. “பிறையணிந்த கடைமுடி
 யோன் பிஞ்சுகன் பெம்மான், சறையணிந்த கண்டத்தான் கையிலங்கு
 சுவத் திறையணிந்த செஞ்சிறைக் கின்றும் பிறவி; இம்மைப் பிணியு மிய
 லும் பசியொடு தம்மைத் துறக்கிடுக் காலிப் பகழுக தாம்” இது மூன்றடி
 யிற்றதன்மே லீரடி மிக்கவாதது. “சதுராக வொருவ னின்சா ணடைத்தே,
 முதிர் நிருநீரு ளழுந்த ில் வங்ககாவாடி, திருவுழ துணைமத்தாங் போதெ
 னைக கூறிந்நபா, ரதீர்வன ரிருகையு மாற்றறக் கூப்பிந்நபார்” இது நான்
 கடியாய் முதலடி குறைந்தது. “தனுலெடி வரிவையைத் தருமணம் புணர்ப்
 பின், முனியுறு தொழிலினை யுளா, ணனிதவித் திலர்க்கிடு நாடொறு
 நாடொறுங், கனியென வினியண்முன் கல்கமற் தவற்கே” இது இரண்டா
 மடி குறைந்துவந்தது. “கல்லாலக் கன்னிமுற்றீழக் கல்வித் துறைபயந்த
 காமர்காட்சி, கல்லாளை கல்லா னொருபாக மாகிய ஞானத்தானை, யெல்
 லாரு மேத்தப் படுவாளை யெஞ்ஞான்றுஞ், சொல்லாதார்க் கெல்லாங் துய
 ரல்ல தில்லைத் தொழுவின் கண்டார்” இது சுற்றயலடி குறைந்து, சோடியாசிரி
 யத்தான் நேரடிமுன்னிறுமென்ற விலக்கணக் கொச்சகம்வந்தும் பாவின்
 வேறுபட்டதாம். “வண்டணிகொண்ட மதுமலர்க்கொன்றை பினமலை
 கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டினக் திங்களபோலப், பண்டணி யாகப்
 பலர்தொழுவ் சங்கைநீர் வைத்தா, ணுண்டணி கொண்டநஞ் சுண்பார்க்
 கமித்தாகுமே” இது அளவடியிசண்டு மைஞ்சோடியிரண்டும் வந்தது. “கண்
 டெழப் பாவைதனிக்கரம் பிடிப்பராயிற், கொண்டவற்பேணிக்குடிக்கு
 வளக்காகும், கண்டெழி னென்பனை தன்னைநீங்கிப்போய்.....மற்றொரு
 குழகன் தன்னையே” இது முதலடி மிக்கது. “போதுறு முக்குடைப் பொன்
 னெயி லொருவன், ருதுறு தாமரை யடியே, தாதுறு தாமரை யடியடைந்
 தாரென்றிற், நீதுறு தீவினை பிலே” இது சிலவடி குறைந் திடைமடக்கிப்
 பிறவாறாயிற்று. இவை யளவடியின்வேறுபட்ட வாறுக்காண்க. “கடாமுங்
 குருதியுங் கால்வீழ்த்த பகைசப், படாமும் புவித்தோலுஞ் சாத்தும் பசம்,
 னிடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை, விடாமுண்ட வார்சடை
 யான் வெண்ணீ ரணிந்தான், மெய்யுறு கோயில்லை வேரோர் பிறப்பில்லை,

வையறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை.” (வேயே திரண்மென்றோன் வில்லை கொடும்புருவம், வாயே வளர்பவக மாந்தளிரே மாமேனி, கோயே முலைசுமப்ப வென்றோர்க் கருகிருந்தா, ரேயோ விவனொருத்தி பேடியோ வென்றார், எரிமணிப்பூண் மேகலையாப் பேடியோ வென்றார்” (சிந்தா-652) இவை நான்கடிச்செய்யுளிற்றபின் சுற்றடி யிரண்டும், ஒன்றும் மிக்ருவந்தன. 1“மூவுலகு மீரடியான் முறைநீரம்பா வகைமுடியத், தாவியசே வடிசெப்பத் தம்பியொடுங் கான்போந்து, மோவாணம் பேராமுடியத் தொல்லலங்கை கட்டழித்த, சேவகனசீர் சேனாத செவியென்ன செவியே, திருமாலசீர் சேனாத செவியென்ன செவியே” 1“பொருவவரை மாயவளைப் பேருலக மெல்லாம், விரிமல வுறுதியுடை ல் ணைப்போன் கண்ணோ, திருவடியுந் கையுந் கணிவாயுஞ் செயுந், தாபுவளைத் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே, கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தக கண்ணென்ன கண்ணே,” 1“மடந்தாழு நெஞ்சுத்துக் கஞ்சுறார் யஞ்சுங், கடந்தாளை துற்றுவர்பா குற்றிசையும் போற்றப், படந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் துது, கடந்தாளை யேத தாத னாவென்ன நாவே, நாமாய ணுமென்றோ நாவென்ன நாவே” (சிலப்-துய்ச்சி) இவை படர்க்கைப் பாவலாய் ஒருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கி நான் கடியிற்றபின் மூடியரிக்குவந்தன. இவ்வாறே பத்தடுக்கியொருபொருண் மேற் பதிக்கப்பாப் பாயவருவனவாய் இத்தலு ண்மைக்க. 12“வெறியுந் கமழ் கண்ணிவெ... பின்” இது சிந்தடியானவத்து சுற்றடி குட்டம்பட்டது. “வாய்வதின் வந்தகுழவையின் வந்தீண்டுமாய் மட்டமகளிர் சொல்லீருந் கேட்டார், ஞாய் மட்டமகளிர் சொல்லீருந் கேட்டாடக்க, பாய்துணை வேலப் படுபொரு ணை... றிதி, காய்கதிரச் செல்வனே கன்வடுகு வெனகணவன், கன்வடுகு வல்லன் கருங்கயற்கண் மாதா, கொன்னெரி யுண்ணுநிவ் ளுமென்ற தொருகுரல்” (சிலப்-துன்ப) இது ஐந்தடியச் செய்யுண்முடிந்தபின் சாடி ரிக்கது. 13“கோழியுங் கூவின... வாய்” இது ஐந்தடியானவத்து சுற்றடி முச்சோன் இற்று

1 பொற்றடியுய என்பதும் பிரதிபேதம்.

2 வெறியுந் கமழ்கண்ணி வேந்தாகப் காயினு, முறவத வருவன வரைப்பன வரைப்பன்மற், செறிவய தொழிலினர் சிறந்தன ரிவர்க்கு, கறிவுறு தொழிலொன் றல்லவை சொல்லினரின், பிறபிற நிகழ்வன பின். இஃதைத்தடியா யிற்றடியொன் றொருசோகுதைத்துவந்த வேரொலவெண் கிறை என்றார் யாப்பநங்கலவிநுத்திகாரர்.

3 கோழியுங் கூவின குக்கி லழைத்தன, தாழியு ணீலத் தடங்கண்ணீர் போதுமிடு, வாழிசூழ் வையத் தறிவ னடியேத்திக், கூழை லையக் குடைத்து குளிர்புன, ஹழியு மன்னுவோ மென்றேலோ ரெம்பாவாய்” காற் சீர் நாலடியானவருவது கவிவிருத்தமென்று வரையறுத்துச்சொன்னார். இஃது ஐந்தடியால்வந்ததாயினும் ஒருபுடையொப்புமைநோக்கிக் கவிவிருத் தத்தின் பார்படுத்து வழங்கப்படும். இஃது அவினையுநர் காட்டியபாட்டு,இத் தின் தாவுகொக்கமென்பாருமுன். என்பர் யாப்பநங்கலவிநுத்திகாரர்.

அடியீற்றின்கண் இருசீர்நிச்சது. திருவெம்பாவை வெட்டடியான் வக்
 திவ்வாறிற்றன. இக்காலத்து ஒருபோருகளிற் தரவுக் காழிசையும்
 இடைபிடைந்துவருமாறுகாண்க. பிறவும் வந்துழிக்காண்க. இவையெல்
 லாங் கொச்சகமாமென்று கூறுவர்புலவர். எ-று. இனி யிவ்வாறுவந்த
 கொச்சகங்களைவெல்லா மொருவரையறைப்படுத்துப் பாத்தோறு பின்னா
 னேர்த்திப 1 பண்ணிற்குத்திறம்போலப் பின்னுள்ள ஆசிரிய ரடக்குவர்;
 அதனை அகத்தியமுந் தோல்காரியமுந் உணர்த்து உவர்தங்கருத்தறிந்த
 ஆசிரியர் உவ்வாறு சகரமைக்கரசு காரணங்கூறுவா. உவர கூறுமாறு.
 “கொன்றை வேயந்த வெவ் வண்டியை நாளை” காமுயான்வருதலின்
 வெண்ணெய்துறையென்பார்க்கு ஒருசீர்குறையின்றிவருதலின் வெண்பாவிற்
 கினமாகாது கலிப்பாவியொருகற்றிற் கினமாகலுஞ் சீரானாக தனையா
 னும் ஆசிரியத்திற் கினமாதலு முடைத்தென்றுமறுப்பர். இனிச் சுந்தரு
 ளிதைத்து புன்பொருளாயவருவனவற்றைச் காழிசையெனிற முழம்பட்ட
 வோசையும் விழுநிய பொருளுந்நிவனவற்றிற் பெயர்குறிந் முற்குறிய
 காழிசைகட்குஞ் சுந்தருளிதைத்து புன்பொருளாய் வருதலுரித்தமாம்.
 அதனான் அப்பெய ராகாதெனவு மறுப்பர். “கன்று குணிலா” (சிலப்-
 ஆய்ச்சி) இது வெண்டளையான்வருதலின் ஆசிரியத்திற்கினமாகாதென
 மறுப்பர். இனி இது னன்கடியான்வருமேற் கலிவிருத்தமா மென்பார்க்கு
 “நெருப்புச் சிழித்து விழித்ததோ” என்று, யுருப்பிற் பெருடிபட் கிருவிழந்த
 காம, உணருப்பக தனையா ன் பெயராகாதார், விருப்புச் செய்கின்ற
 விரும்புகின் குமே” என்றுகூறப்பட்ட வெண்டளை சட்டலின் வெண்டாழி
 சைக்கு இழுக்கின்றமையுந் கலித்தளையினமையிற் கலிக்கு இனமாகாமையுந்
 கூறிமறுப்பர். இனிச் குரகமையானுஞ் சுந்தமையானும் வருவனவற்றைச்
 சீரளவான் வஞ்சிக்கினமென்பார்க்கு அவை னன்கடியான்வருதலானும்,
 பா வேறுபடுத்தலானுஞ் சீர ளுயற்சீராகலானும் ஆகாதென்ப. குறளடிசெய்
 யுண் டுய்நவரிக் குழிசையெனவுஞ் சித்தமையெய்யுண் டுய்நவாரவென
 வங்குறிந் அதுதற்கு மேலாகாரணங்கூறுவாரென மறுப்பா; பிறவு யிவ்வாறு
 ஒன்றற்கினமாயது ஒன்றற்கின மாயுவருதலின் ஆனஞ்சேர்த்தலாகாதென
 மறுப்பர். இங்ஙனம் இனஞ்சேர்த்துத் தற்கியவற்றைச் கலிப்பாவென அடக்
 கியது பெரும்பான்மை கலிக்குந் தவிரவாரே பெற்றுவருதலின். இத்
 தொல்காப்பியம்மீமுந்துதூல்கண்கு முறைப்பட்டவெண்ணி” (தொல்-பாயிரம்)
 தூல்செய்தலின் எல்லாவற்றிற்கு மொரு பரிகாரங்கொடுத்துக் கொச்சகத்து

1 பண்களையும் அவற்றின் நிறங்களையும் “பண்ணுங் கிளையும் பழித்த
 தஞ்சொல்” என்னும் சிலப்பதிகார ஆங்காண்காதையடிக்கு அடியார்க்கு
 நல்லாருரைத்த விசேடவுரையிற் கண்டுகொள்க.

2 “கருப்புக்கிணை” என்பதும் பிரதிபேதம்.

எடக்கினார். அது மேற்றொட்டுவந்தமாபு. இனிப் பொருள்வேறுபடுதலாவன. தேவரைப் படர்க்கையாக்கிச்சுதலுஞ் சுட்டியொருவர்ப்பெயர்கொளப்படுதலும், புறப்பொருளொடு தொடர்தலும், முற்கூறியபொருள்கள் பிறவாறு வருதலுமாம். இங்ஙனம் பொருள்வேறுபடுதலின் இதுனுள் ஒதிய நான்கற்கும் யாப்புவேறுபட்டவற்றிற்கும் பொது வெட்சிமுதற் பாடாண்டிணையீறாகிய பொருள்வேறுபாடுவரையறை எனனை; அவை முற்கூறிய இரண்டற்கும் உரித்தாகலின்; அது பெரும்பான்மை பாணிச்செய்யுட்டுக்கு இடைவிராய்வரும். இவ்வாறு கொச்சகத்தினை வரைந்தோதவே ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஒருபொருள்மேற்பல மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதும் பத்தமாகிவருதலும் பிறவாறாய்வருதலும் வரையறையிலவாயின. அவை ஐங்குறுதூறு, முத்தொள்ளாயிரம், கீழ்க்கணக்குருதலியவற்றும் பிறவற்றுள்ளுங்காண்க. தேவபாணியில்லாத் செய்யுளெல்லாம் யாப்புமபொருளுஞ் சேரவேறுபடுமென்றுணர்க. அது முற்கூறியவற்றுட்காண்க. *வெண்பலிச காந்த முழுமெய்யு மெய்ப்பூச், யுண்பலிக கூறா திரிவது மீமலிட்டிக், கண்பலிக் கென்று புருந்த கபாஸிமு, மெண்பலித் தாளிவன யாதுவாயவானே. (இது) *சாமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்” (தொல். புறத் ௨௮) என்ற பாடாண்டிணையாகலின் பொருள் வேறுபட்டது. *கன்றுகுணிலா’ (சிலப்-ஆய்ச்சி) என்பது அங்கலத்திற்குரிய தெய்வத்தை அவர் பராவுதலற்கைக்களையன்று. இவை பல்வறுப்பிழந்தனவேனுங் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொது விலக்குண்ணாமையிற் பொதுப்பெயர் மெல்லாவற்றிற்கு மாருமென்று எய்துவித்தார். அருமென்றதனை ஒருபோகென்னது சிறுபான்மை கொச்சகமென்றுவழிகுதலாமென்றுசொல்க. (௧௪௬)

௧௫௦. ஒருபான் கிறுமெய் சேரட்டியபுது னுயர்பே.*

இது, அதுகாந்ததாளின்நகரண்குணன் இயதகின்ற அடக்கியலின்றியடிநிர்த்த கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுகறுகின்றது.

இ-ள். ஒழிந்தகலிக்கெல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி யளவுகூறினார். பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினை நுதுவரும் அடக்கியலின்றி அடிநிர்த்த தொழுமென்ற கொச்சகவொருபோகு எனு.

இது முன்னடி கூறியதொழுமென்றதற்க்கொ வரையறைகூறி ஐயமகற்றியது. இஃ. தேற்புழிக்கோடென்பதனையும் அதுவென்ற ஒருமையானுங் கொண்டது. உம். *தடங்கடற் பூத்த காமரை மலராசி, யடங்காத முற்தியா னருமறை வண்டிசைப்ப, வாயிர வாராழி யவிரிதழின்

*எ-து, மேலதற்கோற்புறண்டையுணர்.....ற்று. மேற்சொல்லப்பட்ட கொச்சகவொருபோகு பத்தடிச் சிறுமையாகவும், இருபதடிப் பெருமையாகவும் வரும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

வெளிப்பட்ட, சேயிதழெனத் தொன்றுஞ் செம்பகல் னிரவதற்றி, படுமணிப் பகைநீங்கப் பருவத்து மழையானே, நெடுநிலை குளிர்கூர் நீர்மைசா னிழ னாறி, மண்டங்கள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக், கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாதவி, னோக்குயர் பருதியஞ் செல்வநின், னீங்கா வுள்ள நீங்கன்மா ரொங்கே* இது பததடியிற்சுருங்காது அடக்கிய வின்றி யடிநிமிர்ந்தொழுகியது. மே ல்ருபதடி வந்துழிக்காண்க. (௧௫௦)

௧௫௧. அம்போதாங்க மறுபதிற் தடிக்கி :

செம்பால் வாஞ் சி னுமைக் செல்லை.*

இது மேனின்ற அதிகாரத்தாற் றடவன்வாழ்த்தாகிய அம்போதாங்க வொருபோகிற்கும் அடிவளையதைகூறுகின்றது. அம்போதாங்கவொரு போகு, தன்னுறுப்பெல்லாங்கூடி யாறபதடித்தா யொவ்வொருபதத்திற்கு இரண்டடியாகிய னூற்றிருபதடியையுடைத்தாயும்வரும். சிதுமைக் செல்லை கூறுமிடத்து அவ்வறுபதிற் செம்பாகமாகிய முப்பதடியிற் பாகமாகிய பதி னேந்தடியான்வரும் எ-று.

காரம்-எதிர்மை. அறுபதிக்செம்பால் முப்பதில்வாரம் பதினைக் தென்றுணர்க. எனவே இடை யள வறுபதடி, செல்வளவு அதனிடமி யாகிய னூற்றிருபதடி, சடையளவு பதினைத் தாமாயிற்று. இனி அறுபதும், முப்பதும், பதினைதும் என சிற்றொல்லைக்கே செல்வளவு இடையளவு. கூற்றிறெனக்கொண்டு சீவற்றிற்கடையளவாகிய சிற்றெல்லைக்கும் பே செல்லைமுப்பதும், இடையளவாகியசிற்றெல்லைக்கு பேசெல்லைறுபது மெனப் பொருளுணர்க்கிற் செல்வளவிற் சிற்றெல்லைக்கும் இடையளவிற் பேசெல்லைக்கும் வேறுபாடின்றியும் இடையளவிற் சிற்றெல்லைக்கும் சடையளவிற்சும் வேறுபாடின்றியும் கிற்குமென மறுக்க. அங்கனம் னூற்றிரு பது தாலிற்கெல்லை மேனின்றஅதிகாரத்தான் இருபதாகவும் அதனோ டொத்துவருதல்விக்கணத்தாகிய இருபதடியாகவும், காற்பதடி பெறப் படும்; சிற்றெண்டினதும் காரம் காண்டுவா இரூபதடிபெறப்படும். கொச்சகம் இருமுன்றுகி ஒன்றுபதத்தடிபெற்று அறுபதடியாம். இனிப் பதினைத்தடியானவருண நெடுக்கொச்சகம் இருமுன்றுகி, ஆறும், அராகம் ஒன்றுஞ் சிற்றெண் காண்கும் அடக்கியல்கையொகப் பதினைத்தடியாம். இடையளவிற்சும் இவ்வாறே வருமாறிக. மேலளவு கூறுமவழிக்க ரூது மேற்கூறுகின்றபாவிற்கு சுண்டளவுகூறினார் அதிகாரம்பற்றி. (௧௫௧)

* எ-து, அம்போதாங்கவொருபோகுக்கு அடிவளையதையுணர்...ற்று. அம்போதாங்கவொருபோகு அறுபதடி பெருமைக்கெல்லையாம். நெடுவாகிய சிலை சிதுமைக்கெல்லையாம் எ-து. “செம்பால்வா” மென்பது செம்பாதி யெனவுமாம். முப்பதடி சிதுமை எ-து. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கருஉ. எருத்தே சொச்சக மராகஞ் சிற்றெ

ணடக்கியல் வாரமோ டங்கிலைக் குரித்தே.*

இது முன்னர்கூறிய அம்போதாக்கவுறுப்ப இவையைந்துமெனக் கூறியவாறு.

இ-ள். தாவுக் கொச்சகமும் அராகமுஞ் சிற்றெண்ணும் அடக்கியல் வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதாக்கவொருபோகு எ-று.

தாவெனினும் எருத்தமெனினும் ஒத்தம். பலகோபெட அங்கி யுக்கும் உடையினைச் சொச்சகமென்பவாகலின், அதுபோலச் சிறியவம் பெரியவும் விராஜயுக்கியும் தம்மு னொப்பவாக்கியும் வருஞ்செய்யுளைக் கொச்சகமென்றார். இது ஒப்பினாகியபெயர். இக்காலத்து இது மகளிர்க் குரியதாய்க் கொச்சகமென்று வழங்கிற்று. இது முறையே கருங்கிவரும் எண்ணுப்போலாது அடியுஞ் சீருந் தளையும் வறுபட்டவருமென்றுணர்க. வெண்பாவாகிற் பெரும்பான்மை அராகமாயது அருதுகடுங்கேதல் பிற தொன்றுபெய்த ஆற்றவேணுகருணைச்செய்தாகிய பொனை அராகித்த தென்பவாகலின் இதுவும் ஒப்பினாகியபெயர்; மாதிரி ரீண்டு துணர்ந்து வராது குற்றெழுத்துப்பயினைப் பண்புகவருகாலை கிற்றெண்ணுவது; நால்வகையெண்ணினும் இதுதான் பண்பு மருதகடபற்று. உ-ம். 1¹ “சொஞ் சுடர் வடமேரு விழுசருங்குத் திரிந்தை, வெஞ்சுரு மதையுமும்போல் வேலொடுசே டசஞ்சுடல், மாயிரு மணிப் போ மயிலெருத்தற் றென் றுக்காற்,

*என்பதமது. அம்போதாக்கத்திற் குறுப்பாமாறுணர் . நற்று. சுண் டெருத்தென்பது தாவு, சொச்சகமும் அராகமும் என்று சொல்லப்பட்டன. எண்ணினுட் பேரெண்ணிற் சிற்றெண்வாப்பெறுமாயின் இனிச் சொல்லப் பட்ட அறுபதுறுப்பும் முறையானவருதலும் மயங்கிவருதலுக்கொள்க. பரிபாடற்கு இவைதாமே யுறுப்பாய் அதனோ டிதனிடவேறுபாடென்னை யெனின் அறுபதிறறடியிற் குறைத்துவரின் அஃமுறை பிறழ்ந்துவரு மெனவும், ஒத்துவரின் அறுபதின்மிக்குவருமெனவும் கொள்ளப்படும். உ-ம். 1¹ “கண்ணக னிருலிசம்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தெற்றத், தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவரும், வண்ணவண் டோன்றியும் வயக்கினர்க் கொன்றையு, மண்ணை பிறவும் ன்மலர் தாதையத், தனையுந் கோதையு றிழையு மென்றிவை, தைஇயினர் மகிழ்த்து கிளைவினை யாடு, மடமொழி யாயத் தவரு ளிவன்யா ருடம்போ. சென்னுயிர் புக்கன ளின்ற” தாவு. ஒஹிவன், பொருபுசு னல்லோறு சொன்பவ ரல்லாற், றிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா, வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்ததைத் தெப்பொழுதுஞ், சொல்லாற் நாப்பட்டவன்; சொல்லாக, பாணியே மென்ற ரறைகென்றார்

சேயொளி கடற்பிறந்த செத்தீச் சிறத்தெறிப்ப, மறுவருந்தம் மனத்து
வகைக் கலுழ்ச்சியான் வளர்த்தெடுத்த, வறுவருந்தம் முலைகாந்தாம் ககல்
விசம்பு சிலதவற்ற, ஆருருவத் தெயின்மூன்று மொருங்கவித்தோன் வியப்
பெய்த, வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மறுங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்;
ஆங்க, வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத், தனைவருந் தத்த மறம்
புரிந் தாங்கு, முனையு கொற்றத்து முன்னுண் குருவிற், கலைகடல் சுட்டன
கண்; தேவரு மக்களுஞ் சற்றத்தா னஞ்சாமைச், காவல் புரியுங் கதிர்மதி
போலு, பூவிரு தோன்றன் முகம்; மடமகன் வள்ளி மணக்கம் படைப்போ,
விடையிடை சுற்றுத் தவிரா, தொடையமை தார்கடம்பன்
றோன்; அவ்வழி, யடியினை சேரா வயுணரை துகளிப், பொடிப்பொடி யாகிப்
பொருப்பொடி மாய, வியுயிரித் வாணத் திடைநின்று கூடங், கொடியணி
கோழிக் குரல்; விழுச்சி மமரா விகம்பிடைத் தோன்றிப், பழிசெய்கின் றூர்த்
தார்பலர்; உருகெழு பருதிய வருமண வதி தொழ், வருகெழு சிறகொடு
மணவரு மணியில்; பெருங்க வருமறை பெருகெடு மொழிமொடி, பொரு
கள் வழியிடை புகல்வன சிறு காள், சுவர்தன திசை சிலம்பின் மலை, நவந்
தன தலை நாம்பின் குறை; ஆர்ததன் பரை யடின பலர், போர்த்தன
துகன் பொழிந்தனர் மலர்; ஆங்கணந் தோன்றிய வடுபோர் வென்றியின்,

பாரித்தார், மாணியை யாருகச் சாறு; சாற்றுன், பெடையன்றார் கண்
பூத்து கோக்கும்வா யெல்லாம், விடைபெறி னேள் தகைத்து*, இவை
கொச்சகம். “தலைவகை மிசைமிசைப் பாயமா ரார்த்துட, நெடுநெடுந்
சென்றார் பலர்; கொலைமலி நிலைசெறி செயர் சினஞ்சிறந், நுருத்தெழுந்
தோடின்று மேல்; எழுத்தது துகன், சுற்றத்து மாப்பு, கலிழந்தன் மருப்புக்,
கலங்கினர் பலர்; இவை சுற்றெண். தவருன் மலர்மலி புகலெழு வலர்மலி,
தருமணி புலையந் தோள் பிணைஇ, எருத்தோ டியிலடை தோன்றினுண்
றோன்றி, வருத்தினுண் மன்றவவ் வேறு;” முகியலடியுந்த கொச்சகம்.
“ஏற்றெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலேர், வேறுடை நல்லார் பகை;
மடவரே நல்லர்யா மக்க ணெருளை, யடலேற் நெருத்தியுத்தார்க் கண்டு
மற்றின்று, முடலேறு கோட்சாற்று வார்” இவையுங் கொச்சகம். “ஆங்
கினித், தண்ணுமையப் பாணி தனரா தெழுஉகின், பண்ணமை யின்சீர்க்
குரவையுட் டெண்கண்ணித், திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மா
மேனி, யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்த், முழுவலாண் மென்றோள் பா
ராட்டிச் சிறுகுடி, மன்றம் பார்த துரை. (கலி ௧௦௨.) இது.....பிறவும்
இன்னதாக்கொங்க. யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகவொரு
போகை அதன்பின்னசோதினமையான் இதற்குங் காமப்பொருண் மேற்
பட்டது. இஃது. உரையாசிரியருரை.

வீற்றிருந் தொடித்தோள் விடலை சினக்கே, யாமறி யளவையிற் றறிந்
புணைந் தேத்துக, கின்னீ தக்க தாயினு நன்னெ திர், நாணில மாக வேண்டும்
யாணர்க், கடம்புக் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை, நீரோடு கின்வயின் மார்தர்,
வாராப் புலமை வருகமா ரொமக்கே” என்பது இடையளவம்போதாங்க
வொருபோரு. இவ்வுறுப்புக்களின் அளவுகூறுமையின் எற்றவாற்றிந்து
கூறப்படும். இது நாற்பத்துநான்கடியான் வந்தது. இவை யிக்காலத்து
மிகவழங்காது. ஒருபோருபோலன்றி யிதற்களவை முற்கூறியது அம்போத
ாங்கவொருபோகின் அளவே மேற்கூறுகின் றழுண்டியாக்கட்கும் அளவெண்
றற்கு. இவ்வதிசாரத்தான் வருகின்றவற்றோடு இதற் குறுப்பிலக்கணம் எற்
பன் வந்திடுகொங்க. வெள்ளடியியலாற்றிரிவின் நிவநுமென்றலின். அவ்
வளவை மேல்வருகின்ற கவிவெண்பாட்டிற் கவிவெண் மானர்க. (கருந்)

கருந். ஒருநிலாந் ணைக்கிய வெள்ளடி யியலாற்
றிரின்ன்றி வருவது கவிவெண் பாட்டே.

இது முறையே கவிவெண்பாக்கூறுகின்றது.

ஒரு பொருளைக் கருதிவாராந்நப் வேறுமொருபொருளே படவஞ்
சொற்றொடர்கூறுதல்படி சொக்கப்படும் வெண்கையையாற் றிரிவின்
வருவது கவிவெண்பாட்டாம் என்று ஆய்வென்றதலுந் சட்டகையடியாய்
வருதலுந் தனக்குரிய வெண்பாட்டை விவருதலுந் பன்னிரடியான்வருத
லும் பிறவுமாகிய இலக்கணம் சினைத் தனவற்றுக்கே ஒருபொருளுதல்
வாவேண்குவது. அவ்வாறன்றித் தீர்துவருவன ஒருபொருளுதலாக்
கவிவெண்பாவாம். எ-று. அவ்விலக்கணத்திற்றிரிந்துஞ் சீருந் தளையுஞ்

*எ-து, கவிவெண்பாகாமாறுணர்ந்து, சாற்றடியாவும் ஒருபொருளைக்
குறித்த வெள்ளடியியலால் திரிவினா முடியுமது கவிவெண்பாட்டாம் எ-று.
கவிவெண்பாட்டெனினும் வெண்கலப்பாட்டெனினு மொக்கும். “வெண்
ளடியியலான்” என்றமையான் வெண்பாட்டையான்வந்தீற்றடி முச்சீரான்வரு
வனவும் பிறதலையான்வந்தீற்றடி முச்சீரான்வருவனவுகொள்க. உ-ம்
“மனையா மால்கவா மாறிவறப்ப, வரையோகக் கருங்குமத் தாரிடைச் செல்
வோர், சுரையம்பு மூழ்கிச் சுருங்கிப் புமையோர்த, முண்ணீர் வறப்பப் புலர்
வாடு எவிற்குத், தண்ணீர் பெருஅத் தடுமா றருந்துயாக், கண்ணீர் கனைக்
கூங் கடுமைய காடென்ற, வெண்ணீ ரறியாஜீர் போலவிலைவகற், என்னீர்
வல்ல செங்கிதகா பெய்மையு, மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை தும்மொடு,
துன்புந் துணையாகநாடின துவல்ல, தின்பமு முண்டோ வெமக்கு” (பாலைக்
(கலி-௫.) இது வெண்பாட்டையான்வந்த வெண்கலிப்பா. ஆ-தேல், இது கெடு
வெண்பாட்டிற்றோதிய விலக்கணத்தான் வருதலின், பட்டுடைவெண்பா

சினைத்தும் அடியிசுத்தும் பாவகை சினைத்தும் ஒருபொருணுதலியும் வெண் பாவியலான்வந்தனவும் கலியோசையாமென்றுணர்க. இதனான் ஒருபொரு ணுதலியது கட்டலோயாய்த் திரிவின்றிவருமெனவும் ஒருபொருணுதலாதது சேர்வகையாய்த் திரிவடைத்தாய்வருமெனவும் கூறிற்றும். ௨.-ம், ௩. அரும் பொருள் வேட்கையி ணுள்ளக் தூரப்பப், பிரிந்திறை சூழாதி யைய விரும்பி நீ, யென்றோ நெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின், மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நிறைத்துக்காண், சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா, தொழிந் தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா, ரிளமையுங் காமமு மோராங்குப் பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டேட வளநா, மொரோஒகை தம்முட் டழிஇ மொரோஒகை, மொன்றென்க முடை யுதிப்பவரே யாயினு, மொன் றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யாச்சோ, சென்ற விளமை தாற்கு' (கலி. ௧௮.) இது பண்ணாமையான்கு ஒரு பொருணுதலிய கட்டளைக் கலி வெண்பா. இதனுட் பெண்டின்மைக்கு வலா தண்பொருளினைத் தலைவ னெதிரின்னுணர்ந்துவான் செவ்வன்குருது தலைவன் பண்டுகுறின சில வற்றைவாங்கிக்கொண்ட கூறுங் கூற்று. நீ மறத்தாயென்பது யாம் உண் டக் கூறுகின்றான் இவனென்பதபடசன்றமையின் ஒருபொருணுதலிற் றாயிற்று. அது அகப்பொருளையாமையுப் சுழித்தபாக்களும் அவ்வாறுவரு மேனும் அங்ஙனம் ததலியபொருளான செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டு ஆராய்ச்சியின்று. இது வெண்பாவாயிற் குறித்தபொருளை மறைத் துக்கூறுது செப்பிக்க நல்வேண்டிய. இஃ தன்னதன்றிப் பொருள்வேறு

வாய்; வெண்கலிப்பாவென்றதென்றையெனின், புணர்தல், பிரிதல், இருத் தல், இரங்கல், ஊடல் எனவும், கைக்கிளை, பெருந்திளையெனவுஞ் சொல் லப்பட்ட பொருள் எதுனுள்ளும் யாதானுமொருபொருளைக்குறித்த ஏனைக் கலிப்பாக்கள்போலத் தாயும், தாழிசையும்தனித்தனி பொருளாகச் சுரித கத்தாற் நெருத்துவரு நிலைமைக்கனித் திரிவின்றிமுடிவது; அதனைக் கலவெண்பாவெனவும், புறப்பொருட்சண்வரும் வெண்பாக்களைப் பஃ ரெடைவெண்பாவெனவும், பரிபாடற்குறுப்பாய்வரும் பஃரெடைவெண் பாக்களைப் பரிபாடலெனவும், கொச்சகக்கலிப்பாவிற்குறுப்பாய்வரும் பஃ ரெடைவெண்பாவைக் கொச்சகக்கலிப்பாவெனவும் கூறுதலின் அது ஆசிரியர் கருத்தென்று கொள்க. அன்னதாக “நெடுவெண் பாட்டே குறு வெண் பாட்டே” (செய். ௧௧௮.) என்னும் யாப்பினால் வேறுபடுத்தாராகிக் கைக்கிளை பரிபாட்டங்கதச்செய்யுனென்ப பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுத்தோதினமையானுங் கொள்க. இனி, முல்லைக்கலியுள் “தீம் பால் சுறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந், தாம்பிற் பிணித்து மனைநீஇ யாய்தந்த, பூங்கரை நிலம் புடைதாழ் மெய்யசைஇப், பாங்கரு முல்லையுங் தாய பாட்டங்காற் றேழிளம், புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா,

பதெலாணுந் துள்ளிவருதலாணுந் கல்வெண்பாட்டாயிற்று. § “மரையா மால்கவா” (கலி. சு.) என்னும் பாட்டுப் பதினேழாமையான் ஒரு பொரு ணுதலிற்று. துற்றைம்பதுகலியுட் கல்வெண்பாட்டு எட்டு. அவற்றுள் ஒருபொருணுதல்வருவனவற்றின்பொருள் வல்லாந் வாங்கு கேட்டுணர்க. இன்னும் இயலென்றதஞற் பன்னீரடியி னிசுகது ஒரு பொருணுதல்வரு வனவும் துங்ஙனம் வந்து தலை விரலி வருவனவங்கென்க. § “கடர்த்தொட கேளாய் தெருவினா மாடு” (கலி. நக.) என்னும் பாட்டு மூடியிகத்து ஒருபொருணுதலியது. § “கயாவ ருண்கண்ணை காண யொருவன், வயமா னடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட, கண்ணியன் வில்லன் வரு மென்னை கோக்குப, முன்னத்திற் காட்டித் தவ்வுத தானுற்ற, கோயுடைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும், பாயல் பெதேன் படர்கூர் தவண்வா யிற், சேயேன்மன் யானுந் துயருடிப்பே றையிடைக், கண்ணின்று கூறுத லாற்றா னவனுய்ற், பெண்ணென் துரைத்த நமக்காயி னின்னதுஉக், காணுந் கழிதலு முண்டென் றெருநாளென், னோனெகிழ் வறந் தயமாற் றுணித்தோர், காணின்மை செயதே னுறுத தா னென், வினக்கிளி யாக் கடித் தோம்பும் பனத்தய, அடையுந் தா னொருநாளுந் வந்தாலை, யைய சிறிதென்னை யுக்கி மயனக்காத, ஸைய னன்றென் தவனுக்கக் கைக்கெழிபு, பொய்யாச வீழ்த்தே னவன்மாயின் வாயாசெத, தொய் யென வாங்கிக யெடுத்தனை கொண்பன்மென், பெயயுரியா தேன்போற் கிடந்தேன்மன் றாயிடை, பெய்யாந் தேறதெழுபே றையின்மற் றெய் யென, வொண்குடிய செல்கெகைக் கூற விடும்பணி, னைக ணுடைய னவன்” (கலி. உ. ௭.) இது ஸைய னன்றென்று என பெய்யினும் பெய் யினும் வழிநிலையியுயாமற் மேழி தலையிசுகுணத்தது. இதுகேட்டுத்

மொருங்கு வினையாட வல்வழி வந்த, நுருத்தமபூக் கண்ணிப் பொதுவன் மற் றென்னை, முற்றியை யோமட கல்லாய்க் காட்டு, சிற்றில் பனைகோ சிறிதென்ற னெல்லாக், பெற்றேமயா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப் பாய், கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றியாய், தாதுகுடி கூத்தற் றகைபெறத் தையு, கோதை புனைகோ நனக்கென்று னெல்லாக், யேநி லார் தத்தபூக் கொள்வாய் நனிகிப், பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதா, யைய பிதிர்த்த சுணக்கணி மென்முலைமேற், பெய்யி லெழுதுகோ மற் றென்றான் யாம்பிறர், செயபற் றேக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது, மையிலை மாதோ விகென்றேன் றையலாய், சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான் பெயர்ப்ப, வல்லாநதான் போலப் பெயர்த்தா னவனைக், யாயா மகளி ந்யல் புரைத் தெருதையும், யாயு மறிய வுரைத்தியின் யானுற்ற, கோயுக் களை குவை மன்” (கலி. ககக.) என்னும், இம் முல்லைக்கலிவெண்பாலினுட் பிற தலைவருதலற் பிறதலையானும் வந்த கல்வெண்பா. எ-து. உ.ரையாசிரிய ருரை.

1 “நமமேலே ஒரு கண்ணோட்டமுடையன்” என்ற வரையானு றிதுவே பாடமாதல் காண்க.

தலைவன் தன்னை நயத்தானென இவன்கருதினான் போலுமெனத் தலைவிகருதமாற்றாற் றோழிகூறியவாறும் இதனானே சுவலியினிச் காத்தொழுதி உடம்பிக்குமென்பது மொருபொருளாயிற்று. இது “அறக்கழிவடை யன்” (சொல் பொருளி. ௨௪) என்னும் பொருளியற்குத்திரத்தில் வழவமைத்தவாறாக காண்க. “தம்பால் கறகத கலமாற்றிக் கன்றெல்லாம், தம்மற் பிணித்த மனைநீர் இயாயதந்த, பூங்கரை நீரும் படைதாழ் மெய்யசைலுப், பாங்கரு முல்வெய்தாய் பாட்டகாத் தோழிநம், பல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லாம், மொருங்கு வினையாட வல்லழி வந்த. குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை, முற் றிடை யேனார் மடகல்லாய் கீயாடுங், சிற்றில் புனைகோ சிந்தென்றா னெல்லாநீ, பற்றேறியா மென்று பிறர் செய்த வில்லருப்பாய், சுற்ற திலைமன்ற காணெனதேன் முற்றிய, தாது குழ் கூந்தற் றசைபெறத் தைலுய, கோளத் தபிண்கொ கண்க்கென்று னெல்லாநீ, யேதினார் தந்தடிக் கொளவாய், கனிநீசப், சிபதைமய மன்ற பெரி தென்றே னாயிதா, யைய பிதிர்ந்த கண்ககணி மென் றுலையேற், றோய்ய லெழுதுகோ மந்தென்றான் மாயநீரோ, சம்பபற சிங்கக யிருத்துமோ நீபெரிது, மையில மாய்தா விடுகென்றேன் னறையவாய், சொல்லிய வாறெல்லாம் மறம் மறவென்பவாய்ப், வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனாகீ, மாயர் மகளிர் சிவந்தைத் தென்தையும், மாய மாய வரைத்தியின் யாணுற்ற, கெய்க்கு கடுகுவை மன்” (பாடககக). இது தலைவிரவியை ஏசிரமயும் வந்து ஒரு பொருளுகலாகுது. “ஆழி நெண்பெவலி” (கவி. ௧௨) என்னும் பாட்டுத் தலைவிரவியைவாறுவது. பாவகை சிதைத்தன வந்துழிக்காண்க. “வென்றன முடித்தவாற் பொருளவைகைசிதைத்தலுக் கொள்க. அவ்வாண்கு முடிந்த சிதைத்தன முக்காலத்தார் கூறுகின்ற மலாசெய்யுளாய். இனி யிக்காலத்தார் கூறுப மலாசெய்யுளும் பாவகை சிதைவின்றேனும். “கவி மலாசெய்யுளாய்” ஆகிய பெருந்திணைப்பொருளாக லின் அதனைக் கவிவெண்பாட்டென்று கோலும். மேலந் குத்திரத்தாற் கூறுங் கவிவெண்பாட்டிசைகளும் பெருந்திணையாயும் வருதலன்; இதுனை வெண்பாவெனத் தொக்காப்பியனார் கவிவெண்பாப் பெருந்திணைப்பொருளான்வாராதென்றுகொள்க. “வெண்பா விதியான் விரவுறுப் பின்றித், தன்பா வகையொய் பொருதய பொருளே, யொன்றுவிலைக் திர வியதித் தாகும்” என்று இசைதாறுணம் இவ்வாறேயோதிக்கொச சகச செய்யுறமுளவென்றார். இதனுக் விரவுறுப்பன்றியென வேண்டாது கூறியவதனாக விரவுறுப்புடையது வேறுபொருள்வீனையாதெனவும், விரவுறுப்பில்லது வேறுபொருள்வீனத்து இறுமெனவும் அவ்வாறே விரவுறுப் பில்லாக் கவிவெண்பாட்டும் வேறுபொருள் வீனாக்குமென ஈண்க்கூறி விரவுறுப்புடையது “வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்று”மென்று மேலைக்குத்திரத்தாற் கூறுகின்றார். (கருந்)

கருசு தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைநத
மைஞ்சி ரநிச்சியு மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத தோன்றும்.*

இது மேல் வெளிப்படுபொருட்டெனப்பட்ட கவிவெண்பா விவரம் புகடமையின் வேறுவேறுகருகின்றது.

இ-ள். தரவு...தும் எ-து தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையான பாட்டாகிப் பயின்றும். இது...யும் எ-து. வேறுபெற்றவொருசொல்லையாவது யோடடக்கிச்சுற இஞ்சி...யும். ஆறு...தும் எ-து அவ்வாதே யிருசு ரடுக்க ஆறுசுர் பெற்றும். வெண்...தும் எ-து வெண்பா வெண்ப்பட்ட வறுப்பி வியற்கை சிதையாமற் பொருள்புட்பட்டத் தோன்றும் எ-று.

எனவே தரவும் போக்கும் முற்கூறியவாறே மூன்றும் பின்னும் சிந்தனையும் சுரிதகமையின் அகவலுள் வெள்ளையுமாகிவருதலும் அவை தனிச் சொற்பெற்றும் பெருதும்பிறாண்டு கொள்க. பாட்டிடைதற்கும் போக்கினைத் தரவோடு முற்கூறியது தரவியது சீரானது மாறுபோல் வெள்ளைச் சுரிதகமும் ஒரோவழிச் சீரானியமென்றாகு. உ-ம், “காமரதலை மாறுவர்” (கலி. ௮௦) என்னும் வருதக்கலியுள் “மூலவெரு, கமதிற் சுணர்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும், போதில் வறுங்கூத்தற் கொள்வதை கன்னையா, மேதுலார் கண்கரைய நுஞ்சை வியன்மார்பிற், நகுதேர் வண்டின் கிளாபடத் தைஇய,

* எ-து, தரவாகிய வறுப்பும், சுரிதகமாகிய வறுப்பும் மூன்று மூடிவும் வருதலின் இடைவந்து கேள்வியும். எ-து, உம்மையான் வாராதும் என்ற கொள்க. ஆறு மெய் பெற்றும் எ-து, தரவு, தரவினை, தனிச் சொல், சுரிதகம், சொற்சீரம், முடிவியலுமென்னு மாறுமப்பினையும் பெற்றும். எ-து, உம்மையார் பெருது மென்று கொள்க. வெண்பா... தோன்றும் எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட வறுப்புக்களையுடைத்தாகியும் இவ் தாகியும் வெண்பா வியல்பினுற் புலப்படத் தோன்றும் எ-து. புலப்படத் தோன்றுதலாவது, வையறுப்புக்களில் வெண்பா மிகுதல். இன்னு மித னானே பிறபாவடிசளும் வந்து வெண்பாவியல்பினுள்முடிதலுக் கொள்க. “ஆறு மெய் பெற்று” மென்பதற்கு அராகமென்னு மூன்றுமப்பைக் கூட்டி, முடுகியலென்னு மூன்றுமப்பைக் கழித்து, உரைப்பது மொன்று, உ-ம் தரவு, குறிஞ்சிக்கலியுள் “காமர் கடுமபுனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா, டரமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்த்ததனோ டொழுக்கலா, னீணாக நமும் பைந்தார் தயங்கப்பாய்த் தருளிநாற், பூணாக முறத்தழிஇப் போதத்தா னக லகலம், வருமூல புணர்த்தன வென்பதனா லென்றோழி, யருமழை தரல் வேண்டிற் தருகிற்கும் பெருமையனே” இது தரவு; இதனுள் இரண்டா

கோதை பரிபாடக் காண்கி” எனத் தேவனா விரிந்தது இனிப் பாட்டி
னைப் போக்கின்பின்வைத்ததனாற் போக்குப்போ னாற்சீரானிமம்பாட்டிம்
வருஞ் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. ௨-ம், “கார்த்தாக்கே யின்னானேய்
செய்யுமற் றீதே, பார்த்த சுணக்கிற் பனைத்தோளான் பண்பு” (௧௭.௧௩௧)
எனவரும். இக்கனம் வைப்பசெவ வருகின்ற ஐஞ்சீரெக்கலும் ஆறுமெய்
பெறுதலும் இப்பாட்டின்கணன்றி யோவாவாயின. ஆதனே யீற்றுக்கண்
வைத்ததனானே மேற்குமறு கொங்கமு. ௩-வாம் போக்குநின்றி யிப்
பாட்டுரிடைத்தும் வருமென்பதும் இவ்வதிகாரத்தார் கொள்க. மெய்
யென்றதனான் அடுக்குஞ்சீ ராதன் முதலிலும் இயதயிலும் வருமென்று
கொள்க. இயற்கைசெய்தபொறற் றோன்றுமெனவை சுட்டினாயுங் சுட்டனை
யல்லிதுமென்ற வெண்பாலிவக்கண்காண்கி. சிலகயாமையருமென்ற
ராம். வெளிப்படவென்றதனாற் கணவிரலிவருதலும் கொள்க. தாவம்
போக்குமென்ற உம்மைகள் கண்ணுமமைகள் ஒழிந்த முன்றும் இறந்தது
தழீஇய எச்சவம்மை. காவென்பாட்டித் தனாநிணையின்றி லிப்பழப்பாயும்
வருமென்றலின், “சான்றலிர் வாழிமேற் பான்மயி மென்றும், பிறர் கொய்க
தந்நோய்போற் றோற்றி யறன ரகம், சான்றலிர் கெல்லாங் கடனாறு
லிவ்விருந்த, சான்றி ருமக்கொன றறிவழப்பென் மான்ற, துளியிடை மின்
னுப்போற் றோன்றி மொருததி, மொளியே டிருவெண்ணைக காட்டி யளிய

மடி வையஞ்சீரான் வாசத்த மலலுத்தான், பனை லீதனைத் தகிற்புகை
யுண்டியாகும், வாணு புதும பனம்போற் றிவ்வவாத், தேனி விராலென
வேணியிழைத்திருக்குங், பண்பு மென் பகன்” இதுணுவி முதற்கணின்
றது கூன். “சிறுகுடியீழே, வள்ளி யிழிவிதா வரைபிணைத் தேன்றொடா,
கொல்லை குரல்வாகுகி யீழே மலைவாண, ரல்ல புரித்தொழுநு லான்,” இது
னுன் முத லாசிரிய வடி. “கார்த்தன் கழகமழுந் கண்வாங்க கிருஞ்சிலம்பின்,
வாங்கமை மென்றோட் குறைய மட்டகளிர், தாம்பிழையார் கேள்வற் றொழு
தெழலாற் றம்மையருந், தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோந்,” இவை
முன்றுங் கொங்கமெனப்படும். “என்வாங்கு,” எனிச்சொல் “அருத்தொடு
நன்றேனைக் கண்டு திறப்படி, வெண்ணையாக் குய்ததுரைத்தான் யாய்,” இது
வெண்ணைச் சுரித்தமாகி யிடைக்கத்தது. “அவரும், தெரிகளை நோக்கிச்
சிலைநோக்கித் கண்ணேந், தொருபக லெல்லா முருத் தெழுந்தாறி, யிருவர்
கட் குற்றமு லில்லையா லென்று, தெருமந்து சாய்த்தார் தலை; தெரியியாய்
நீயுந் கேளும் புணர, வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து, குரவை தழீஇ
யா மாடக் குரவையுட், கொண்டு றீனை றீனை,” இவையிரண்டுங்
கொச்சகம். “நல்லாய்,” தனிச்சொல். “கண்ணு டலைவரு மெல்லை நமர்
மலைத், தந்நாண்டாந் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்,” இது பேரெண்.
“புனவேக்கை தாதுக்கும் பொன்னறை முன்றி, னைவிற்புணர்ச்சி

னென், நெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டிங் துஞ்சே, னணியலங் காவி
ரைப் பூவோ டெருக்கின், பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப, வோங்
கிரும் பெண்ணை மடவூர்த்தெ னெவ்வநோய், தாக்குத நேற்று விடும்பைக்
குயிர்ப்பாக, வீங்கிழை மாநர் துறத்தொன்று நீக்காது, பாடுவென் பாய்மா
நிறுத்து; யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப, மாமேவி நின்ற
மடல்புணையா நீத்துவேன், நேமொழி மாத ருறு அதுர் இய, காமக் கடல்கப்
பட்டி; உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய, ஹந்தியா எத்தலிம் மா; காணுந்
மொள்ளக் கலங்கித் தலைவக்சே, னுன்னெழின் பூமநி யுடைத்துள னழித்தரு,
மாணிழை மாதமா னேளமொனக் காமன, தானையான் வந்த படை; காமக்
கடும்பகையிற் நேருன்றிநேரூர்க் கேம, மெழிநுத லீத்தலிம் மா; அகையொரி
யாலுதென் னொருயி மெஞ்சும், வகையின னுன்னஞ் சுடுதருமன்னே,
முகையோ ரிலங்கெயிற் நின்னைச மாதர், தகையார் நலைக்கொண்ட நோய்;
அழன்மன்ற காம வருநோய்குடின ளன்ற. கோடையீததலிம் மா; ஆககதை,
அறிந்தனி மாயிற் சான்றவிர் தான்றவ. மொந்திச துறக்கத்தின் வழிஇ
யான்தே, ருள்ளிடப் பட்ட வாகனைப் பெயர்த்தவ, ருயகிலையனக் முறிஇ
யாங்கென், துயர்நிலைநீர்த்த ஹந்தியை சா னே” (கலி. ௧௩௬) இது தா
வும் போக்கும் பாட்டிடை நிலைநாட கலிவெண்பாட் டாசிரியசுகந்தகத்
தான்வந்தது. இவ்வாறே வெண்பாச்சுரிதகத்தான்வருவனவுங் கொள்க.

நடக்குமா மன்றே, கனவிற்புணர்ச்சி நடக்கலு மாக்சே, கனவிற்புணர்ச்சி
கடிதுமா மன்றே; விண்டோய்கன னுடனு நீயும் வதையையுட், பண்டறியா
தீர்போற் படர்கிறீர் மற்கொலோ; பண்டறியா தீர்போற் படர்கிறீர் பழந்
கேண்மை, கண்டறியா தேன்போற் கடிக்கற்பென் மற்கொலோ;” இவை
யிரண்டுத் தாழிசை. “மைதவழ் வெற்பன் மணவணர் காணாமற், கையார்
புதைபெறுஉங் கண்ணுங் கண்ணோ;” இது பேரெண் “என்னைமன்,
நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்; கெய்த லீதமுண்க ணின்கணு தென்
கண்மன்;” இதுவுங் கொச்சகம். “எனவாங்கு” தனிச்சொல். “நெறியறி
செறிசுறி புரிநிரி பறியா வறிவனை பூததுரீஇத், தகையிரு தொகைவகை
யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக, வேயபுறா மென்றேருட் பசிலையு ம்பலு, மாயப்
புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கக், சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன், பூவெழி
லுண்கணும் பொலிகமா வினியே.” (கலி. ௩௬) இது சுரிதகம். இதனுள்,
முதலடி யறுசீர்முடுகியல், இரண்டாவ தைஞ்சீர்முடுகியல். இது, இவ்வாறு
வருவன கொச்சக்கலிப்பாவெனப்படும். ஒத்தாழிசைக்குத் தாழிசையா
கியவறுப்பு மிக்குவந்தாற்போற் கொச்சக்கலிக்கும் வெண்பாவாய்
வறுப்பு மிக்குவருமெனக்கொள்க. இனி விண்டோதப்பட்ட வறுப்புக்கள்
குறைந்தும், மயங்கியும், மிக்கும் வருபவை கலித்தொகையுட் கண்டு
கொள்க. எ-து. உடையாசிரியருரை.

ஈ' கண்டலி ரெல்லாக் கதுமென வந்தாங்கே, பண்டறியா தீர்போல நோக் குவீர் கொண்டது, மாவென் றுணர்நின் மடலன்று மற்றிவை, பூவல்ல பூனை யுழிஞையொ டியாத்த, புனவரை யிட்ட மயங்குதார்ப் பீலி, பிடியமை றாலொடு பெய்ம்மணி கட்டி, யாட்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி, நெடியோன் மதனயந் துகந்தாங் கனைய, வடிய வடிந்த வனப் பினென் னெஞ்ச, மிடிய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்தி, கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியான், னன்னே லெருவனென் யான்; என்னு னும், பாடெனின் பாட வம் வல்லென் னிந்தான்கே, பாடெனின் லாடலு மாற் றுகேன் பாடுகோ, வென்னு ளிடென சணிக்கு மருந்தாக, என்னுத லீத்த லிம்மா; திங்க ளாவறிந் தீர்க்கலெ றாய்நூல், தக்காதல் காட்டுவந் சான் தவ ரின்காய, லொண் டொடி லொண்டுகூர் டட்டவென் னெஞ்சநோய், கணடுங்கண் ணெடாதுங் கூர், கணடுங்கண் தெத்தக் காட்டி யுயிரசெருக் தும், பாம்பு மடவப்படி லுய்யும டபூங்கண் வண்புல்தான் லையாபாலான் செய்தலிக் காடி, முணாது முணாதுங் கூர், வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைந்நு, மஞ்சலென்ற லு யுய்யாபண்ட றன்சீர், செருந்தோ முறுவ லான் செய்தலிக் காடி, மற்றது மற்றாதுங் கூர், ஆங்க; என்க ண்டிம்பை யறியினே னுங்கட், டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்க லின்னு, மருளுற நோயொடு மயம் மதல, விருளுறத் கூந்தலா னென்னை, யருளுறத் செய்நு மக் கதனுமா றதுவே" (கல். ௧௪௪) இது 'பாடெனி' லென்றும், 'கூடெனி' லென்றும் எதுவையையாகத் துவவடி 'என்னுனும்' என வேறுநின்றதேரோ டுங்குடி யைஞ்சொடுக்கிற்று. இதனுள் 'ஆங்க' எனத் தனிச்சொல் வந்தது. "காராய் பெயாத்" (கல். ௧௪௬) என்னு முல்லையாட்டி "இவடான், நிருந்தாக் கமட்டின னேகேத் தோன்வீசி, வரிக்கடி வட்டி தழீஇ யரிக் குழை, யாடற் றகையன் கழுத்தினும் வால்தி, னுண்ணிதாத் தோன்று துசப்பு" என்ன துஞ்சொடுக்கியும் "இவடான், வருந்தகோய செய்திறப்பி னல்லான் மருந்தல்லன், யார்க்கு மணக்காதல் சான்றனென் றாப்பெண் டிர், மாங்காய் நறுங்கடி கூட்டுவேம் யாங்கு, மொழின் னினையொடு போ வென்று தத்தங். கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுகானும், வாயி லடைப்ப வரும்" என ஐஞ்சொடுக்கிய சுரிதகத்தானும் வந்தது. "தரிதி னிறோன்றிய யாக்கை பரிபுதாம். வேட்டவை செய்தாங்கே காட்டிமற் றாங்கே, யதம்பொரு ளின்பமென் றம்மென்றி னென்றன், நிறஞ்சோர் செய்யுந் தொழில்க ளைதந்தன், தனிநிலப் பெண்ணை மடலூர்ந்தொருத்தி, யணிநிலம் பாடி வறற்கு; ஓசோருகா லுள்வழியா ளாகி நிறைமதி, நீரு ணிழந்

போற் கொளற்கரியன் போரு, எடன்மாழே ளாற்றுவே னென்னை மடன்
 மாமேன், மன்றம் படர்வித் தவன்; வாழி சான்றீர், பொய்தீ ருலக
 மெடுத்த கொடியிசை, மையறு மண்டலம் வேட்டனன் வையம், புரவூக்கு
 முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு, மின்னு விகிம்பெயை தான்; அம்ம
 சான்றீர்; கரந்தாகே யின்னோகோய் செய்யுமற் றில்தோ, பாந்த சுணங்கிற்
 பணைத்தோளான் பண்பு; இடியுரிழ் வானத் திரவிருள் போழுக், கொடி
 மின்னுக் கொள்வேனென் றன்னன் வடிநாவின், வல்லாழ்நற் சொல்வல்லே
 னென்னைப் பிறர்முன்னர்க், கல்லாமை காட்டி யவன்; வாழி சான்றீர்;
 என்றங்கே, வருத்தமா ளுந்நது மறுகின்கட் பாடத், திருத்திழைக் கொத்த
 கிளவிகேட் டாங்கே, பொருத்தா தா டிப்பாவல் வழுது கருந்திரை, போலக்
 கொடுத்தார் தமர்” (கலி. 43-9.) இன்னும் “வாழி சான்றீர்,” “அம்ம
 சான்றீர்” என மற்றுக்கண்வந்தசீர்களை முதலடிக்கட் பொருள்முடிய
 மாறுகட்டி ஐஞ்சேடுக்கியாங் கடுக்க அறுசீரா னவ்வாறுவந்ததாய். இதற்கும்
 அறுசேடுக்கியும் எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. என்றங்கு, தனிச்சொல்.
 “புரிவண்ட” (கலி. 43-10) என்னும் பெய்தற்கலியுள் “புரிவண்டபுணர்ச்சி
 யுள்” எனக் கலித்தளையும்வந்து “பல்லாறா மாத்திரை, வருகுவித்
 தொருவரை யசுற்றலிற் தெரிவார்கள்” எனவும் “இனைந்து கொந்தழுதன
 னினைந்து நீயெயிற் தனன்” எனவும் இயற்சீர்நிரையாயன்றியும் பாவேறு
 பட்டு “எல்லையு மிசவக சுழிந்தனவென் றெண்ணி யெல்லிரா, கலிய கேள்வ
 னிவன்மன்ற மெல்ல” என ஐஞ்சேரடிவந்த வெள்ளைசு அரிதகழும் பெற்ற
 கல்வெண்பாட்டு. முற்கூடிய சொற்சேரடிக்கண் டைகுசீரும் அறுசீரும்
 யடுக்கின என்றுணர்க. இதற்கு இசைச்சீர்களை விதகீதாதவே கலிக்கு
 நேர்ந்த சொற்சேரடி ஒத்தாழிசைக்கும் இதன்முற்கூறிய கல்வெண்பாட்டிற்
 கும் வாராவென்றுணர்க. இதற்கினமாய் முகியிலும் அவ்விரண்டிற்கும்
 வாராமை கொள்க. இவற்றிற்கு வரையரை அம்போசாங்கத்திற் கோதிய
 வரையறையே வேறின்றென வுணர்க. இனிப் பலவறுப்பின்றி யவ்வாறு
 ஒருபாட்டே வரின் அதனை வெண்கலியென்பாரு முனர். துற்றைம்பது
 கலியுள் அவ்வாறுவருவன இன்மையின் அது சான்றோர் செய்யுளோடு
 மாறுகொள்ளுமென மறுக்க. தாமும்படாமையின் இடைநிலைப்பாட்டென்
 னுதேயுந் துள்ளலுஞ் செப்பலும் என்னு மிருவகைக்கொச்சகமும் ஒருங்கு
 வாராமையிற் கொச்சகமென்னும் பேர் கொடாதும் பாட்டென்றார்; அதனை
 வெண்பாவியலான் வெளிப்படவருமெனவே வெள்ளைக்கொச்சகமென்ப
 பதும். எ-று.

கருமி. பாசிலை வலையே கொச்சகக் கலியென

தூணில் புலவர் துவன்றதைத் தனவே.*

இது கிறத்தமுதையே அகநிலைக்கொச்சகக்கலி கூறுகின்றது. மேற் பாவியின்றிலைவகையான் கொச்சகக்கலியாமென்று துலறிந்த சூசிரியர் கூறித்துணிந்தனர் எ-று.

அறை-துணித்தல்-“அறைக்கரும்பு” (பொருந். ௧௯௩) போல. பாசிலை யென்றது மே லொருபோசெனக்கூறிய கொச்சகப்பாசிலையை நோக்கிற்று, அதுவும் கொச்சகமாதலின். துணித்தன சென்றதனால் அதிகாரத்தாற் கேட்படக்கூறிய “தாவின் றுத்தித் தாழிவா பெற்றும்” (செய். ௧௪௧) என்ற தொன்றையுமே துணிந்து மாற்றியொழிந்தன பாவியின்றவகையான் இங் வகநிலைக்கொச்சகமும் வருமென்றுணர்க. எனவே பாணிப்பாட்டுப்போல வெளிப்பட்டு அகநிலைக்கொச்சகம் வராவென்றாராம். வகையென்றதனால் அதிகாரத்தானின்ற கலிவெண்டாலினது பாசிலையுக் கொள்ளப்படும். அது கொள்ளுதலால் முன்னிற் சூத்திரத்திற்குரிய சிலையெல்லாக் கொள்ளப் படும். § “ஒருபொருளுதலிய” (செய். ௧௪௨) என்றாலுஞ் சூத்திரத்தினிலை கொள்ளலாகாதென்றுணர்க. எனவே ஒருபொருளுதலாது வெளிப்படத் தோறாக் கலிப்பாட்டினுறுப்பொத்துத் தாவுப் போக்கும் பாட்டும் இடை மிடைந்தும் பாட்டுக் கொச்சகமாயும் அவையையென்றும் அறுசீருமெக்கி வருதலுமெல்லாக் கொள்ளப்படும். இவ்வாறுவந்தன வெண்பாவிற் சிதைத்து ஒசையும் பொருளும் வேருகலிற் கொச்சகமென்றார். தாவினைந்து வாராது யாப்பின் வேறுபாட்டு ஒருதாவே வந்தாற் கொச்சகமென்றலுங் தா வினைந்துழிச் சுரிதகம்பெறுதலும் வேருகலிற் கொச்சகமென்றார். தா வினைந்து தனிசொல்லுஞ் சுரிதகமு முடன்பெறுதலும் எல்லாம் யாப்பின் வேறுபாட்டகொச்சகமென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றெக்கிலு மவற்றின் வேறுபாடறிந்து கொச்சகமென்றலும், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப் பொருள்பற்றிவாராது அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு ளான்கும்பற்றிப் பொருள் வேறுபடவந்தன கொச்சகமென்றலும், பாவேறுபட்டன கொச்சக மென்றலும், பிறவும் உணர்வோரே துலறிபுலவர்; அல்லாதார் தூலுணரா சென்பதறிவித்தற்கு தூணில்புலவரென்றார். எனவே கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரானவற்றை இனமென்பார்க்கு அவை அவ்வப்பாக்களுள்வரின் இங் வகையே கொச்சகமெனல்வேண்டும் அது பொருந்தாதென்றவாறாயிற்று. உ-ம். § “செவ்விய த்விய சொல்ல யவற்றொடு, பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் மவைமெல்லாம், பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய, வகனகர்

* எ-து, பாசிலை வகை யுணர்-ந்து. (இதற்கு உரையாசிரியருரையேயட் டிலில்லை.)

கொன்னா வலந்தலைத் தந்து, பகன்முனி வெஞ்சா முன்ன லறிந்தேன், மக
னல்லை மன்ற வினிது; செல்வினைச் சென்றாச் செய்யும் வினைமுற்றி, யன்பந
மாறியா முன்னத் துறந்தவன், பண்ப மரிதிரோ வென்று வருவாரை, செய்
நிறம் யாதும் வினவல் வினவிற், பகலின் விளங்குகின் செம்மல் ஈதையத்,
தவலருஞ் செய்வினை முற்றும் லாண்டோ, அவலம் படுதலு முண்டு” (கலி.
௧௧) இது தாவினைக்கொச்சகம். கொச்சகம் வெண்பாவாயும்வருதலானுந்
தாழிசையோடு தொடராதவருதலானும் இவை கொச்சகமாயிற்று. ஒரு
பொருளுதலி யில்வாறுவரினுங் கொச்சகமென்றுணர்க. “யாமலர் முண்
டகந் தில்லையோ டொருகருடன், காண் லணிந்த வ்யாமண லெக்கர்மேற்,
சீர்மிரு சிறப்பினென் மாமுதற் தசைத்த, நீர்மலி கரசம்போற் பழநதுங்கு
முடத்தாழைப், பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளிக்குத் துறவைகேள்; ஆற்றுத
லென்பதொன் தலந்தவர்க் குதவுதல், போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப்
பிரியாமை, பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுத, லண்பெனப் படுவது
தன்கிளை செருமை, யுறியெனப் படுவது பேசையார் சொன்னேன்நல்,
செறிவெனப் படுவது கூறியது மருமை, நிறைவெனப் படுவது மறைபிற
ரறியாமை, முறையெனப் படுவது சுண்ணேயா துயிர்வெளவல், பொறை
யெனப் படுவது போற்றுமைப்பொறுத்தல், ஆசையை யறிந்தனி ராயினென்
றோழி, நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்ச, தீயா லுண்டோர் கொள்
கலம் வளைதலி, னின்றலை வருந்தியா கியாஞ், சென்றனை களைமோ பூண்க
சின் தோரே” (கலி. ௧௩௩) இது தனிச்சொல்லன்றி யாசிரியச்சுரிதகம்
பெற்ற தாவினைக்கொச்சகம். “சீரின்னொளி மயிற் றண்டைபோழும் பெயலே
போற், பொன்னகைத் தைவகிர் வசைநெறி வயங்கிட்குப், பொழிவ்டை
யிட்ட கழங்கும் பூங்கோதை, யின்னகை யிலங்கெய்ற்றுத் தேமொழித்
துவாச்செவ்வாய், நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி, கில்லென
கிறத்தா னிறத்தே வந்து, துதலு முகலுந் தோளுங் கண்ணு, மியலுஞ்
சொல்லு நோக்குபு கிளைஇ, யைதேயந் தன்று பிறையு மன்று, மைதீர்ந்
தன்று மதியு மன்று, வேயமன் தன்று மலையு மன்று, பூவமன் தன்று
சுணையு மன்று, மெல்ல வியலு மயிலு மன்று, சொல்லத் தளருங் கிளியு
மன்று; எனவாகு, அனையன பலபா ராட்டிப் பையென, வலையர் போலச்
சோர்பத னொற்றியென், னெஞ்சு அங்கிழந்த செவ்வி காணுஉப், பூலையர்
போலப் புன்க ணேக்கித், தொழலுந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்,
காழ்வரை நல்லாக் கடுங்கனி நன்றேனென், றொழுகந் தொடே மவன் தன்மை,
யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி” (கலி. ௧௩௫) இது தனிச்சொல்லும்
ஆசிரியச்சுரிதகமும்பெற்ற தாவினை. “வேல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய
வொழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கமத் தான்செய்த, தொல்
வினைப் பயன்றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போற், பல்கதிர் ஞாயிறு

பகலாற்றி மலேசேர, வாளுது சுலுழ்கொண்ட வலகத்து மற்றவ, னேனையா
 னனிப்பான்போ ல்கலிருண் மதிசீப்பக், ஞடாதிழ லாண்டோற்கு மாளிய
 வருவாற்கு, றிடடகின்ற காலம்போ லுதத்தந்த மருண்மாலே; மாலைநீ,
 னவறத் துறந்தாரை நனைத்தலிற் கயம்பூத்த, போதுபோற் குவித்தவென்
 னெழினல் மென்னுவா, யாய்சிறை வண்டார்ப்பச சினைப்பூப்போற் றளை
 விட்ட, காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்; மாலைநீ, தையெனக்
 கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்குப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா
 ராட்டுவாய், செவ்வழியாய் நம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும், பொய்தீர்த்த
 புணர்ச்சியுட் பதாவது கடிக்கல்லாய்; மாலைநீ, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதி
 சேர்ந்து புணார்ப்பப், பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் பன்மைபா ராட்டுவாய்,
 தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமூலிலே, முகைமுகை திறந்தன்ன
 முறுவலுங் கடிக்கல்லாய்; எனவாகு, மாலைபு மலரு நோன தெய்விய,
 நெஞ்சமு மெஞ்சுமற் றில்ல வெஞ்சி, யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ளு, முள்ளி
 லுள்ள முள்ளு னாவத்தே" (கல-கஉஅ) இது "கடைகலின் நெழுமுது மான்கெண்
 கிளவீ" (செய. கஉரு) என்னுந் தகைமிக், சிறையு இடையிலை... சொற்
 சேடி பல்வருதலின் ஒத்தாழ்ச்சையாகாத எண்ணிடையிட்டிசு கின்னங்
 குன்றிய சொச்சகமாயிற்று. இனி "அகன்ஞாவம் மயங்கியோசே"
 (கலீ. ககக) "எல்லிடை தொட்டகார்" (கலீ. கஉ) இவையும் இவ்வாதே
 வந்தன. இனி யாப்பின் வேறுபட்டத ("அருளாகத் காட்சி" (கலீ. கஉப)
 "கயனும்வாய்மையும்" (கலீ-கஉப) என்பனவும் ஒக்கும். இனிப் பல்வகுதிப்
 பொருட்டொ டைய அறமபெரு ளின்பம வீடென்பன விராய்ப் பொருள்
 வேறுபடவருத் தவகொச்சகம் பின்னுள்ளோர் டையுத் கீந்தாமணி முதல்
 பன்வாம். "கொடியவவ கோட்டவ நீரின்றி நறமபெறப், பொடியழற் புறந்
 தந்த பூவாப்பும் பொலங்கோதை, தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்னகப்
 பணைத்தோனா, யடியுறை யாநளமை யொத்ததோ றினக்கென, காந்தநா
 றிருங்கூந்த வெஞ்சுது நனிபற்றிப், பொலம்புனை மகாவாய் நுங்கிய சிகழி
 கை, நலம்பெறக் சுற்றிய குலலை யொருகாழ், விரண்முறைக் சுற்றி மேகக்
 கலு மேந்தன, ன்ருஅ வலிழந்தனனவென்மெல்விசற் போதுகொண்டு,
 செருஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப், பருஅக் குருகி னுயிர்த்தலு முயிர்த்
 தனன், நெய்யி லின முல யினியன னைவந்த, தொய்யலக் தடக்கையின்
 வீழ்ப்பிடி யளிக்கு, மையல் யானையின் மருட்டல மருட்டினன்; அதனால்,
 அல்லல் களைந்தனன் நேழி நன்னக, ரருங்கடி நீவாமை கூறி னன்னறென,
 கின்னெடு குழவ நேழி நயம்புரிந், தின்னது செய்தா ளிவனென, மன்னு
 வலகத்து மன்னுவ து1புரைமே" (கலீ-கஉச) "அதனால்" எனத் தனிச்சொற்
 பெற்று அடக்கியலில்லாக்கரிதகத்தோடு அடிசியிந்தோடிற்று. "பான்

மருண் மருப்பி னூல்புரை பாவடி, யீர்நறுந் கமழ்கடாத் தினம்பிரி
 பொருத்த, லாறுகடி கொள்ளும் வேறுமலம் படர்ந்து, பொருள்வயிற்
 பிரிதல் வேண்டு மென்னு, மருளில் சொல்லு நீசொல் லீனையே, நன்னர்
 நறுதுத நையந்தனை நீவி, நன்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர்
 மொழியு நீமொழிற் தனையே, அவற்றுள், யாவோ வாயுண மாதுண மகனே,
 மிழவ ரின்னோ மென்னுது பொருடான், பழுவீனை மருங்கிற் பெயர்பு பெயர்
 புறையு, மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நன்னின், நிமைப்புலவரை
 வாழாண் மடவோ, னமைக்கவின் கொண்ட தோளினை மறந்தே” (கலி.
 ௨௧) “அவற்றுள்” என ஐஞ்சீரடிவந்து தனிசொல்லும் அடக்கியலுரிந் தி
 சுரிதகம்பெற்று அடிநிலிர்க்கதோடிற்று; “அகன் ஞாலம் விளகரும்” (கலி.
 ௧௧௧) கொச்சகவொருபோகோடு ஒப்பாமாறு. “மன்று பார்த்து, நின்று
 தாயைக், கன்று பார்க்கு, நின்றும் வாரார்” இஃது இருசீர் நான்கடித்தாவு
 கொச்சகம். “தஞ்சொல் வாய்குமை தேற்றி, யஞ்ச லோமபென் தகனந்,
 வஞ்சர் வாரா மாயி, மெஞ்சு நீலம் தேசாண்” இது முச்சீர் நான்கடித்தாவு
 கொச்சகம். “நீலவர் துற்றத துயிலா கெடுககருல், வாழல் மாக் யவரோ
 வலித்தமைத்தச, மாவார் கறமைகா னன்றில்கா னன்னககா, ஞாநவர்
 துற்றயா னுன்ன முருவேனோ” இது நற்சீர்நான்கடித்தாவுகொச்சகம்.
 “கன்னி ஞாழற் கமழ்ப்புக காண்ல் காண்கண்ட, பொண்ணு கொடியைய
 யின்னோ ரில்லை போலுமான, மன்னன் காக்கு மன்னேற் கூற்றம் வரவஞ்சி,
 பன்ன தொன்று படைத்த. பாயி னெவன்செய்கோ” இஃ. தைஞ்சீர்நான்
 கடியான்வந்தது. இனி “துணவில்புலவ” மென்றதஞ்ஞ இதனைக் கோவை
 யாக்கி யெழுத்தெண்ணி யனவியுதரபடித்துச் செயவனவந் தாவுகொச்சகம்.
 அவற்றுள் கேவெழுத்துவருவனவந் கொச்சகமாகும். “திருவனர் தாமரை
 சீர்வனர் காவிக ளீசாத்தலைக், குரு னின்றதே” (திருச்சிற்ற. ௧)
 “போதோ விகமபோ பதுமே” (ஹே) இவை பதினெழும்புபதினாறு
 மாய்வந்த தாவுகொச்சகம். “குயிலைச் சிலம்படிச கொம்பினை பளிக்
 கறையே” (ஹே ௨௦) “காணி கற்பகக கறறவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்,
 சீரணி மூதியே” (ஹே ௪௦௦) இவை யோரோவெழுத்துமிக்க தாவு
 கொச்சகம். “காண்பா னவாய்னாற் கா தலன் கா தலிபின் னடவா கிற்ப,
 காண்பால் ளாகுதலா னன்னுதறன் கேள்வன்முன் னடவா கிற்ப, வாண்
 பாண்மை குன்றா வயிலவே லவன் தனக்கு மஞ்சொ லாட்கும், பாண்பால்
 வரிவண்டு பாடு மருஞ்சாமும் பதுபோன் தன்றே” இஃது அறுசீர்நான்கடித்
 தாவுகொச்சகம். பிறவு மன்ன. “இலங்கொளி வெண்மருப்பி னிட்டகை
 துங்கவொ மேந்தல் யானை, கலங்கரு செய்துக் கதாஉந் கவனங் கடைவாய்
 சோரச், சிலம்பொழி குன்றென நின்றது செய்வ தெவன்கொ லன்னாய்”
 இஃது அறுசீர்மூன்றடிக்கொச்சகம். “தண்ணக் துறைவன் ஞாமேற்

போன, வண்ண வண்டு வாரா தந்தே, வண்ண வண்டு வாரா தாயிற்,
கண்ணிய நல்லாதே காண்” இது நான் கடியாகிரியத்துள் இறுதி முச்சீரான்
வந்து யாப்பு வேறுபட்டது. “நினைக்கொன் புலாவுணங்கு முன்னின்று
பள்ளோப் புதறலைக் கிடாகக், கணங்கொன் வண்டார் துலாந் கன்னி நறு
ஞாழல் கையி னூன் து, மணங்கமழ் பூக்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ, னணங்
குறையு மென்ப தறியே னறிவேனே லடையேன் மன்னே” (சிலப்-கானல்)
இஃது சுற்றயலடி குறைந்தது. இதுனைப் பாமயக்கத்திற்கும் எற்றுநிற்தலின்
சாண்டிக்காட்டிற்று “அடியீ ரடியே” (செய-௧௫) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்
கூறிற்றேனுமென்பது. இது ஒருபொருண்மேன் மூன்றடிக்கிவருதலுங்
கொள்க. “கோடல்விண்டு கோபமூந்த கொல்லைவாய், மாடுகின்ற கொன்
றையேன் மெனவழித்த பாங்கென, மாடுமஞ்ஞை உன்னசாய லாயவஞ்
கொன் மாதா, பாடன் மைந்தா சீதரும்வந்து சீதான்றுமே” இது கலீரடி
மக்கது. “இரங்கு குயின்முடிவா வின்னிசையாச் செரு, வரங்க மணி
பொழிலா வாடும்பொலு மிளவேனி, வரங்க மணிபொழிலா வாடுமாயின்,
மரங்கொன் மணந்தசன்றார் செஞ்செயன் செயத திளவேனில்” “வண்
டுள் பூந்தார் வளங்கொன்றை தாண்டே” “முத்தரும்பிப் பைம்
பொன் மலர்வது முருகுயாக்குந், தொத்தருமடி காணற் றுறையேன், துறைவங்
தெமது தொன்னலுந் காணு, நிறைவளையும் வெளவி சிறையற்றா னஞ்
சேர்ப்பன்” இவை அடியும் அசையஞ் சிறுநிடைமடக்கிச் சிலவடி குறைந்
தன. இவை யசையஞ் சீரும் அடிபடக்கியும்வரும் புண்ணை நீட்டினின்றார் யார்
தொ, லன்னை காணின் வாழாளே தோயி” “மல்ல லூர் விவவி லன்றார், பல்
பூங் கோதையி” இவை சாடியாய் சீரடி குறையுந் தங் குறைந்தும்வந்தன.
“கொய்தினை காத்தது குளவி யடுக்கத்தெம, பொய்தற் றெறுகுடி வாரளி
யையநலம்வேண்டின்” இது சாடியாய் சீரடிபிக்கது. இதுவும் ஒருபொருண்
மேன் மூன்றடிக்குதலுங் கொள்க இன்னும் முற்கூறிய கொச்சகவொரு
போகின்பகுதியாய் வேறுபட்டுவருவன வந்துழிக்காண்க. “வடிவடை நெடு
முடி வானவர்க்கும் வெலந்தரிய, கடிபடுநுழம்பைநதாரக் காவலர்க்குங் காவல
னங், கொடிபடு வரைமாப்பிற் கோழியார் கோமானே; துணைவளைத்தோ
ளிவண்மெலியத் தொன்னலத் தொடர்ப்பண்டாங், திணைமலர்த்தாராருளமே
லிதுவிதற்கோர் மாறென்று, துணைமலர்த் தடங்கண்ணார் துணையாகக் கரு
தாரே; அதனாற், செவ்வாய்ப் பேதையிவடிதத், தெவ்வா றுங்கொலி தெண்
ணிய வானே” இது தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமும்பெற்றுப் பொருள்வேறு
பட்ட தாலினை, இனிச் சிலரென்பது எழும்பொத்துப் பாறேறுபடுவன
வருமாறு. “ஒன்று, இரப்பான்போ வரவாறஞ் சொல்லு முலகம், புரப்
பான் போவ்வதோர் மதுகையு முடையன், வல்லாை வழிபட் டொன்றறிந்
தான்போ, எல்லோர்கட் டோன்று மடக்கமு முடைபன், இல்லோர் புன்ச

னீகையிற் தனிச்சு, வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடையன், அன்னு
 னொருவன் தன் னுண்டலக வட்டென்னைச், சொல்லுஞ்சொற் தேட்டி கடரி
 ழாய்ப் பன்மானும்; தின்னின் றியமையலேன் யானென்னு மவனாயி, னன்னுன்
 சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாய், னென்னுற்ற யிறாக்குமாங் குள
 கொல்லோ நறுததால்; அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்,
 தமியரோ துணிகிற்றல் பெண்டிாக்கு மரிதாயி, னளியரோ வெம்போல
 லீக்கிவன் வலைப்பட்டார்; வாழலேன் யானென்னு நீர்ப்ப னவனாயி,
 னேனையு ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற்பழியாயிற், குழுங்கா னினைப்பதொன்
 தறிகிலன் வருந்துவல், குழுங்கா னறுததா னம்முனே குழ்குவம்; அவனா
 ணடப்பெயர்த் தமைக்குமாங் கொல்லாது, பேணி னொனப்பதெல் பெண்
 மையு மன்றவன், வெளவி முயங்கு மாத்தினை வாவெனக், கூறுவேன்
 போலக் காட்டி, மறவன் மேவவழி மேவாய் கொஞ்சே” (கலி-௨௪) இது
 ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொர்ச்சு தனிச்சொல்லும்வந்து இடை
 நிலைப்பட்டிருந் ஒன்றோரடியாகு ஒருபொருண்மேல் மூன்றுவருதல்கள்
 ஁த்தாழிசையாகாது கொச்சகமாகக் கலிவெண்பாட்டின் வேறுபிற்று.
 வேணி லுழந்த வறிதுயக கோயகளிது, வானீகரு வைப்பன் வறுககாத் தேர்
 நீர்க்கவாக, காணக் கடத்தி னொனக் கடப்பின் யானொன், றுசாவகோ வைப
 சிறிது; நீயே, செயலினை மருங்கிற் செலவயாக் தியாழகன், கையுனை வல்
 வின் ளாணுளர் தியே, இவட்கே, செய்வுறு மண்டல மையாப் பதுபோன்,
 மையில் காண்முகம் பசப்பூ ரும்மே; நீயே, வினைமாண் காமுகம் வீக்கக் கட
 டிப், புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிநியே; இவட்கே, கனைமா னீலன் காசொ
 திர் பவைபோ, னினைகோக் குணக் கணீர்கல் னாவே; நீயே, புலம்பிய லுள்ள
 மொடு பொருள்வயிற் செலீஇய, வலம்படு திசீர் வாய்நீ வத்யே; இவட்கே,
 பலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுரு பவைபோ, ஸ்ககசே மெல்வளை யிதைபூ ருமே;
 ளனகின், சென்னவை யாவத்து ிரினையவை நீர்ப்பிற், தன்னலக் கடை
 கொள்ளப் படுதலின் மற்றிவ, ளின்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ, முன்னிய
 தேஎத்து முயன்று செய்பொருளே” (கலி-௭) இது கலிவெண்பாவிற்கோதிய
 வறுப்பப்பெற்றதேனுத் தாவ வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பாவன்மையிற்
 கொச்சகமாயிற்று. “காமர் கலிம்புனல் கலந்தெம்மோ டாவோ, டாமரைக்
 கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுதலா, னீனாக நறுத்தண்டார்
 தயங்கப்பாய்ச் தருளிநாற், பூனாக முறத்தழிஇப் போதத்தா னகலகலம்,
 வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி, யருமமை தால்வேண்டிற்
 தருகிற்கும் பெருமையனே; அவனுந்தான், ஏன் லிதணத் தகிற்புகை யுண்
 டியற்கும், வானூர்மதியம் வரைசேரி னவ்வசாத், தேனி னிருலென வேணி
 யிமைத்திருக்குத், காணக் காடன் மகன்; சிறுமுடியிளே சிறுமுடியிளே, வள்ளி
 சிழ்விழா வளையிசைத் தேன்றொடா, கொல்லை குரல்வாங்கி லீனா மலைவாழ்ந்,

ரல்ல புரித்தொழுந லான், காத்தீன் கடிசமுழுந் கண்வாக் கிருஞ்சிலம்பின், வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர், தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலார் றன்னையருந், சாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்; என வாங்கு, அறத்தொடு கின்றேனைக் கண்டு துறப்பட, வெண்ணையர்க் குய்த் துரைத்தான் யாய்; அவரும், தெரிகளை வேக்கிச் சிலைகோக்கிச் கண்ணே, தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி, யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று, தெருமத்து சாய்த்தார் சிலை; க்ளையிழாய் நியுந் கேளும் புணை, வரையுறை தெய்வ முவப்ப வவந்து, தூவை தழீஇயா மாடக் குாவையுட், கொண்டு சிலைபாழக் காண்; எல்லா, கண்ணு டிலவரு மெல்லா கமர்மலைத், தங்நாண்டாட் தாங்குவா ரென் றோற் றனர்கொண்ட பனவேங்கைத் தாதுரைக் கும் பொன்னரை முன்றி, னெனவீற் புணை சிவக்கையா மன்றே, கனவீற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாக்கே, கனவீற் புணாசகி கடிது உ மன்றே; விண் டோய்கன் னொறுநீயும் வதுவையுட் பண்ணு மாந் சீர்ப்பெய் படி "கிற் சீர்மற் கொலோ, பண்ட ரியா தீர்போர் படி" படிபடிபண்ணுமா, கண்ட ரியா மீதன் போற் கரக்கிற்பென் மற்கொடுமையா தவந் மெய் பன் பணவணி காணு மற், கையார் புலசு மெய்யாக் கண் டுந் புணை லொட் டினிற் பண, கன்கண் டுந் காண்மென் பன் பன் மெய் மதுகைகமா, ணின் கண்ணு, கென்கண் மன், கன்வாந்து, கென்கற் மெய் மதுகைகமா மன் பன்வாது மதுகைகற், சகைந்கு தொகைகமா, மன்வாது கவிந்கு இதுவன் "கென்கற் ணத்து" என்பது முதலும். கொச்சகமாந் வெண்பாபடியம் "புனவேங்கை" முதலியன துள்ளலோகை விராயத் தளையொன்றிய கொச்சகமாய் ஒழிந்த பாவு மயங்கிச் சுராதகமும் முடுகுவருதலின் துத் கொச்சகமாயிற்று. "கொடு மிட னொஞ்சிலான்" (கலி-நக) என்னும் பாட்டுட் "பாதுயப் பாதுயப் பசத் தன்று துதல், சாதுயச் சாதுய் கெதிந்தன தோன்" என முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சேடிவருதலின் இதுவுங் கொச்சகமாயிற்று. "மலிதிரையூர்த்து" (கலி-கப) என்னும் முல்லைப்பாட்டுள் "இரிபெழு பதிர் பதிர் பிகத்துடன் பலர்நீங்கு" "தாளொழு துணிபினி யிசைதவிர் வின்றி" எனவும் முடுகுதலிற் கொச்சகமாயிற்று. இவற்றுட் கனவெண்பாப்போலத் தொற்சேடியும்வந்தன. பிறவு மன்ன. மேலைக்குத்திரத்துள் இதற் கதி காரம்பட இடைநிலைப்பாட்டினை நீற்றின்வைத்தமையிற் நாவும் போக்கு மின்றி யிடையிலைப்பாட்டேவருதலுங் கொச்சகமாம். உ.-ம், "காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமைசுற்றொடு, பொடியமுற் புறத்தந்த செய்யுது கிண்கிணி; மடுத்தவை, கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன், மையில் செத்துகிர்க் கோவை யவற்றின்மேற், றைஇய பூத்தகி லைதுகழ லொருசிறை; கையதை, யலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய பலவுறு கண் ணுட் சிலகோ லிந்தொடி; பூண்டவை, யெறியா வாளு மெற்றா மருவுந்,

செறியக கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த, பெயபுல மூதாயப் புகாந்தத் துகிலின், மையற விளங்கிய வானேற் றவியுண, குடின, இருங்கடன் முதலும் பன மணி பிறவு, மொருங்குடன் கோத்த வருளமை முக்காடிமேற், சுரும்பா கண்ணிகருச சூழநா லாக, வருமபலிடி நீலத் தாய்தடி நாணசு, சுரும்பாற் றப் படுத்த மணிமருண் மாலே, ஆங்க, அவவும் பிறவு மணிகசணி யாசநின். செய்வுறு திண்டோக கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப், பைப்பையத் தாக்குண் மெல்லீறநீறடி, கோதல முண்டுக மென்கை வந்தீ, செய்மாரினிபா லுண ணிய; பொய்போதது பாண்டி கையிட பல்வல புலையினசு, துண்டிலா விட்டுத் துட்குத்தாய முண்டிபா, நெஞ்சு பிணித்த மெழிலாத திரிதரு, தருதைபா லுண்டி சுருந்தைவாய மையரு உரியவருநீரோய கைரிசப, புவெழி லுண்கை பணி பாகரை மாய பா லுண்டி சிலி றுண்டி யோ, மாய உயர் உயர் துமின்த, தரிவந்தா தாயா லவொடு தமைய வருமயுளா உயர் உயர் குண்டாடு, பாண்டி வகநீரோய குடியுண்டி உலகை, உலகை பாண்டி சலம்கருக்குந்ச தாரை, யுலகைகருசு சுருந்தையினைப்பெருமபா மெடு மெல்லாம, பரு தீத்தைத் தண்டுமென எயர் மாய உயர் உயர் (உரு) என இப்பாட்டு இடைக்கிப்பா மெடு மெடுக உயர்கருசு சுருந்தையொருட டனமை யிற கொச்சு உருவை மெல்லி சுருந்தவனை மாய மாதசு பாடுவது பட்ட கொச்சுக் கருசுத்தெச்சுக்க? மொருங்கு என்னுஞ் சூததி ராததே அம்போதாங்கத்திற்குக் கூறியவனிலே மலையருகின்ற மூன்றுபாக கட்டு மளவென்றுகூறிப்போந்ததனை அளவு முணாக இனிக கொச்சுக் கொருபோருடன் மாட்டெடுத்தல் உதனளவு இதற்கும் அளவாமெனின ஆகா, வண்ணத்திற்கோதியுயற்ப்பமைய வாராதத கொச்சுமாதல் உதற கோதியுளவே கொச்சுமொருபோன்றசு அளவாயுஞ் சிறிதுவேறுபட்டும வரும் இது அளவனமவாராததென்கொளசு இதற்கு இரண்டடிமுதற் பத்தடியளவுமவருவன தாரகொச்சுக் கரு மதாணத்திற காண்க (௧௫௫)

கருகா கூற்று பாற்றபு நில மிடை மிடைத்தா

போக்கின ருத லுறழ்கலிக கியலபே *

இது முறையானே உறழ்கல் கூறுகின்றது

இ-ள். ஒருவா ஒன்றுகூறுதற்கு மறுமாற்றம் மறொருவா கூறிச் சென்று பின்னா அவற்றையடக்குவதோ கரிதகரின நிழுடிவது உறழ்கலி யாம். எ-று.

* எ-து, உறழ்கலிப்பாவாறுணா-றது உறழ்கலிப்பாவா கிலக்கணம், கூற்றும், மாற்றமும் விவரித்து காத்தகரின நிழுடிவது என்ற இதனைக் கொச்சுக்கலியின் பின்வைத்தமையான கொச்சுக்கலியின் ஓப்பான இதற் குறுப்பாகக்கொள்ளப்படும். உ-ம “யாரிவ னெககந்தல் கொளவா னிதுவு மோ, ருமாண்மைக் கொத்த படிமுடைத் தெமமனை. வாரனீ வந்தாகவே

போக்கின்றெனவே ஒழிந்தவறுபபுசுகளெல்லாக் கல்வெண்பாட்டிற் கோதியவாறே வருமென்ப தூலீம், பா மயங்கிவருமென்பதூலீம், அம்போ தாங்கத்தன்னவே மனவெண்பதும் மீளினிற் வதிகாரத்தார் பெற்றும். இயல்பெனவே இயல்பன்றி விகாரவகையார் சில போக்குடையவாதலும் அவை தாம் ஆசிரியமேயாகலும் சில தாவுந் போக்குநின்றிவருதலுஞ் சிறு பான்மைகொள்க. போக்குடையன தாவின்றி வாராமையுள் கொள்க. வெள்ளைக்கொச்சகம் பல்வந்து அவற்றுள் ஒன்றைச் சரிதகமெனின் அதற் குப் போக்கியற்பொருண்மையின்மையான் அதனைநீக்கிப் போக்கியற் பொருண்மையின்றேனும் ஆசிரியமவதுழி யப்பாட்டிற் கோர் முடிவு காட்டிற்றிதலின் ஆசிரியமே போக்கியலாமெனக் கொண்டாம். நாடகச் செய்யுட்போல் வேறுவேறு துணிபொருள்வாகிய பலதொடர்ந்த வேறு பாடுகோக்கியும் பொருள்வேறுபாடுகோக்கியும் வல்லாற்று முறைமை நோக்கியும் அதற்குரியதோர் இலக்கணத்தால் உறழ்கலியென வேறோர் செய்யு ளென்றார். கொச்சகத்தின் அடங்காமையின் “மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை, “மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினுன” (மரபியல் ௧௦) என மரபு கூற லின். உ-ம், “அரிநீ ரவழிநீல மல்லி மனிச்சம், புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ டார்த்த, தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார், பொருமுரண்சீறச் சிதைத்து நெருநைய, னின்ற நன்றெண்ணை உணி: அணைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினைவுவகைகெவ, லெயத்தா மெண்ணக்கதியாதீதீங்கின்மை, தெய்வத்தார் கண்ண தெளிசுரு மந்தி, அதிவல்லா னிண்கு ன்னைத்தாக நல்லார், செறிதொடி யுற்ற வடுகை குறிப்பொயத்தார், கூருகிர் சாடிய மார் புந் குழைந்தன்ன, ருருந் ததர்ப்பட்டாந்தமுஞ் சேரி, யரிமத ருண்கண்ணை ராராக் கவயிற், பரிசுழிந் தியாழகன் மேனிகண் டியானுஞ், செருவொழிந் தேன் சென்றி யினி; தெரியிழைய, தேற்றாய சிவந்தனை காண்பாய்கீ தீ தின்மை, யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து, அன்னதே யாற்றல் காண், வேறுபட்டாங்கே கலுழிதி யகப்படிண், மாறுபட்டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங், கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ, மாணு செயினு மறுத்தாங்கே நின் வயிற், காணி னெகிழுமென்னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய், பேணாய்க் பெட்பச்

மாறு; ஒள்ளிழை, என்னிவை, முருயிற் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று, போரெதிர்க் தற்றுப் புலவனீ கூறினென், னொருயிர் நிற்குமா நியாது.” இது தலைமகன் கூற்றும். “ஏவ, தெளிந்தேமயாம் காயாதி யெல்லாம்வல் லெல்லா, பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்கொடிந் தாக்கு, வருந்தனின் வஞ்ச முறைத்து” இது, தலைவி. “மருத்தின்று, மன்னவன் சீறிற் தவறுண்டோ நீயந்த, விண்ணை நீத்தோ விலேன்” இது, தலைமகன். “மாண்மறத் துள்ளாத நாணிலிக் கிப்போர், புறஞ்சாய்ந்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்த்திவனைப், பொய்ப்ப விடேயென நெருங்கிற் தப்பினே, நென்றடி சேர்தலு முண்டு” (கவி. அக.) இப்பாட்டுச் சரிதகம் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. ஏற்றுக்கு இறுதிக்கண் வந்ததாகதோவெனின், சரிதகமாவது ஆதிப்பாட்டினு மிடைநிலைப்பாட்டினு முள்ளபொருளைத் தொகுத்துமுடிப் பது. இது, அன்னதன்றென்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

செயல்” (கலி. 46) இது தாவும் பாட்டு முடைததாய ஐஞ்சேக்கியும் ஆறு மெய்பெற்றும வந்தும் போக்கினதாயுற்ற உறழ்கலி. முற்கூறிய பொருளைத் தொகுத்துக்கருமையி னிறுதிர்நதது “பேணாய் பெட்பச செயல்” என்றது வெள்ளைசுகரிக்கமராதாம அது “அன்னதேயாயினு மாகவற் றுயிழாய், என்னவை யுண்ட முயங்குவாய். என்னெஞ்சு, மென் னெஞ்சி நின்ற தெனின்” (1) எனட பின்னுமெனைய தவ்வை கூறற்கும உடம்பட்டு நிறுண்ட லுவ்வாரணர யாதாய் செய்யுளை முடித்துக்காட்டுதலின் உதாரண சிறு பாணமை கொண்டா. நலமிக நக திய நயவரு தடமெனனோ னலமார வருணை கண்கலவாய நீயுநீயி, வுல மர லும யுளேயுக் குடியும ரமைத்துசெயல் பேப்பமுடி முடபோல முன னின்று விலங்குவா ய மென் னெனைய உற்தது மல்வழி, தளரியா வென்னறிதல் சீவ னமும சையுமார பல்லினத தாபா மகனைன மற் றியான, ஓசரும், லென்னத சையுமே யும கூடஞ்சுடிக் கல் னனத தாய ரெமர், வல்லா னெனெஞ்சு செயல் னேதயும் வல்லமன, எதமன் நெனனை வருவான் வீடு, விடன, உடம்பட்டு நீபா கினவி மடம்பட்டு, மெல்லிய வாது லறியினு மெல்லியா, னினமொழிகொண டியானே விடு வேன்மற நெனமொழிகொண, டென்னெஞ்சு மேவல் செயின்; செஞ் சேவல் செய்யா தெனன்றையசு கெஞ்சாய், காதல்கொள காமந கல கருற வேதிலாரா, பொயமமொழி தேதுவ தென், தெளிந்தேன நெரியி ழாய் யான்; பற்காலையாக கானயாற நவியமணந நண பொழி, லல்க லகலறை யாயமொடாடி, முல்லை குருந்தொடு முசுகி வேயச தெல்லை, யிரவுற்ற தின்னக் கழிப்பி யாவுற, அருமி னதிருங் குரல்போற பொருமுட, ணல்லேயு நாகுட னின்றன, பல்லா னினகமை நாமுடன செலந்தே” (கலி. 47) இது போக்கிலககண றிவவழி யாகிரியசுகரிக்கமபெற்ற உறழ் கலி “வாரி செரி யடிக் கலவச னனும முல்லைப் பாட்டும “சுணங்கண் வனமு” (2) கலி 48) னனும குறிஞ்சிப் பாட்டுமத. “ஒருஉநீ யெங்குக்கல மெ னவ்வா னென வவருது கானுங்குடை, தெரியிழாய், செய்தவ றிவவழி யாகுசு சனயுவா மெய்பிரிக் தன்னவா மாட்டி; யடா, எனைக்குத தவறுண்டோ நீவீடு பெற்றா, யிமைப்பி னிதழ மறை பாங்கே கெடுதி, ஸ்லைப்பா லறியினு என்னெடுத்து நின்றைப், புலப்பா ருடையா தவறு, ஆணைத்தோளாய, தீயாணைப் போலத திறனின் ழுடற றுதி, காயுந தவறினென் யான், மாளேககி நீயுந நீததவ னுனது, காணில னுயி னவந்த தவனவயி, னுங்குட வென்னே வின்னி; இனி, யாதுமீக் கூற்ற நாரில மன்ற, தகையது கண்டைப்பாய நெஞ்சே பனியானுப், பாடிக்கண் பாயல் கொண” (கலி. 49) இது தாவும் போக்குமின்றிவந்த உறழ்கல் இவற்றின் ஐஞ்சேரும ஆறுசேரும் உதன. சொற்றோடி வந்தன வந்துழிக காண்க. பிறவு மன்ன.

கருள ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற கெல்லை

யாயிர மாத நிழிபுறின் தம்பே.*

இது நறுததமுறையே ஆசிரியத்திற்கு அளவியல் கூறுகின்றது.

இ-ள் ஆசிரியப்பாவின் பெருக்கத்தக்கு அளவையிரமாகும் கருக
கத்திற்கெல்லை மூன்றடி தும. எ-று.

உ ர. ௧௩ மேனி வாலிழை பாகத தொருவனிநதா னிழற்கீழ்,
மூவகையுலகு முகிழ்த்தன முறையே¹ (சூருகுய-வாமதது) இது கருக்கத்
திற்கெல்லை 1 கூத்தாரம்புப்படை தலையளவிறகெல்லை. மதுரைக்காஞ்சி
யும் படபிளப்பாலையும் சுழிந்த பாட்டேழும், பரிபாடலும், கலயும் ஒழி
ந்த தொகையாறும் இடையளவிற கெல்லை. பாட்டினெல்லை யெனனது
அளவெனறதற்கு அத்தனியே நருகிய வஞ்சிகும இவ்வாறே கொள்க. (சென
கண்மேதி கருமபுழகல், உரு வந்த கருருந்தப, பொழிந்தகாஞ்சி நிழற்
றயிலுஞ், செழுநீர் லையர புளிய் புளிய் கதராயை பெருவண்
மையனே இது சிறந்தெல்லை. பாட்டிப்பாடலையினையளவிற கெல்லை.
மதுரைக்காஞ்சி தலையளவிற கெல்லை (கருள)

கருஅ நெடுவெண் பாட்டு முநரா லடிதமத

குறுவெண் பாட்டிற காவெழு சீரே +

இது முறையே வெண்பாவின் அடியளவை கூறுகின்றது

இ-ள் நெடுவெண்பாப் பேரெல்ல பன்னாடியையுடைத்தது. குறு
வெண்பாச சிறந்தெல்லையே அடியையுடைத்தது. எ-று

இதனை வெண்பாட்டினவிற கெல்லை யெனனது குறு வெண்பாட்டு
நெடுவெண்பாட்டினப பெய் கொத்தது. குறுவையும நெடுமையும் அள
வியலோடு சித்தது. கொள்ளப்படுதலின் அவரின் வெண்பாட்டு முள

*எ-து, ஆசிரியப்பாவின் அளவுண்-றது. ஆசிரியப் பாட்டினவிறகெல்லை
யாவது, கருகின்றது மூன்றடி, பெருமை யாயிரமடியாக விடைப்பட்டன
வெல்லாவடியும் ஐய வாய்ப்பறம் எ-து +ருகண்பாட்டிற்கு உ-ம மேற
காட்டப்பட்டது. பெரியபாட்டி, பத்துப்பாட்டுளாருஞ் சிலப்பதிகாரத்
துள்ளும் மணிமேகலையுள்ளும் கண்டுகொள்க “ஆசிரியநடைத்தேவஞ்சி”
(செய. கபடி. என்றதனால் வஞ்சிப்பாவிற்கும் ஆசிரியப்பெருமையாகக்
கொள்ளப்படும். எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வெண்பாவிற கடிவரையறையுண்-றது. நெடுவெண்பாட்டிற
கெல்லை பன்னிரண்டடி குறுவெண்பாட்டிறது அளவடியுஞ் சித்தடியு
மாகிய வீரண்டடியும் எ-று. எனவே இடையுள்ள வடிக்கெல்லாமுரிய.
உ-ம மேறகாட்டுதும். எ-து. உரையாசிரியருரை.

கசு0 கலிவெண் பா டே கைக்களைச் செய்யுள்
புறநிலை வாயுறை செளியறி வென நினை
தொகுநிலை யாளி னடியில் வென 11.*

இது “ஒருபொருணாதலி” (செயு கருநா) என்னுஞ் சூத்திர சித்திர சீரவகைக்கலிவெண் பாலி ராது நால்வகை ஒரு பாலி ராகும் அடிவரை யறையின்மை கூறுகின்றது கலி நிலைவ எத கல் வெண்பாட்டு, கைக்க ளிளைச் செய்யுள், பதற் றவாட்சு துப் பொருணமேல் வருளுசெய்யுள், வாயுறை வாழ்சு துப் பொருணமேல் வருளுசெய்யுள் செளிய ரி யுறாப் பொருணமேல் வருளு செய்யுள் என்றவகை கல் தொகு டிது பெருமைக கெல்லே மித வுணையெனக் கல் சத்துக்கூறல் சன்மைமையுடைய அளவால்வரும் அடிமையுடைய கலிவெண் டு வ டி வ 11 யு

௧2 ம “சு ராசுதொட யெனக் கெட்டு மெய்” கலி ருந்) இது ஒருபொருணாதலிபா டுராய ன் டு கது கருநாமியு கேளாய” (கலி. ௧௭) என்பது நுநாபதிதான ருப ன் டுது இசுரேக கைக்களை யோடெண்ணுதலி ரு டுக்களை டெ டுள்ளி டு கல் வெண்பாட்டுவருகல் கொள்க த கலிதொட ரு ன் னெய் 11 யெனக் கெட்டு பிறத வுறுடே டுக்கூடிய கல்வெண் டி த தொ டு வரை யறையு அங் வுதாரணங்களுட் காண்க டு ன் டு “கருவணீர ணைக்கொடாக் கண்ணுங் கலந்த, கணவினுண் டுன்விலை ரு ரு — பன்வருகம், பொருகோதம போழிய பசா ருப் பொரு டுக்கல் செக கைல் வகுப்பபிபச செனது” (முத தொள) இது புறப்புறங்கககிடை இது டு கைக்களைப் பொருணமேல் வந்த கலிவெண்பா டெனின் இது சு டி யொருவா டு பயார்கொண்ட பாடாணடினைப் புறப்பொருளாகொணுக் கல் வெண்பாட்டு அப் பொருண் மேல்வருகல் சு டு பானை மயாதலானும் இது பன்னீரடியினிகவாதவருத லாணும் வெண்பாடுவோம் இவ்வாறு புறப்பொருளான வந்த இரண்டிழைப் பாயும் ஒருபுறபாயும் பாவும் பொருளும வேறு டுடு வெள்ளடியினிகந்து வருக் கல்வெண்பாவாகி டு டு டுசெய்யுள் அடிவரையன ரி வருமாறும் பெருநதினைப் பொருணமேல்வரும் மட டுசெய்யுளுக் ஒருபுறபாய அடியி கந்துவருமாறும் இக்காலத்துக் கூறுகின்றவா டு டு காண்க ஆது நீநிலுலாப் புறத்துள்ளும் “வாமான வீசன வரும்” (ஆதியுலா) என முடித்து

* எ-து, அடிவரையுள் கயில் டு செய்யுள் ணா ரு ம கல் வெண்பாட்டுங் கைக்களைப்பொருடசெய்யுளுஞ் செவிய ரு டு வாயுறைவாழ்த்தும் புற நிலைவாழ்த்துமென்னும் பொருணமை டு டு டு வண்பாக்களும் அளவு வரையறுக்கப்படா, பொருணமுடியுங்காறும் வேண்டிய அடி வரப் பெறும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

மேல் வேறொரு பப்பா வாரும் ஒழுகத் தலாக்களுள் வஞ்சியரிச்சோ புருத
வாரும் அடிவரையறை யினமையும அசுப்பதமும புறப்பதமுமாய
மருடபாவாயக கைக்கிளை யடிவரையறையினறி வந்தன வந்துழிக்காணக
காமஞ்சாரா இளமையோளவயினவந்த கைக்கிளையுங் காட்சிமுதலிய
கைக்கிளையு ஆசிரியத்தினு வஞ்சியின வாரா னனவே யொழிந்தபாலி
னுள எல்லாகைக்கிளையு வரு யிறு துனை புறகையுண்டு
பெருந்தோ ளன்னே யே பருஞ்சொ ருந்து மொண்ணை நமமே
போடுதொட தென்கை போரரசுனை கிணை கலென போ வியுடை
யாங்க ணைமுறைய கற்சு உன்னா கணை வெந்த துரையன
ன்னே (புற ௨௪) இது ஈட்டி மெருவாப பெயர்க் கொள்ளாத
பாடாணமீண்டு கைக்கிளை விடியு வெந்ததி (கலி ௪௫) என்னுங்
குறிஞ்சிப்பாடினுள் கைக்கிளை மருவின் மால்
வரை மல்கினை வெய்க்கு மென்கை அலவா பண்சியாற புறம்
பிய வென்றோற் றதது மருவாண மரீகைத்தகதை எனப
தூம மத்தவர்கை வரைந்த கருமீ கருக னன்னும மருதப்பாடி
னுள சீமர்ப்பு மன்கெனையு னசு யுக்கு அந்நா டட
டாளை விவ் வந்தது யன்கு மபு மருவியுப பா
நாளை என்னு மருவ வெ மொள்ளாத கைக்கிளையா
மெனின இவ வகைவந்தனை மப யன்னோ கைக்கிளையாவது
அவ்வன வுத வுடையு கரநாறா மனிலென்னதலி நெரு
தல்கை மனையு மருவ மருவ (கலி ௪௬)

ககூக புறநிலை வாபுறை செவியறிவ மெனத
திறநிலை மூனாபு கிணைநிதிர நொரிபின
வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினுய
பண்புற புயுபும பாளின வெண்பா *

இது கைக்கிளை மருடபாவலொச மருடபா உருவே போலவரு
மென்றற்கு உடமபட்டமைசண்டு சண்டிக் கூட்கின்றது

இ-ள் இம் மூன்றும முன்பு வெண்பாவம் பின்பு ஆசிரியமுமாய
வரும. எ-று

* எ-து மேலானவற்ற - கின்பொருட்குரிய வேறுபாடுணர்-ற்று,
புறநிலைவாழ்த்தும், வாயுரைவாழ்த்தும் செவியறிவுறும் வும் மருடபாவி
னும் வரப்பெறும் என்ற னவே, மருடபா காணுபொருளினலலது
வரப்பெறுவென்றவாறாயிற்று. உதாசனம் வந்தவழிக்கொளக எ-து,
உரையாசிரியருரை

“மருட்பா வேளை விருசால்லது” (செய். அந்) என்ற வழி இன்ன வாறு வரு மென்னாமையின் இது கைக்கிளை மருட்பாப்போல் வருமென்றற்கு முன்பு வெண்பா வியலினும் பின்பு துசிரிய வியலினும் முடியுமென்று துவை வருமுறைகூறினர். முன்னர் இம் மூன்று பொருட்கும் இலக்கணம் கூறிப் போக்தவற்றிற்கு இன்னவாறுஞ் செய்யுட்செய்த லுரித் தென்று சுண்டி ஓர் செய்யுள் வேறுபாடு கூறினர், இது புறத்தினையுள்ளல் லது வாரா வென்றற்குத் திண்ணிதினென்றார். எனவே இவை கைக்கிளை மருட்பாப்போல் ஆண்பாற் கைக்கிளையர் பெண்பாற் கைக்கிளையுமாய் அசனுமடிநுணம்பற் றிவாசாவென்பது பெற்றார். இயலென்று இருகாற் கூரியவதனான் இரண்டிபாவும் இயற்காண்வருதல் சிறப்புடைத் தென்க. ‘பண்புற’ என்றதனான் வெண்பாவின்னிழிபாகிய எழுசீரானன்றி யெண்ணோன் வருதலும், துசிரியத்தினிழிபாகிய மூன்றடிவரினும் ஒருத் தடி குட்டம்பட்டிய வருதலும் வெண்பா சாலடிமுதற் பன்சீரடியளவ மூய ர்தல் சிறப்புடைத்தெனவும் வெண்பாப் பவவடிவரினு மாசிரிய மூன்றி னிகவாவென்றுக்கொள்க. பாலன் வென்றதனான் இவ்விருபகுதியுந் தத்தம் பாக்கள் வேறுவேறு சகடிமென்று கொள்க. தீ பவமம்பி மனையிற் குறம்பல் களைய” (குற. க. க. பன்னுமப் ப. கட்டப்பால் வேளை கலந்து வாரா. ப. ப. ப. “தென்ற மனைப் பிபாத்தக கைகலர் கருமுலை. முன்றின் முகைவிரிய முக்கிரைத் தண்கேழுமுதல். குன்றமாத கொட்டேற்று னிற் காப்ப வென்றும், தோகண்பிற தெவா, சாரார் செல்வமொய் பொலிமதி சிற க்தே” இது பிறநிபு. 1. இது மயலிகாதது மகது பிக்காண்க. தீ “பவ முறையு மேமயப் பகுவன சேண் லின், கொலன் முறைக்கட் டோன்றிச் சுடர்மணித்தே றுந்தது, கிவருறையி னுண்ட நகரில்லார் மாட்டுஞ், சில முறையல்லது செல்வக கணில்லா, விவரு மெரிபடையு மாற்றலு மண் பங், கலங்கதக் கல்வியுந் தேற்றாமு மேனைப், பொலுஞ்மெய் புளைகலனோ டிவ்வாறி னாலும், விவருவருக கூற்ற நீக்கலு மாகா, தனைத்தாத னீயிருங் காண்டிர் -கிளை சுதக்க, கூரிய வெமமொழி பிடைமொது. 2. தேநீர் கொழுமிந சென்றுபயன் தருமே” இது வாயுறை. தீ “பய்யனை மன்னர் முருங்க வாமருந்து, கொடியனைத் தீகொடுங் கொட்டக்து கல்ல, தலையாலங் காணம் பொலியத் தொலையப், பக்சரம பாசுபசு காற்றிப் பகைது, பங்க ளம் வேட்டோன் மருக வயதுத, வாழி கரிந்தோட பெருவழுதி யெஞ் ஞான்று, மீர ருடையையா யென்வாய்ச்சொற் கேட்டி, யுடைய வுழவரை கெஞ்சனுக்கக் கொண்டு, வருங்கா லுழவர்க்கு வேளாண்மை செய்யன், மழவ ரிமைக்கும் வரைகா ணிதியிட்டங், காட்டு மமைச்சரை யாற்றத்

1 இஃதென்றது புறநிலைய.

2 தேமுநீரொழுதின என்பதும் பாடம்.

தெளிய, லடைத்த வரும்பொரு ளாதன்றி வெனவல், னத்தை பெரும பொரு ளாசையாற் சென்று, பெருங்குழிசி, மன்ற பழக வகழாதி யென்று, மறப்புற மாகி மதுவாயா றோம்பு, மறப்புற மாசைப் பட்டேறக வறத்தா, லவையா கொடுநத திருத்தி நனவயாக, டட்டா குழிசி சிதைவாதி யொட டா, செவியுதைக்குந தீய கடுஞ்சொற் கவப்படைத்தாய், கற்றாச க்ஷ னாகி கலலாச கடிந்தொழுஞ்ச செற்றாச செருத்தநீற் சோந்தாண யாக குதி, யறற மறிந்த வரிலினு மாய நவையிவை நீவா தொழுகி னிலை யாப், பொருகட லாடை ச்லமச னொருகுடை நீழற் ற ச்சவண மன்னே” இது செவியுறை. (ககக)

ககக பரிபாடல்லே,

நாளி றைய பழையவழியாக

வையா சா சி நழியுந் தொழுகி

இது முறையே பரிபாடா விலக்கப்படாது

இ-ள். பரிபாடா குறுப்பாகிய வெண்பாவும் பொதுப்பாவும் நானு தடி பெருக்கத்திற் கொள்ளப்படும் இருபத்தைத்தடி சுருக்கத்திற் கொள்ள யாகவும் பெறும் என்று

அவை 1 தொகையுட காண்க

(ககஉ)

ககஉ அளவியல் வகையே உலகவகை பரிபாடா

இது பிறன் கோட கூறல்

இ-ள் யான் கூறும் அளவியல் வகை மூலக் கததுறைப்பகுதிப்படும் என்று

என்றது யான் சிறப்புடை ததெனக் கூறிய பெருமைக்கெல்லே உதது ணைப்பரிமெனவே பிறா பெருமைக்கெல்லெனொளந்தது சிறப்பின் தென்றவாறாயிற்று (ககங)

* எ-து, பரிபாடற் கடிவரையறையுணர்-றது பரிபாடற் செய்யுள், நானு தடியுயாபாச விருபத்தைத்தடியிழிபாச வணாதத்திற் தென்றவாறு. எனவே, இடை யெல்லாவடியானும் வரப்பெறும் எ-து, கலிப்பாவினுள் ஒத்தாழிசைக்கள 1 மேற்கு தப்பட்டத கலிவெண்பாடிகுருவரையறை மேற்கு தப்பட்டத கொச்சக்கல் பாவுக்கு வரையறைக் குறையாத பொருணமுடிபுதாறும் வரப்பெறுமென்று கொள்க அவ்வழிப் பவமுட பாகி வருதலின் அதற்கு மப்பாகிய செய்யுள் அளவிறந் தல்வேணமும் உறழ்கலியுந் கொச்சக்கல் பபாறபடும எ-து, உரையாசிரியருரை

† எ-து, மேற்கொல்லப்பட்ட தொகுத்துணர்-றது இவ்வதிகாரத் தினு ளீண்ட திகரிககப்பட்ட அளவிய லீண்செசொன்னவகைப்படும் எ-து, எ-து உரையாசிரியருரை

1 தொகையென்பது - எட்டுத்தொகை.

ககசு எழுநிலை தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
னடி வரை யில்லன் வாரென மொழிப.*

இது காண்குயாவிற் குமளவு முற்கூறிய அளவிற் படாதன கூறுகின்றது.

இ-ள். அகமும்புறமுமாகிய எழுநிலத்திலுந் தோன்றிய செய்யுளை யாராயின் அடிவரையின் நிவரும லுலக்கணத்தன் ஆறென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

எழுநில மென்றதற்குப் பாபு கி உரைநூல் முதலியனவுமாம். (ககசு)

ககசுநி அவை தாம. நூலினை வரையினை
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னுனை
வேது நுகலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னுனை †

இது முற்கூறிய ஆதற்கும பெயரும் முறையும் உணர்த்திற்று.

இ-ள் முற்கூறிய அடிவரையிலொரு தன் தாம நூலின்கண்ணாவனவும், உரையின்கண்ணாவனவும், நொடியின் மாதநிறையமாகிய பிசியின்கண்ணாவனவும், ஒருமொழிகேக்குவராவரும முதுமொழிகண்ணாவனவும், மறைத்துக்கூறுஞ்சொல்லாற்கூறிய மந்திரத்தின்கண்ணாவனவும், கூறுகின்ற பொருளை யிடைக்க உதவுக மறுகுறிப்பின் கண்ணாவனவுமென ஆறுவகைப்படும. எ-று

நூலினை எ-து குத்திர மொடியுட்குள்ள ஆசாரியமாய் வந்து அளவை பெருதனவற்றைமேற்குற்றது. அசுகுத்திர சதைமேற்காகவருமுரையும் ஒரு செய்யுளாம். ஒழிந்தன வடிகளின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வரினும் சுண்டிசு செய்யுளைமேற்காக்குதற்கு அவற்றுக்க கண்ண வென்றார். இவையும ஞானவிகந்துவருவனவே. அளவு முற் கூறிற்றும். (கககி)

* எ-து, அடிவரையறையில்லாதன வரையறுத்துணர்-ற்று. எழுநில மாவன:—பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதலெல்லாம் என்பனவற்றுட் பாட்டொழிந்தவாறாக அடிவரையில்லை. எ-து. எ-து, உரையாசிரியருரை

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட லறுவகையு மாமறுணர்-ற்று வாய் மொழியெனினு மந்திரமெனினு மொக்கும். அங்கதமாவது:—“செம் பொருள் காந்த தென்றிரு வகைத்தே” (செய்-கஉசு) என்றதனான், காந்தவகைதமெனினுஞ் சொற்குறிப்பெனினு மொக்கும். அவை வருமறு வருகின்ற குத்திரத்தாற் கூட்டுதும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

ககக அுவற்றுள் நூலெனப் படுவது¹
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் மகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவென் பண்பே.*

இஃது அந்தூல்களே திலக்கணம் கூறுகின்றது.

இ-ள். நூ...து. எ-து நூலென்ற ர் தப்பித்திக் சொல்லப்படுவது. முத...
ன்றி. எ-து முன்னுயிர்னுமாறுபடாது. தொகை...காட்டி. எ-து
தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி. உண்...ந்தி. எ-து தன்னுள்ளே
யடங்கின்ற விரிந்த வுரையொடு பொருந்தப்பட்டி. நுண்...பு. எ-து பருப்
பொருட்டாகாது நுண்பொருட்டாகப் பொருள்விளக்கலாகிய அவ்விளக்கணம்
அதனிலக்கணம். என்று.

அது எடுத்த முப்பத்த மூன்றெனத் தொகுத்தனைப் பின்னர்க் குறி
லும் நெடியும் மூவினமுள் ளாப்பற்றேற்றமுமென வகுத்தாற்போல்வனவும்
பிறவுமென் றுணர்க. ளாப்பற்றிப் படுவதென ஒருமையாற் கூறினார். (ககக)

கக௪ அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே²

இஃது அந்துற்பகுதி நான்காமென்கின்றது.

இ-ள். அந்துற்பகுதி நான்காம். என்று. (கக௪)

* எ-து, நூலாமாறுணர்-ற்று நூலென்று சொல்லப்படுவது. எடுத்துக்
கோடற்படுவதும், அடுக்கும்பொருளும் மாறுபடாமற் கருதியபொருளைத்
தொகையானும், வகையானும் காட்டி, அதனகத்துள்ளும் விரிந்தவுரை
யொடு பொருத்தமுடைத்தாகி நுண்ணிதம்கியபொருள்விளக்கலாவது நுந்
கியல்பாம். எ-து. அகன்றவுரையொடு பொரு-துதலாவது. சொல்லாத
பொருண்மையெல்லாம் விரிக்கவேண்டியவழி அதற்கெல்லா நடனுண்டா
தல். எ-து, உரையாசிரியருரை.

¹ எ-து, நூல்பாகுபடுமாறுணர்-ற்று, மேற்கொல்லப்பட்ட நூல், நான்கு
வகையுடைத்து. எ-து. அவையாமாறு முன்னர்க்காட்டிலும், எ-து,
உரையாசிரியருரை.

² நூலெனப்படுவது நுவலுங்கூலை என்ற பாடம் கச்சினர்க்கினியர்
உரை ஏகௌலில்லை.

கக அ ஒருபொரு ணுதலிய குத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வேத்தி னுனும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
றாங்களை மாரி னியலு மென்ப.*

இது அந்நான்சுந்தரும் பெயரும் முறையு முணர்த்திற்று.

இ-ள். ஒரு. னும. எ-து அந்நான் ஒருபொருளேகருநிலுஞ் குத்திரத் தானும், இன... னும. எ-து இனமாய்பொருளாக் கூறிய வேத்தினுனும், பொது...தானும். எ-து பலபொருட்குப் பொதுவாகிய நுலக்கணக்களைக் கூறிய படலத்தானும். மூன்று...னும். எ-து மூன்றுறுப்பையுக்கியரும் பிண்டத்தானும். என்...ப. எ-து என்று கூறிய அத்தன்மைத்தாகியமரபினுன் நடக்கு மென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

ஆங்கென்ற மிகையார் பிண்டமேயன்றிப் பிண்டியென்பதும் ஒன்றுள தென்று கொள்க. (ககஅ)

ககக அ வறறுப், குத்திரத் தானு
யாடி கிழனி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க
யாபபினுட் டோரை யாததமைப பதுவே†

இது முறையே குத்திரவிலக்கணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவற்...ன்றி. எ-து அந்நான்களுள் ஒருபொருளுதலுஞ் குத்திர மாவது: ஒருபொருளுதலுக்காத் தண்ணடி யாந்தாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை யறிவத்தாகங்கு அறியத் தோன்றி. நாடு...ங்க. எ-து தெரிதல்வேண்டாதபடி அவ்வகன்ற பொருளை மிகவுந் விளங்குமாற்றால், யாப...ப வே. எ-து செய்யுளுட் பொன்றிவெய்து முடிசுபெயர்வது. எ-று. (ககக)

* எ-து, மேற் குரைக்கொடுக்கப்பட்ட தானமாய் றுணர்-ற்று. “ஒரு பொரு ணுதலிய குத்திரத் தானும்” எ-து, ஆசிரியன் யாதொருபொருளைக் குறித்துக் கூறுவானும். எ-து “இனமொழி கிளந்த வேத்தி னுனும்” எ-து, இனமாய்பொருளைக் கொண்டு கித்தத்தினுனும். எ-து. “பொது மொழி கிளந்த படலத் தானும்” எ-து, “மற்றொருவெய்துப் பிணக்கள் பல வற்றையுந் கூறப்படும் படலத்தானும். எ-து “மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்” எ-து, இம்மூன்றினையு முறுப்பாகவுடக்கிய பிண்டத் தானும். எ-து. “ஆங்களை மாரி னியலு மென்ப” எ-து, அம்மரபினுனியலு துல். எ-று. அவற்று விளக்கண முன்னர்க்குறப்படும். எ-து, உரை யாசிரியருரை.

† எ-து, குத்திரத்திற் கிலக்கணமுணர்-ற்று குத்திரமாவது, கண்ணடி கழற்போல விளங்கித்தோன்றி யாராயாமற் பொருணனிவிளங்குமாறு, யாப்பின்வண்ணேதோன்ற யாப்பது. எ-று. ஆடிநுழவினறியத் தோன்று தலாவது, குத்திரம்படித்தவளவிலே யதனாற் சொல்லப்படுகின்றபொரு

க௭௨ மூன்றுறுப் படக்கிய சன்மைத் தாயிற்
ரேன்றுமொழிப் புலிவரது பிண்ட மென்ப.*

இது பிண்டக் கூறகின்றது.

இ.ள். குத்திரமும் ஒத்தும் படலமுமென்கின்ற மூன்றுறுப்பினையும் உள்
ளாடக்கிய சன்மைத்தாய்வரின் விளங்கியமொழியையுடையபலவ ரதனைட்
பிண்டமென்று பெயர்கூறவர். எ-று.

அம்மூன்றினையுட ளுறுப்பெனவே பிண்டமென்பது உறுப்பியெனப்பது
பெற்றும். தொல்காப்பியமென்பது பிண்டம். அதனுள் எழுத்துக் கொற்றொரு
ளென்பது படலம். ஒத்தும் குத்திரமு மொழிந்த விரு கூறு வாம். தோன்று
மொழிப்புலவரென்றதனாற் பிண்டத்தினை யுடடக்கிற் பதனவேறு பிண்ட
யெனப்பகம். அது முதலுலாவாய அகக்காயர் என்னே. இயற்றமிழ் படைத்
தமிழ் நாடகத்தமிழ் படைப்பது பிண்ட மெனய அக்க கற்றவின். (க௭௩)

க௭௩ பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னொன்று
பாடின் தொழிந்த னென மாணும்
பொருளொடு பண்புப் பொய்ம்மொழி யானும் ஸா.ம.
பொருளொடு பணர்க்குப் பொழி யானுரென்
றுபாவதைத் தடபே நான்கென பொழியு.

இது “துவினை வுரையினை” (பெரும்பு. ௧. ௧௦) என வந்தது முற்றமே
துணுணர்ந்தி யுரைக வகின்றது.

இ.ள். பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னொன்று ஒரு பாட்டினை யிடை
யிடை கொண்டிருந்தும் குறத்தினென்கனையும் எது. அவை தக்கீரீ
யாந்தீரையும், சீலப்பத்தாரமும் போல்வன. ஆண்கப் பிறபாடை தழுவியரு
வன தமிழரை யாகாமையின் சுண்டாராய்ச் யின்றும். ஆண்கட்டமிருரை
யுள்ளன சுண்டடங்கும். பாடின் ரெ ன்க்க னென மாணும் எ-து பாட்டின்திச்
குத்திரத்திற்குப் பொருளொடு துணைபோல்வன. குத்திரப் பாட்டென்பவா.

* எ-து, பிண்டமென்பதுணர்-ற்று. மூன்றுறுப்படக்கியதன்மைத்
தாயின், பிண்ட மென்று சொல்லவர் எ-று. மூன்றுறுப்படக்குத்திரவது-
குத்திரம் பலவடை த்தாகி, ஒத்தும் படலமு புறிறகிவரினும், ஒத்துப்
பலவண்டாகிப் புலவரின்மலரினும் படைப் பலவாகிவரினும் அகற்குப்
பிண்டமென்னும்பொருள். எ-று. துவரதுள், குத்திரத்தாற் பிண்டமா
யிற்று, (இலையாறு) களவ்யல் ஒத்தினை பிண்டமாயிற்று பன்னநூடல்.
அதிகாரத்தாற் பிண்டமாயிற்று. இந்நூலென்று கொள்க. இவற்றைச்
சிறுநூல், இடைநூல், பெருநூல் எனப்படும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, உரை பாருபகிமா றுணர்-ற்று. பல சொற்றொடர்ந்து
பொருள் காட்டுவனவற்றுள் ஒசைதழீஇயவற்றுறப் பாட்டென்றார். ஒசை
யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, நன்னூலெனப்பட்டது. அவ்வகை
யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, தூலெனப்பட்டது. பாட்டிடை

பாட்டும் உரையும் நுலுமென வேறேதலின். அன்றியுஞ் சூத்திரம் கருதிய பொருளையன்றி யுரையான் வேறோற்பொருள்கூறி அதனைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறாமையின்; ஆண்டும் ஒருவன் கூறியதற்கு ஒருவன் பொருள்கூறுகின்றனும். ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாதே உரைகூறுவனவுமொக்கும். பொருளொடு புணரப் பொய்ய்மொழியானும். எ-து பொருண்முறைமையின்றிப் பொய்யாகத் தொடர்ந்தகூறுவன எ-று. அவை ஓர் யானையுக் குகிறையுக் தம் முன் நட்பாடி இன்னுழிச் சென்ற இன்னவாறுசெய்தனவென்ற அவற்றக் கியையாப் பொருள்பட்டதோர் சொடர்நிலையாய் ஒருவனுழை யொருவன்சுற்ற வரலாற்றமுறைமையான்வருகின்றன. பொருளொடு பணர்ந்த நகைமொழியானும் எ-து பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டு நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலையானும். எ-று. இவை சிறுத்தூரீவியுரையும், தந்தீரவாக்கியமும் போல்வன. இவை பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகைதோன்றலின்; என்றாவகை நடைபே காண்கென மொழிப. எ-து. என்றரைப்பகுதி வழக்கு இந்நகைக்குமென் நகைப்பா புலவர். எ-று. வகையென்றதனை உரைப்பகுதி பிந்தி முன். உரை மொழியும் கூறப்.

(ககக)

வைத்த குறிப்பாது. பாட்டினை உரைக்கப்பட்டிற் பொருட்குறிப்பினும் உரையாம். எ-று. அகையுமாய். இது பொருள்கூறிக் கொடுத்தபொருள்கூறல்” (சுவி-அக) என்பது குறிப்பாகியது. “இவ்வாச், சொல்லாடிக் காண்பேன் தவகத்து” என்றது - நகைக்குறிப்பு இனி “ஒருடிக், கொடியியனல்லாம்” (சுவி-அக) என்றும் வருத்தப்பட்டினுள் “செய்தமக் கியா சொல்லத் தச்சார மற்ற” என்பதுமது. சிலப்பதிகாரத்துள், இயச்சியந்தரையுள் “சுரலெழுதிய விடய நெற்றியி, நயலெழுதிய புலியும் வில்லு, நாவலக் சண்பொழின் மன்னரோ, தேவல் கேட்ப வர சாண்ட, மாலைவெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலுட், கால முரசியம்பு மாதலி, நெய்யம் முறைமகச் கின்றகுமென், வைவையதன் மகளைக்கூஉய்ச். கடைகயிறு மத்துக் கொண், முடை முதுமகன்வந்து தோன்றமன்” என்பது, பாலின்றெழுந்த கிளவியாவது, பாக்கையொழியாததோன்றிய சொல்லகையானும் உரையாம். எ-து. வழக்கின்கண் ஒருபொருளைக்குறித்து வினவுவாருஞ் சொல்வாருங் கூறுகூற்று. அதவு நிலக்கணம் பிறையாற் கூறல்வேண்டிதலானும், ஒருபொருளைக் குறித்துச் செய்யப்படுதலானுஞ் செய்யுளாம். இதனைக்குறித்தனோ “செய்யும் வினவும் வழாது லோம்பல்” என்பது குதலாகக் கூறப்பட்ட விளக்கம் மெல்லாமென்று கொள்க. “பொருண்மா பில்லாப் பொய்ய்மொழியானும்” எ-து, பொருளியையிலாத பொருளையுடைத்தாதலிற் பொய்ய்மொழியாயிற்று. “பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்” மென்றது, பொருளைப்பொருத்திய நகைவழி மொழிவாய்வருகின்றது. எ-று. நகைமொழியாவது, மேற் சொல்லப்பட்டவரை பொருந்தாசென விகழ்த்துகூறல். அவ்விதம்செய்த பின்னர்ப் பொருளுணர்ந்துப் உரை பிறக்குமாதலிற் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்” உரை வருமென்றார். “என்றுரைவகை காண்கென மொழிப” எ-து, இவ்வகையினாவகை காண்குவகைப்பகிம். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருவா.

கஎச அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.*

இது அந்நான்கனுள் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய விரண்டும் ஒன்றாகவும் தொடுக்கப்படும்; அவற்றால் பயன்கொள்ளுந் காலத்தா. எ-று. (கஎச)

கஎரு ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே

யொன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.†

இது மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற இரண்டன்பகுதியுமாகிய ஒன்று செவிலிக்கே யுரித்தா. ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்றும் வரைவின்றி எல்லார்க்கு முரித்தா. எ-று.

சூலவியை வற்புறுக்கும் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் பொடித்து போக்குதற் குரியர். எ-து. இக்கருத்தானே சான்றோர், “செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழிஇக், குறியவு நெடியவு முறைபல பயிற்றி, யின்னே வருகுவ ரின்றிணை யோரென. முகத்தவை மொழியவு மொல்லாள்” (நெடுநல் கடுங்-க) என்றார் பாட்டினுள். மற்றான்றோரும் “செம்முகச் செவிலியர் பொய்ந் நொடி பகர” என்றார். மற்றும் என்றதனால் இவையே யன்றி வருகின்றபிசியுஞ் செவிலிக் குரித்தென்க. இனிப் பாட்டிடை வைத்தகுறிப்பும் பாவின்மேயுத்தகிளவியும் வரையறையின் திருமாயற பலவற்றள்ளுந் காண்க. (கஎரு)

* எ-து, மேற்கொண்டவ்வுரை இரண்டுவகைப்படுக. எ-று. இரண்டி வகையாவது—மைந்தர்க்குரைப்பனவும், மகளிர்க்குரைப்பனவும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து. மேல் இருவகைப்படுமென்ற வரையை யுரைத்தற்குரியாரை யுணர்-ற்றது. மகளிர்க்குரைக்குமுரை செவிலிக்குமுரித்து, மைந்தர்க்குரைக்கு முரை யெல்லார்க்குமுரித்து. எ-று. செவிலியினைக்கணத்தி னுரைக்கின்ற வரையும், பாட்டினுரைக்கின்றவரையும் கூறவோவெனின், உவ்வியுங் களின்வரு முரை பொருள்பற்றிவருதல் னப்பொருள் கூறலென்க. உன்றி யும், “அதுவேதானும்” என்பது பொருளொடு புணர்த்த நகைமொழியைச் சுட்டிற்றாக்கி யம்மொழி யிரண்டிங்கூறப்படுமெனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 ‘பாட்டு’ என்பது பத்தப்பாட்டு.

2|செம்முது என்பதும் பாடம்.

களக் ஒப்பொடு புணர்ந்த வுமமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவினானு
மென்றிரு வகைத்தே பிசுவகை நிலையே.*

இது முறையே பிசு யிரண்டென்கின்றது.

தன்கட் கிடந்த வொப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்திவருமாற்றை யும
மப் பொருளானும், இனி யொன்றுகூற வொன்றுதோன்றுந் துணிவிற்காகக்
கூறுங் கூற்றானும் என் றிருகூற்றதாகும் பிசு கூறுபடு நிலைமை. எ-று.

அவை, “பிறை கல்வி மலை நடக்கு” இது ஒப்பொடு புணர்ந்த வுமமம்.
இது யானையென்றும், “முத்தப் போற் புத்தக முகிழிற் கிளிவண்ண, நெய்த்
தோர்ச் சூறுதி நறங்கொணம், வித்தகிந்தது” என்பது மத. இது கழுகின்
மேற்றம். “சீரடான் பாப்பா கிதழ்மய்யா ஸீரடம், பூராக் சிறற்காச்
சை” இது தோன்றுவதற்குத் துணியு. இது பதநுப்பினும் வகையென்
றதனால் இது செவிவிக்ஞயுந்த தென்க. (கஎக)

கள எ நிண்பையன், கருக்கபு பொருட்பை மமம்
மென்மையு மென்றிணை வினப. எ-து. திதான்றிச்
சூறிந்த பொருளை முடித்ததற்கு வந்தது.
மேது துணிய முதுமொழி மென்மையு

இது முதமொழிகூறகின்றது.

இ-ள். தண்மையுஞ்.....தோன்றி எ-து: கூர்மையும், சொற்கருங்கியிருத்
தலும், விழுப்பமும், எளிதிற பொருள்கெரிதலும் என்ற இந் நான்கும் விளங்
கத்தோன்றி. குறித்த.....வருகும். எ-து அறம் பொருளின் பமென்னு மூன்
றனுள் ஒன்றை முடித்தற்கு வருமாயின். எது..... என்ப. எ-து அந்நனம்
வந்ததனை அப் பொருள் முடித்தற்குக்காணமாகிய பொருளினைக் கருதுவரும்
முதமொழியென்பர் பூலவர். எ-று.

“உழுத வுடித்தஞ்செய்யுர்க்கன்று மேயக், கடனைச் செய்வறிந் தற்றே-
வழுதியைக், கண்ட கருந் கணிருப்பப் பெரும்பிணத்தோள், கிரண்டன
மன்றே பசப்பு” இதனுள் ஒன்றை வினப்பயன் ஒன்று துணர்ந்ததெனக் குறி
த்து அப்பொரு ளியையின்மை கூறியதனைச் சொற்றொட ரினிதவிளங்காதே
னும் முற்கூறிய முதமொழிக்கண்ணே யப்பொருளை முடித்தற்கேதுவாகிய
இயையின்மை கிடந்த முடிந்தவாறு காண்க. இதனுள் தண்மைமுதலிய
நான்குக்காண்க. பழமொழி பிவ்விலக்கணம் பற்றிச் செய்தது. (கஎஎ)

* எ-து, பிசுநிலைவகையாமாறுணர்-ற்று. ஒப்பொடுபுணர்ந்த வுமமை
நிலையானும் பிசுவாவதொன்று வருவதெனச் சொன்னது துணிவினானும்
பிசுவாம். எ-று. உ-ம்-“அச்சப்போற் புப்பூக்கு மமமென்னுங் காய்சாயக்
கும்” எ-து, பிசு. இது உவமைபற்றிவந்தது. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தண்மைவிளங்கவும், கருக்கம்விளங்கவும், ஒளியுடைமை
விளங்கவும், மென்மைவிளங்கவும், என் றின்றோரென்னவிளங்கவும், தோன்
றினகருத்தின்பொருளை முடித்தற்குவருமென்பவைகுறித்தன முத
மொழியென்று சொல்லப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கௌ-அ நிறைமொழி மாந்தர் மாணையர் களத்த
மறைமொழி தானே மந்தர் மெனப் *

இது மந்திரச் செய்யுள் கூறுகின்றது.

கு-ள். சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்று பயக்
கச்சொல்லுமாற்றலுடையார் அவ்வாணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புல
னாகாமை மறைத் துச்சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும். எ-று.

அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. தானேயென்று பிரித்தார், இவை
தமிழ்மந்திரமென்றதற்கும் மந்திரத்தான் பாடப் பரி யங்கத மெனப்படுவனவுள்,
அவை நீக்குதற்கு மென் றுணர்க. அவை, “ஆரிய ன்று தமிழீ தெனவு
ரைத்த, காரியத்தாற் காவக்கோட் பட்டானைச் சீரிய, வந்தண் பொதியி
லகத்தியனா ராணையாற், பொந்தமிழே சர்க்க ளகவா” நீமுரணில் பொதியின்
முதற்புத்தென் வாழி, பரண கய்ஸரும் வாழி--யரணிய, லானந்த வேட்கை
யான் வேட்கோக் குயக்கோட, னுனங்குள் ளர்க ளவா” இவை தெற்கில்
வாயில்திறவாத பட்டியணப் பத்தேன மொருட்டு நக்கீரர் ஓநவன் வாழவுத்
சாவவும்பாடி யின்னவாறுகவேனகி சளித்தற்பொருட்பாய்வந்த மந்திரம்
பாட்டாய்வந்தனின் அவததமாயிற்று. இதனுள் “நிறைமொழி மாந்தர்
பெருமை நிலத்து, மறைமொழி காட்டி விடப்” (திருக். ௨௮) என்றார். (கௌ)

கௌக. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடுங் புணராதாகிப்

பொருட்புறத்ததுனே துறிப்புமொழி யெனப்.

இது முறையே கூற்றிடை வைத்த குறிப்புணர்த்துகின்றது.

கு-ள். எழுத்துமுடிந்தவாறுபுறஞ் சொற்றொடராதவாற்றினுள் சொற்
புறப்பொருளானுள் செவ்வன மொருளரியவரிதாகிப் பொருட்புறத்தே பொரு
ளுடைத்தாயும் நிற்பது குறிப்பு மொழியாகிறது. எ-று.

* எ-து, மந்திரமாமா முணர்-ற்று. நிறைந்தமொழியினையுடைய
மாந்தர் தமதாணையாற் சொல்லப்பட்ட மறைந்தசொல் மந்திரமாம். எ-று.
அது வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எழுத்தொடுஞ்சொல்லொடுங் புணராதாகிய சொல்லினு
ணுணரப்படும்பொருளின்புறத்தது குறிப்புமொழி. எ-று. மேல் அங்கத
மோடு.....ண்குறிப்புமொழியென்றதனே னிக்சொல் வகைகுறித்தும் வரு
மென்றுகொள்க. புகழ்குறித்துவந்தாற் குற்றம் என்னையோவெனின் அதனை
வெளிப்படக்கூறக்கேட்ட ...ரின்மயத்தலற் குறிப்பினுக்கூறவேண்டு
வது, வகையென்றுகொள்ளப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 சுவாகா என்பதுக்குச் சுவா என்றே ஏடுகளிலுள்ளது.

உ-ம். | “குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி, னடக்கிய
மூக்கினர் தாம்” இது குஞ்சரமென்ப துணிர்த்திற்று. இது கூறுகின்ற
பொருளைக் கரந்துகூறப்பட்டு ஏதமுதலியவற்றோடு புணராதரின்றது. இது
பாட்டுவடிவிற்குரிய வருதலிற் பிசியெனலுமாகாது. குறித்தபொருளை முடிய
நாட்டினுற் சொல்லியலான் யாப்புவழிப்படாமையின் மரபழிந்து பிறவுக்குறை
தலிற் பாட்டெனவுப்படாதாயிற்று. அதனான் இது அடிவரையறையின்
முயிற்று. (க௭௬)

1க அபாட்டிழைக்கலந்த பொருள் வாய்ப்பு

பாட்டி பிசியல் பண்ணத்தியியல்பே.

கஅக அதுவே தானும் பிசியோடு மாணும்.

கஅஉ அது கிற்றி கிளவி னீர்ப் பூசும்.

* எ-து, பண்ணத்திராமா முணர்-ற்று. மேல் இத்துணையும் பாவின்
வழங்குவனவம் எடுத்தோதினார். இனிப் பிறதாலாசிரியர்விருத்திக்கூறின
இசைநூலின் பாவின்மாமாறுணர்த்துதலின் இது... “பாட்டிடைக்கலந்த
பொருளவாகி” எ-து பாட்டினிடைக்கலந்த பொருளையுடைத்தாகி எ-று.
எனவே அவ்வடி, பாவிற்குரியபொருளே கொள்ளப்படும். “பாட்டினியல்
பண்ணத்தி” என்பது, பாட்டிக்களினியல்பையுடையவாம் பண்ணத்தோற்று
விக்குஞ் செய்யுட்கள். எ-று. பண்ணத்தோற்றுதலின், பண்ணத்தி
என்றார். அவையாவன:—சீறிசையும் பேரிசையு முதலாக இசைத்தமிழி
லோதப்படுவன. அவையாமாறு வருகின்றகுத்தித்தாற் காட்டுதும். எ-து,
உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டதனுள் ஒருதாரணமுணர்-ற்று. மேற்
சொல்லப்பட்டபண்ணத்தி பிசியோடொத்தவளவீற்று. எ-று. பிசி எ-து
இரண்டடியளவின் கண்ணே வருவதென்ற கலன் இது இரண்டடியாம். எ-று
உ-ம். “கொன்றை வேய்ந்த செவ்வனடியை, என்று மேத்தித் தொழுலோ
நாமே” இது, பிசியோடொத்தவளவிற்குப் பாலையாடுவனும் பண்ணுக்
கிலக்கணப்பாட்டாகிவருதலிற் பண்ணத்தியாயிற்று. பிறவுன்ன, எ-து,
உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பண்ணத்தி பகுதிபெயாமுணர்-ற்று. பண்ணத்தியெனினும்
பாவின்மெனினு மொக்கும். “நாற்சீர்கொண்டடியெனப்படுமே” (செய்
1௨௨) என்றதனான் அடியென்பது நாற்சீராவருமென்று கொள்க. நாற்
சீரின்றிக்குவரும் பாட்டுப் பன்னிரண்டும் அவ்வழி யவ்வடியின் வேறுபட்டு

1 இது முதலிய ஐந்து குத்திரங்கட்கு நச்சினுக்கினியருரை கிடைத்த
வடுகளிலில்லை.

வருவனவுங் கொன்னப்படும். எ-று. இதனாற்சொல்லியது இஞ்சேடி முதலாகிய எல்லாவடிகளானு மூவடிச் சிறுமையாக வேறிவரும் பாவின் மென்றவாரும். பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்குபாவினோடும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னு மூன்றினத்தையு முதழப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித்தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசையென நான்காம். துறையாவது, ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டிறை, கலித்துறையென நான்காம். விருத்தமாவது, ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம். அவற்றுள், ஆசிரியத்தாழிசையாவது மூன்றடியொத்துவருவது. அது “நீடற்க வினாவென்ற கெஞ்சினுள்ளி நிறைமலர் சாத்தினோடு, வீடற்குந் தண்மையின் விரித்துசென்று விண்ணோடு மண்ணிடையே நண்ணும்பெற்றி, பாடற்கு மகளிர்க்கு... தசொற்சீர்ப்பகவன்ற னடியினையே பணிந்து நாமே” எனவரும். அவ்வழி யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவன சிறப்புடைத்து, என வொருசுரு துதாரணங்காட்டினாறு. அவை, “பாம்பு கயிற்றுக் கடல்கடைந்த மாய, னீங்கு நம் மாணுள் வருமே லவன்வாயி, லாம் பலத் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி” “கன்று குணிலாக் கனியெறிந்த மாமாய, னின்றுநம் மாணுள் வருமே லவன்வாயிற், கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி” “கொல்லையஞ் சார்த் குருந்தொசித்த மாயவன், எல்லை நம் மாணுள் வருமே லவன்வாயின், முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி” (சிலப்-ஆய்ச்சி.) இவை மூன்றடியான் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத் தாழிசை. எ-று. இனி வஞ்சித்தாழிசை முதலடி நான்காய் ஒரு பொருண் மேல் மூன்றடுக்கிவரும். அவை, “மடப்பிடியை மதவேழந், தடக்கையால் வெயின்மறைக்கு, மிடைசுரநிறத்தோக்கே, நடக்குமென் மனனேகாண்” “பேடையைய... மனனேகாண்” “இரும்பிடியைய... மனனேகாண்” ஆகதேல் இவை மூன்றடுக்கிவருதமற் கொச்சகவெருபோகெனவேண்டாமெனின் அவ்வடி... அன்வடியான வாராயையொ டற்காதென்க. இனி வெண்டாழிசையாவது, மூன்றடியான்வந்து வெண்பாப்பேரல்லது. அது “நண்பி தென்று தீயசொல்லார், முன்பு நின்று முனிவு செயயார், முன்பு வேண்டி பவர்” எனவரும். சிந்தியல் வெண்பா யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவது. வெள்ளொத் தாழிசையென்பது. அது, “அன்றா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, யொன்றா ருடைபுறம் போல லலங்கவர்ந்து, துண்டூன் றுறந்து விடல்; ஏட யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, கூடா ருடைபுறம் போல லலங்கவர்ந்து, நீடான் றுறந்து விடல்; பாவா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, மேவா ருடைபுறம் போல லலங்கவர்ந்து, காவான் றுறந்து விடல்” எனவரும். கலித்தாழிசையாவது, அடியரையின்றி யொத்துவந்ததும், ஈற்றடி சிலசீர்

மிக்குவருவதும். அது “வான்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங், கேள்வரும் போதி நெழால்வாழி வண்ணங்கோன், கேள்வரும் போதி நெழால்வாய்க் குறவியரோ, நீள்வரி நாகத் தெயிறேவாழி வெண்ணங்கோன்” எனவரும். இத்தாழிசையொருபொருண்மேன்மூண் நடுக்கிவருவனவும் கொச்சகவொருபொருளைப்பட்ட கலித்தாழிசையெனப்படும். காடிக்கு வருதலான். இனி ஆசிரியத்திறையாவது, காண்கடியா யிடையிடை சிலநிர் குறைத்துவரும். அது “கொபொரு காண்யாற்றங் கல்வத ரெம்முள்ளி வருதிராயி, னரையிருள யாமத தடுபலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக, நரையுருமோ, தங்கைவேலஞ்சு நும்மை. வரையா மஞ்சையர் வெளவுத லஞ்சதும் வராலையோ” எனவரும், வஞ்சித்திறையாவது: குறையிற் காண்கிறத் தனிவருவது. அது “முல்லேவாய் முறுவல்த்தன, சொல்லேவாய்க் குருகீன்றன, மல்லேவாயம். மங்கன, செல்வந்தேர் வாக் காணென்” எனவரும். இனி வெண்ணிறையாவது: மூன்றடிச்சிறுமையாக வேழுடிப் பெருமையாகவருவது. ஆறுதியடிகளின் சிலவருமாய், “குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழியைச் செங்காந்தட் குலையேற் பாய, வழலெரியின் மூழ்கின வா லத்தோ வளியவென் நயல்வாழ் பகந், சதுடிவனபோ நெஞ்சுகைந்து கல்லருவிதூய், நடில்வரை நன்னடை ன்ப்பாடுந் வல்லென்” எனவரும். மேலும் வந்தவழிகள்கொள்ளல். கலித்திறையாவது: நெடிலடியாகிய வைஞ்சேடி நான்கினுள் வருவது. ஓடி பதினான்கும், பதினாலும், பதினேழுமேழுத்துப்பெற்றுவருவன. அவை “பாணுந் தோழியு மாயமு மாரிந் திறைண்ணித், தாணுந் தேரும பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான், தேனும் பாணும் போலவன செல்லிப் பிள்ளனேத், காணும் புள்ளுங் கைதையு மெல்லெங் காயன்நீ” எனவரும். 1 “கல்லார் பழிப்பி நெழிற்செம் பவளத்தை நவண் னும்த, மயமய முகத்தெங்குள் போதக மேபா மூன்றெறிதத, வில்லை னபந்தத மவயா நேமவனுது மெம்மயகடி, வல்லார மனத்தன்றி மாட்டா னிருக்க மலித்திருவே” இது கோசை முதலாகிய பதினாறெழுத்தான் வந்தது. 2 “கனியுந் கலைவெய்தி காடொறுங் காத்தல் செயுமடியார்க், கினிய னிலவொரு யன்னொங் கிலவென வரும்வனங்கப், பனி வெண்பிறைநறுங் கொண்குறா டடைப்பலி தேரியற்கை, முனியின் சிறுவன் பெருவன் கொல் யானை முகத்தவனே” இது நரையகையாகிய பதினேழுமூத்தான்வந்தது. இனி ஆசிரியவிருத்தமாவது: - ஆறுநிர் முதலாக மிக்கவடிகாண்கடியு மொத்து வருவது. அது, “இரைக்கு மஞ்சிறைப் பறவைக னென்பொரு தினவண்க புடைகுது, துரைக்க னென்னுமக் குழம்புகொ டெகுண்டெழு துடங்கிய வலயத்தாற், நிறைக்க ரங்குளிற்

1 மூத்தநாயனார் திருவிாட்டைமணி மால உ.

2 இரைக்க க.

க அந் அடியிசந்து வரினுங் தடிவரையின்றே.

க அசு கீளரிய வகையிற் களந்தன தெரியி

னளளியல் வகையே யனைவகைப் படுமே *

செழுமலைச் சந்தனத் திரள்களைச் சுரைமேல்வைத், தரைக்கு மற்றிது குணகடற் றிரையொடு பொருதலைத் தவியாதே” (குளா-சுலயாண நுசு.) எனவரும். பிறவுமன்ன. வந்தவழிச்சண்டுக்கொன்ற, இனி வஞ்சிலிருத்த மாவது: முச்சிரடி வளங்காங்குவரும். அது “இருது வேற்றமைமயின்மையாற், சுருது மேற்றறக் கத்தினை, உருத் மேர்மையாகவே, சுருது வேற்றடக் கையினும்” (குளா-சுலயாண நுசு.) எனவரும். இனி வெளிலிருத்த மாவது: வளமயிலுண்டு ஆன்றடியினையுமயிசுறநக் களிச்சொற்பெற்று வரும். அவை, “ஆவா வென்சொ மஞ்சின பந்த ரொருசாரார, கூக வென்றே கூவின் கொண்ட” ரொருசாரார, உமார வென்றே மாயந்தனர் நீந்தா வொருசாரார, ரேசா னா கொண்டசொதுபென்று ரொருசாரார” இது வளங்கடியான்வந்தது, மூன்றடியான்வந்தன மந்தவழிக்கண்டுக்கொன்ற, இனி கவிவிருத்தமாவது: “தேதப்பழுத தள்ளிகீழ் ஆன்றக சீமபலா, மேம்பழுத் தனைந்தன சுளையும சீவாயும, உமபபுடி சுனிக்நு மதுத்தண் டிட்டமுந், தாமபழுத் துளசில சுவையும பீம” (குளா-சுலயாண நுசு.) எனவரும். இவை யெல்லாமுமாயிற்சீசுட வென்பசுறையு, பிறதான்முடித்ததானுடம் படுதலென்பதனுந், கொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

* எ-து, மேற்கொல்லப்பட்டபொருளுணர்ந்து, சுண்டுச் சொன்ன வகையினுற் சொல்லப்பட்டன ஆராயுந் காலத்து அளவியல் அவ்வகை பாகுபடும், எ-று. இதனுற்கொல்லப்பட்ட அடிவரை யள்ளனவும் இல்லனவும் என விரு வகைப்படு மென்பதும், அடிவரையுள்ளன:- ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி எனவும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனவும்; அடிவரையில்லன:- நூல், உரை, பிடி, முதலொழி, மக்கிரா, சுறிப்பொழி என அறுவகைப்படுமெனவு முணர்த்தியவாறு. அட்டசுல் மேல் “அடிவரையல் வகையியனைவகைப் படுமே” (செய். ௧௯௪) என்ற சூத்திர மிகைகா “பொலிந்த”மனின், அது பாலிற்கு அடிவரைஉறுத்துக் கூறப்பட்டது. செய்யுட்களைத்தென வரையறுத்தணர்த் துதலாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கஅரு கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளர் தனவே முறைநெறி வகையின்.*

இது நிறுத்தமுறையே திணை யென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

ரு-ள். கைக்கிளை.....திணையும். எ-து, கைக்கிளை முதலாக முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணையென்ற எழுநிலனும், முறை.....வகையின். எ-து, அவற்றிற்கு முறைமை வழியாற் புறமென அடைத்த வெட்சிமுதற் பாடாண் பகுதி யீராகிய எழுபகுதியோடே கூட்ட முற.....வே. எ-து முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டனவேயாகச் செய்யுட் குறுப்பாய் நிற்கும். எ-று.

எனவே, அகமேழும் புறமேழும் அவ்விரண்டற்கும்பொதுவாகிய கரந்தை யொன்றையாகப் பதினாந்தனுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பாயல்லது வேறுறுப்பின் மென்றவாறாயிற்று. (கஅரு)

கஅசு காபப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பாடும்

பாங்கொடு தழா லுற தோழியிற் புணர்வமென்

ருந்நூல் வகையினு மடைந்தசார் போடு

மறையென மொழுகுள மறைமோ ராதே.†

இது முறையே கைகோட்செய்யுட்குறுப்பாமாற கூறுகின்றது.

கைகோளாவன களவு கற்பு. அவை தாங் காமத்தின்கண்ணெழுதலான் அவற்றுட்பிறந்த வுள்ளநிகழ்ச்சி யிலடவிடாதுமேற்சிறந்துபெருகி யகலாப் பகுதி யெனக் கொள்க. அவற்றைத் தொகுத்தவை செய்யுட் குறுப்பென்றார்.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே திணையாமாறுணர்-ற்று. திணையாவது கைக்கிளையு முல்லையுங் குறிஞ்சியும் பாளையு மருதமு நெய்தலும் பெருந்திணையும் என்னு மிலை முறைமையினுள் மேற்சொல்லப்பட்டன. எ-று. முறைமையினுற் சொல்லுதலாவது பாடாண்பாட்டினைக் கைக்கிளைப்புறமெனவும், வஞ்சியை முல்லைப்புறமெனவும், வெட்சியைக் குறிஞ்சிப்புறமெனவும், வாகையைப் பாலைப்புறமெனவும், உழிஞையை மருதப்புறமெனவும், தும்பையை நெய்தற்புறமெனவும், காஞ்சியைப் பெருந்திணைப்புறமெனவும் ஒதியநெறி கொள்ளப்படும். இவ்வாறுகொள்ளவே பதினாறுதிணையு மேழாகியடங்குமாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, கைகோள்வகையிற் களவாமாறுணர்-ற்று. இயற்கைப்புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமும், தோழியாற்கூட்டமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்குவகையானு மவற்றைச் சார்ந்துவருகின்றவியானும்வருவன களவென்றுகூறுதல், வேதமறிவோர்நெறி. எ-று. இதனுட் களவென்றது மறையென்றதனான், இது தீமைபயக்குங்களவன்மைகொள்க-ஒடு - எண். எ-து, உரையாசிரியருரை.

காமம்.....வும். எ-து இயற்கைப்புணர்ச்சியும், அதன்பின்ன ரிடந்தலைப்பாடும், 1அதன்பின்னர் அவன்வயிற் பாங்காகிய பாங்கற்குக்கூறி யவனார்கூடுதலும், அதன்பின்னர் அவன்வயிற்பாங்காகிய தோழியையிரந்து குறைமுடித்துக் கோடலும். என்.....பொடு. எ-து என்ற அந் நாற்பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினால். மறை.....தே. எ-து களவொழுக்கம் இதுவென்று பிறர்கருதச் செய்யுள்செய்தல் கந்திருவவழக்கம். எ-று.

கந்திருவர்க்கு மறையோர் ஒழிய நெறி அதுவாகவின் மூறையோராறென் றார். என வினையெச்சம். எனவே பாங்குறுந் தோழியு முணர்ந்துழியுங் கள வென்றல் மறையோர்வழக்கு. எ-று. இக்களவு இல்லதன்மையிலங்கியவர்தலின் நிறையுடையார் மறைவெளிப்படாதொழுகலிற் றுமேசென்று இடந்தலைப்பாட் டிற் கூடுதலும், அது நிகழாவழியுங் கூட்டரிசுழந்து அவன் ஆயத்திடைநின்ற வழியும் அவனருமையறிந்து பாங்கினையுடம்பிச்சித்தக்கூடுதலும், அவன்தோழி யைப்போலக்கூட்டுந்தன்மையிலுதலிற் றோழியார்கூடுதலுமென முறைமை கூறினர். களவு இந்நான்கு பகுதியானுமடங்கும். உ-ம். 1 “கோட வெதிர் முகைப் பசுவீ முலை” (குறுந்தொகை-கூஉ) இது இயற்கைப்புணர்ச்சிரிகழந்தது. “உறதோறுயிர்...தோள்” (திருக்குறள் ௧௧௦௧) “சொல்லிற் சொல்வெதிர் கொள்ளாய்” (நற்றிணை ௧௧) “வேட்ட பொழுதின.....டோள்” (திருக்குறள் ௧௧௦௫) இவை களவியலிற்கண்டுகொள்க. (௧௮௬)

௧௮௮ மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு

மிருமுத லாகிய வியனெறி திரியாதது

மனிவும் புலனியு மூடலு முணர்வும்

பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே

இது கற்பென்னுங் கைகோள்கூறுகின்றது.

இ-ள். மறை.....லும். எ-து. மறைந்தொழுகும் ஒழுகலாறு வெளிப் படுதலும், தமர்கொடுப்பக் கரணவகையாற் பெறுதலும், இரு...து. எ-து என்னும் இவ்விரண்டுமுதலிய ஆசான்முதலியோர் செய்விக்கும் வழக்குநெறி திரியாதது. மலி...தது. எ-து மகிழ்ச்சியும், புலத்தலும், ஊடலும், உணர்த் தலும் நான்கும் பிரிவுளப்பட்ட ஐந்தும் புணர்ந்தது. கற்...மே. எ-து கற் பெனப்படும். எ-று.

மலிவுமுதலிய வைந்துங் கைகோளின்பாற்சார்த்தித் தலைவனாற் தலைவி யும் ஒழுகும் ஒழுகலாறெனவே படும். முன்னை மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற் பெறுதலுமென்னும் இரண்டும் பிறரோடுபட்டவொழுகலாறெனப்படும். அவை

* எ-து, கைகோள்வகையிற் கற்பாமா றுணர்-ற்ற.....

1அதன்பின் தன்வயிற் பாங்காகிய என்பதும் பாடம்.

ஆசான்முதலியோர்செய்வித்தலின், மல்தலென்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியுமுதலியவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது புணர்ச்சியான்வந்த மகிழ்ச்சி குறைபட்டாமற் காலங்களுதிக்கொண்டியப்பதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது உள்ளத்தநிகழ்ந்ததனைக் குறிப்புமொழியானன்திக் கூற்று மொழியாறுரைப்பது. அந்நனம் ஊடனிகழ்ந்தவழி யதற் கேதுவாகிய காரிய மின்மை உணர்வித்தலெனப்படும். இல்லதூறடுக்க மயக்கந்தீர்வுணர்த்துதலான் உணர்த்துதலெனவும் அதனை உணர்தலான் உணர்வெனவும்கூடும். புலவியாயி னுணர்த்தாகு குளிப்பக்கூறித் தளிப்பமுயற்குசன்முதலியவற்றா ளீங்கும். பிரிவு இந்நான்கற்கும் வேறுபடுதலிற் பின்வைத்தார். அதனை யூடலொடுவைப் பவே யவ்வுடலுட்பிறந்ததுளியும் பிரிவின்பாற்படும். அது காட்டக்காணுது கறந்துமாறதலின். உ-ம். “எம்மனை முந்தறத் தருமோ, தம்மனை யுய்க்கு யோ யாதவன் குறிப்பே” (அகம்-ககந்) இது மறைவெளிப்பாடு: “பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் துளித்த, ஹோரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குல்” (அகம்-அசு) என்பது தமரிற்பெறுதல், “விரிதினாப்பெருங்கடல்” (குறந்-க0க) இது மலிதல். “நாணுக் கடுங்குரைய னாங்கப், புலவி வெய்யனா முயங்குந் காலே” இது புலவி நோய், “நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி மின்பாண நெம்மனை, நீசேர்ந்த வில்வினாய் வாராமை பெறுதற்பின்” (கலி-எஎ) இஃது ஊடல் “விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சு னஞ்சவு, மரும்பெற்ற புதல்வனை முயங்கக் காணவு, மாங்கவிக் தொழியுமென் புலவி” (கலி-எந்) இஃது உணர்தல் “திருநல்ல யான் கழற யாரை நகுமீம், மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கலி - அசு) இது துணி. துணித்தல், வெறுத்தல். பிரிவெனவே ஆறுபடங்கும். அவை முன்னர்க் காட்டி னும். (க௮எ)

க௮௮ மெய்ப்பெற வலையே கைகோள் வகையே.

இது புறத்திணைக்கைகோள்குறுகின்றது.

இ-ள். மெய்ப்பெறக் கைகோள்வகை யலையே எ-து, பொருள்பெறவரும் கைகோட்பகுதி அகத்திணைக் கைகோளே. எ-று.

எனவே அகத்திற்குப்புறனாயினும் புறத்திணைக்கைகோள் அவ்வாறு வேறு வகைப்படக்கூறப்படா. பொதுவகையானே மறைந்தவொழுக்கமும் வெளிப் பாடும் என இரண்டாய் அடங்கும் அவை. எ-று. அவை வெட்சித்திணை யுள்ளும் ஒழிந்ததிணையுள்ளும் காண்க. (க௮௮)

1‘ஆங்குலத்தொழியும்’ என்பதும் பாடம்.

க அக பார்ப்பான பாங்கன றேழி செவிலி
சீர்தககு சிறப்பிற் றுழவன கிழகதியோ
டளனியன மரபி னறவகை யோநக
களவீனிற களனிக குரிய ரெனப.*

இது கூறநென்னுமுறப்பணாததுகின்றது

இ ள் பார்ப்பானமுதலாகக் கிழவன்கிழத்தியோடெண்ணப்பட்ட
கூற்றிற்கு விலையாக நடக்க முறைமையையுடைய அறவருங் களவொழுக்கத்து
நிகழ்ந்தன கூறினாராகவலது அழிந்த சாராக + செய்யுள்செய்யப்பெறா எ று.

கனநற் சீதமாராயாகது உறுதுகூறதவிய பார்ப்பானை முறகூறிக தலைவன
வழிந்நெரு குடி பார்ப்பா பபிரகூறினா உதாழிகூற்றிற் றவிலிகூற்ற
சிறப்பானமைவருதவின் அகலிபயினைவைதசார உறவுடையன பிறகூறினா
அவ்விரணம் மறைந்தபாண்டி உறவு முணர் உ ம ி “சேகெர
வெணமுதத் மணிபொரு கிலைச நீருடோ பார்ப்பி று நீர்க்கைவதா மென
செய்யுந், தேருநகா னுடிக னுடிகடா உணமனை” (கலி ௧) இது பார்ப்பான
கூற்ற “காமங் காம மென்பகார, மண உ மணியு மனதே நினைப்பின்
தோனே யே. (குறந் ௨௦௪) இது பாங்கனகூற்று வினைய முன்னாக காட்டி
மை. (கஅக)

கக்கு பாணன கூந்தன ஸ்ந்தலி பாதகை
யாணஞ் சான்ற வறிவ கலமேடா
பேணுகது சிறப்பிற் பார்ப்பான புத்தா
முன்னுறக சிளநக ளளமொடு வகாங்கஇக
கொன்னெறி மரபிற் கறபிற் குரியா +

இதுவுமது

அவ்வெண்ணப்பட்ட வரவநட பாடபாழுக்காக முறகூறிய அறவ
ரோடேகூடத் தொகுத்து இப்பன்னிருவருங் கூறியகூற்றாகச் செய்யுள்செய்யப்
பெற்ற கற்பினுள் எ று.

களவியென்னுஞ்சாரல சுணங்க பொருண்மேற்றது இசைப்பின்னரது
நாடகமாதவின் பாணனப்பின் கூத்தனது, பெண்பாலாடவின் விறலபடஆடும்
விறலி அவாப்பின்னும், அவயினததுபாராத அவாப்பின்னும், அப்பொருட்குச்
சிறவாமையின் அறம்பொருளாகும் அதிவா அவாப்பின்னும், எதிலாராகிய
கண்டோர் அவாப்பின்னும் வைத்தார தொன்னெறிமரபின் என்றதனால்,

* ஏ-து, களவீனிற களவககுரியாராமா நணர் தறு. மரபென்றதனால்,
பார்ப்பானினும், பாங்கனினும் பாலரே வித்த குடம்பிடுவோவென்று கொள்க
பார்ப்பான உயாகுலத்தோல்கட தோழ பார்க்க ஒத்தகுலத்தினு மிழிந்த
குலத்தினுமாகிய தோழன எ-து, உரையாசிரியருரை

+ ஏ-து, கற்பின்கூட கூறத்தகுவாரை யுணர் தறு. பாணனமுதலாகச்
சொல்லப்பட்ட வறவரும், மேற்கொல்லப்பட்ட பார்ப்பாழகலங்கிய வறவரும்
ஆகிய பன்னிருவரும், மேற்கொல்லப்பட்ட கற்பின்கூட கூற்றுகுரியா. ஏ-து
“தொன்னெறிமரபிற் கற” பென்றதனான. அவா குலத்தோற்றத் தொன்றுபட்டு
வருகின்ற நெறியையுடையவென்று கொள்க. ஏ-து, உரையாசிரியருரை.

பாகனும் துதுகூறலு மமையும். அவை புறப்பொருட்டுச் சிறந்தன. § “செவ் வழி நல்யாழிசையினென் பையெனக், கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண்மெய்ந் நிறத், தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே” (அகம்-௧௪) இது பாணன் கூற்று. § “ஆடலிற் பயின்றனை யென்றோ தென்னுரை, டூடலிற் றெளிதல் வேண்டிம்” என்பது கூட தன்கூற்று. § “மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத், தலந்தலை ஞெமயத் நிருந்த குடிஞை, பொன்செய் கொல்லனி னினிய தெளிர்ப்பப், பெய்மணி யார்க்கு மிழைஞ்ஞர் நெடுந்தேர், வன்பான் முரம்பி னேமி யதிரச், சென்றிசின் வாழியோ பனிககடு நானே, யிடைச்சுரத் தெழிலி யுறைத்தென மாந்திற், குறும்பொநிக் கொண்ட சாந்தமொழு நறந் தண்ணியளா நோகோ யானே” (நற்றிணை ௩௧௪) இது கண்டோர்கூற்று. § “விறையர் கொன்ற முதையற் புழி; யீடமுறை நிரப்பிய வீரிலை வரகின், கவைக்கதிர் கறித்த காமர் மடப்பிணை, யரிலை யாகுகாட் டிரலையொடு வதியும், புறவிற் றம்மீ நயந்தோ நறறோ, யெல்லி விட்டினை லேந்தனைச் சொல்லுபு, பரியல் வாழ்கறின் கண்ணி காண்வர, விரியுளப் பொலிந்த வீர குசெலற் கலிமா, வண்பரி தயங்க வேறித் தண்பல, கான்யாற் திடுமணற் கரைபிறக கொழிய, வெல்லிருந் தயரு மனைவி, மெல்லிறைப் பனை த்தோட் டியின்மா போயே” (நற்றிணை ௧௨௧) இது பாகன்கூற்று. ஒழிந்தன உற்பியலுட் காண்க. (௧௧௦)

௧௧௧ ஊறு மயலுஞ் சேர் போரு

நோய்மருக கறிந்ந் தருகையுந் தண்ணையுந்
கொண்டெடுத்த பொழியப் படுவ தலலைதக்
கூற்றவ ணினமை யாபுறத் தோனறும்.*

இது பெரும்பான்மையுந் கூறப்படாதோரைக் கூறப்படுகின்றது.

இது களவிற்கும் கற்பிற்கும் பொது. உ-ம், “ஊறலவெழச் சேரி கல்லென, வாறா தலைககு மறனி லண்ணை”, (குறுந்-௨௧௨) § “தெரிகளை நோக்கிச் சிலை நோக்கிச்சாய்த்தார்தலை” (கலி- ௩௯) “எந்தையு, நிலனுறயென்னும்” (அகம்-௧௨) என்றாற் போல்வன கொள்க. § “துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாய்” (ஐங்குறு-௩௬௩) இது அயலோர்கூற்றுச் சிறுபான்மைவந்தது. அகத்திணைக்கண் இங்ஙனம் வருமெனவே புறத்திணைக்கண் அவர்கூறவும் பெறமென்பது. இது நோக்கிப் பெரும்பான்மை கூறாதாரையுங்கூறினர். முன்னையமும் நும் பெண்பாலும், நோய்மருககறிந் இருபாலும், ஒழிந்தார் ஆண்பாலுமாமென்றுணர்க. (௧௧௧)

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட விருவகைக் கைகோளிற்குமுரியதோர் மரபுணர்ந்து. ஊரிலுள்ளாரும், சேரியிலுள்ளாரும், அயன்மணியிலுள்ளாரும், நோய்ப்பக் கங்குறிப்பினாலறிவாரும், சந்தையும், தமையனும் இருவகைக்கைகோளினும் பட்டதனையுட்கொண்டு பிரிதொன்றையெடுத்தமொழியின்வலது பட்டாங்குக்கூறலின்மை வலியுற்றுத்தோனறும். எ-று. எனவே வலியில்வழிச் சிறுபான்மை நிகழவும்பெறும். “எந்தையு, நிலனுறப் பொருஅன் சிறடி சிவப்ப, வெவனில் குறமக வியங்குதி யென்னும்” (அகம்-௧௨) இது, தந்தையுட்கொண்டு கூறியது. பிறவுமன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

கக௨ கிழவன் றனனெங் கிழத்தி தன்னெடு
நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றது.*

இஃது எய்தாததெய்துவத்தது.

இ-ள். கிழவனெடு கிழத்தியோடும் இடையிட்டு நற்றாய்கூறதல் கிரம
பத்தோன்றது. எனவே அல்லுழிக்கூறப்பெறும் நற்றாயும். எ-று.

உ-ம். “செறிந்த சேரிச செ மன் முது, ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல”
(அகம்-௧௩) இது நற்றாய் அல்லுழிக்கூறியது. காயென ஒருமையாற் கூறவே
தலைவியுடையநற்றாயாயிற்று கருதை, தன்னையாகும இஃது ஒக்கும்.
முற்றவென்றதனால், தலைவன்மாயாவருங் கூறாவுரணவுணர்க. தோன்ற
தென்றதானே புறத்திணைக்கண் வரைவின்றி வழக்கிற்குப்பொருந்தாமாறு
கொள்க. (கக௨)

கக௩ ஒண்டொடி மாகர் கிழவன கிழத்தியொடு

கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தெனப்

இதுவுமது.

இ-ள். ஒளியிதொடியினை புண்டயவ் வல்லியோடும், தலைவனெடு,
தலைவியோடும் இடைச்சரத்தாக கண்டோர்மொழிந்தன முதலூர்விற்கண்
டது. எ-று.

ஒண்டொடிமாதவரன்றா செலவச்சு நபபுடை மரத்தோன்ற. கண்டதென
மிகைபடக்கூறியவற்றால், தலைவி நடைமெய்நது அலசநதலைமகண்டாரல்லது
“சேர்ந்தனை செல்வென் ன” என்றும் அவ்வருவாகட்ட தகன்றி, தனித்துழிக்
கூறவென்றற் கொள்க. உதாரணம் முதலாடினும். (கக௩)

* எ-து, நற்றாயக்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று. தலைமகன்நன்னெடுந் தலை
மகளோடும் நற்றாய்கூற வில்லை. எ-று. எனவே, ஏனையோர்க்கே கூறுமென்ற
வாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† கண்டோர்க்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று. ஒண்டொடிமாதராவார் நற்
றாய்ந் தோழியுஞ் செவ்வியும். இவரோடும் கலைமகனெடுந் தலைமகளோடுங்
கண்டோர்கூறுதல் காணப்பட்டது. எ-று. எனவே, ஏனையோர்க்கேட்டப்
கறித்தில்லை பென்றவாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

“நல்லோண் மெல்லடி நடைபு மாற்று, பல்கதிர்ச் செல்வன் கதிரு மூழ்த்
தன, னணித்தா வுயரத் தோன்றவ தெமமூர், மணித்தார் மார்ப சேர்ந்தனை
சென்மே” என்பது. இது “கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தெனப்” (அகம்-௪௦)
என்பதனுரையிற் காட்டியது.

ககச இடைச்சுர மருங்கிற கழவன கிழந்தியொடு
வழக்கிய லாணையிற கிளத்தறகு முரியன *

இதுவுரு கூறறுவிகற்பககூறகினறது

இ-ள் இடைச்சுரத்தி லுடனபோயச கிழத்தியொடுக கிழவன நீதிநூல்
வழியாற கிளத்தறகும் உரியன என்று

அது தலைவிதமா இடைச்சுரத்தறகண ணுரின அவுடேகக அவுடகு
கூறவாறாய வழக்கியகூறறு உரிபன்னக நீதிநூல் பிறழக்கூறின
இராகத்தமாம் உமதி “தமாவா ஸ்ரீநாடப் னலவது கம வரின. முநநீர் மண்டல
முழுது மாறறு, அதரிசுணை வுடுதசுலோ வுடுன, யர்மதா மழககண சுலுழ
வகை யெவனை” உமமையான கூவவாறணிற் மருட்டிசுடூவும பெறம் உம.
“அழியிலா முயலு மாவ மாக்கன, வழி மி செயவரு கடகண டாஅங், சுலமரல
வருத்தற சீர் மாறே” (நறறிணை கூ இது தெயவமடபால வுடுநதனமையிணை
யலையெனமருட்டினுற (ககச)

கககரு ஒழிந்தோர கிளனி கிழவன கிழ தியொடு
மொழிந்தார சூரியா முன்னகதி வெடுகதேர்

இதுவுரு கண்டோர கூறறு

இ-ள் கண்டோரகூறறு கூறறு தலைவன தலைவியொடுமொழிந்தார
போல வழக்கியலாணையா கூறறுதருரியா என்று

* ஏது, தலை வுக்கு முடியச்சாடாடிணாறறு தலைமகளை யுடன்
கொணடுப்பாரு வுட ஸாத்த னை கலை கண, லைமகளை உழக்குவெறி
யாணையானேகூறறுதருமுரியான உம உம மயக மறை ஆணை
யெனபது டிஆக்கின, உடகமாடின உமமையான மாபிசு முமிடதது
ஆக்கினை கூறபபறறுமாரிது சுணவு சுவணகமனை உம ரச்சா பபட்டது
உ-ம “கீவின யாக்கிற் கிதை யாக்கின, மதகளி டி ருபபாரை உம கை,மண
லிடு மருங்கி னிறபுறம் பொருத்தி, பாவ னனமுள டிபாக்குய்வு னுமாவரின
மறைகுவென மாஅ யோசா” (நறகூஉ) எனபசுலுட கணடுகொளக
மெல்லியமகளிர்முன்னா உணமைகூறறு லாகாமையி னிதுவழுவமைத்தவாறு
எ-து உரையாசிரியருரை

† ஏது, தலைமகளுக தலைமகளுமல்லாதாக்குரியதோரமாடிணா-றறு
தலைமகனையுரு தலைமகனையுடு ஒழிந்த பன்னமரும, அத்தலைமகனெடுக தலைமக
னோடுகொல்லிப்பாறதமாரிது கொல்லப்பறவா இடனறு காலமுர
குறித்தது என்று “மொழிந்தா” வுணபசுணை உழங்கிய ருணையெனினு
மமையும் ஆசொத்து தலை கண ருப ரும பாவங் லுப கழறும, தோழி
யியறபுறித்தலும், தலைமகளை உல்லியலேதசுலுடி, பாணா கூத்தா பாச வறக
கீழேசென்று கூறலும், தோழி தலைமகனை வறபுறத்தலு முதலாயின ஏது,
உரையாசிரியருரை

1. லெயிரதிகளில் “ஆசுசினை” என மெழுதப்பட்டுள்ளது.

தலைவனுந் தலைவியும் ஒழிந்தேராவார் கண்டோர். அவர் வழக்கியலானையாற் கிளத்தற்கு உரியர் என்பார் முன்னத்தினெடுத்துக்கூறுப என்றார். அதிகாரத்தான் அநுநுற்கருத்தான் உரைப்பவரென்க. * “பலவுறு நறுஞ்சார்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை, மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செயு, நினையுங்கா னும்க ணுமக்குமார் கணை” (கலி ௧) எனவரும். இங்ஙனம் வழக்கியலானையாற் கிளவாதன “கண்டோர் மொழிதல் கண்டது” (அகத். ௪௦) என்பதனாற் கூறிற்று. (ககரு)

கககக மனையோள் களவியுங் கிழவன் கிளவியு

கிளவியுங் காலைக் கேட்குந ரவரே.*

இது கேட்போரென்னுமுறப்புக்கறகின்றது.

இ-ள். முன்னர்க் கூற்றிற்குரியர் என்ற பன்னிருவருள், தலைவிகளவியையும் தலைவன் கிளவியையும் கேட்டற்குரியர் அவ்விருவரையும் ஒழிந்த பதின்மரும். எ-று.

மனையோள்கிளவியுங் கிழவன்கிளவியும் என்பதனை மேற்போலின கூற்றிற்கும் கூட்டிக், கூட்டவே, அவ்விருள் கிளவி மேற்கூறுவனவும் கேட்பனவும் எனவும், சத்தம் கிளவி கூறவும் கேட்கவும் மொழிபொனவர் கூறியவாறாயிற்று. இங்ஙனம் விலக்கியவற்றுள் வேறுபடவருவன மேற்கூறுகின்றார். தத்தற்கிளவியைத் தம்மிற்றும் கேட்பொன்றிலை வித்தேராதவேண்டாமையின், தலைவனுந் தலைவியுந் கேட்போன்னுரையினர். நினையுங்காலை என்றதனால் தலைவனுந் தலைவியும் தனித்தனிகூற அவற்றைக்கேட்ட பதின்மரும் தாங் கேட்ட கூற்றிற்குச் செய்யத்தகுவன தம்மு ளாய்ந்துகோடற்கு உரியர் என்று கொள்க. எனவே தலைவன்கூறப் பாததைக்கேட்டலுந், தலைவிகூறப் பரத்தைக்கேட்டலு முதலியவற்றுள் புலனெறிவழக்கிற்கு எலாதன விலக்கப்பட்டன. உ-ம். “விளங்குதொடி முன் கைவளைந்துபுறஞ் சுற்ற, நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே” (அகம். ௫௮) இது தலைவிகூற்று. தலைவன் கேட்டது “வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே” (நற்றிணை. ௧) இது தலைவன்கூற்று. தலைந் கேட்ட “நின்கேள், புதுவது பன்னொ ளும்பாராட்ட யானு, மிஞுவொன் று மடந்தை வெண்ணியதேரே” (கலி. ௨௪)

* எ-து, மது. தலைமகனுந் தலைமகளுந் கூறக்கேட்போர் மேற்சொல்லப்பட்ட பதின்மரும். எ-று. இதுவு முதலாகக் கேட்போரைக் கூறுகின்றது.

எனவும், “மாலையு முன்னா ராயிற் காலு, யாங்கா குவன்கொல் பாண வென்ற, மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்வேன்” (அகம். ௧௪) எனவும், “உயங்கின் தன்னையென் மெய்யென் தகைஇ” (அகம். ௧௭) எனவும், தண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பவியே” (குறுங். ௩௬௨) எனவும், “எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ” (கலி. ௧௪௨) எனவும், இவை தோழியும் பாணனும் செவிலியும் அறிவரும் கேட்பத் தலைவிகூற்று வந்தன. “இடிக்குங் கேளீர் துங்குறையாக” (குறுங்கொகை. ௩௮) எனவும், “எலுவ சிறுஅ ரெம் முறு நண்ப” (குறுங். ௧௨௧) எனவும், “ஊர்க பாக வொருவினை கழிய” (அகம். ௪௪) எனவும், “பேரமர் மழைக்கண் ணின்றோழி செய்த, வாரஞர் வருத்தங் கனையா யோவென” எனவும், “சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீர்” (கலி. ௧௩௧) எனவும், இவை பார்ப்பாணும் பாங்கனும் பாகனும் தோழியும் கண்டோரும் கேட்பத் தலைவன் கூற்றுநிகழ்ந்தன. “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மென” (அகத். ௩௧) என்றவின், தோழிகூற்றும் தலைவிகூற்றேயாம். (௧௧௬)

௧௧௭ பார்ப்பா ரறிவ ரென்றிவர் களவி

யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.*

இதுவுமது.

இ-ள். பார்ப்பாரும் அறிவருமென்கின்ற இருவர்கூற்றும் அகமும் புறமுமாக யார்க்குஞ் செய்யுளென்றவற்றோடும் பொருந்திவருதலின் அகத்தினையோர்க்கும் புறத்தினையோர்க்குங் கேட்டலை வரையார். எ-று.

இனி வரையாரென்றனை யெச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கு வரையப்படு மென்றகொள்க. அவை பார்ப்பார்கூற்றுத் தலைவனுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்பினல்லது பிறர்கேட்டற்கேலாமையும், இவர்கூற்றுத் தலைவனுந் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்டற்குரிமையும் புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவியற்காந்தையோர்க்கும் பார்ப்பார்கிளவியேலாது அறிவார்களவியேற்குமென்றனும் பிறவுமாம். எனவே தலைவ அறிவர் வாயிலாயவழி மருமையும் புறத்திணைத் தலைவர்க்குமவ்வாறே அவர்வழிநிற்தல்வேண்டுமென்பதாங் கூறிற்று. அறிவராவார் முக்காலமு முணர்ந்தோரும் புலந்குணர்ந்தபுலமையோரும். உ-ம். கூறியவற் றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுந் காண்க. (௧௧௭)

* எது, பார்ப்பாரும், அறிவருங் கூறுங்கூற்றுத் கேட்போரையுணர்...ற்று. பார்ப்பார், அறிவரென்றுசொல்லப்பட்ட இருவர்கூற்றும் எல்லாருங்கேட்கப் பெறவர் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

ககஅபரத்தை வாயி லெனலிரு விற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய மிலவே.*

இதுவுமது.

இ-ள். பரத்தையும் வாயில்களும் என்னும் இரண்டுவேறுபாட்டின் கண்ணும் கிழத்தி கேட்பாளாகக்கருதித் கூறுதகூற்றுப் பயரில். எ-று.

கிழத்தியைச்சுட்டாவெனத் தலைவிபாங்காயினுர்கேட்பக்கூறுதலு மமையும். உ-ம். † “செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதிவீ ணுலமத்து வருகஞ் சென்மோ தோழி” இது தலைவிக்குப் பாங்காயினுர்கேட்பக் கூறியது. வாயில்களும் தலைவியூடல்தீரவேகூறவேண்டுதலின் அவள் கேட்பவேகூறுவாயிற்று. இன்னு மதனானே தோழிகேட்ப வாயில்கள் கூறினு மமையும். உ-ம். ‡ “ஒருயிர் மாத ராகலி னிவனஞ், தேரா துடன் தனன் மன்னே” இது வாயில்கள்கூறத் தலைவிகேட்டலுந் தோழி கேட்டலுமாம். (ககஅ)

ககக வாயி லுசாவே தம்மு னுரிய.†

இதுவுமது.

இ-ள். முற்கூறிய அதிகாரத்தாற் தலைவியைச்சுட்டி யொருவ ரொருவர்க் குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட் கூறவும் பெறும். எ-று.

அவையுந் தலைவிகேட்பவென † “தண்ணந் திறைவன் கொடுமை, நம்மு ணணிக் காப்பா யுமமே” (குறுந்-க.) இது பாடினி பாணர்க்குரைத் தது. ‡ “மலரைப் பொருவடி மானுந் தரியண்மன் னன்னொருவன், பலரைப் பொருதென் நிழிந்துநின் றுள்பள்ளி காமனெய்த, வலரைப் பொருதென் நழல்விழித் தோனம் பலம்வணங்காக், கலரைப் பொருச் சிறியாளென்னை கொல்லோ கருதியதே” (திருச்சிற்-நக௭) இதுபோல்வன பிறவும் வாயில்கள் தம்முட்கூறின. உம்மை யெதிர்மறையாகலின் கேட்குந்வரெனப்பட்டவரன்றித் தம்முட்டாங்கேட்டல் சிறுபான்மை யாம். (ககக)

* என்பதவும், ஒருசார்கூற்றிற்குரியாரியல்புணர்.....ற்று. பரத்தை யென்றும், வாயிலென்றுஞ்சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினுந் தலைமகளைச்சுட்டாக் கூற்றுப் பயனில்லை எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வாயில்கட்குரியதோர்மரபுணர்.....ற்று. வாயில்களும் உசா விடத்துக் கிழத்தியைவிடாது சுத்தம்மு னுசாவுதலுமுரித்து எ-று. உ-ம், வந்தவழிக்கண்ணொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

உ00 ஞாயிறு திங்க ளறிவே நானே

கடலே கானல் விலங்கே மானே

புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

யவையல பிறவு நவலிய நெறியாற்

சொல்லுந போலவுங் கேட்குந போலவுஞ்

சொல்லியாக் கபையு மென்மனார் புலவர்.*

இது கேட்போருக கூற்றும வேறுபடவருமாறுகூறுகின்றது. அவை பொருளியலுள் 1வழுவமைதிகூறுவனவக கேட்குநவுமாய் ஈண்டு வருதலின் ஆராய்கின்றா.

இ-ள். ஞாயிறுமுதல் நெஞ்சுருக்கறியனவும் அவைபோல்வன பிறவும் மேற்புச்செய்யா மரபிற் றொழிந் படித் தடக்கியும்” (பொருளியல்-உ) எனப் பொருளியலுட் பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாங் கூறுவன போலவுந் கேட்பன போல்வந் கூறுமாறமையு மென்று கூறுவா புலவர். எ-று.

கூற்றும் உடன்கூறினா மேற்கூற்றிற்குரியன இவையென வரைய ருமையின் பொழுதாவண் மாலையும், யாமமும், ஏற்பாடும், காரும், கூதிரும், பனியும், இனவேனிலும்போல்வன பிறவுமென்றதனால்

* எ-து, கழிபடர்ப்பொருண்மைக்குவருவதோர் மரபுவழுவருதலைதுத லிற்று. ஞாயிறுமுதலாக, நெஞ்சுருக்கச்சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும் அத் தன்மையபிறவுமாகிய மக்களல்லாதபொருண்மை யெய்தியநெறியினுற் சொல் லினபோலவுங் கேட்குநபோலவுந் சொல்லியாக் கமையப்பெறும் எ-று. ஆங்கு அசை. உ-ம் “பழதறு ஞாயிறே பாடறியா தார்கண்” (கலி-கசக) எனவும், “மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லயேற், காதலை வாழி மதி” (திருக்-கககடி) எனவும், “உறுதி தூக்கத் தூங்கிய வறிவே, சிறிதநீ விரைய லென்னு மாயிடை” (நற்-உஅச) “நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்டே, ஞர்ந்த வழிசினதய வூர் தியா லோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டிறையே யிதுதகா தென்னீரே” (சிலப்-கானல்) இதுனுள், கடலுங் கானலும் புள்ளு மர முங் கூறப்பட்டது. “மாலீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டிப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்” (கலி-ககடி) “வருந்தினை வாழிய நெஞ்சே” (அகம்-எக) “மன்றப் பிணமென்மாந் தளிரே” எ-ம், இந்நிகரனகொள்க. இத்துணையுங்கூறப்பட்டன கேட்போரியல்பு. எ-து உரை யாகிரியருரை.

1. “நோயுடையபழம்” என்னுஞ்சுத்திரம் (பொருளியல்-உ).

புல்லம் புதலும் முதலியனவுங்கொள்க. உ-ம். “கதிர்பகர் ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி, னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித், தருருவை, யாயிற் தவிருமென னெஞ்சத், துயிர்திரியா மாட்டிய தீ”. (கலி-௧௪௨.) “வான்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங், கேள்வரும்பொழிந் னெழால் வாழி வெண்டிங்கான்” 1*௦ றுதி தூக்கத் தூங்கிய வறிவே” (நற்றிணை ௧௮௧) “நேர்ந்த நங் காதலர் நேறி நெடுநிண்டே, ஞர்ந்த வழிசிறைய லூர்கின்ற வோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டிறையே யிதுதகா சென்னீயே” (சிலப்-காணல்வரி) 1* “பொங்கிரு முநீ ரகமெலா ளோக்குப, திங்களுட் டோன்றி யிருநக குறுமுயா, லெவகே ளிதனகத் தன்வழிக் காட்டமோ” (கலி.-௧௪௪) 1* “காய்ந்த நோயுழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ ..மாலை” (கலி-௧௨௮) “நீ காணவும் உபற்றுயோ காணுயோ மடநெஞ்சே” (கலி. ௧௨௩) எனவரும். புள்ளெனவே வண்டு முதலியனவும் அடங்கும். 1* “ஆமமெ னிணை வடம்புகா ளன்னவகான்” (சிலப்-காணல்.) ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. (௨௦௦)

20௧ ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிட மென மொழிப.*

இது கனமெனப்பட்ட வுத்புக கூறுகின்றது.

இ-ள். பல்வழி ஒருவழித் தொகவற்றுச்செல்லாம ஓரிலக்கணத் தானமுடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை யிடமென்று கூறுப. ௭-ஐ.

* எது, நிறுத்தமுறையானே இடமாமாறுணர்.....ற்று. ஒருநெறிப்பட வருதல் ஓரியன் முடிதலாவது, அகத்தின்கண் காவென்றானுங் கற்பென்றானும் வரின, விரவையென்றானும்பற்றிவருதல். புறத்தின்கண் நிரைசோடலானும், மீட்டலானும், மேற்சேறலானும், எயில்வளைத்தலானும் யாதானு மோரியல்பு பற்றிவருதல். கருமநிகழலாவது அப்பொருளைப்பற்ற யாதானுமொரு வினைநிகழு மிடம். இன்னும், “கருமநிகழ்ச்சி” யென்றதனான் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையெனவுங் கொள்ளப்படும். உ-ம். “செல்லாமை யுண்டே லெமக்குரை மற்றுநின், வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (திருக்-௧௧௬) என்றவழிப் பிரி பொருண்மைநிகழுமிடனாயிற்று. முன்னின்றானைக் கையற்றுதுதலுதலின் முன்னிலையென்னு மிடமாயிற்று; யாதாமோர்பொருள் நிகழ்வுழி அதற்காகு மிடத்தொடுநிகழ்தல்வேண்டிமென்று இப்பொருண்மை கூறப்பட்டது. ஒரு நெறிப்படாதும் ஓரியன்முடியாதும்வரு மிடம் வழுவாம். அஃதாவது புணர்தல் வேண்டித் தோழியை யிரந்து குறையுறுவான், அவ்விடத்திற்குத்தக்கவுரை கூறுது தன்னாற்றலும், ஆற்றாமையும், பிறவுங் கூறல். உ-ம். “மெல்லிய னல்லா

1 கனவியல். ௧௧-ம் சூத்திரவுரையி லிப்பாட்டை எடுத்தோதினார்.

கள மெனினும் இடமெனினு மொக்கும். அது ஒருசெய்யுட்கேட்
டால் இது இன்ன இடத்தாகிகழ்த்தென்றறிதற்கு ஏதுவாயதோருறுப்பு.
அது காட்சியும் ஐயமுந் துணியும் புணர்ச்சியும் நயப்பும் பிரிவச்சமும் வன்
புறையும் இன்றோன்னவும் ஒரு நெறிப்பட்டி இயற்கைப்புணர்ச்சி
யென்னும் ஒரிலக்கணத்தான் முடியுமென்பது. கருமங்கழ்ச்சியென்பது
காமப்புணர்ச்சியென்னுஞ் செயப்படுபொருணிகழ்ச்சி. இது வீணை
செயிடம். “எலுவ்சிறு அர்” (குறுக்-கஉ.க). “கேளர்வாழியோ” (ஐடி-உஅ௦)
என்பன பாங்கற் கூட்டமிடஞக ஒருவழிப்பட்டன. பிறவு மன்ன. இது
புறத்திணைக்கு மொக்கும். (உ௦௪)

உ௦௨ இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன ருணரப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாஞம்.*

இது காலமென்னுமுறுப்பக்கூறுகின்றது.

இ-ள். இறப்.....து. எ-து இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்னும்
முன்று காலத்தே. இயன் ...மருங்கில் எ-து எல்லாத்திணையும் நிகழ்
கின்ற நிகழ்ச்சிக்கண்ணே. பொருணிகழ்வுணரத்தெரிந்தன ருரைப்பது
காலமாகும். என்பது பொருணிகழ்ச்சியுணரத் தெரிந்தனராயுரைப்பது
காலமென்னும் உறுப்பாம். எ-று.

யமையா யதுவிறந், தொன்னார்கட் கூற்றுக்கு முட்குடைமை-யெல்லாஞ், சல
வருட் சாலச் சலமே நலவரு, ணன்மை வரம்பாய் வீடல்” இதனானுமிக.
அன்றியும், “நெடுமபுனலுள் வெல்லு முதலை யடுப்புனலு, ணீங்கி னதனைப்
பிற” (திருக்-௪௯௫) எனவும், “உண்ணற்க சான்ற யுணிலுண்க சான்றோர,
லெண்ணப் படவேண்டா தார்” (திருக்-௬௨௨) இது தன்மையாரையு முன்னின்
ருரையுமொத்தப் படர்க்கையாணரத் தொழிற்படுத்ததலின் உண்ணற்கவென்
னும் படர்க்கைசேரப் படர்க்கைப்பொருளொங்கேசே முடிந்துகின்றது. பிறவு
மன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து நிறுத்தமுறையானே காலமாமாறுணர்.....ற்று. இறந்தகாலம்,
நிகழ்காலம், எதிர்காலமெனக் கூறப்பட்டியலும்பக்கத்தி னராய்ந்து நோக்கு
மாறு பொருணிகழ்ச்சியைக்கூறுமது காலம் எ-று. உ-ம். “முதக்குறைந் தனளே
முதக்குறைந் தனளே, மலைய னொள்வேந் கண்ணி, முலையும் வாரா முதக்
குறைந் தனளே” இது, இறந்தகாலத்தின்கட் புணர்ச்சியுண்மைதோன்றவந்தது.
இனி, “அண்ணாந் தேந்திய வனமுல தளரினும், பொன்னேர் மேனி மணியிற்
ரூழ்ந்து, நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு, நீத்த லோம்புமதி பூக்
கே மூர” (நற்-௧௦) என்றவழி நிகழ்கால விளமைப்பருவந்தோன்றவந்தது. இது
ஊள், “நீத்தலோம்புமதி” யென்பது எதிர்காலங்குறித்தானிறது. இவ்வகையி
னாற் காலமு மிடனு மெல்லாச்செய்யுளின் கண்ணும் வருமென்றுணர்க. எ-து
உரையாசிரியருரை.

உ-ம். “வில்லோன் காலன கழலே ..முன்னியோரே” (குறுங்-எ.) இதனுள் வில்லோன் தொடியோனென்பன பொருள். முன்னியோர். எ-து, தம்பொருள் நிகழ்ச்சியாகலின் இஃ திறந்தகாலமெனப்படும். இதற்குச் சிறந்தாரவர்களாதலின் ஊவர்சனே பொருளாயினர். “மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே, யரும்பிய சுணங்கி னம்பகட் டிளமுலேப், பெநுந்தோணுணுகிய துசப்பிற், கல்கெழு கானவர் நக்குறுமகளே” (குறுங்-எக) இது நிகழ்காலம். “பகலும் பெறுவையிவ டடமென் றோனே” (கலி-சக) இஃ தெதிர்காலம். பறத்திற்கு மிவ்வாதே யின்றியமையாதென்பது; பெரும் பொழுதுள் சிறப்பொழுதும் முதல், கரு, உரிப்பொருளோடு கூடித் திணையாகலின் இக்காலம் அவற்றின்வேறும். (உ0உ)

உ0௩ இதுநனி பயகரு மிதன்மா நெனனுந்
தொகைநிலை களனி பயனென்ப படுமே.*

இது பயனென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இது நிக்ஷம்பயக்கும் இதனென்தொகுத்துக் கூறப்படும் பொருளும் பயனென்னுமுறுப்பாம். எ-று.

உ-ம். “மாருக காதலர் மலைமறந் தனரே, யாருக் கட்பனி வரலா னுவே, வேறு மெனறோன வளைநெகி ழும்மே, கூறும் தோழியாம் வாழு மாறே” இது தோழியைத் துதுவிடுத்தல் பயனாகவந்தது. இது புறத்திற்கு மொக்கும். இங்ஙனம் பஹுறுப்பாகவே செய்யுள்வருமாறுணர்க. (உ0௩)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே பயனாமாறுணர்.....ற்று. யாதானுமொரு பொருளைக்கறியவழி யதன்பின்பு மிதுபயக்குமென விரித்துக்கூறுது முற் கூறியசொல்லினுனே தொகுத்துக்கூறுதல் பயனெனப்படும் எ-று. உ-ம். “சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே, சூர மகளி ராரணல் கினரே, வாரல் வரினே யானஞ் சுவலே, சார ஞட நீவர லாதே” இதனும் பயன் வரைந்துகோடல் வேண்டுகென்பது. “ஒன்றாக நல்லது கெளல்லாமை மற்றதன், பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று” (திருக்-௩௨௩) இதனும் பயன் வேண்டுவார் இவ்வாறு செய்யவேண்டுகென்றல். இவ்வகையினுனே.....புளையினும் பயன்படக்கூறல் வேண்டுகென்பது பயனென வெறொபொருள்கூறினர். எ-து உரையாசிரிய குரை.

௨௦௪ உய்த்துணர்வினறித தலைவரு பொருளான

மெப்பபட முடிபபது மெய் பா டாகும*

இது மெயப்பாடெனனும் உறுபபுக கூறுகின்றது

அஃதாவது உகைத்தார உளளநிகழ்ச்சி ஆண்டுநிகழாதவாதே புறத தாக்கரூபுலப்படுவதே ராற்றான வெளிப்படுத்தல் உயததணாசகியின்றிச் செய்யுளிடத்தவந்தபொருளானே கண்ணீருட்பட, மெயமமயாசிலிந்த தன்முதலிய சததுவமபடுமாறு வெளிப்படச் செய்வது மெயப்பாடென்னு முறுப்பாம். என்று

அது தேவருலக முதலியவற்றைக்கூற்றிலுங் கண்டாங்கறியச் செய்யுள் செயதல் செய்யுறுறுப்பென்றா உம * “மாமயர் விளங்கிய மணிமரு னவ்வாயதன், மெய்பெரு மழலையின் விளங்குபூ ணினை ததாய, பொலம்பிறை யுட டாழநத புனைவினை யுருன்கல, நல உபெறு கமழ்செனன் நகையொடு துயலவா, வுருவெஞ்சா னுடைகாட்டு முடைகழ லந்தக, லரிபொலி கிண கினியாப்போவா தடிதடப்ப, பாடோ டலாந்த முலையறந்து முற்றததுக, காலவறோ லகய் னிடக்க நடைபயிற்று வால உ செலவ ண்ணிகால் பெரு விறல, போலவருமென னுயிர்” (கலி-௮௮) இவ்வாறு வணவறமுள் அவ்வாறு காணக் தலைவருடைய ருளான எனவே நே கருதுபபாணுணர்ந்த பொருட பிழம்பினைக்காட்டுவது மெயப்ப டாமெனறுகொள்க (௨௦௪)

௨௦௫ ாணவகை ய்யசெறி நி முயா சாக

முன்னுறிக் கொள்க டு வின ததுவே

* எ-து, நிறுத்தமுடையான மெய் பாட என்னு ருறு யாதானு மொனறைக்கூறிய வழி ய னைப்பப ருண மயப்பசார்த உ ணரக்கூறுத வின்றி, யவ்விடத்துவரும பொருண மயின் மெய் பாடுதோன்றமுடிபபது, மெயப்பாடெ பபாமெனறவாறு உம “ஐயோ வெனினயான புலியஞ் சுவலே, யுயதகனன கொளினே மாபெய்க சுவலே, நெனபோற பெருவிதுப் புறுக வெணை, யினனா செயத வறனில கூறறே, நிரைவளை முனகை பற்றி, வரைநிழற் சோக நடத்திசிற சிறிதே” (புற-௨௫௫) இதுதான், அழகையாகிய மெய்ப்பாடு புலப்படவந்தவாறு கண்டுக்கொள்க செய்யுட்செய்வா மெயப்பாடு தோன்றச்செய்கவென்பது கருதது எது உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மெயப்பாடாமுணா றது அது, நலமுதலாகிய வெட்டு மெய்ப்பாட்டுநெறியையு ம பிழையாதாகி மேற்சொல்லப்பட்ட விலக்கணத்தை யுடைத்தது. என்று. அஃதாமாறு மெய்ப்பாட்டியலிங்காட்டினும், எ-து உரையாசிரியருரை.

உ௦௬ சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை
புல்லிய கிளளி யெச்ச மாகும்.*

இது முறையே யெச்சமென்னுமுறுப்புக்குகின்றது.

இ-ள். கூற்றினனுந் குறிப்பினனும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்
தொடர்பொருந்தியகிளவி யெச்சமென்னுமுறுப்பாம். எ-று.

முடிவுகொளியற்கையெனவே செய்யுட்கண்ணதன்றிப் பின்
கொணர்துமுடித்தல் பெற்றும். உ-ம். ¹ “செகைளம படக்கொன்ற...
குலைக்காந் கட்டே” (குறுந-க) இக்காந்தளால் யாவ குறையுடையமல்ல
மெனத் தலைவற்குக்கூறிற் கூற்றெச்சமாம். அக்கூற்றுஞ் செய்யுட்டுச்
சுழைவின்மையின் அதுகாண்பாயாகிற் காணெனத் தலைவியைநோக்கி
யிடத்துயத்தக கூறிற் குறிப்பெச்சமாம். அவனைக்கூடுகவெனத் தான்
கூறாளாகவின் (உ௦௬)

உ௦௭ இவ்விடத் திம்மொழி யிவரீவர்க குரியவென
நவ்விடத் தவரவர்க குறையபவதை முன்னம்.†

இது முன்னமெனகின்ற உறுப்புக் கூறுகின்றது

இ-ள். இவ்விடத்துத தோன்றிய திம்மொழி கூற்றஞரியோருங்
கேட்டற்குரியோரும் ஒண்ணென்று அச்செய்யுட்கட் டோன்றின் அறி
யாமற் றுணங்ஙனமறிதக கரித்தாக் கட்டியுதேரீட்டத்தே கூறுவோர்க்குங்
கேட்போர்க்கும் ஏற்றவுரையாகச் செய்யுளுட் கிடத்திக் கூறுவது
முன்னம். எ-று

* எ-து, கிதுராமரநறபாணை எச்சவகையாமாறணர். ...ற்று. பிறிதோர்
சொல்லொடும், பரிசோற்குறிப்பொடும் முடிவுகொள்ளுமியற்கையைப்பொருந்
தனசெய்யுள எச்சமாதும் ஏறு எனவே சொல்லெச்சங் குறிப்பெச்சமென
விருவகையாயின அது, எச்சவியலுள “பிரிநிலவினை” யென்னுஞ்சுத்திரத
னுள “பிரிநிலவினை” என்பது முதலாக் சொல்லப்பட்ட. ... வகையானும்
வருவன சொல்லெச்சமாம். குறிப்பென்றேசப்பட்டது குறிப்பெச்சமாகும்.
எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே முன்னமாமாறணர் ...ற்று. இவ்விடத்
திம்மொழியை யிவர்க்குச்சொல்லெச்சமெனக் குறித்து, அவ்விடத் தவரவர்
திம்மொழியையுரைப்பது முன்னமாம் எ-று. எனவே, இடமுங்காலமுமொழிந்து
கேட்போர்க்குத்தக்கவாறமொழிசுலுஞ் செய்யுளுறுப்பென்றவாறும். “வந்தது
கொண்டி வராததுமுடித்த” என்பதனாக் காலமுங் கொண்க. எ-து உரை
யாசிரியருரை.

இவரிவர்க்குரியவென்றறிவான் செய்யுட்கேட்போனெனவும், அங்
விடத்தவரவர்க் குறாக்கவென்றார் ஆசிரியரெனவுங் கொள்க. என்றென்
பது ஈண்டு வினையெச்சம். சொல்லெச்சமன்று. அறியவென வொருவினை
வருவிக்க. அது உரைப்பதையென்னும் வினைப்பெயரொடுமுடியும்.
உ-ம். § “யாரிவ னெங்குத்தற் கொள்வா னிதுவுமோ, ரூரான்மைக்கொத்த
படிறுடைத்து” (கலி-அக) என்றக்கால் இது கூறுகின்றான் தலைவியென்பது
உங் கூறப்பட்டான் தலைவனென்பதுஉம் முன்னத்தான் உரைப்பட்ட
வாறு காண்க. இவை அகம் புறமென்னும் இரண்டற்கும் பொது. (உ1எ)

உ0அ இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யிழுக்கு நெறியின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குறிப்பொரு ளென்னுது
பொதுவாய் நிறநல் பொருள்வகை பென்ப.*

இது பொருளென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இன்...ன்றி. எ-து இன்பமுந்துன்பமும் புணர்தலும் பிரித
லும் உலகவொழுக்கமு மெனப்பட்ட இவை தப்புமவழியின்றி. இது...து
எ-து இத்திணைக்குரியபொரு ளிதுவாகவென்று ஆசிரிய ரோதிய பொரு
ளன்றி. பொது...ப எ-து அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற்
செய்யப்படுவது பொருட்குடனென்பகிம். எ-று.

இன்பத்துன்பங்கூறுதலிற் புறத்திற்குங்கொள்க. ஒழுக்கம்
இரண்டிற்குங்கொள்க. வகையென்றதனாற் புலவன்றான் வகைத்ததே
பொருளென்றுகொள்க. அதுவின்றிச் செய்யுள்செய்தலாகாதென்பது
கருத்து. உ-ம். § “கைகலியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப், பிடிக்கை
யன்ன பின்னகத் தீண்டித், தொடிக்கைதவாத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ,
நாடுனாடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத, லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண், மென்
றோன் பெறநகைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே” (அகம்-க) என்றாற்
போலப் புலவன் வகுப்பனவாம். இப்பாட்டுப் பாலையேனும் முல்லை
முதலியனவற்றிற்கும் இப்பொருள் பொதுவாம். பொதுமையென்றது
எல்லாவுரிப்பொருட்டு மேற்றுப் பலவேறுவகையவாகச்செய்தல். இவ்
வாறுவருவன புறப்பொருள்குறியவற்றுள்ளுக்காண்க. (உ0அ)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே பொருளாமாறுணர்.....ற்று. இன்பமும்,
தன்பமும், புணர்வும், பிரிவும், ஒழுக்கமுமென்றசொல்லப்பட்டவை வழவு
நெறியின்றி யத்திணைக் குறிப்பொருளென்னுது, எல்லாப்பொருட்கும் பொது
காணிற்கும்பொருள், பொருள்வகையாம் எ-து. எ-து உரையாசிரியருரை

உருந அஹ்வ மாக்களும் விலங்குமன்றிப்
பிறவவண் வரினும் திறவதி னுடித்
தத்த மியலான் மாபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.*

இது துறையென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அஹ்வ ரி. எ-து ஐவகைநிலத்திற்கு முரியவெனப்படும் பல்வேறுவகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும், திறவந்தவாற்றி. பிற திறவதின் நாடியவண்வரினும். எ-து பிறவற்றைத் திறவிதாக ஆராய்ந்த செய்யுட்கண்ணே புலவன் படைத்துச் செய்யினும் ஁கும். உ-ம்.† “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற், கொழுநிழன் ஞாழன் முதுகிரிணர் கொண்டு, சமூம் முடித்துக் கண்கூடு கூழை, சுவன்ரிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி, தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர், தீங்கே வருவா னிவன்யார்கொ லாகுகே யோர், வல்லவன் றைஇய பாவைகொ ணல்லா, ருறுப்பெலாக கொண் டியற்றி யான்கொல் வெறுப்பினால், வேண்டிருவங் கொண்டதோர் கூற்றங் கொ லாண்டா, கடிதிவினைக் காவார் விடுதல் கொடியியற், பல்நிலச் சிப்பூங் கயிங்கத்த ஸீங்கிதோர், லல்குந்தா செல்வ மகள்” (கவி-ருக) இதனுள் ஞாழல்முடித்தாளென செய்தற்கலைவிபோலக்கூறி† “ஊர்க்காணி வந்த பொதும்பரு” என்றதனான் மருத்ததுக்கண்டான்போலக்கூறிப் பின் குறிஞ்சிப்பொருளாகிய புணர்த்தல்கிந்ததம் உரிப்பொருளாகமுடித்தான். இவ்வாறுமயங்கலங் குறிஞ்சித்துறைப்பாற்பட்ட துறையுறுப்பான்வந்த தென்க. இது ஓதிய இலக்கணமன்றியினும் முறையிய பொருள்வகை போற் புலவர்செய்ததோருறுப்பு: இதுவுங் கொள்ளப்பெறுமென்றார். இது புறத்திற்கும் ஓக்கும். (உருக)

உருக அகன்று பொருள் கிடப்பினு மணுகிய நிலையினு
மியன்று பொருண் முடியத் தத்தன ருரைத்தன்
மாட்டென மொழிப மாட்டியல் வழககின்†

இது மாட்டென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது மாட்டுதலாவது கொண்டுவந்துகொளுத்துதல்.

* எ-து, துறையாமாறுணர்.....ற்று. அகப்பொருளாகிய ஏழுபெருந் திணைக்கும், புறப்பொருளாகிய ஏழுபெருந்திணைக்கும் உரியமாந்தர் உயர்ந்து பட்ட மாவும், புள்ளும். உம்மையான் மரமுதலாயினவும், “பிறவவண்வரினு” மென்றமையான், நிலம், நீர், தீ, வளி, முதலாயினவுஞ் செய்யுட்கண்வருமிடத் துத் திறப்பாடுடைத்தாகவாராய்ந்து தத்தமக்கேற்றியபண்போடும், பொருந்திய மரபோடுமுடியி னிவ்வாறு திறப்பாடுடைத்தாய்வரும் துறையென்றுகூறப்படும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே மாட்டேறுணர்.....ற்று. இதுவும்,

இ-ள். அகன்—னும். எ-து பொருள்கொளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச் செய்யினும். இயன்...தல். எ-து இவ்விருவகையானுஞ் சென்று பொருண்முடியுமாற்றற்கொண்டெ லந்து கூட்டியுரைப்பச்செய்தல். மாட்...கின். எ-து மாட்டென்னும் உறுப்பென்றுகூறுவர் செய்யுள்வழக்கினுள். எ-று.

இது மொழிமாற்றுப்பொருள்கோளன்றிப் புலவர் வேறுசெய்வ தோர்செய்கை. இது பலபொருட்டொடராற் பல்வடியான்வரும் ஒரு செய்யுட்கண்ணும், பல்செய்யுளைப் பலபொருட்டொடரால் ஒருகதை யாகச் செய்யுமிடத்தும் வரும். உ-ம். முருகாற்றுப்படையுள் “மால்வரை நிலந்த சேணுயர் வெற்பிற், கிண்கிணி கவையிய வொண்ணெஞ் சிறழ்ச், கணைக்கால் வாங்கிய துகப்பிற் பிணைத்தோட், கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில், பல்காசு நிரைத்த சில்காழ்ஞற், கைபுனைந்தியற்றாக் கவின் பெறுவனப்பி, னாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவிரிமைழ், சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்ஜீர் மேனிச், துணையோ ராய்ந்த விணையீ ரோதிச், செங் கால் வெட்சிச் சீறித் தழிபையிடுபு, பைந்தாட் குவளைத் தாவிதழ் கிள்ளித், தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத், திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதன், மசாப் பருவாய் தாழ்மண் ணுறுத்துத், துவா முடித்த துகளறு முச்சிப், பெருந்தண் சண்பகஞ் செரீஇக் கருத்தகட், பிளைப்பூ மருதி றெள்ளின ராட்டிச் திளைக்கவின் நெழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும், பிணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக, வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர், னுண்பு ணாக் திளைப்பத் திண்காழ், நறுக்குறடுகிஞ்சிய பூக்கேழ்ச் தேய்வை, தேங்கமழ் மருதிணர் சுடுப்பக் கோங்கின், குவிமுகி ழிளமுலைக் கொட்டி. விரிமலர், வேங்கை துண்டா தப்பிக் காண்வா, வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக், கோழியோங்கிய வேன்றடு விறற்கொடி, வாழிய பெரிதென் றேத்திப் பலருடன், சீர்திகழ் கிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிச், சூர மகளி ராடுஞ் சோலை, மந்தியு மறியா மரம்பயி லடுக்கத்துச், சுரும்பு முசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட், பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்...பார் முதிர் பணிக் கடல்” (திருமுருகாற்றுப்படை) இதனுள் அடிமுதல் மேனியிருயுள்ள வற்றையுடைய சூராமகளிப்பலருடனே கிள்ளி, இடையிடுபு, வைத்து, பண்ணி, செரீஇ, இட்டு, வளைஇ, திளைப்ப, கொட்டி, அப்பி, தெறியா, எத்திப், பாடி, ஆடும் வெற்பில் அடுக்கத்துச் சோலையிற் காந்தட்கண்ணி மிலைந்த சென்னியனென அகன்றும் அணுகியும் மாட்டியவாறுணர்க. இப் பாட்டிம் பிறபாட்டுக்களும் இவ்வாறே மாட்டுதலுப்புவருமாறுணர்க. 1 ஆரிய

1 “ஆரிய மன்னர் பறையி னெழுந்தியம்பும், பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமை-காரி, விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தானுணர் தோளா, ணிற ணுள்ளரு நுள்ள தலர்” என இதனுள், பாரி பறம்பின்மேற்றண்ணுமை தானுணர் தோளாள் எனவும், விறன் விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ எனவும், உள்ளருள்ளதாகிய அவர் ஆரியமன்னர் பறையினெழுந்தியம்பும் எனவும், முன்னும் பின்னுங் கொள்வழியறிந்துகொளுவப் பொருளெ திரியைந்தவாறு கண்டுகொள்க. என்றார் சேனாவரையர் (தொல்-சொல்-எச்ச-கக.)

மண்ணா பறையின்” என்பதுமத இனி ப பலசெய்யுட்கணவருமாறு சிந்தாமணியுள் யாங்குறியு னாகள் பலவற்று முணர்க அருமையும் பெருமையும் உடைவாய்ப்பாததொற றெடாகதுபொருளதருவதோ ரினபமநோக்கிச் சுன்னோ இமமாட்டிலகண்ணமே யாண்டும் பெரும பாண்மைவரச செய்யுளசெய்தலிற் பின் தொடர்லைச்செய்யுளசெய்த வாகளுமஇமமாட்டிலகண்ணமே யாண்டும்வரச செய்யுளசெய்தார். இது 1௮ பொருள்வகைபோற்பு வாசெய்துகொண்டதாயிற்று. (௧0)

பகத மட்டி பெய்சுழுதாட லினறி,
புடனிலை மொழியினுர் தொடர்நிலை பெறுமே.

இது எபுயதல்கெகிறது.

இ-ள் சொட ன் செய்பது முருகு உருவகைத்தொடர்நிலைச் செய்புள மாரி எதுமுறிய உட்கும எச்சங்கனும் துதத ல்லினறி புடனிலைமொழியினும் பெறும செய்புட கிடந்தவானே உமைச்செய்யினுர் செய் னனைப்பெயர் ௧-று

௧-௮ முட்டாச்சாற்றட்டாது அறும வார்த்து கூடது வயங்குமை யொறியு பின் றாபுய (குறே) வேலினும் வெயு காண் வன, கோலுறுத னைர் தடவென மே றோ” உகனறுகிடந்து மாட்ட னுந்நவந்தா “உரணே ணைட்டேனே” (குறே ௧௮) என்னும் பாட்டு அறுகி மா டினார்வந்தது சிந்தாமணியுள் மட்டிம கச்சமுரினறி யுடனிலையாடகை மந்தனபல ம யாயு நயவுடையாணைக எச்சமும மாட்டிம எனறுத முடைபிற்செய்யாமன 1௪௪முசலிய நானகு உப்புரினறி அச்சுபெய் வர பெறும வனது கொள்க “வாரா ராயினும் வரினு மவா நமக வுராசா வுயரோ சோழி நாக்கிப், பைம்போ துளரிப் புதனமலி மொண்பொறிக, கருவிலை யாட்டி தணமு ள்ககைச்ச, செவவரும பூததத வண்ணததுமல ருதிரக தண்ணை, ின்னுதெறிதரும வாயையோ டென்னையின கொ லென்னு தோரே” (குறே ௧௯) இது எச்சமினறி வந்தது: “காமனை புரையுங் காமா சேவடி” (குறே ௧௮ வனவாழ்தது) இப் பாட்டு முன்னின் றிவந்தது “மருங்கெனின மருந்தே வைப்பெனின வைப்பே” (குறே ௨௦) இப் பாட்டுப் பொருள் றிவந்தது “ரூபுதறந்தது” (அகம-௮) என்னும் பாட்டுத் துறைவகையினறி வந்தது மாட்டிம எச்சமு மெடுத்தோதினா முன்னமும பொருளுந் துறைவகையுமபோல இனி யமையாச்சிறப்பின்வல்லவென்றபுரு (௨௧௧)

எ-து, இவ்விரண்டிம் குததிரததாற்பொருள்வளவரும எ-து உரையாசிரியருரை.

௨௧௨ வண்ணந் தானே நாலீந் தென்ப.*

இது முறையே வண்ணம் இத்தனைபகுதித்தென்கின்றது.

இ-ள். வண்ணந்தாம் இருபதென்கூறுவர் புலவர். எ-று.

தானேயென்றார். அவை நூறும்பலவுமாக வேறுபடக்கொள்ளினும் இவ்விருபதின்சுண்ணையடங்கும் வேறு சூதவேற்றுமைசெய்யாவென்றற்கு. அது நுண்ணுணர்வுடையோர்க்குப் புலனாமென்றுணர்க. (௨௧௨)

௨௧௩ அவைதாம், பாஅ வண்ணந் தாஅவண்ணம்

வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண

மியைபு வண்ண மளபெடை வண்ண

நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்

சித்திர வண்ண நலிப வண்ண

மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண

மொழுகு வண்ண மொழுக வண்ண

மெண்ணு வண்ண மகைபு வண்ணந்

சூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண

முருட்டு வண்ண முருகு வண்ணமென்

முங்குன மறிப வறிந்திசினேரே †

இது மேற்கூறப்பட்டவண்ணங்களினதுபெயர்வேறுபாடுகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நாலேக்தம் அவ்விருபது பெயர் வேறு.... (இதுமுதல் ஆறு குத்திங்குட் குரையில்லை.)

௨௧௪ அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ்

சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற பயிலும்.‡

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே வண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வண்ணமாவன, வண்ணமாய்வருவது எ-று. அவற்றின்பாகுபாடு முன்னிற்குத்திரத்தாற் காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, உண்ணவுறுப்பாமாறுணர்.....ற்று. இதுவுஞ் குத்திரத்தாற் பொருள்வீளங்கும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பாவண்ணமாவது சொற்சீர்த்தாகி நூலின்கட்பயின்றுவரும் எ-று. உம். “அ இ உ வம்மூன்றுஞ்சுட்டு” எ-ம், “கொல்லேயையம்; எல்லேயியக்கம்” எனவும்வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

நச்சினர்க்கீனியருரை

உகரு தாஅ வண்ண,

மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.*

உகசு வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயிலும்.†

உகௌ மெல்லிசை வண்ண மெல்லெழுத்து மிகுமே.‡

உகஅ இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.§

உகசு அளபெடை வண்ண மாபெடை பயிலும்.‖

(இ-ங். இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வது. எ-று.)

உ-ம். ! “மராஅ மலரொய் விராஅய்ப் பராஅம்” †1 “கண்ணடண்ணெனைக் கண்டுங் கேட்டும்” எனவரும். ‡ “தாஅம் படுநர்க்குத் தண்ணருளகொல்லோ, வாஅம் பல்விழி யன்பனை யறிவுறில், வாஅம் புரவி வழுத்யொ டெம்மிடைத், தோஒ நுவலுமில் லூர்” இஃதளபெடைத் தொடையாம். (உகக)

* எ-து, தாவண்ணமாவது இடையிட்டெதுகையான்வரும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வல்லெழுத்துமிக்கு வருவது... .. யன்ன தொடர்பு முடப்புள்ளைக்கீழ்க்கட்..... ட்டிக் கண்ணிதொடுப்பவர் தாழைப்பூங்கொட்டி.. ..ட்டி யுள்ளம்விடாது நிலையுமெனவிட்டொட்டொட்டி ிங்குதோ வொட்டு எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, மெல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. மெல்லெழுத்துமிக்கது மெல்லிசைவண்ணமாம் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

§ எ-து,...உ-ம். “வால்வெள் ளருவி வர்மிசையிழியவுங் கொ...ன” எ-து உரையாசிரியருரை.

‖ எ-து, அளபெடைவண்ணமாமாறுணர்... ..ற்று அளபெடையின்று வருவது அளபெடைவண்ணமாம் எ-று. உ-ம், “தாஅட் டாஅமரை மல ருழ்க் கிப், பூஉக் குவலைப் போஒ தருந்திக், காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஒய், மாஅத் தாஅண் மோஒட் டெருமை” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “கண்ணென்பது சீர்நிலையெய்தித் தேமாவாயிற்று. “தண்ணெனை என்றவழித் தட்பத்திற்குச்சிறப்புக்கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண்ணகரவொற்றினை மிகக்கொடுத்து அளபெடுத்துச் செய்யுள்செய்தான்” என்றார் முன்னும் (செய்-கஅ.)

உஉ௦ நெடுஞ்சீர் வண்ணநெட் டெழுத்துப் பயிலும்.*

இது நெடுஞ்சீர்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். நெடுஞ்சீர்வண்ணமாவது நெட்டெழுத்துப்பயின்றவரும். எ-று.

உ-ம். “மாவா ராதே மாவா ராதே” எனவரும். “நீரூர் பாளு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூவீ யாதே, யூரூர் பாகா தேரே, ிரூர் தோளாள் சிறு ரோனே” இதுவு மிறைக்கவியாம். (உஉ௦)

உஉ௧ குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.†

இது குறுஞ்சீர்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். குறுஞ்சீர்வண்ணமாவது குற்றெழுத்து மிக்கவரும். எ-று.

“சூரங்குளைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி” (அகம்-சு) எனவரும். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை பொதி தளை யலிழி, குறியரு மிதுவென மறுகுபு, செறிதொடி நறுதத லழிய, லறி யலை யரிவையவர் கருதிய பொருளே” இதுவும் மிறைக் கவியாம். (உஉ௧)

உஉ௨ சித்திரவண்ண,

நெடியவுங் குறியவு நேர்ந்துடன் வருஉம்.‡

இது சித்திரவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். சித்திரவண்ணமாவது நெட்டெழுத்துங் குற்றெழுத்தும் ஒப்ப விராய்ச் செய்வது. எ-று.

14 சார னாட நீவா லாதே” எனவரும். “ஊர்வழிபூர் தெர்தார் வாசி பேரச், சேரி சார்வரி தொல்லாதிப், பீர்தீர் தோழி தோளே” இதுவும் மிறைக்கவியாம். பல்வண்ணம் படுதலின் இதுதனைச் சித்திரவண்ண மென்றார். (உஉ௨)

* எ-து, நெட்டெழுத்துப்பயின்றவருஞ்சீரினையுடைய வண்ணம் நெடுஞ் சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “நீரூர் பாளு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூவீ யாதே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, குற்றெழுத்துப்பயின்றவருவது குறுஞ்சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை நெறி தளை யலிழி” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, சித்திரவண்ணமாறுணர்.....ற்று. நெட்டெழுத்துங் குற் றெழுத்தும் சார்ந்துவரும் எ-று. உ-ம். “ஓரூர் வாழினுஞ் சேரனு மார்வ முயங் காள்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1. “சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
சூர மகளி ராரணங் கினரே
வாரல் வரினே யானஞ் சுவலே
சார னாட நீவா லாதே” என்பது

௨௨௩ நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.*

இது நலிபுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். நலிபுவண்ணம் ஆய்தம்பயின்றுவரும். எ-று.

“அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை, வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்” (திருக்-௧௭௮) “ஈனஃகான் றஃகா னுன்கனுரு பிற்கு” (தொல், எழுத்-௨௧) எனவரும். நலிபென்பது ஆய்தம்.† “எஃகோ டவன் கேட்ப வேமறந்தான் போதென்ற, யஃகுநீர்க் கான்யாற் றவிர்மண லெக்கர் மேல்” என்றாற் றொடைப்பாற்படும். (௨௨௩)

௨௨௪ அகப்பாட்டு வண்ண,

முடியாத தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே.†

இஃது அகப்பாட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.*

இ-ள். அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடித்துக்காட்டாத தன்மையாலே முடிந்ததன்மேலே நிற்பதாம். எ-று.

அது தன்னைமுடித்தற்குரிய நற்றகை யேகாரத்தான்வாராது இறுதி இடையடிபோன்றுநிற்பது. “பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும், புன்னை நுண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியு, மணந்ததற் கொவ்வான் நணந்துபுற மாறி, யினைய னாகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பொலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண் மண லேறி, யோடுகல நெண்ணுந் துறைவன் றேழி”† “ஆணமில் பொரு ளெமக் கமர்ந்தனை யாடி” எனவரும். (௨௨௪)

* எ-து,.....

† எ-து, அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடியாததன்மையின் முடிந்ததன் மேலது எ-று. உ-ம். “பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும், புன்னை நுண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியும், மணந்ததற் சேர்வான் நணந்து புறமாறி, யினைய னாகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பொலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண்மண லேறி, யோடுகல மெண்ணுந் துறைவன் றேழி” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உஉரு புறப்பாட்டு வண்ண,
முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.*

இது புறப்பாட்டு வண்ணக்கூறுகின்றது.

இ-ள். புறப்பாட்டுவண்ணமாவது இறுதியடிப் புறத்ததாகவுந் தான் முடிந்ததுபோன்றுநின்றல். எ-று.

“இன்னு வைகல் வாரா முன்னே, செய்நீ முன்னிய வினையே, முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே” (புறம்-நாசக.) ‘முன்னியவினையே’ முடிந்ததுபோன்றுமுடியாதாயிற்று. (உஉரு)

உஉசு ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.†

இஃது ஒழுகுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறியவாறன்றி யொழுகியவோசையாற்செய்வது ஒழுகு வண்ணம். எ-று.

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமேனும் அவற்றின் வேறிலக்கணமுடையது அம்ம வாழி தோழி காதல், ரின்னே பனிக்கு மின்னா வாடையொடு, புன்கண் மாலையு மயன்று நலிய, வய்யல ளிவனென றுணரச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, வின்னினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். (உஉசு)

* எ-து, புறப்பாட்டுவண்ணமாவது முடிந்ததுபோன்று முடியாதாகிவரும் எ-று. உ-ம். “நிலவுமண லகன்றுறை யலவ னேவலின், நெறிமணிப் புள்ளின மொய்ப்ப நெருளும், வந்தன்று கொண்கன் நேரே யின்றும், வருகுவ தாயிற் சென்றுசென்று வம்பர் ததைந்த, புண்ணைத் தாதுகு தண்பொழில் மெல்ல, மென்முலை நொழுங்கப் புல்லினே வனோ, மெல்லியை நீயே நல்காது விடுவை யாயின், வைகலும் படர்மதி யுள்ளமொடு, மடன்மாவேறி, யுறுதுய ருலகுட னறியச், சிறுகுடிப்பாக் கத்துப் பெரும்பழி தருமே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, ஓசையானொழுக்கிடப்பது ஒழுகுவண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “அம்ம வாழி தோழி காதல், ரி..... பரிக்கு மின்னா வாடையொடு, புன்கண் மாலையு மின்று நலிய, வய்யல ளிவனென வுணரச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, வின்னினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உஉ௭ ஒரு உவண்ண மொரீ இத் தொடுக்கும்.*

இஃது ஒரு உவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒரு உவண்ணமாவது யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லிய பொருள் பிறிதொன்றினை யவாவாமை அறுத்துச் செய்வது. எ-று.

“யானே, யீண்டை யேனே யென் னனேனே, டோனா நோயொடு.. மன் தத் தஃதே” (குறுந்-௧௭.) எனவரும். “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே, பெரியகட் பெறினே” (புறம்-உ௩௫) எனபதும். இஃது யாப்புப்போலப் பொருளைக் கோசையே; கோடலானும் அடியற்றதுகோட லானும் யாப்பெனப்படாது. இனியெல்லாத தொடையுட னீ இச செந் தொடையாற நொடுப்பது ஒரு உவண்ணமெனக்கூறப் பி “பூத்த வேங்கை” என்பது உதாரணமாகாட்டுவது தொடைப்பகுதியாக. (உஉ.௭)

உஉ௮ எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பரிலும்.†

இது எண்ணுவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். எண்ணுவண்ணமாவது அடிக்கண்ணே பயின்றுவருவது. எ-று.

இது காணப்பெயா “என்ன னேற நறுமடி, ணத்தி, தன்னருங் ககித்திறற் கங்கன் கட்டி, பொன்னணி வல்லிற் றொன்னுறையெனருங்கு” (அகம் - ௪௪) எனவரும். † “நான்கோ டிககண் ஞாயிறு கணையழல்” (பதிற்று-இரண்டு-௧௪) “நுதலுந் தோளுந் திதலை யக்குலும்” (அகம்-௧௧௧) என்பதும். (உஉ.௮)

* எ-து, ஒரு உவண்ணமாவது நீங்கினதொடையாக்கிடப்பது எ-று. அது செந்தொடையாம். உ. ம். “தொடிநெகிழ்ந் தலவே கண்பசந் தனவே, யான் சென்றுரையினை மன்றோ, சொல்லாய் வாழி தோழி வரையிசை, முள்ளாற் பொதளிய உலங்குஞ் லை நெடுவெந், கதிர்பொங்கு வரவினை மழை துவைப்ப, மணிநிலா விரியுந் குன்று கிழவோற் ககு..... மே.” எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எண்ணுப்பயின்றுவருவது எண்ணுவண்ணம் எ-று. உ-ம். “நில நீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கி, னளப்பரியையே, நான்கோ டிகள் ஞாயிறு கணையழ, லைந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை” (பதிற்றுப்பத்து-௧௪) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி” இதனை இவ்வியல் நூறும் சூத்திரவுரையிலெடுத்தத் காட்டினார்.

2 புன்றுறை எனவும் பாடமுண்டு.

உஉக அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.*

இஃது அகைப்புவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அகைப்புவண்ணமாவது விட்டுவிட்டுச் சொல்லும் ஓசையை யுடையது. எ-று.

அகைத்தல் அறுத்தலாதலிற் காரணப்பெயர். ஒருவழி நெடில் பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின்றும் அற்றும் வருவது “வாரா ராயினும் வரினு மவர் நமக், கியாரா கியரோ சோழி” (குறுங்-கக) எனவரும். “தொடுத்தவேம் பின்ரிமை துதைபோர தையிடை, யகித்தவ ரு மலையட்டுண் டெண்ணென்பா னியன்ற வேளை முயற்சி, யம்பசம்பு தானே யெதிரமுயன்ற வேடி, ருயாமும்கூம் வேலின் னவன்” என்பதுமது. ()

உஉஉ தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.†

இது தூங்கல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூங்கல்வண்ணமாவது தூங்கலோடைத்தாகி வரும். எ-று.

அது வஞ்சிபோலத் தூங்கல் “யானூடத் தானுணாத யானுணரா விட்டபின், ருனுட யானுணர்த்தத் தானுணரான, தேனுடம” (முத தொள்.) எனத் தூங்கல் வண்ணம்வந்தது. (உஉஉ)

உஉக பந்தல்வண்ணஞ்,

சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.‡

இது பந்தல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். பந்தல்வண்ணமாவது ஒருகாற்சொல்லியசொல்லானே சொல் லப்படும் பொருள்பிரிப்பு செயதல். எ-று.

எந்தல் ஒருசொன்றிருதல் உ-ம். “வைகலுட வைகல் துணரா தார்” (நாலடி-உக), “கடுவார கூடல்கள் கூட லெனப்படா, கூடலுட் கூடலிலே கூடலுங்-கூட, லரும்பிடி முல்லை யரும்பவிழ் மாலப், பிரிவிற் பிரிவே பிரிவு” எனவரும். (உஉக)

* எ-து, அகைப்புவண்ணமாவது அறுத்தறுத்தியலும் எ-று. உ-ம். “தொடுத்த வேம்பின் மிசைத்துதைந்த போந்தையிடை வசைத்தவார்” என வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தூங்கல்வண்ணமாவது வஞ்சியுரிச்சீர்பயின்றவரும். உ-ம். “வசையில்புகழ் வயங்குவின்மீன், நிசைகிரிந்து தெற்கேகினும்” (பட்டினப் பாலு-க, உ) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பந்தல்வண்ணமாவது சொல்லியது சொல்லிற் சொல்லப்பட் டது சிறக்கும் எ-று. உ-ம். “கடுவார் கூடல்கள் பிரிவு” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 இப்பாட்டுமுழுதையும் கற்பியல் கசு-ம் சூத்திரவுரையிலெடுத்தோதினார்.

உருட உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.*

இஃது உருட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும்து. எ-று.

உருட்டிச்சொல்லப்படுவது அராகமாதலின், ஞெகிழா துருண்ட வோசைத்தாகலின், இது குறுஞ்சொவண்ணத்தின்வேரும். உ-ம். “உரு கெழு முருகிய முருமென வதிரதொறு, மருசெழு சிறகொடு மணவரு மணிமயில்”! எனவரும். (உருஉ)

உரு முடுகுவண்ண,

மடியிறு தோடி யதனே ரதறே.†

இது முடுகுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள் முடுகுவண்ணமாவது முடுகியல் தொடுத்த அடியோடு பிறவடி வேறுபடத் தொடர்ந்தோடுவது. எ-று.

உ-ம். “நெறியிற் செறி குறி புரி திரிபு” (கலி-நக) எனனுஞ் சுரதகமும் “இரிபெழு பதிரபதா புகந்து” (சுரு-கரு) என்பது முதலிய அன்யமாம். இவை வேறுபாடு வேகங் யிதனைச் சொரீரடியும் முடுகிய லடியுமெனப் பரிபாடாகு விசுத்தேதினே. (உருஉ)

உரு வண்ணம் தாமே யினை யென பொதுபு†

இது புறனை

இ-ள். சந்தவேற்றுமைசெய்வன இவையல்லது வேறில்லை. எ-று.

* எ-து, உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும்து. உ-ம். “தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை கழலென விரிவன பொழில்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை

† எ-து, முடுகுவண்ணமாவது நூற்சீரடியினயிக் கோரடியராகந்தொடுக்கும். உ-ம். “நெறியிற் செறி குறி புரிதிரி பறியா, வறிவனை முந்தறிஇத் தகைமிகு தொகைவகை” (கலி-நக) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, மேற்கூறப்பட்டவண்ணமெல்லாம் தொகுத்ததுணர்...ற்று. வண்ணங்களாவன மேற்சொல்லப்பட்டன எ-து. புதறும்பெற்றதெனினே’ இப் பொருண்மை மேற்பெறப்பட்டதாலெனின் ஒருபயன்கூற்றினாக. என்னை? வண்ணம் பாகுபடுகின்றது தொகையினுன்னிறே அன்னும் கேற்றொரு.... குப்பாகுபடுப்தேயாகுமென்றறிவித்தல் அஃகாவது குறில், நெடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று நிறுத்து அகவல், ஏகல், வல்லிசை, மெல்லிசை யென்பனவற்றோடு நொழ இருபதாம். அவற்றைத் தூங்கிசை, வந்திசை, அகங்கிசை, பிளங்கிசை, மயங்கிசை பென்பனவற்றோடு நொழ... .. நறை குறிலகவற் றூங்கிசைவண்ணம் நெடிலகவற் றூங்கிசை வண்ணம் எனவொருசாராசிரியர் வழங்குப. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 “செஞ்சுடர் வடமேறு” என்னும் பாட்டிற்காண்க. (செய-கருஉ.)

வண்ணமாவது சத்தம். தாமேயென அவற்றின்சிறப்புக் கூறிற்று. இதன்கருத்துப் பாக்களோடும் பிறவற்றோடும் உறழ் அது பலவகைப் படுத்தினால் வரையறையின் றுமாயினும் அவையெல்லாம் இருபதின் கூறுகிய சத்தவேற்றுமையாவதல்லது ச ந த வேற்றுமை விளங்காவா றுயிற்று. (௨௩௬)

௨௩௭ சின்பென் மொழியாற றுய பணுவளி
னம்மை தாமே யடிநிமிர் ளின்றே.

இதன் தொகைக்குத்திரத்துள் ஆறுதலையிட்டவநாலேகதுமெனக் கூறுபடுத்து வேறுவிதிப் பின்ன றெட்டுறுப்பெனக்கூறியதென்னே யெனின் அவை யொரோசெய்யுட்கோதிய வுறுப்பென்பதும் இவை பல செய்யுளுந் திரண்டவழி இவ்வெட்டுறுப்பும்பற்றித் தொகுக்கப்படுமென்ப தும் அறிவித்தற்கெனக்கொள்க. இவற்றை வனப்பென்று பெயர் கூறிற்றுப் பலவுறுப்புந் திரண்டவழிப்பெறுவதோ ரழகாதலின். இப் பெயர்குத்திரத்தாற் பெறவேண்டுவா ள்வனப்பிய றுனே வருக்குங்காலை, சின்மென் மொழியால்” எனப்பாடமோதுப. 1 இது பெரும்பான்மை பல செய்யுளுறுப்பாயத்திரண்டபெருகிய தொடாநிலைக்குப் பெறுவதோ ரழகென்பதும், சிறுபானமை தனிச்செய்யுட்கும் இவ்வழகு கொள்ள வேண்டுமென்பதும், இருபத்தாறுறுப்பும் அங்குந் திரண்டசெய்யுட்கு முரித்தென்பதும் உணர்த்துதற்குத் தொகைக்குத்திரத்தைப் பிரித் தோதிப் பின்னும் ஸுரினப்படுத்தி யொருகுத்திரமாகவே யோதினா ரென் றுணர்க. இவ்வனப்பை யொரோசெய்யுளுட்கொள்ளின் மாத்திரா முதலியவற்றின் அழகு பிறவாதாம். இங்ஙனம் வகுப்பவே தனிரிலைச் செய்யுளுந் தொடாநிலைச்செய்யுளுந் எனச் செய்யு ளிரண்டாயிற்று. இனிக் கூறுகின்றன தொடாநிலைச்செய்யுளென றுணர்க.

இது முறையே அம்மை கூறுகின்றது அம்மை குணப்பெயர். அமைதிபட்டு நின்றலின் அம்மையாயிற்று.

இ-ள். சின்...யால். எ-து சின்மையாய் மெல்லியவாய் சொல்லானும் தாய் பணுவலின். எ-து இடையிட்டு வந்த பணுவல் இலக்கணத்தானும். அடிநிமிர் வின்றுதான் அம்மை. எ-து அடிநிமிர்வின்றுருவது தான் அம்மை யெனப்படும். எ-று.

* ௬-து, நிறுத்தமுறையானே வனப்புப்பாருபடுக்குமாறு அம்மையாகிய செய்யுளுணர் . நறு. சிலவாய் மெல்லியவாகியமொழிகளானே தொடுக்கப் பட்ட அடிநிமிர்வல்லாதசெய்யுள் அம்மையாகும் எ-று. உ-ம். “அறிவினா னாகுவ தண்டோ பிதிதினோம், தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை” (திருக் குறள்-௬௬) , எனரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 இங்ஙனம் பாடங்கொண்டார் பேராசிரியர்-உரையாசிரியரும். ௩௪௬௯௧களியர் “வனப்பியருனே வருக்குங்காலை” என்னும் அடியில்ல தாகவைத்தே உரைகூறுதல்காண்க.

அடிசீயிராதென்றது ஆறடியின் ஏறமையை. சிலவாதல் சொல்லெண்ணுச் சுருங்குதல். மெல்லியவாதல் சிலவாகியசொற்களும் எழுத்தினுள் அகன்று காட்டாது சிலவெழுத்தான்வருதல். தாய்பனுவலின் என்பது அறம்பொருளின் பமென்னு மூன்றற்கு மிலக்கணங்கூறுவன போன்றும் இடையிடையே அன்றாயுந் தாவிச்செல்வதென்றவாறு. அங்கனம்வந்தது பதினெண்கீழ்க் கணகீது. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானுஞ் சிறுபான்மையாறடியானு மொரோசெய்யுள்வந்தவாறும் அவை சின்மென்மொழியாய்வந்தவாறும் அறம்பொருளின் பத்திலக்கணங்கூறிய பாட்டுக்களும் பயின்றுவந்தவாறும் இடையிடையே காந்நாற்பதுங் கூளவழிநாற்பது முதலியன வந்தவாறுங் காண்க. உள்நூறுப்பாய்ப் பதினெட்டையும் வனப்பெனப் படுமென்றுக்கொள்க. “பொருள்கருவி காலம் வினையிடனோ டைநது, மிருடா வெண்ணிச செயல்” (திருக்-சுஎஞ்) இது இலக்கணங்கூறலிற் பனுவலினென்றார். “மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண், பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று” (திருக்-கககஉ) இஃது இலக்கிய மாதலில், தாயவென்றார். தாவதல் இடையிடையே. அதனுள்ளுறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரை முதலியவறுப்புக்களேற்பன பலவும்வருமாறும் இவ் வனப்பெட்டனுள் ஏற்பனபலவும் வருமாறு முணர்க. ஆசாரக்கோவையுள் “ஆராயின் மூன்றும்” (தற்சிறப்பு) ஆறடியாற் சிறுபான்மையவந்தது. (உஉரு)

உஉசு செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைத் தியாப்பி

னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே,*

இது முறையே அழகு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்குசொற்பயிலாமற் செய்யுளுட்பயின்றுவருஞ்சொல்லானே சீர்த்துப் பொலிவுபெறப்பாடின அப்பகுதிஅழகெனப்படும். எ-று.

அவ்வகையென்றதனான் அவை வேறுவேறுகவந்து என்மடிய தொகைநிலைசெய்யுளென்றுணர்க. அவை 1 நெடுந்தொகை முதலிய தொகையெட்டுமாம். அது தலைசீங்குத்தாரையொழிந்தோர் சிறுபான்மை வழக்கும் பெரும்பான்மை செய்யுட்சொல்லுமாக இவ்வினக்கணத்தாற் செய்தவாதே இக்காலத்துச் செய்யினுமாம். எ-று. தாய்பனுவலின்மையின் முவடிழப்பது முதலியனவீழ் அழகின்பாற்படும். இவற்றுள்ளும் ஒரோசெய்யுட்கண் மாத்திரை முதலியவறுப்பும் இவையுமே ஏற்ற வகையான் வருமாறு காண்க. (உஉசு)

* எ-து, நுறுத்தமுறையானே யழகென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. செய்யுட்குரியசொல்லினுற் சீர்புனைந்துதொடுப்பின் அவ்வகைப்பட்டசெய்யுள் அழகெனப்படும் எ-று. உ-ம். “துணியரும் பரப்பகங் குறைய வாங்கி, மணிகளிரடுக்கண் முற்றிய வெழிவி, காலொடு மயங்கிய கணியரு ணடுநான், யாங்குவந்தனையோ வோங்கல் வெற்ப, நெடுவரை மருங்கிற் பரம்பென விழிதருங், கடுவரற் கலுழி நீந்தி, வல்லியம் வழங்குங் கல்லதர் நெறியே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 நெடுந்தொகை என்பது அகநானூறு.

பாவிற்கினமாகிய துறையும் விருத்தமும் பற்றிச் செய்தன வென்பார்க்கு அப்பலவர்க்கெய்தியுடையென்கின்ற காலத்திற்குநூல் தொல்காப்பியமாயவாரும் அவர் இனங் சொன்னாதவாறும் அவ்வினங்கடாம் இலக்கணக்குறைபாடுடையவாறாக் கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர் விளங்கக்கூறிய வற்றைக்கொண்டும் பின்புசெய்தநூல்கள் முன்புசெய்த செய்யுட்கு விதியாகாதவாறுங்கொண்டுமறுக்க. பின்னோர் தாஞ்செய்த நூல்கட்கு அவை உதாரணமாகக் காட்டலின் அச்செய்யுள் அந்நூல்கட்குமுன்னையவாறு முணர்க. இனித் தொல்காப்பியமுரையோடித்த ஆசிரியர் பதினொரு வநட் சிலர் இனமுங்கொண்டார். அதுபற்றி யாப்பநங்கல முதலியவற்றினும் இனங்கொண்டாரென்பார்க்கு அவர்கள் அஃத்தியனூர்க்குமாறாக நூல்கெய்தவராவர். அவை வழிநூலென்ப்படாவென்று மறுக்க. இனியாசிரியப்பாவான் அடிநிரந்துவந்தன தேசிகப்பா முதலியன. (உ௨௮)

உ௨௯ விருந்தே தானும்,

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.*

இது விருந்து கூறுகின்றது.

இ-ள். விருந்தென்றுகூறப்படுவதுதானும் புதுதா க த் தொடுக்கப் படுங் தொடர்க்கிலைசெய்யுளின்மேற்று. எ-று.

தானுமென்றவுமமை யிறத்ததுதழீஇ யிற்று. முற்கூறிய தோல் பழையகதையைப் புதிதாகக்கூறலென்றும், இது பழையதும் புதியதுமாகிய கதைமேற்றன்றித் தான் புதிதாகப்படைத்துத் தொடர்க்கிலைசெய்யுள் செய்வதென்றும் பொருள் தருதலின் அவை முத்தொள்ளாயிரமும் பின்னுள்ளார் பாட்டியவீரப்பாபுகுறிய கலம்பகச்செய்யுள் முதலியவற்றைப் பாடுதலுமாயிற்று. (உ௨௯)

உ௩௦ ருதாரை முகலா ளகார வீற்றுப்

புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.†

இஃது இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். ருணநமனயாலவடிள் என்னும் பதினொருபுள்ளியுள் ஒன்றையீராகக்கொண்டு செய்யுளைப் பொருட்டொடராகச்செய்வது இயைபெனப்படும் எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே விருந்தென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. விருந்தாவது முன்பு.....புதிதாகப்புகுணந்த யாப்பின்மேலது எ-று. புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன்சொன்னமொழியினிழுவழியின்றித் தானே தோற்று வித்தல். அது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இது பெரும்பான்மையு மாசிரியப் பாவைக்குறித்தது. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இயைபாமாறுணர்.....ற்று. ரு, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, மு, ள, என்னும் பதினொருபுள்ளியுமீராகவருஞ்செய்யுள் இயைபென்னுஞ்செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

இயை பென்றதனானே பொருளியைதல்பெற்றும். பரந்தமொழியா லடிநிமிர்ந்த தோல் உயிரீற்றவாயேவரும். னகரவீற்று னிற்றுப் பொரு டொடர்ந்தன மணிமேகலையும், உதயணன்கதையும், ஒழிந்த வொற்றுக் களுக்கும் இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் இக்காலத்து வீழ்ந்தன போலும். எனப்படுவதென்றதனான் இக்காலத்தார் கூறும் அந்தாதிச்சொற் றொடருங்கொள்க. (உச௦)

உசுக 1சேரி மொழியாற் செவ்விதற் கிளர்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.*

இது புலன்கூறுகின்றது.

இ-ள். பாடி மாற்றங்களானே செவ்விதாகக்கூறப்பட்டு ஆராய்ந்து காணுமை பொருள் தானே தோன்றச்செய்வது புலனென்றுகூறுவார் அறிவறிந்தோர். எ-று.

அவை விளக்கத்தார்கூத்து முதலிய வெண்ணெய்ச்செய்யுளென்ற கொள்க. (உசுக)

உசுஉ ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னாங்கன மொழுகி
னிழைபி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.†

இஃது இறுதிநின்ற இழைபுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒற்...து. எ-து வல்லொற்றெடுத்த வல்லெழுத்துப்பயிலாமல் குறள்...து. எ-து இருசீரமுதல் எழுசீரடியளவும் அவ்வைந்தடியினையும் ஒப்பித்து. ஒங்கி...ன். எ-து டெட்டெழுத்துப்போல் ஒசைதரும். மெல்லெழுத்தும் லகரா ளகராகக்ஷமுடைய சொல்லானே முற்கூறியவாறே தெரிந்தமொழியாற் கிளந்து ஒதல்வேண்டாமற் பொருள் புலப்படச் செய்யும். இழை...கும். இழையினது இலக்கணம் பொருந்திற்றும். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே புலன்என்னுஞ் செய்யுளாமாறுணர்...ற்று.இக்கப்பட் டாராயவேண்டாது பொருள்வளங்குவது புலனென்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். பாற்கடன் முகந்த பருவக் கொண்மூ,த...செறி முரசின் வழங்கி யொன்றார், மலைமுற்றின்றே வயங்குதானி சிதறிச், 'சன்மவ டிருமுகங் காணக் கடுந்தே, ரின்று புகக் கடவுமதி பாக..., மாவொடு புணர்ந்த மாஅல் போல, விரும்பிடி யுடைய தாகப், பெருங்காடு மடுத்த காமர் களிதே' எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இழைபாமாறுணர்...ற்று. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்தடக்காது ஆசிரியப்பா.....நாவெழுத்தாகியாக இருப தெழுத்தின்கூறும் பரந்த பதினேழுநிலத்தின் ஐந்தடியும் முறையானே வரத்ன்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். "போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து,

1 தெரிந்த மொழியான் என்பதும் பாடம்.

கழிநெடியடியானும் வருமென்றோனும் எழுசீரின்மிகாதென்று கொள்க. ஒப்பித்தென்றதனாற் பெரும்பான்மை நாத்சீரடியான்வருஞ் செய்யுட்கண்ணே யொழிந்த நன்கடியும்வருமென்றுகொள்க. அவ்வாறு வருவன கூலியும் பரிபாடலும்போலு பிசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்த் கத்தன என்றுணர்க. இவ்வைவப்பு இனத்திற்குரியவாதலிற் தேர்தல் வேண்டாது பொருள்தோன்றச்செய்கவேன்றார். இத்தொல்காப்பியனார் மேற்கூறியது இசைத்தரிழாகலின் ஆதற்கு அதிபாரம்பத இதனை நூற்றுக் கணவைத்தார். இனி யாப்பருங்கலமுதலியவற்றிற் கூறிய சித்திரகவி யினையும் ஈண்டுக்கேரக் கூறுகவேளின்யத்திரமு மத்திரமுமாய்த் செய்வத் திற்கே யுரியவாகக்கூறும் பிறைக்கவி இம்முப்பத்தினுக்குறுப்பும்போல வசனைத்திற்குரிய சான்றோர்செய்யுட்குறுப்பாய் வாராவென்றும் அத் திணைக்குரியமரபு வழுவிற்றென்றுங் கருதித் தொல்காப்பியனார்குறுமை யானும் அவற்ற நிலக்கணக்கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ் சான்றோர்செய்யுட்களுட் காணுமையின் 11“வடவெழுத்தொரீஇய எழுத் தொடு புணர்ந்த சொல்” எனன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும்பான்மை வாய் செய்யுள் தாமேசெய்து இலக்கிமமாகக் கூட்டின ராதலானும் யாமும் இவ் பிறைக்கவி யிருக்கலும் ஈண்டுக் கூறாமாயினும். (உ.சுஉ)

உ.சுந. செம்புண் பருங்கில் மெம்பெற நாடி.

பிறைக்க கிலக்கணம் பிறழத்தனபோல

வருபவுள வேளும் வத்தவற் விவரந்

நிசின்னறி முடித்த மென்விசேபார் கடனே.*

இது இவ்வாத்திற்குரிய யாப்பிலக்கணத்திற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

தேர்ந்து தேர்ந்து முடிநேர்ந்து, வண்டு குழ விண்டு குழ விண்டு நீங்கி, நீர் வாய்க் கொண்ட நீல நூர்வாய், புகை விச லூர் வாய், மதியேர் துண்டோ டொலி மலை, நன்மணங் கமழும் பன்னல் ஹர், வமையேர் வளைத்தோ ளாம் புரி நேங்க, ணிணையீ ரோடி யேந்திள வனமுலை, யிரும்பன் மலரிடை யெழுத்த யாவி, நறுத்தன துழவ்குரு செறிந்தேந் தல்கு, லணிநகை நகைஇய லாரியுந் சிலம்பின், மணிமருள் வர்குழல் வளரிளம் பிறைநத, லொளி நிலவு வறங்கிழை புருவுடை மகளிரொடி, நளிமுழவு முழங்கிய லணிநிலவு மணிநக, ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்பு நறுந் தொடையலன், கலனளவு கல னளவு கலனளவு கலனளவு, பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ, தொருநீ மறைப்ப கொழிசுவ தன்றே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* இது குத்திரத்தாற் பொருள்வினங்கும்.

1 வடசொற்கினவி வடவெழுத் தொரீஇ, யெழுத்தொடுபுணர்ந்த சொல்லா ழும்மே” என்பது (தொல்-சொல்-எச்சியல்-இ.)

இ-ள். செய்யுண்மருங்கின மெய்பெறாடி யிழைசத இலக்கணம். எ-து செய்யுளிடத்துப் பொருளபெற வரையத்து தந்திரஞ்செய்யப்பட்ட இலக்கணத்தில், பிழைத்தனபோல் வருபவனவேறும. இ-து வழியின போன்று பின்னொன்று வருவனபுள் வேறாம். வந்தவாழியலார் நிரிபின்றி முடிததல் தெளளியோககடன வ த் முந்க ரிய இலக்கணத்தொடு திரி யாமன் முடித்துக்கோடல் அநிராட்டோககடன அ-று அவை யெண் சீரின்மிகக்னவறறைக கழி உகடன உபபாறசரி தத் வனவும் வெண்டாவாயே வந்து கொச்சகமாயட கருவனவம் அநிராட்டோககடன அ-று அவை யெண் சகவகளினவேறு பாடுத தொண்டவேறுப டுகள் பி ருமாம். (உ-ப-ந)

எட்டாவது செய்யுளியல்

பாறத் துவநிந்சரினா பீனியுரை

௩௩

உ பிழைச்சிருத்தம்.

முதல்நாற்பதாம்பக்கத்தின்மேல் எட்டுப்பக்கங்கள் மறித்துந்தவறாக மூப் பத்துமூன்றுமுதல் நாற்பதுவரை இலக்கமிடப்பட்டவற்றை முறையே நாற்பத் தொன்றுமுதலாக நாற்பத்தெட்டிபுறியாகத் திருத்திக்கொள்க. என்பத்தெட் டாம்பக்கத்திலுள்ள தொண்ணூற்றொன்பதாஞ் சூத்திரமும் உரையும் மறித்துத் தவறாக என்பத்தொன்பதாம்பக்கத்திலும் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	௩௦	வியல்புணர்ந்தோரே	வியல்புணர்ந்தோரே
௧௬	௨௨	பிரித்து	பிரித்து
௧௮	௧௧	இயலையை	இயலசை
௨௧	௩௧	ன்றார்	ன்றார்
௧௬	௧௨	வடாஅது	படாசை
௨௨	௧௩	படாசை	வடாஅது
௨௦	௧	போலுய்ப்போலும்	போலுய்ப்போலும்
௨௧	௩	வஞ்சிச்சீரா	வஞ்சிச்சீரா
௨௮	௧௩	தனமே	தனமே
௧௦	௩௧	யாப்பருங்	யாப்பருங்
௧௭	௨௩	அஃதேயெனின்	அஃதேயெனின்
௭௩	௨௩	துங்கலாவது	துங்கலாவது
௭௬	௬	பிரட்டை	பிரட்டை
௮௦	௧௨	தொடைமை	தொடைமை
௮௧	௬	இவ்வாசிரியர்	இவ்வாசிரியர்
௮௩	௬	தெடுத்த	தெடுத்த
௮௭	௧௧	அனபெடைத்	அனபெடைத்
௮௮	௩	பொழிப்பென	பொழிப்பென
௮௯	௧௮	யின்னாநா	யின்னாநா
௯௩	௨௭	யொரோவொன்	யொரோவொன்
௧௦௧	௧௮	முடியினிட்ட	முடியினிட்ட
௨௨	௩௩	நான்காநா	நான்காநா
௧௦௨	௬	நாற்பது	நாற்பது
௧௦௮	௧௧	பதினமூன்றாநூறு	பதினமூன்றாநூறு
௧௨௧	௧௧	மெய்துவிக்க	மெய்துவிக்க
௧௩௧	௨௭	வெளிப்படத்	வெளிப்படத்
௧௪	௧௮	வெரிவெரி	வெரிவெரி
௧௮௧	௧௧	தெந்தையும்	தெந்தையும்
௨௮	௨௬	வரையரை	வரையரை
௧௮௮	௧௨	துறைவகைகள்	துறைவகைகள்
௧௯௦	௧௭	ராலார்	ராலார்
௨௨	௨௧	யொரோவெழுத்து	யொரோவெழுத்து
௨௦௭	௧	எழுத்து	எழுத்து
௨௦௮	௨௧	கொடியியனல்லார்	கொடியியனல்லார்
௨௧௩	௧௨	வீடற்குந்	வீடற்குந்